

Giới thiệu I Know You Dont Know

Truyện I Know You Don't Know là một tựa truyện hot của tác giả Bích nhân hồ ly, thuộc thể loại xuyên không, trùng sinh, đồng nhân Harry Potter, couple Draco x Astoria

Vì sao Draco Malfoy lại cưới cô gái nhỏ nhà Greengrass- Astoria Greengrass?

Làm trùng sinh gặp phải xuyên không nữ cường, hai người đội lốt trẻ con phải ở chung thế nào???

Sau khi Draco sống lại bắt đầu để ý vợ kiếp trước của mình, đáng tiếc cô vợ này làm sao cũng không giống người vợ ngôn tình sủng trong kí ức. Liên tò mò, Draco bắt đầu đào móc bí ẩn không muốn ai biết của vợ mình, vậy mà cái vợ này thực là vợ hấn, nhân bánh đã sớm thay đổi.

Nữ xuyên qua Astoria cực kì hoài nghi con mắt của mình, rõ ràng tên nhóc chưa trưởng thành Draco, làm sao lại khác nhau như vậy?

Liên anh/em biết em/anh không biết, hai người bắt đầu trò chơi xem ai đoán được ai?

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vũ Hội

"Không xong rồi.... Hắn sẽ giết mình...."

"Chẳng ai có thể giúp được..."

"Giết Dumbledore!"

"Avada Kedavra!"

"Không ---"

"Draco con yêu, dậy đi." Giọng nói dịu dàng vang vọng bên tai anh, như hơi gió ẩm kéo anh từ giấc ngủ trong vườn hoa anh túc của thần Hypnos.

Draco khó chịu chớp mắt mấy cái, rõ ràng mình không mơ: "Mẹ..."

"Con yêu, con đã quên hôm nay chúng ta muốn đi hẻm Knockturn dạo phố chẳng?" Narcissa Malfoy hôn khuôn mặt nhỏ bé của con trai, ôm anh kéo lên.

Nhót gia tình bên ngoài phòng tắm, không quan tâm nó khóc thét vì bị cản lại, hiện nay chỉ có bảy tuổi Draco "bé" cam chịu chống cái ghế nhỏ, cũng không muốn bị lấn qua lấn lại.

Bởi vóc dáng quá nhỏ, cánh tay quá ngắn, anh bỏ ra hai giờ mới chuẩn bị xong. Mái tóc bạch kim óng ánh dùng keo xịt cố định về sau thành đường cong hoàn hảo.

"Kỳ thực nhìn hơi đàn." Anh nhìn vào gương lâu bầu, "Có điều kiểu đầu của con đáng sợ hơn."

Anh nhú mày, không nghĩ tới đáng về một Malfoy cạo đầu bán chải nửa, kiểm tra quần áo mình lần thứ hai, phui bụi bặm căn bản không tồn tại, dùng tư thái hoàn mỹ đi đến phòng ăn.

Lucius Malfoy, mái tóc bạch kim óng ả tượng trưng của nhà Malfoy, con mắt xanh lam xám, vẻ ngoài tinh tế, khí chất cao quý.

Cha của hắn, nhìn thấy ông là có thể tưởng tượng Draco Malfoy hai mươi năm sau thành dạng gì.

Giờ khắc này, trước mặt Lucius để ly trà sứ viền vàng niên đại Victoria, bên trong là hồng trà Ceylon ông thích nhất, cầm trên tay tờ "Nhật báo tiên tri" nóng hổi gia tình mang đến.

"Chào buổi sáng, cha." Draco lễ phép cúi đầu.

Lucius cũng không có vì anh đến mà biểu cảm gì, chỉ dường như thỏa mãn đáng về của anh, ngó một chút đồng hồ tử đàn cao to bên cạnh, ung dung thông thả nói: "Chúng ta xuất phát lúc 9 giờ."

"Hoàn hảo." Draco ngồi xuống ghế tựa cao gia tinh kéo ra, bắt đầu bữa sáng của anh.

Ngoại trừ bánh răng đồng hồ chuyển động lớn tiếng, chỉ có tình cờ tiếng thìa bạc va chạm, hoặc là tiếng lật báo sần sật.

Narcissa có chút ai oán nhìn con trai. Lucius miễn cảm nhận ra cảm xúc của vợ: "Làm sao vậy?"

"Anh yêu, lẽ nào anh không phát hiện, gần đây Draco chuyển gì cũng tự mình làm?"

"Đối với một Malfoy tự lập là vô cùng quan trọng." Lucius không cảm thấy có gì không đúng, thậm chí ông rất hài lòng.

"Nhưng mà, điều này làm em rất hụt hẫng...."

Draco bắt đầu dĩ ho khan một cái. Anh nghĩ tới mẹ tuổi trẻ đẹp để bơi cho hân phần trẻ con xong còn muốn hôn mấy cái.

Không, anh không ghét, anh rất cảm động.

Vấn đề là, nếu như anh ba tuổi, anh sẽ hưởng thụ rất tự tại. Nếu như anh mười tuổi, anh sẽ không nhận được tách ra. Hiện tại, anh hai năm tuổi, à, bên trong hai năm tuổi, anh sẽ không dễ chịu như vậy. Anh có thể qua loa hôn môi những cô gái xinh đẹp vây quanh anh nhưng mặt sẽ đỏ chỉ vì mẹ một một cái.

"Mẹ, con lớn rồi!" Xin lỗi mẹ thân yêu, anh chỉ có thể giải thích như vậy, Draco nhìn xuống dưới.

Narcissa mắt mắt thờ dãi: "Được rồi, mẹ biết rồi."

Lucius để tờ báo xuống, đứng phía sau Narcissa, cúi người nhỏ giọng bên tai bà: "Hay là, chúng ta có thể tặng Draco một em gái nhỏ."

Narcissa có chút ngượng ngùng lườm ông một cái.

Draco nhìn chăm chăm không đảo mắt, mặt không biến sắc ăn xong bữa sáng, không đi quấy rối tình thú của cha mẹ.

Người trưởng thành quả thực rất không cẩn thận, bọn họ đều cho rằng trẻ con cái gì cũng không hiểu.

Được rồi, xác thực trẻ con chân chính sẽ không hiểu, năm đó anh bảy tuổi lúc nào cũng nghĩ làm sao có thể hoàn thành bài tập nhanh chút, lúc nào có thể chơi với cái chổi...

Sống mấy chục năm lại bắt đầu một lần, thật có thể tìm tới rất nhiều thứ gì đó lúc trước lơ là.

Đây là tiệc rượu giai cấp thượng lưu, vai chính là một nữ phù thủy nhỏ tổ chức sinh nhật.

Draco đột nhiên nhớ tới vợ của anh.

Đúng rồi, Chúa Tể Hắc Ám thất bại triệt để. Đấng Cứu Thế được toại nguyện rút cuộc thành Đấng Cứu thế. Malfoy nhưng vẫn là Malfoy, cuộc đời anh còn muốn tiếp tục không phải sao?

Vì lẽ đó anh có một người vợ.

Phu nhân nhà Malfoy nên có hình dáng gì?

Môn đăng hộ đối, tiểu thư danh môn.

Astoria Greengrass, con gái nhỏ nhà Greengrass, so với mình nhỏ một tuổi, ở trường học không tiếp xúc gì nhiều, chỉ biết là cô gái ngoan dịu dàng nghe lời.

Mấu chốt chính là, cha và anh đều cảm thấy màu tóc của cô rất xứng nhà Malfoy.

Liên mỗi tuần hẹn hò một lần, ăn cơm, nghe nhạc kịch, hai năm sau đính hôn, hai năm nữa tổ chức lễ cưới.

Có điều rất đáng tiếc, anh không thể đợi được Scorpius của mình sinh ra...

Anh, Draco Malfoy, ở tuổi 25 sắp nghênh đón con trai mình chào đời, bị một trận bạo ma lực ném ngất, bất ngờ trở lại khi còn bé.

Sau khi nhận rõ hiện thực này, khiến anh nghĩ ngợi nhiều hơn lại là hoàn cảnh bất hạnh của mình ở Hogwarts từ năm 11 tuổi.

Người kia nhất định sẽ ngóc đầu trở lại, người kia cũng nhất định bị đầu sọc tiêu diệt.

Chuyện anh muốn làm là bảo vệ Malfoy, bảo vệ nhà của anh.

Lại nói tiếp tiệc rượu, là một sân khấu giao tế, cánh đàn ông nâng chén bày mưu nghĩ kế, cánh phụ nữ giao lưu chuyện trên trời dưới đất, bọn nhỏ trong lúc vô tình biến tướng kết thân.

Đúng, biến tướng kết thân.

Quan hệ huyết thống quá gần dễ dàng tạo thành bệnh máu chậm đông đời kế. Nhưng phù thủy thuần huyết ít, quý tộc thuần huyết còn ít hơn, thường thường ở tiệc rượu nam nam nữ nữ đều có chút điểm liên hệ máu mủ.

Nhân vật chính đêm nay là con gái lớn nhà Greengrass vừa từ Scotland trở lại không lâu, Daphne Greengrass. Phòng chừng lão Greengrass cũng muốn lấy có tiệc rượu, trao đổi cảm tình cùng các gia tộc lớn.

Đối với các quý tộc thuần huyết lâu đời ở Anh mà nói, bọn họ xác thực quan tâm cô gái dòng họ thuần khiết trong vòng ba đời không xuất hiện trên gia phả nhà mình này, liền vội vàng đem con trai cùng độ tuổi cũng mang tới.

Liền vậy, mặc kệ phù thủy nhỏ nam hay nữ liền bắt tri bắt giác như lũ tinh tinh bị chiêm ngưỡng một hồi.

"Thật giống đám khi trong vườn thú..."

Đang suy nghĩ nhàm chán có nên làm quen vợ tương lai Draco, nghe một câu nói thầm nói ra tiếng lòng của mình như vậy, không khỏi nhìn lại hướng tiếng than, phát hiện một cô bé tóc vàng xem ra còn nhỏ hơn mình đang lết lút lên ra ngoài cửa ---- thú vị.

Người trưởng thành các gia tộc lớn sau khi hoàn thành công tác đầu tiên - mang con trai con gái làm quen, để mặc bọn họ tự giao lưu tình cảm.

Draco ra hiệu với cha mẹ, quyết định ra ngoài xem xem, nhìn cô bé không muốn bị coi như khi đang làm gì.

"Ày, ăn đi!" Góc hẻo lánh sân sau, Draco tìm được mục tiêu của mình, cô bé đang đem hai cái đĩa cho người nào đó.

Ồ, người quen cũ của hắn, Gregory Goyle và Vincent Crabbe. Nghĩ đến Crabbe cuối cùng bị thiêu chết, Draco ánh mắt tối lại.

"Cho chúng tôi hả?" Goyle người đã tròn như quả bóng, mặt kinh ngạc.

Bé gái cười hi hi nhét cái đĩa vào tay hai người: "Lúc này mình thấy rồi. Hai bạn ăn cái này đi!"

Crabbe gật gù: "Làm sao bạn biết?"

"Hai bạn quá thú vị, không ngừng càn quét khu tráng miệng, còn luôn chọn thứ ngon nhất!"

Draco rõ ràng cô nói chuyện gì, cha Crabbe vừa nhỏ giọng khiển trách con trai đang vui đầu ăn bánh ga tô, cha Goyle cũng đi vào phê bình con trai mình.

Hóa ra hai tên tham ăn trốn ra ngoài rồi.

"Mình xem hai bạn tiếc như vậy nên quyết định phải lấy ra cho cả hai. Dora làm bánh ga tô ngon nhất đấy!"

Hai bé trai khỏe mạnh cười banh răng, cầm bánh ga tô từng ngậm từng ngậm bắt đầu ăn.

"Ai nha... ăn nhanh như vậy không thấy được vị gì đâu, nhai kỹ nuốt chậm, nhai kỹ nuốt chậm." Bé gái vỗ đầu hai bé trai.

Draco có cảm giác thật kì diệu, thật giống chị gái dễ dàng em trai nhỏ, mà hai đứa em trai rất nghe lời giảm tốc độ.

Quá thú vị, anh quen biết hai người này hơn hai mươi năm, còn không có thấy đáng vẻ biết điều như vậy...

Nếu như bọn họ thật có thể thay đổi tướng ăn, sau này trưởng thành cũng không đến nỗi như thế. Trong đầu Draco hiện ra hình ảnh hai tòa núi nhỏ càng ngày càng gầy, âm thầm gật gù, có nhiệm vụ mới rồi.

Một lần nữa học được trị bệnh ghê cùng bữa bay rất tẻ nhạt, anh hy vọng có sự mới mẻ, ừm, ví như vợ nhỏ tương lai của anh - Astoria Greengrass.

Màu tóc vàng xán lạn cùng lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu đủ để anh nhận ra vợ tương lai của mình, hóa ra cô đã sớm biết Goyle và Crabbe?

"Ăn ngon chứ? Mình cùng Dora học rất học rất lâu cũng không học được, phối liệu quá phức tạp, thao tác quá phiền phức, phỏng chừng không thể tốt hơn so với lang được."

"Gi? Lang được?" Goyle và Crabbe cũng không quá quen thuộc quy củ quý tộc ăn không nói ngủ không nói, vì lẽ đó vừa ăn vừa nói chuyện cũng tự tại.

"Ha ha, là được ức chế lang tính."

Crabbe nuốt xuống bánh ga tô: "Mình tên Crabbe, Vincent Crabbe, bạn là ai?"

"Astoria Greengrass. Vừa lúc giới thiệu hai bạn đều bận rộn ngó bánh ga tô đấy! Nếu như Dora biết hai người thích bánh ga tô của nó đến vậy chắc chắc khề vui vẻ khòc rờn rờn." Astoria trừng mắt.

"Mình là Goyle, Gregory Goyle."

Bé gái nhìn chăm chăm bọn họ một lúc, do dự hỏi một câu: "Hai bạn thật không phải anh em à?"

Draco trốn một bên nhìn lén không nhận được bật cười "Xi". Âm thanh vẫn tĩnh nhỏ, không có bị phát hiện.

Vấn đề này, khi còn bé lúc mới quen anh cũng nghĩ mãi trong bụng, chẳng qua vì bị vương người lớn tại đó nên không tiện hỏi.

Goyle và Crabbe mặt đỏ lên: "Không phải, bọn mình chỉ chơi với nhau từ bé."

"Thật không tậ." Astoria nhìn kỹ bọn họ, chăm chú nói, "Dáng vẻ bắt nguồn từ trong lòng. Tình cảm hai bạn chắc phải như anh em vậy. Hai bạn xem... vợ chồng Malfoy kỳ thực cảm giác rất giống, chứng tỏ tình cảm rất tốt, sinh hoạt với nhau lâu lắm liền ảnh hưởng lẫn nhau."

Hai đứa bé như hiểu như không gật đầu.

"A... Hai bạn mới bảy tuổi, mình nói những thứ này làm gì..." Astoria nở nụ cười, lộ ra kúm đồng tiền nhỏ, như thiên sứ bé con, "Được rồi, hai bạn ăn từ từ. Mình đi trước đây, bye Goyle, bye Crabbe!"

Vừa nói vừa vỗ hai cái đầu, chạy đến cửa sau nhà chính.

Hai bé trai khó khăn nuốt xuống gì đó trong cổ họng, nhìn bóng lưng bé gái đi xa, rất vô tội nhìn nhau nói: "Mình là Goyle."

"Mình mới là Crabbe."

Astoria Greengrass, hóa ra vợ của anh khi còn bé là như vậy sao?

Draco bỗng nhiên tràn ngập tò mò với tương tại, tất cả còn có thể như trước sao?

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Trước Nhập Học

Cây sinh mệnh có khả năng phát triển ra nhiều cành thế nhưng nó sẽ không thay đổi thành loại cây khác- thông, đậu hay lan.

Số mệnh là thứ không thể trốn khỏi.

Draco Malfoy trào phúng nhìn nửa người khổng lồ cùng bé trai nhỏ gầy xuất hiện tại lối vào cũ kĩ.

"Cha, con nghĩ con có thể tự mình thử quần áo. Cha có thể đẩy nhanh tốc độ giúp con mua sách trong danh sách."

"Con yêu, vậy mẹ cùng con mua quần áo." Narcissa dịu dàng cũng đồng ý phân công công việc.

Draco ngửa đầu cười: "Mẹ, mẹ có thể đi giúp con lấy đĩa phép đặt trước."

Đĩa phép nhà Malfoy đương nhiên là chính mình đặt làm, cha đã sớm giúp anh chuẩn bị vật liệu. Anh có chút không thể chờ đợi muốn cầm lại đĩa phép của mình rồi.

"Đây là một ý kiến hay, con yêu." Narcissa hôn trán con trai.

Lucius cũng rất hài lòng năng lực tính toán của anh. Liền ba người phân công nhau hành động.

Đến đây đi, Đấng Cứu Thế, ta chờ mi theo ta diễn xong trò đùa này. Để tương lai của chúng ta bắt đầu từ đây.

Draco đẩy cửa tiệm áo chùng phía sau: "Thưa bà, đồng phục học sinh Hogwarts, cảm ơn."

Không cần dẫn đường, anh trực tiếp đi vào phía sau cửa tiệm, đứng trên một chiếc ghế nhỏ.

Chuông cửa vang lên.

Một bé trai nhỏ gầy thấp thỏm bất an ngó nghiêng ở cửa. Bà Malkin nhiệt tình đến nghênh tiếp. Cậu bé có chút không được tự nhiên đứng lên ghế, tóc tai lộn xộn, thật giống như chạy mười km trong gió bão vậy.

Cậu ta hiếu kỳ nhìn này nhìn nọ, bỗng sự chú ý bị sợi thước mềm nghịch ngợm hấp dẫn, tựa hồ tò mò Draco bên cạnh, hơi ngượng ngùng đánh giá anh.

"Này." Draco hững hờ nói: "Cũng vào Hogwarts à?"

"Đúng vậy." Cậu bé rất căng thẳng.

"Vóc người của cậu rất thích hợp làm tầm thủ đấy." Âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, Draco đánh giá cậu một phen, dùng giọng điệu ngạo mạn làm người ta chán ghét nói chuyện: "Chơi Quidditch sao?"

"Không có." Bé trai kìm lòng không được co rúm lại, không được tự nhiên vò quần áo mình.

"Ồ." Draco gật gù, quay đi vô tình. Thực ra anh không biết ngoại trừ nói những câu này còn có thể giao lưu cái gì.

Trong lòng anh cắm một cây gai, một cái gai không thể rút ra.

Bất anh phải lấy lòng? Quên đi thôi, Malfoy không làm chuyện như vậy.

Lúc sau bầu không khí rất tẻ nhạt.

Draco chẳng ưa gì đứa bé quần áo gay go này, thế nhưng đây là chỗ đau thân thể người ta, không cần thiết mở miệng giẫm lên.

Bé trai tự hồ muốn hỏi gì, do dự nửa ngày không mở miệng được.

Mãi đến khi hình dáng khổng lồ của Hagrid xuất hiện ngoài cửa tiệm, tay cầm hai que kem.

Cậu bé cuối cùng coi như tìm được đề tài: "A, Hagrid đến rồi."

Draco vẫn tính nề tính đáp một tiếng: "Ừm"

"Ông ấy làm việc ở Hogwarts."

"Ừm. Tôi biết."

Draco liếc mắt thấy bộ quần áo bẩn thỉu chằng chịt vết vá có thể nhét vừa cả con chuột lớn, thực sự không mở miệng bình luận được gì.

Lẽ nào ca ngợi lão ta rất cường tráng? Draco cảm thấy da gà trên tay dựng hết lên rồi.

Có thể Draco im lặng khiến cậu bé hiểu lầm, vừa vắn cũng đo xong rồi, liền rời đi thật nhanh.

Draco vẫn đứng trên ghế nhỏ -- quần áo của anh bởi yêu cầu cẩn thận, vì vậy còn cần thay đổi thật nhiều.

Ừ, anh đã lớn như vậy, làm sao còn muốn so đo với đứa bé đây?

Anh tin tưởng năm đó mình thể hiện rất thành công là một đứa trẻ kiêu ngạo muốn lôi kéo sự chú ý của bạn học, luôn làm bộ vô tình nói ra những chuyện mình tự hào nhất, ví như cha mẹ yêu thương anh nhất, như gia thế phú quý, thế nhưng bởi tuổi tác quá nhỏ, không thực sự biết nghe lời đoán ý, cũng sẽ không chính chu ngôn ngữ, đến nỗi trong lúc không hay biết mà làm tổn thương oắt con Đấng Cứu Thế.

Một vị quý tộc nhỏ gia thế vượt trội, lại là con trai độc nhất trong nhà, có cha luôn yêu cầu nghiêm khắc, mẹ lại cực kì bao bọc, chưa bao giờ tiếp xúc thế giới người bình thường, làm sao anh biết đứa bé kia mất cha mẹ? Làm sao anh biết đứa bé kia ở nhà họ hàng? Làm sao anh biết đứa bé kia mặc quần áo cũ của tên nhóc mập mạp?

Anh không biết, vì lẽ đó anh đã làm như vậy, nói như vậy.

Một đứa trẻ lớn lên luôn ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ nhìn xuống tất cả. Một đứa trẻ lẻ loi hiu quạnh, lớn lên trong ánh mắt căm ghét của người nhà. Mặc kệ ai đưa tay ra trước, đôi phương đều có lý do khước từ.

Đối địch nhau cả đời, kỳ thực bắt nguồn từ khác biệt tư cách địa vị lúc ban đầu.

Draco ngạo mạn ngẩng cằm lên, trong mắt có cảm xúc khó nói thành lời.

Có một số việc, không phải cứ bắt đầu lại một lần là có thể làm tốt. Bọn họ căn bản không phải người một thế giới.

Lúc trở về gặp Daphne cùng Pansy cũng đang chuẩn bị cho học kì mới. Draco không quá muốn gặp Pansy.

Hắn nhớ tới cái đêm quyết chiến kia, lúc Chúa Tể Hắc Ám vang vọng Hogwarts, cô ta đứng lên chỉ vào Potter nói: "Nó ở nơi đó! Potter ở nơi đó! Mau bắt lấy nó!"

Lúc đó tất cả mọi người giờ đùa phép đối diện Slytherin, dùng ánh mắt khinh bỉ địch ý nhìn Slytherin. Cô ta đã đẩy Slytherin về phía vực sâu.

Nhà Slytherin chán ghét Potter có đủ loại lý do, nhà Slytherin muốn trêu đùa Potter cũng có đủ loại phương pháp. Thế nhưng Slytherin chân chính sẽ không hành động ngu xuẩn như vậy.

Anh có thể hiểu được một cô bé sợ hãi cùng đường, thế nhưng không có nghĩa anh vẫn nguyện ý thân cận cùng cô ta. Vì vậy, anh lựa chọn giữ một khoảng cách rồi sẽ tách ra trước khi Pansy phát hiện.

Tuy nhiên tầm mắt Draco cũng đang tìm kiếm khắp nơi một cô bé trắng trẻo như sứ.

Mấy năm tình cờ gặp phải ở các loại trường hợp, cô biểu hiện làm anh thấy thú vị. Trước mặt người lớn một bộ ngoan ngoãn mềm yếu, là hình tượng trẻ con được người ta yêu thích. Ngấm ngầm lại không phải như vậy.

Cũng không phải nói cô làm chuyện gì phá hoại quá đáng mà cảm thấy cô thông minh mà không cố ra vẻ, thận trọng mà không cứng nhắc, uyển chuyển mà không mềm yếu, như một "phụ nữ" tí hon, cái loại khí chất ngọt mà không ngấy kia thật khó để hình dung.

Draco biết mình để ý cô như vậy, không riêng vì tương lai cô sẽ mang lên họ Malfoy mà là anh xưa nay chưa từng thấy "Astoria" mới mẻ như vậy.

"Tiểu thư Greengrass", Draco rất nhanh tìm thấy cô ở quầy hàng rong. Ánh mặt trời sáng sớm làm mái tóc vàng xán lạn rất dễ nhận ra: "Rất cao hứng nhìn thấy em ở đây."

"Ồ? ---" Astoria rất không có khí chất bị dọa đến, "Ngài Ma... Malfoy."

"Kỳ thực, chúng ta cũng không cần khách khí như vậy. Hãy gọi anh là Draco, để có thể phân biệt với cha anh không phải sao?" Draco cố nén cười: "Anh có vinh hạnh được gọi em Astoria không?"

"Vinh hạnh của em, Draco." Astoria kéo váy lễ phép: "Vậy anh đến đây để mua đồ dùng à?"

"Đúng vậy. Đây là chuyện rất quan trọng. Cả nhà anh đều cho rằng không thể thất lễ dù ở chi tiết nhỏ." Draco nhanh mắt thấy được nhân viên cửa hàng đang gói đồ lại cho Astoria, "Em đến để bỏ sung thuốc màu?"

"Vâng. Chị không ở nhà. Cha đồng ý để gia đình đưa em đi thăm quan bên ngoài. Em cũng vừa vặn nghĩ ra ngoài."

"Ý kiến hay. Hay em có nguyện ý chia sẻ cùng anh một chút chuyện lý thú trong chuyến đi?" Draco buồn cười nhìn về mặt Astoria biến hóa. Cô gái nhỏ hôm nay giật mình rất nhiều lần, "Phải nói, anh phần lớn bị nhốt tại trang viên học tập cũng không có cơ hội hưởng thụ đó đây."

"A, đương nhiên, em rất vui lòng." Astoria không biết làm sao đáp ứng rồi yêu cầu của Draco.

Astoria đang rất xoắn xuýt, tại sao Draco Malfoy lại chủ động bắt chuyện?

Tại sao cậu ta chủ động yêu cầu gọi tên thánh?

Tại sao cậu ta sẽ cầu xin mình viết thư?

Đây là Draco Malfoy sao?

Lẽ nào mới mười một tuổi, nhà bọn họ đã xác định vợ tương lai rồi hả? Trong sách xưa nay không viết như thế mà!!!

Astoria hoàn toàn tiến vào trạng thái thất thần.

Cái lúc mờ mắt nhìn thấy gia đình đó, Astoria ý thức được mình đã xuyên đến thế giới Harry Potter rồi, thời kì trẻ con liền không có việc gì cô dùng để nhớ lại tình tiết trong truyện.

Bởi vì cái tên Astoria Greengrass này căn bản không có xuất hiện trong bản gốc. Mãi đến tận mấy tháng trôi qua khi cha xưng tên đầy đủ của chị gái cô mới phản ứng được.

Cô hình như nhớ tới đại thần JK sau đó nói, vợ Draco Malfoy là em gái Daphne, Astoria Greengrass!

Cô nỗ lực an ủi mình, ký ức có thể phạm sai lầm, não người không phải máy tính.

Nhưng cái chuyện mà sai lầm không có khả năng xảy ra này làm cho tâm lý cô luôn ở trạng thái phức tạp, thậm chí có giận dữ và xấu hổ không tên, đúng, giận dữ và xấu hổ.

Merlin hời, cô sau này phải đổi mặt Draco Malfoy thế nào? Cái tên quý tộc từ thẳng oắt con xấu tính biến thành lão trung niên đỉnh đầu có chút trọc!

Nếu cô hoàn toàn không có liên hệ tới nội dung tác phẩm, cô sẽ rất sung sướng xem cuộc vui, cô sẽ rất vui về đi nghỉ phép ở Hogwarts bảy năm, cô sẽ rất hạnh phúc dùng pháp thuật làm quần áo tự giặt sạch.

Tuy nghiền nguyên tác làm cô ấn tượng quá sâu sắc, chương cuối cùng vẫn cứ đề cập người qua đường "Astoria" này.

Chẳng lẽ người qua đường này tương lai nhất định phải làm phu nhân nhà Malfoy?

Draco Malfoy không phải nên thích cô gái cực kì thông minh, phá tan cái nhìn huyết thống của cậu ta, cả ngày giúp đỡ kẻ thù cũ của cậu như Hermione sao? (cô xem đồng nhân quá nhiều rồi....)

Draco Malfoy không phải còn mập mờ với Pansy Parkinson sao?

Cậu ta kết hôn Astoria khẳng định chỉ vì quan hệ thông gia!

A, nói không chắc bởi vì màu tóc khá là xứng? Không phải Narcissa cũng tóc vàng sao? Nói không chừng Malfoy bọn họ để duy trì gene tóc vàng tốt đẹp, chưa bao giờ lựa chọn bạn đời màu tóc sẫm? ---- lo lắng màu sẫm phá hoại màu bạch kim hoàn mỹ?

Được rồi... Cô biết mình nghĩ hơi quá, nhưng khi còn bé không còn gì để làm thì không thể làm gì khác hơn là suy nghĩ lung tung!

Draco Malfoy, đây chỉ là một nhân vật trong sách. Cô không thể bởi vì tên mình liền thuận theo tự nhiên gả cho cậu ta chứ?

Xét về tình cảm mà nói, cô càng thương thức khí chất do thời gian mài giũa của lão Malfoy. Malfoy nhỏ vốn là đứa trẻ bị chiều hư thôi!

Nhưng tại sao cái biểu tình phục phịch lúc gặp Harry Potter của cậu ta lại không xuất hiện trong lời nói với mình? Tại sao cậu ta nhìn rất giống một quý ngài có lễ độ?

Astoria buồn rầu nín chặt đuôi tóc quăn vàng óng của mình.

Ngày nghỉ hè cuối cùng, Astoria cùng phụ thân tiễn Daphne đi học.

Sân ga chín ba phần tư ồn ào nhốn nháo, hơi nước bốc đầu xì ra ống khói, đầu xe tràn ngập màu sương khói.

Daphne không yên lòng an ủi em gái: "Nia, đừng buồn, lễ Giáng Sinh chị sẽ trở về thăm em."

Astoria rất cảm động. Daphne thật ra là một chị gái mẫu mực, mặc dù có bệnh chung của rất nhiều bé gái, thế nhưng trong mắt cô, em gái nhỏ yếu lại hiểu chuyện, cần chăm sóc cần bảo vệ. Cô thực thương yêu em gái ruột của mình.

Bình thường, Astoria và Daphne rất hiếm khi tiến hành giao lưu tình cảm.

Chuyện này thực sự không thể chỉ trách cô, một cô gái thành niên cùng cô bé mười tuổi có thể trở thành chị em tri kỉ sao?

Đương nhiên không thể, khoảng cách khác biệt đó so rãnh biển Mariana còn sâu hơn.

Giống như phù thủy thuần huyết không hiểu được vừa chạy trên mặt đất vừa đá bóng có gì hay, Daphne không hiểu vì sao em gái lại có sự yêu thích vô hạn với đọc sách, vẽ vời, đánh đàn. Mà Astoria rất quý trọng cuộc sống mới này, cô muốn bù đắp những gì hồi bé mình ham chơi mà bỏ qua. Cô nghĩ muốn cảm nhận kỹ càng sinh mệnh được cho thêm này. Cô thực sự không làm được mỗi ngày vây quanh chị gái, nói những lời nịnh hót, làm người hầu nhỏ tôn lên vẻ đẹp của chị, liền biết điều đóng vai em gái ngoan ngoãn hướng nội cần chăm sóc.

Đây cũng là một nguyên nhân tại sao Daphne cùng Pansy Parkinson lại có quan hệ tốt như vậy. Daphne cô đơn ở Scotland đã lâu rồi, trở lại Anh Quốc cuối cùng gặp cô bạn cùng tuổi, thuận lý thành chương hai đại tiểu thư tuổi xấp xỉ dùng tốc độ tên lửa thành bạn tốt, cả ngày cùng nhau, không phải kiểu tóc chính là quần áo, không phải giày chính là mũ....

Ngay cả như vậy, cô cũng lúc nào cũng nhớ tới em gái đáng yêu của mình.

"Yên tâm, chị sẽ viết thư cho em. Sang năm em cũng có thể đi học rồi!"

Có một chị gái tuổi tác tâm lý còn bé hơn mình kỳ thực cũng không xấu mà!

Astoria nhón chân hôn lên mặt chị gái: "Em sẽ nhớ chị."

Hai chị em chính đang thân mật.

"Ngài Greengrass." Một giọng nói về rất nam tính pha thêm chút nhàn nhả của quý tộc vang lên.

"A. Ngài Malföy. Chào buổi sáng."

Hai người cha hàn huyền cắt đứt cuộc giao lưu tình cảm của hai chị em.

Astoria theo chị gái ngoan ngoãn lễ phép chào một nhà Malföy.

Đây không phải lần thứ nhất Astoria nhìn thấy cả nhà Malföy nhưng vẫn không tránh được trầm trồ thán phục.

Người một nhà này như phát sáng, chỉ cần đứng một nơi âm thầm, không cần bất kì động tác cũng giống bị thêm một gấn cái đèn to, khiến người ta không nhìn được ngó lại.

Khả năng bởi vì... mấy lần xung quanh không có Harry Potter, Draco Malföy xem như ngao nghể nhưng không mất thận trọng, vô cùng giống cha cậu ta, chẳng hề giống bé trai kiêu căng xấu tính... Cho nên mới nói, Potter là khắc tinh trong số mệnh cậu ta mà.

A, nói Potter Potter đến, cách đó không xa, mấy tên nhóc tóc đỏ tản ra, bé trai cầm bánh ngô đang mờ mịt tìm kiếm toa hành lý.

A, tìm được rồi, song sinh đến hỗ trợ, tiếp lời rồi...

"Nia, em đang nhìn gì vậy?" Người lớn đang nói chuyện phiếm, Daphne nhàm chán sờ soạng khuôn mặt em gái.

"Đầu sọc." Astoria đang tập trung trên người Potter, thuận miệng đáp một tiếng.

Daphne nghe không hiểu: "Cái gì?"

"A, không có gì, ở kia có thật nhiều tóc đỏ..." Astoria cũng không nghĩ tới mình sẽ thuận miệng nói cái từ này, dù sao cũng hơn gọi trực tiếp (the boy who lived), liền cười ha ha, "Nếu như thiếu cháy, khẳng định rất đẹp."

Daphne quyết định tha thứ khả năng nói vuor nói vuor phi thường của em gái: "Nghe đây, em cũng phải viết thư cho chị đây!"

"Được, được, em biết rồi."

Thời gian sắp đến.

Draco đang hoảng hốt trọng tâm biệt người nhà xong, thuận tiện rất trọng hoi khom lưng làm một cái lễ chào Astoria.

Astoria lần thứ hai bị dọa choáng, trợn mắt há hốc mồm vài giây, mới nhắm mắt lại đáp lễ.

Draco khoe miệng cười ý tứ sâu xa lên xe.

Trên nhà ga nhất thời ít đi rất nhiều người.

Astoria nhạy cảm phát hiện mấy tằm mắt tụ tập trên người mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, con chim công trắng phát sáng - Lucius Malföy đang đồng dạng ý tứ sâu xa nhìn cô.

"Tiểu thư Greengrass sang năm cũng đến Hogwarts chứ?"

"Đúng vậy, con bé nhỏ hơn Daphne một tuổi, sang năm mới đi được." Antonio Greengrass cũng rất kinh ngạc con trai nhỏ Malföy khá quan tâm con gái nhỏ của mình.

Phụ huynh hai bên bụng tính toán loạn thành đoàn, trên mặt cười đến hoà thuận vui vẻ.

Astoria có chút buồn bực, cô đang nghĩ có nên nuôi con chồn trắng ở nhà, sau đó đến năm bốn đưa cho Draco đây!

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cúp Nhà

Thời điểm nhận được thư tín từ Draco, Astoria đang du ngoạn ở nông thôn. Vì tránh cho người khác chú ý, cô mặc chiếc váy liền áo trắng, kiểu dáng bình thường bằng sợi bông của Muggle, đội mũ rộng vành che nắng. Gia đình còn phù phép để người bình thường không chú ý tới cô.

Tuy nhiên con chim trắng lớn xà xuống không chỉ dọa sợ người làm ruộng bên cạnh, còn dọa ngã Astoria đang chuyển tâm ký họa.

Đọc thư xong, cô trái lại bắt đầu nghi vấn có phải mình giả trang trẻ con lâu quá khiến trí thông minh cũng giảm xuống hay không. Cô hoàn toàn không thể lý giải tình huống hiện tại.

Vừa tới Hogwarts Malfoy có thể làm gì? Cô vỗ đầu một cái, lấy cuốn bút kí từ túi nhỏ bên người, bên trong viết chằng chịt những ký hiệu kỳ quái.

A... Từ khóa, năm nhất, hòn đá phù thủy... Khai giảng...

Có rồi, lớp ma được, lớp học bay, tầm thủ, quyết đấu nửa đêm, Nicholas Flamel...

Không phải cậu ta nên dẫn Goyle và Crabbe cả ngày tìm Harry Potter gây chuyện sao?

Làm sao nhân nhả như vậy?

Một vị thiếu niên thuần huyết có nội hàm chia sẻ sinh hoạt ở Hogwarts của mình trong thư, sau đó thành khẩn hỏi mình đã bắt đầu chuyến du lịch hay chưa. Lẽ nào Draco chịu nhục chỗ Potter sau đó muốn trải nghiệm kết bạn qua thư?

Astoria đột nhiên liên tưởng đến những bạn học nam năm đó mình còn đi học, đều mang theo tâm lý tò mò thích khoe khoang theo đuổi bạn nữ, còn thích nói những chuyện bí mật kia với bạn tốt, rồi một truyền mười, mười truyền trăm, bí mật không còn là bí mật... Lẽ nào Draco Malfoy mới mười một tuổi đã có bệnh tuổi dậy thì?

Astoria cắn môi, khinh bỉ mình liên tưởng quá độ.

Nói không chắc, cậu ám Draco xác thực chỉ muốn tìm người nói chuyện.

Cô đau đầu không ngót, cuối cùng nghĩ đến một phương pháp giữ khoảng cách lạng lẽ mà không thất lễ.

“Dora, trở về lấy máy ảnh ra đây!”

“Tuyệt vời, buổi chiều có lớp học bay, quá tốt rồi! Cuối cùng cũng có lớp có thể chơi!” Crabbe và Goyle lú lú bên tai Draco, đều muốn khoe “lịch sử nghịch chổi” của mình, liền chẳng thèm đoái hoài bữa trưa, “Draco, khẳng định cậu chơi cũng không tệ! Cậu có nhiều chổi trưng bày như vậy.”

“Ừ, đã lâu không chơi. Tiêu bản cảm giác cũng không tốt lắm. Tôi đang mong bán Nimbus 2001 năm sau.”

Bàn dài Gryffindor bên cạnh vang lên tiếng cắt chói tai. Ron Weasley muốn biểu đạt quan điểm cho rằng Malfoy đang khoác lác.

Bọn Goyle lập tức trợn trừng mắt cùng hướng đối diện.

Draco liếc oắt con tóc đỏ, cười lạnh một hồi, cúi đầu nghiên cứu bức thư vừa nhận.

“Draco, cứ để nó đi như vậy sao?” Mấy người Slytherin rất khó chịu xúm lại.

“Cùng mấy tên nhóc ghét giàu sang có chuyện gì để nói. Lý tưởng của nó hẳn là chờ có tiền mua hai cái sao chổi, một cái dùng chơi Quidditch, một cái dùng quét đất...” Draco nhẹ giọng chậm rãi nói.

Bàn dài Slytherin bỗng đỏ tràng cười dài. Mấy người xung quanh Draco đập bàn mãnh liệt, Blaise bị sắc nước bí đỏ liên tục ho khan, dùng sức vỗ vai Draco.

Ron đang đó tuy rằng không nghe rõ Draco nói gì nhưng nhìn những người này phản ứng mãnh liệt như vậy liền biết chẳng phải lời hay ho, tức giận đến thối râu mép trợn mắt — tuy rằng cậu ta không có râu mép, hận không thể ném mấy cái ác rủa hướng Slytherin.

Draco nhún nhún vai, mặt cười vô tội.

Ba rưỡi chiều, những tân sinh Gryffindor mới khoan thai đến muộn.

Draco có chút nhàm chán suy nghĩ tại sao phải bắt Slytherin và Gryffindor lên lớp cùng nhau. Những lớp như vậy không khí vĩnh viễn ngập tràn địch ý, bạo lực và nguy hiểm.

Đứng bên cạnh cái chổi, anh làm theo hiệu lệnh của bà Hooch ung dung gọi cái chổi có chút nát nổi lên.

Potter hoàn thành xấp xỉ cùng lúc.

Draco nhún vai, không thể phủ nhận, ghen di truyền nhà Potter rất mạnh.

Cái tên hề Ron kia kêu tiếng bén nhọn, cái chổi mới bắt đầu đi lên tới tay nó.

Ôi một lớp học nhặt nhoe cỡ nào, tuy nhiên anh tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm năm đó.

Gậy ông đập lưng ông, kết quả tôn thêm danh tiếng cho Đấng Cứu Thế lên làm cái gì “Tầm thủ trẻ tuổi nhất”. Một lần liền đủ rồi!

Draco cười lạnh xem cái chổi Neville mất khống chế bay lên trời. Anh dùng tay che trước lông mày, một bên vừa xem vừa nhỏ giọng cảm thán: “Lớn lên còn có chút đáng về đàn ông, sao khi còn bé ngu như vậy?”

Xung quanh đầy tiếng nữ sinh hét chói tai, Neville rớt xuống, bà Hooch vội vàng nâng dậy Neville bị thương, cũng nhắc nhở không cho phép bọn họ lộn xộn sau đó đưa tên đó đi phòng y tế rồi.

Draco chẳng hề muốn kiểm tra cầu gọi nhớ trong bụi cỏ, buồn bực ngán ngẩm chỉ điểm Crabbe và Goyle động tác cầm cán chổi.

“Tiến lên phía trước một chút, đề thấp trọng tâm!”

Cuối cùng, hết một buổi bọn họ cũng bay được cách bãi cỏ một mét hết như đám chuồn chuồn trước mưa rào.

Tất cả nam sinh đều ù rũ, giấc mơ về lớp học bay đã tan thành mây khói.

“Hai cậu có thể bay thoải mái trong lớp sao? Vẫn chờ sang năm mang chổi của chính mình đi sân bóng đi!” Draco vỗ vỗ Crabbe và Goyle.

Nhưng anh không nghĩ tới chính là, vận may của Đấng Cứu Thế đủ để đổi nghề đi sông bạc.

Thời điểm Potter theo Neville tìm quả cầu gọi nhớ, cùng song sinh nhà Weasley chơi cái chổi một hồi, may mắn được giáo sư McGonagall chọn trúng, tuyển vào đội Gryffindor.

“Gryffindor không còn người hả? Để thằng ngốc Potter kia làm tầm thủ?” Phòng sinh hoạt chung Slytherin khắp nơi là âm thanh bất mãn và khinh bỉ với sự việc này, trong đó không khỏi xen chút cảm xúc đố kỵ.

Draco đang ngồi trên ghế sa lông đơn giữa trung tâm, chỗ ngồi này vô hình thể hiện địa vị của anh ở Slytherin.

Slytherin tôn trọng thực lực, có thực lực mới có địa vị.

Làm một học sinh mới, Draco biểu hiện trên lớp gần như hoàn hảo.

Đương nhiên, anh cũng không giống Hermione quá tự ti với thể giới phù thủy, cần chứng minh chính bản thân gấp như thế, liều mạng biểu hiện bản thân, chấp tay sống dưới mũi giáo sư. Anh chỉ đơn giản hoàn thành bài tập mỗi lớp dễ dàng. Đến lúc phải trả lời câu hỏi, anh sẽ cho ra đáp án có thể thêm điểm.

Tư duy giáo sư đôi khi có xu hướng ổn định. Một hai lần có người phát biểu không tệ sẽ nhận định đó là học sinh tốt. Sau đó gặp phải vấn đề khó những người khác không làm được, thường thường nghĩ đến người đó đầu tiên. Liền lúc Granger nỗ lực tranh thủ trả lời, Draco có năng lực thắng càng nhiều bảo thạch cho Slytherin.

Nếu Dumbledore bắt công thêm điểm cho Gryffindor, như vậy hãy để bất công của lão càng có vẻ hạ cấp đi!

Malfoy không cần che giấu hào quang, anh muốn Slytherin dẫn trước!

“Hy vọng giáo sư Snape có thể cũng đồng ý ngoại lệ tiếp nạp học sinh năm nhất.” Blaise cùng Draco cũng coi như người quen cũ, “Draco bay không kém hơn nó!”

Mọi người đứng xung quanh Draco, trong lòng hy vọng anh có thể ra mặt.

Tuy nhiên Draco cũng không có ý tham dự: “Đấng Cứu Thế cần một ít... À, biểu hiện khác biệt so với mọi người. Tại sao mọi người không chờ mong nó bị gió cuốn bay chứ?”

Đám con trai hiểu ý nở nụ cười. Harry Potter là nam sinh năm nhất nhỏ gầy nhất.

Draco đứng dậy vỗ vỗ tro bụi không tồn tại trên người, quyết định trở về phòng ngủ xem phong thư sáng sớm anh mới nhận.

Cúp học viện sẽ là của Slytherin, bắt đầu sang năm, cúp Quidditch cũng chính của Slytherin. Draco rất có tự tin.

Harry Potter dù có thiên phú, cũng chỉ là người mới không trải qua huấn luyện, không có hệ thống học tập ổn định, không có kinh nghiệm thực chiến. Mặc kệ dạng hoạt động gì, tài năng tất nhiên có ích, nhưng không luyện tập làm sao thành công?

Sau khi trưởng thành thường tham gia câu lạc bộ Quidditch coi như giải trí. Mỗi tuần đều đánh giải hữu nghị cùng những tuyển thủ Quidditch về hưu thậm chí đang hoạt động.

Tương lai sáu năm cúp Quidditch ở Hogwarts, anh nhất định phải lấy được.

Draco một bên vừa suy tư về kế hoạch huấn luyện đội học viện năm sau, một bên vừa mở phong thư dày cộm.

Cô gái nhỏ Greengrass đoan chính ca ngợi anh tài hoa xuất chúng, sau đó làm như cực kì tiếc cô không viết được bút ký thú vị như vậy, mượn hình vẽ trực quan cho anh chiêm ngưỡng. Tiện tay mở ra, có bức cô vẽ phác họa, có tấm tranh sơn dầu phong cảnh, còn có vài bức ảnh.

Draco không nhìn được cong khỏe môi, cô nhóc thú vị! Nhìn xem, cô bé mặc quần áo Muggle ngồi trong vườn trái cây hái táo, giải lao cạnh giếng, tán gẫu cùng con nhà nông...

Thân với Muggle sao? Tại sao bình thường không thấy vậy?

Anh nhủ mày bỏ thư vào ngăn kéo.

Đấng Cứu Thế chính là Đấng Cứu Thế! Đêm Halloween đánh ngã người khổng lồ, dùng Nimbus 2000 mất khổng chế cũng có thể bắt được Golden Snitch, nửa đêm ra ngoài cùng đồng bọn bị trừ 150 điểm (lần này Draco cũng không đi mách lẻo, nhưng bọn họ vẫn thất bại bị tóm được); cuối cùng lúc học kỳ kết thúc, nghe nói lên quyết tử đấu tranh pháp thuật cùng người xấu bị đưa vào bệnh xá.

Theo lẽ thường, một số chuyện trừ người trong cuộc sẽ không ai biết. Có điều có tên Ron miệng rộng ở đây, bí mật chính là mây bay. Hơn nữa, mọi người đều vô cùng tò mò về Đấng Cứu Thế, luôn luôn soi mói nhất cử nhất động của Potter, thậm chí còn hận không thể biết hôm nay cậu ta mặc màu tất gì.

Từ nhỏ đến lớn Draco vẫn được coi là điểm sáng, kết quả đến Hogwarts lại bị một tên đàn độn chưa từng thấy qua đoạt sự nổi tiếng, làm cho anh không thể chịu đựng. Quả thực bị giẫm đạp lòng tự trọng!

Đây chắc hẳn cũng là một nguyên nhân quan trọng trước đây anh luôn nhắm vào Potter!

Bây giờ quay đầu lấy góc nhìn một người trưởng thành xem lại, Potter có thể kiên cường, cố chấp phấn đấu đến cùng đánh bại Chúa Tể Hắc Ám thực sự không dễ dàng!

Vì lẽ đó một năm nay, anh căn bản không có để ý Potter nhiều. Ngược lại tên Ron trời sinh thù địch Slytherin kia luôn đối chọi gay gắt với anh. Mỗi lần chạm mặt nhau đều phải trợn mắt lên cười khinh khỉnh, sau đó bị anh đùa cợt vài câu mà thất bại tan tác chạy về.

Draco cười lạnh, chấp nhận cùng tên lông đỏ này chỉ làm hạ giá trị bản thân.

Anh nhìn phòng ăn trang trí bằng màu xanh lục và bạc của Slytherin, đây là vũ hội cuối năm.

Gryffindor dưới đáy kém bọn họ hơn 200 điểm, nếu như không vì Slytherin thua Quidditch, điểm chênh lệch sẽ càng nhiều hơn. Mọi người rất hưng phấn. Đây là giải Cúp Nhà Slytherin thắng bảy năm liên tục.

Nhưng lời nói kế tiếp của Dumbledore khiến sắc mặt Draco ngày càng đen lại cho đến tận khi không còn chút máu.

Lão thêm điểm cho nhóm Potter, thắng vượt xa điểm Slytherin.

Không khí đại sảnh bỗng chốc trở nên lạ thường.

Gryffindor đắc ý vênh vao, bọn họ vỗ tay như sấm cổ vũ Dumbledore và Potter. Phần lớn Hufflepuff và Ravenclaw như cười trên sự đau khổ của người khác khi Slytherin không lấy được cúp.

Toàn bộ Slytherin im lặng không tiếng động. Bọn họ cực kì giận giữ thế nhưng toàn lực nhẫn nhịn. Bọn họ không có tư cách phản đối Dumbledore thêm điểm, chỉ có thể thể hiện con giận bằng những nắm tay nắm chặt và tiếng nghiến răng kéo kẹt. Ba học viện cũng có người khó chịu với sự thêm điểm bất công này, không có tham gia vỗ tay.

Draco vẻ mặt không đổi ngồi chỗ đó, cười châm chọc.

Dumbledore tự tăng thêm danh tiếng cho Potter, đồng thời cũng đẩy Potter và Slytherin vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng.

Rất tốt, kết thù lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Khai Giảng

Astoria rút cuộc nghênh đón ngày khai giảng đầu tiên ở Hogwarts. Cha và chị gái của cô nhìn càng nôn nóng bất an, cứ như họ mới phải đi học ngày đầu vậy.

“Tuy ký túc xá đều ở hai người, nhưng học viện của chúng ta vẫn phải có phòng trống.”

Antonio nghe con gái lớn nói xong lập tức phát biểu: “Cha đã nghĩ biện pháp tranh thủ để Nia ở một mình. Daphne, con nhớ phải chăm sóc em đấy.”

“Con hứa.”

“Cha, con sẽ tự lo cho mình, không cần làm phiền Daphne. Chị ấy không cùng lớp với con, bài tập khẳng định chẳng dễ dàng.”

“Con gái cưng, con bảo sao cha có thể yên tâm chứ!” Phụ huynh Greengrass ôm con gái hôn trần mảnh liệt, “Cha thật hận không thể cho Dora đi theo chăm sóc con.”

“Ồi...” Antonia đã than thở vài tháng, “Nếu thực sự không được, con nói với nón phân loại cho con đến Hufflepuff đi? Nghe nói nó cũng nghe nguyện vọng của học sinh mới. Hufflepuff đều khá thành thật, họ sẽ không bắt nạt con.” Astoria một ngày phải nghe câu này đến ba lần.

“Cha, không phải Greengrass đều là Slytherin sao?” Astoria hôn nhẹ lên mặt ông, “Con sẽ không vào nhà nào ngoài Slytherin.”

Astoria dùng nụ cười xán lạn động viên người cha lo lắng quá độ này: “Thời gian không sớm, chúng ta lên đường thôi.”

Dùng khóa cảng rất nhanh đã đến sân ga chín ba phần tư nhà ga Kings Cross.

Lần này cô thành tân sinh sắp nhập học.

Có thể là thói quen tốt của gia đình quý tộc, phần lớn gia đình Slytherin đều đến sớm nửa giờ trước khởi hành.

Daphne lập tức nhận ra Pansy Parkinson, rồi ra hiệu với cha qua chào hỏi.

Mà Astoria cũng rất bất hạnh lại thấy cả nhà Malfoy, dường như bọn họ mới nói xong lời tạm biệt. Hai tên người hầu của Draco, Doyle và Crabbe đã đứng bên cạnh chờ anh rồi.

Astoria mau mau làm bộ không nhìn thấy quay đầu lại, âm thầm bĩu môi.

Những bức ảnh kia thật hữu dụng, Draco Malfoy hỏi âm mấy câu đơn giản cũng không trao đổi thư với cô nữa.

Có điều nghe Daphne nói, Draco rất lợi hại, dựa vào năng lực và vẻ bề ngoài trở thành người đáng chú ý nhất... chỉ đứng sau Potter.

Astoria cũng nghe nói chuyện giải cúp nhà cuối năm. Lúc miêu tả chuyện xảy ra, Daphne thay đổi hình tượng thực nữ xưa nay, suýt nữa xé nát thẻ có ảnh cụ Dumbledore và số cô là con ếch.

Astoria cảm thấy kì quái. Nghe ra, Draco có chút khác với hình tượng đũa nhỏ tóc vàng xấu xa kia. Có điều cần nhắc đến vấn đề khách quan và chủ quan. Dưới ngòi bút JK, đó là một nhân vật phản diện dùng để tôn Potter, ở trong miệng Daphne lại là nhân vật nổi tiếng nhà Slytherin, chênh lệch cũng rất bình thường. Slytherin hiện tại cực kì căm ghét Potter, coi như Draco bắt nạt Potter, bọn họ còn cho rằng làm rất khá đấy!

Daphne dẫn em gái tìm một toa. Nhưng Pansy muốn ngồi cùng Malfoy, Daphne lại muốn tán gẫu với bạn tốt, lại không yên tâm em gái, cuối cùng Astoria cũng bị mang ngồi cùng Malfoy.

Lúc chị em Greengrass tiến vào toa tàu, Draco đang tiễn cha mẹ mình khỏi sân ga.

Kỳ nghỉ hè, anh động tay chân khiến cha phát hiện tâm lý sùng kính của gia đình Dobby đối với Harry Potter.

Nhà Malfoy không cần người hầu có nguy cơ làm phản. Tuy nhiên nghĩ về sau, khi Đấng Cứu Thế đánh bại Chúa Tể Hắc Ám, Hermione Granger còn phát biểu một bài nói bóng nói gió cha anh bỏ mặc Dobby – điều kiện tiên quyết do không tiết lộ điều cơ mật gia tộc Malfoy.

Nghĩ tới đây, Draco nở nụ cười xấu xa, hy vọng Đấng Cứu Thế trải qua năm nay vui vẻ.

“A, a... Astoria!” Có người bước vào từ ngoài cửa, tiến lên nhiệt tình chào hỏi dĩ nhiên là Goyle, cậu ta và Crabbe như nhau, bình thường cũng không nói nhiều.

Astoria cười gật đầu: “Đã lâu không gặp, Goyle.”

Một năm không gặp, Astoria chẳng lớn lên chút nào, tuyệt đối không giống chị gái cao gầy của cô. Khuôn mặt nhỏ nhỏ, phì nộn như trẻ con, lại thêm mái tóc vàng óng buộc gọn gàng, càng giống như con búp bê Daphne mang bên người. Draco cẩn thận nhớ lại viễn cảnh mình kết hôn, không khỏi nghi hoặc trong lòng, cuối cùng cô có thể cao như trước sao?

Đối với những bức ảnh cô bé kia mặc quần áo Muggle, Draco lý giải vì cô muốn biểu hiện mình không giống phái thuần huyết, tức là muốn kéo dài khoảng cách với Slytherin thuần khiết như anh. Bởi vậy anh cũng rất săn sóc làm theo, bao gồm cả lời chào hỏi lúc này.

“Chào em, Astoria.”

Astoria cũng không coi thái độ của anh là chuyện to tát. Anh không đuổi cô ra ghế khác vì giao du với Muggle đã rất cho cô mặt mũi: “Chào anh, Draco.”

Draco đã cao hơn một chút. Nhìn tóc anh tỏa sáng lộng lẫy liền biết dinh dưỡng rất tốt, tuyệt đối sẽ không dậy thì không thành công. Astoria thất vọng nghĩ. Hiện nay cô là người bé nhất trong đây, quan trọng hơn, xem tình huống của cô chắc chắn sẽ là thành phần không thành công này.

“Ồ, em gái nhỏ nhà Greengrass ư?” Blaise là hỗn huyết, màu da sẫm như lúa mì, vóc người cao to, đứng trước mặt Astoria vừa cao gấp đôi cô, “Giống em bé ghê, đáng yêu thật.”

Astoria lui một bước về sau vì ngắc đầu khó khăn và vì né tránh cảm giác ngột ngạt khi người ta nghẹt thở: “Àch, chào anh.”

“Blaise, cậu hù em gái nhà người ta rồi.” Draco trêu đùa nói.

Blaise cười cười, ngồi xuống bên người Draco.

Astoria thấy Pansy ngồi trước mặt Draco liền chỉ khoanh đối diện, nhỏ giọng nói với Daphne: “Em ngồi một mình cũng được, chị cứ nói chuyện với Pansy đi.” Chị em các cô ngồi với nhau chẳng nói được mấy câu, còn không bằng để Daphne và Pansy cuốn lấy nhau, cô có thể an tâm đọc sách.

Daphne gật gù.

Draco cảm thấy bất mãn Pansy liên tục lắc lư trước mặt, vì lẽ đó tiện thể giận chó đánh mèo Astoria đã đẩy Daphne và Pansy ngồi trước mặt mình, rất không vui lúc cô một cái. Sau đó câu được câu không trò chuyện cùng Blaise về Quidditch.

“Tôi nghe nói Marcus sừng phát điên rồi. Nimbus 2001, ngài Malfoy thật hào phóng.”

“Kỳ sĩ không có bảo kiếm cũng chỉ là thường dân thôi.” Draco khinh thường bĩu môi. “Tôi tham gia đội học viện không phải vì học làm sao bay trên cái chổi nát.”

Pansy dường như cảm thấy đáng đáp anh như vậy rất đẹp trai, một mực phối hợp gật đầu chớp mắt.

Draco bắt đầu dĩ nhiên người sang, anh thà nhìn Goyle và Crabbe.Ồ, chéch đối diện chính là Astoria.

Anh thấy hợp mắt hơn: “Tại sao chúng ta không chơi cờ phù thủy nhỉ?” Như vậy anh sẽ có cơ giữ nguyên tư thế nghiêng người.

Blaise rút hộp cờ phù thủy trong hành lý: “Đến đây, cậu mà thua phải nộp hết kẹo trong một tuần đấy.”

Draco vui vẻ chấp nhận: “Tôi thắng, đêm nay cậu phải ăn bằng lượng ăn của Goyle với Crabbe.”

Astoria noi đó hơi nhún vai một hồi.

Blaise có vẻ rất buồn rầu: “Ồi, tại sao cậu luôn nghĩ ra những trò độc ác như vậy?” Mấu chốt chính là, gần như mỗi lần đều thành công.

Draco nhún vai, anh rất nhàm chán, kiếm trò dẫn vật mọi người cũng là một thú vui tao nhã.

Chỉ chốc lát sau, đề tài lại chuyển sang Quidditch.

“Cậu có tham gia tuyển cầu thủ không?” Đặt câu hỏi là Draco: “Tôi cảm thấy, đội Slytherin cần chút máu mới.”

Giờ phút này, Blaise đang hứng đòn trên bàn cờ: “Đương nhiên, tôi sẽ nghĩ tất cả biện pháp đập quả Quaffle vào đầu cậu.”

“Đừng như vậy, Blaise. Nói không chắc lần sau thua, cậu sẽ phải ăn đồng đồ nặng bằng Goyle đấy.”

Blaise ghen hòng, Goyle và Crabbe vui vẻ cười xấu xa.

Không bao lâu, vua của Blaise bị đập bay ra bàn cờ, cậu ta thất vọng vung nắm đấm với Goyle: “Cảnh cáo các cậu, tối nay ăn uống điều độ cho tôi!”

Draco kinh ngạc phát hiện, Astoria dường như đã ngủ thiếp đi trên ghế ngồi.

Blaise liếm môi một cái cười nói: “Thật giống con mèo nhỏ.”

Vóc dáng Astoria thấp bé. Bởi vì ngủ gà ngủ gật, cả thân thể đều cuộn tròn, nhìn qua như con vật nhỏ ngoan ngoãn. Mái tóc dài màu vàng óng khoác lên người, ánh mặt trời hòa tan trên khuôn mặt cô, mềm mại như bông bô công anh.

Ngủ quá lâu, Astoria ngồi trên thuyền vẫn hơi mơ màng. Cái xấu của tụi huyết áp chính là... tỉnh lại sẽ đầu óc mơ hồ.

Khi cô theo nhóm học sinh đến cổng lâu đài, bên cạnh có một bé trai hưng phấn lạ thường, giờ máy ảnh chụp khắp nơi, rất có hình tượng một du khách ngắm cảnh: “Ồ, ồ, nhìn từ dưới lên còn cao hơn.”

Một tân sinh khác khinh thường cậu ta lải nhải: “Làm như hiếm thấy lắm đấy.”

Astoria cá trong lòng, người chụp ảnh nhất định là cái tên hâm mộ Potter kia, còn bên cạnh tám chính phần mười là một tên Slytherin.

“Ừm, Greengrass thuần huyết. Nhưng cơ thể của mi hình như...”

“Tôi là Slytherin, ngài Nón phân loại, đừng vì tình huống cơ thể tôi mà phân tôi đến học viện khác.”

“Mi chắc chứ? Những đứa trẻ Hufflepuff sẽ rất thông cảm chăm sóc.”

“Tôi xác định. Tộc Greengrass đều là Slytherin. Tôi cũng sẽ là một Slytherin ưu tú, một ngày nào đó trong tương lai.”

“Rất tốt. Câu nói này xác thực rõ mi là Slytherin. Như vậy, Slytherin!” Nón phân loại hô lớn quyết định của nó.

Astoria thỏa mãn lấy mũ xuống, làm một cái chào tiêu chuẩn quý tộc, lại chào giáo sư McGonagall và các giáo sư phía sau, mới nhẹ nhàng đi đến chỗ chị gái.

Học sinh Slytherin nhất trí dấy lên tiếng vỗ tay lễ phép mà tôn trọng. Cô là học sinh mới duy nhất tham dự lễ phân loại có phong độ, không có lão đạo, tốt hơn nhiều những tên Gryffindor thả mũ xuống liền chạy về bàn học viện mình.

Draco rất hài lòng cử chỉ của Astoria, trong lòng hân hoan toát ra một câu nói: “Rất tốt, không làm xấu mặt tôi.”

Về mặt Snape ngồi chỗ giáo sư hòa hoãn nhiều. Có điều một lúc sau, ông tựa như thấy gì, cười đến nham hiểm nhanh chân rời đi.

Nhìn thấy mấy vị giáo sư lục tục đứng dậy rời đại sảnh, Draco không nhịn được cười “Khà khà”.

“Thôi đi Draco! Đừng cười ác tâm như vậy!” Blaise cho là anh cười nhạo chuyện cá cược, quay đầu trừng Goyle và Crabbe.

Vì dạ dày mình, Blaise sắp xếp hai tên này bên người, uy hiếp tàn bạo: “Nghe đây, chỉ được ăn những thứ tôi cho hai cậu ăn! Ai dám tự mình lấy, tôi đảm bảo bắt người đấy ăn con sen!”

“Lẽ nào mọi người không phát hiện, Potter vĩ đại không có mặt ở bàn Gryffindor sao?” Draco đương nhiên nhớ bọn họ làm gì. Hai tên không có đầu óc dùng ô tô cái trang Muggle bay đến trường học.

Trên bàn dài Slytherin mấy người lập tức bị thu hút sự chú ý.

Draco lại phát hiện. Astoria ngồi chỗ năm nhất đang ngắm nghía bình thuốc trong tay, mãi đến khi pudding dâu xuất hiện trên bàn, cô mới như trắng sĩnh một hơi hết được bên trong, rồi nhét lọ vào túi, bắt đầu ăn món trắng miệng.

Mà Daphne không xa thình thoảng lo âu nhìn cô.

Đồ bệnh ư?

Draco nhủ mảy, mơ hồ nhớ lại cha nhắc tới lão Greengrass thăm hỏi anh chuyện ký túc xá nữ.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: pháo Xịt

Cuộc đời tân sinh của Astoria tiến triển tạm tạm.

Không biết có phải cha dựa quan hệ hay vì năm nay sĩ số nữ đúng số lẻ, cô may mắn một mình một gian phòng ngủ. Điều này làm cho người có tuổi tác tâm lý đã trưởng thành như cô cực kì hài lòng.

Có Daphne chăm sóc, cô thuận lợi nhận biết mấy con đường quan trọng. Hơn nữa cô cũng không phải cô gái nhỏ lần đầu xa cha mẹ, năng lực tự lập rất mạnh, căn bản chưa xuất hiện tình huống luống cuống tay chân nào. Cũng có nghĩa có một đồng thời gian ung dung hưởng thụ cuộc sống mới.

Chỉ có cảm đùa phép mới mua kì hè, cô mới có thể căng thẳng.

Tuy rằng tất cả chương trình học đều dựa trên cơ sở lý luận, Astoria biểu hiện xuất sắc, được thêm điểm rất nhiều lần. Nhưng những bài thực hành lại khiến cô phải đối mặt khiêu chiến lớn.

Lớp biến hình, giáo sư McGonagall yêu cầu bọn họ biến cái diêm thành cây kim. Trong phòng ồn ào, mọi người đều khua đũa ngang dọc trước mặt.

Colin – thành viên Gryffindor ham thích đuổi theo chụp ảnh Potter, ngồi chếch phía đối diện, đang niệm thần chú lớn tiếng, dùng sức vung vẩy đũa phép.

Bên cạnh cô, một Slytherin lần thứ hai khịt giọng mũi đầy khinh bỉ, anh ta gọi Harper Taylor, có mái tóc quăn nâu – chính là tên con trai đêm khai giảng nói với Colin “Làm như hiểm thấy lắm”

Harper là học sinh thứ nhất hoàn thành yêu cầu của giáo sư, vì thế Slytherin được thêm hai điểm.

Astoria tập trung tinh thần vung đũa phép niệm thần chú. Thế nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không thể khiến diêm biến hóa.

Harper rất khó hiểu nhìn Astoria bởi biểu hiện bất thường của cô: “Lần trước không phải cậu được O lý thuyết à?”

“Lý thuyết không phải thực hành...” Astoria ù ừ.

“Cậu thử lại một lần đi.”

Harper lại càng kỳ quái: “Niệm chú cực kì hoàn hảo, phát âm chuẩn xác, động tác vung đũa phép có thể làm giáo trình tiêu chuẩn. Tại sao diêm không phản ứng?”

Giáo sư McGonagall dường như cũng chú ý Astoria bất thường, sau khi quan sát động tác của cô, thờ dài rất tiếc nuối, tựa như muốn cổ vũ, cười vỗ đầu cô: “Không sao, làm rất tốt, em Greengrass.”

Astoria mặt trắng bệch đánh lại, miễn cưỡng cười: “Cảm ơn giáo sư.”

Harper không thể tin nhìn giáo sư McGonagall, lại nhìn Astoria, cứ như muốn biết hai người đang làm trò gì bí hiểm.

Giáo sư McGonagall tuyên bố tan học, gọi lại mình Astoria.

“Giáo sư McGonagall, chắc cô đã nhận ra rồi.” Đây là giọng điệu tường thuật: “Em hình như là cái pháo xịt (squib).”

Giáo sư McGonagall đẩy kính mắt: “Dừng vì chuyện này mà thất vọng, em Greengrass. Trên thực tế, pháo xịt không thể nhập học Hogwarts. Mà bây giờ em đang đứng đây, nói rõ là ma lực của em quá yếu thôi.”

“Em đã biết. Cha em đã mời rất nhiều bác sĩ tốt ở nhiều nước, bọn họ đều cho rằng mẹ em khó sinh gây ảnh hưởng cơ thể em.” Astoria cảm thấy nói rõ tình huống với vị giáo sư chính trực này thì tốt hơn, “Có thể sau này em sẽ luôn gặp vấn đề lớp thực hành. Hy vọng giáo sư không vì vậy mà thất vọng với em.”

“Xin yên tâm, em Greengrass.” Giáo sư McGonagall dù sao cũng là một vị nữ phái, cô đồng tình nhìn Astoria, “Tôi biết em rất nghiêm túc. Kỳ thực năm ngoái Gryffindor cũng có một học sinh nam ma lực rất yếu, nhưng năm nay cậu ấy tiến bộ nhiều. Tin tưởng theo em dần lớn lên, ma lực sẽ tăng cường.”

Astoria gật gù, biểu hiện tiếp nhận giáo sư an ủi: “Như vậy, không biết giáo sư McGonagall có thể thay em giải thích với các giáo sư khác hay không. Giáo sư Snape em đã nói qua, có điều nếu em nhờ ngài ấy việc này có vẻ không tốt lắm”

Kỳ thực, cô biết, nếu cô nói, Snape sẽ không từ chối, thế nhưng ông ấy nhất định cau mặt lại, khiến tất cả mọi người cảm giác không tốt.

Giáo sư McGonagall vui vẻ đáp ứng rồi.

Astoria cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Bắt cô phải giải thích hoàn cảnh của mình cho từng giáo sư sau giờ học, thật giống như vạch trần việc riêng tư, còn không bằng để họ ngầm thừa nhận mình không có năng lực dạy học.

Tuy nhiên cảm giác không triển khai được pháp thuật thực gay go, đặc biệt trong lúc những người xung quanh đều hoàn thành.

Có lúc, Astoria từng nghĩ có phải vì khó sinh hay dậy thì muộn. Nói không chắc vì Muggle như cô “xuyên việt” chiếm cơ thể phù thủy, kết quả chỉ có thể dùng chút ma lực.

Thời điểm uống thuốc đến phát ngán, cô đã từng từ bỏ những thí nghiệm vô dụng. Ngược lại cô rất quen thuộc cuộc sống Muggle không cần pháp thuật. Huống chi bình thường đã có những gia đình làm việc.

Nhưng về mặt Antonia và Daphne làm cô mềm lòng, cứ coi như mua vé số đi! Tập trung kiên trì, nói không chừng một ngày nào đó trúng số độc đắc, ma lực trở về bình thường.

Hơn nữa cô cũng liên tưởng đến tên Gryffindor trong miệng giáo sư McGonagall, đó không phải Neville Longbottom sao! Anh ta là đại biểu điển hình sống sau xô sóng trước. Ngẫm lại biểu hiện của người ta năm thứ năm, có thể nói là anh hùng đó! Cô cũng có thể ảo tưởng mình tư thái phóng khoáng tiện tay vung “Bùa giải giới” mà!

Antonia sắp xếp cô ở ký túc xá một người, thậm chí đề xuất cô đi Hufflepuff cũng bởi lo lắng cơ thể “pháo xịt” của cô bị Slytherin xa lánh.

Nhưng người vốn nên là Slytherin, mà vì không có ma lực đi Hufflepuff sẽ càng bị người ta cười nhạo.

Astoria nhuần nhuyễn vùng đũa phép, tự an ủi mình coi như luyện tập Lời nguyên giết chóc cũng sẽ không chết người, cứ như vậy lý luận suông đi!

Cũng may lớp học ma dược của giáo sư Snape không cần đề ý ma lực. Cô biết nấu ăn, tự nhiên cũng nắm giữ bí quyết làm ma dược dễ dàng – cắt mùi tạt bỏ huyết chỉ cần coi như thái sợi khoai tây. Những điểm thực hành mất ở lớp biến hình đã có thể bù lại rất nhanh ở lớp chủ nhiệm của mình.

Trong mắt đồng học Slytherin, Astoria vẫn tính là học sinh khá bình thường. Hơn nữa cô che giấu như có như không, ngay cả Harper cũng cho rằng thần chú của Astoria luôn mất hiệu lực bởi thân thể cô quá yếu – mỗi ngày Astoria đều uống thuốc trước khi ăn.

Daphne cảm thấy rất vui mừng vì em gái không bị xa lánh.

Astoria lại không lạc quan như vậy. Cô lo lắng trong lúc mọi người quen thuộc nhau, luôn sẽ có người chú ý cô sử dụng pháp thuật chưa từng thành công.

Sáng sớm thứ bảy, phòng sinh hoạt chung Slytherin ồn ào nhốn nháo. Astoria vốn quen dậy sớm ngồi trước lò sưởi đọc sách, thấy một đám con trai vây quanh Draco, trong ngực họ còn ôm bảy cái bao to dài.

Gói hàng đặt trên bàn lật ra. Mọi người cùng hít một ngụm khí lạnh, phát ra tiếng than thở mơ màng.

Astoria cảm thấy cả người nổi da gà, cần khoa trương như vậy sao? Có điều nghĩ đến giới phù thủy khá thiếu thôn phượng tiện giao thông, bảy cái chổi bay kiểu mới nhất xếp hàng ngang trên bàn cũng gây chấn động chẳng khác gì bảy chiếc Bugatti Veyron chỗ Muggle.

Liền, Astoria rất nể tình thường thức hai mắt—ừ, cái chổi... gia công rất khéo léo.

Phòng chừng những học viện khác mà biết, phản ứng đầu tiên hẳn là “Bọn có tiền chết tiệt”.

“Đi. Giáo sư Snape phê chuẩn cho mang ra rồi.” Marcus cao to khỏe mạnh giờ này chẳng hề giống Slytherin, lăm lẹ võ vai Draco, suýt chút nữa đập anh ngã sấp xuống: “Tại sao chúng ta không dành thời gian cảm thụ tốc độ Nimbus 2001 một chút nhỉ?”

Những học sinh nam khác lớn tiếng ồn ào. Ngay cả mấy học sinh nữ cũng nhiệt tình hẳn. Astoria đánh cược Pansy biết tin, kiểu gì cũng dùng tốc độ nhanh nhất chỉnh chu trang phục, bình thường cô ta đều bắt Daphne chờ nửa ngày.

Pansy chưa bao giờ bỏ qua cơ hội thương thức phong thái của Draco. Định lật dây chuyền, Daphne cũng kéo em gái của mình tham gia đám người đi cổ vũ.

“Em không thể lúc nào cũng ở một mình, phải giao lưu với bạn học nhiều hơn.”

Được rồi, Astoria nhìn cánh tay bị chị gái tóm chặt. Một Slytherin không thể không lễ phép phá không khí của mọi người.

Đám người menh mông cuộn cuộn đi hướng sân Quidditch, tình cảnh có vẻ hùng tráng, dọc đường cực hấp dẫn sự chú ý. Bởi là chủ nhật, phần lớn người đều mặc “thường phục”, có điều “thường phục” Slytherin có thể tưởng tượng được độ hoa lệ.

Rất bất hạnh, “người có tiền chết tiệt” chọc giận Gryffindor đang huấn luyện. Hai đội dường như xảy ra tranh chấp trên sân.

Pansy cực kì lo lắng chạy đến cửa ra vào cách bọn họ gần nhất quan sát, cô ta lo lắng hậu quả là sốt sắng lỗi cả Daphne và Astoria làm hai đuôi nhỏ.

“Ôi, trời ạ!” Pansy rít gào.

Người bên cạnh Draco hình như chửi rủa một câu gì đó, Gryffindor tóc đỏ móc ra đũa phép. Người chơi bóng Quidditch ở đây đều không mang đũa phép bên người—cây gỗ chẳng thể chịu được bạo lực vật lý, sắc mặt nhóm Slytherin cũng thay đổi.

Có điều một phút sau, màn hài kịch xuất hiện. Đũa phép rách của Ron Weasley làm ác rủa của cậu ta bắn ngược trở về. Giữa những tiếng cười vang, cậu ta gieo gió gặt bão nôn ra con sên.

“Ặc...” Nhìn thấy bảy sên dinh dính nhúc nhích từ trong miệng cậu ta, mọi người hoảng hốt tránh không kịp.

Potter và Granger vội vã đỡ Ron ra ngoài, theo sát phía sau là Colin yêu chụp ảnh, đèn nháy chớp không ngừng.

Pansy vẫn đang cao giọng cười nhạo Weasley ngu xuẩn. Astoria nhũn nhặn, một tay che miệng, một tay kéo chị gái rời đi. Chỗ các cô đứng cũng vừa là lối ra.

Trên lớp ma dược tiếp xúc động vật thân mềm là một chuyện—chỉ ít cô có gắng tay bì rỗng, mà nhìn nó sống sờ sờ phun từ trong miệng lại là một chuyện khác.

Astoria cảm thấy dạ dày mình cuộn cuộn lên. Bệnh thích sạch sẽ của con gái khiến cô cảm thấy không có gì khiến người ta buồn nôn hơn Weasley giờ phút này.

Daphne cũng không cách nào chịu đựng cảnh tượng đó, nửa lời nửa kéo Pansy ra ngoài.

Sau khi đội Slytherin chiếm cứ sân huấn luyện Quidditch, đội Gryffindor thấy bại rồi đi. Đây chỉ là một lần xung đột nhỏ nhỏ giữa hai học viện, sức ảnh hưởng của nó không lớn, cũng như vô số loại xung đột nhỏ khác. Nhưng chúng nó ngày qua ngày oanh tạc giữa học viện, tích lũy mâu thuẫn, khoảng cách giữa hai học viện càng ngày càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Xa Lánh

Không biết vì sao, Slytherin có rất nhiều lớp học cùng Gryffindor. Lớp của Potter như vậy, lớp của Astoria năm nay cũng thế.

Càng làm Astoria không hiểu là, lớp năm nhất không học trước tiết năm hai mà là sau năm hai.

Ví như cô có thể thấy Harry Potter bị phạt thu dọn mặt bàn sau lớp mà được trước đó.

Có vẻ Colin Creevey và Ginny Weasley lại rất thích sắp xếp này. Bọn họ thường thường có thể ngẫu nhiên gặp Potter rời phòng học hoặc vào phòng học. Bên trong Hogwarts rộng lớn, khác năm học mà có thể hay gặp nhau như vậy, quả thực là “tình cờ”.

Colin chụp một đồng ảnh cho Potter và các bạn của cậu ta. Có buổi sáng sớm, Astoria tận mắt thấy cậu bé kia sùng bái đưa album cho Potter, à, nghe nói còn rửa thêm mấy bản tặng kèm. Potter rất giống một ngôi sao nhí, chẳng biết phải đổi mặt fan “khác phái” nhiệt tình làm sao.

Ginny kia là một bé gái mới biết yêu. Chỉ cần nghe tiếng của Potter, tay chân cũng có thể bắn loạn.

Càng khó hiểu là, cô cũng thường xuyên gặp phải Draco và Goyle, Crabbe phía sau cậu ta. Ồ, cũng không thể xem là kì lạ. Có thể ngài Malfoy tôn kính cần thời gian chuẩn bị... Nhưng cậu ta luôn nhìn Ginny Weasley bằng ánh mắt cao thâm khó dò là ý gì?

Astoria vừa thu dọn dụng cụ lao động trong lớp, vừa âm thầm hoảng sợ vì phát hiện của mình.

Bọn họ vừa kết thúc lớp thảo luận, cả người dính bùn rất chặt vật.

Nhóm Draco đã sớm vào nhà kính. Astoria thực sự không tin bọn họ đến chuẩn bị bài.

Mọi người xem đi, cậu ấm nhà Malfoy đang làm bộ lơ đãng nhìn chằm chằm Ginny Weasley, cô bé có mái tóc đỏ bộ dạng bệnh tật triền miên, còn tán gẫu câu được câu không cùng Gaul và Crabbe.

Hóa ra là cp cửa lạnh như vậy? (ý là cặp đôi lệch lạc) Astoria cố gắng nhìn giữa Ginny và Draco, lần đầu tiên trong đời trợn mắt ngoác mồm bất kể hình tượng — vì cho tới nay mình luôn đứng sai “fandom”.

“Em làm về mặt gì đấy?” Draco nhếch cằm trừng Astoria.

Anh vừa quay đầu liền thấy cô bé này luôn dùng vẻ mặt kỳ quái hết nhìn con bé Weasley lông đỏ lại nhìn mình.

Astoria hoảng loạn lắc đầu: “Không, không có gì! Em không thấy gì hết!” Cô ôm túi sách của mình, gật đầu chào bọn Goyle, cuống quýt chạy đi.

Không nghĩ tới đến cửa nhà kính, bất cẩn đụng ngã Ron Weasley đang khua chân múa tay nói chuyện với Potter.

Nhìn mái tóc màu đỏ quen mắt, não Astoria một lần nữa phát hình ảnh “Malfoy đưa tình với Weasley”.

Ach... Astoria cảm thấy đây là hình ảnh buồn nôn xếp hạng hai sau Ron Weasley phun con sên.

“Hừ, pháo xịt Slytherin!” Nhìn rõ người đụng phải mình, Ron tỏ vẻ rất chán ghét.

Lời xin lỗi bị nghẹn ở miệng, Astoria mím chặt môi, nhìn Ron vài giây. Sau đó nghiêm mặt trắng bệch, há miệng, khẽ run rẩy hừ lạnh một tiếng đi qua Ron: “Rất xin lỗi và phải anh. Có điều thân là một phù thủy thuần huyết, xin anh hãy suy nghĩ trước khi há mồm nói chuyện.”

Sau đó cô ôm túi sách, đi không quay đầu.

Bên trong nhà kính chỉ có một ít học sinh, cho nên mọi người đều nghe được lời vừa rồi.

“Ron, cậu...” Harry dường như muốn nói gì, nhưng nhìn nhóm Draco đứng phía sau, cầm nín lại.

“Mình làm sao? Đó không phải một Slytherin tà ác sao?” Ron cũng không chú ý tới Draco, mà tức giận đi đến chỗ trống phía trước, “Lẽ nào cậu không thấy vẻ mặt của nó sao? Như trên tấm hình kia! Cứ như mình là một con sên dính dớp ấy!”

“Cậu...” Harry thực sự không biết nên khuyên thế nào. Kỳ thực đoạn thời gian Ron phun con sên đó, rất nhiều người nhìn cậu ta ghét bỏ. Chỉ có điều, học sinh năm nhất Slytherin vừa nãy vừa lúc bị máy ảnh Colin ghi được khi cậu đỡ Ron bên cạnh.

Ginny lúng túng chào Harry sau đó cũng rời phòng học.

Ron còn chưa hả giận: “Cậu không nghe Colin và Ginny nói à? Coi như luận văn của nó lúc nào cũng được O, nhưng từ khai giảng đến giờ chưa dùng được một thần chú nào. Nó như Filch vậy, chính là pháo xịt! Chúng ta có thể đề nghị Filch đem tài liệu làm sao niệm chú nhanh chóng cho nó mượn.”

Harry vịn tay, lại nắm tóc, cảm giác như mình làm sai chuyện gì vậy — trước đây cậu bị phạt, vô tình phát hiện bí mật của Filch liền lên nói cho Ron.

Hơn một năm nay ở Hogwarts, Draco hiếm có khi nổi cơn giận dữ. Dù bọn Potter có vùng đùa phép hướng phía anh hoặc gièm pha ác ý, anh cũng chỉ cười châm chọc, rồi sai Goyle và Crabbe làm chút trò xấu.

Nhưng bây giờ anh tức rồi.

“Pháo xịt” là cụm từ sỉ nhục với gia tộc thuần huyết, mọi người đều muốn giấu kín như bụng bí mật này. Tuy sau lưng sẽ bị chỉ trích cười nhạo một phen nhưng không ai sẽ nói ngoài ánh sáng.

Nói cách khác, năm đó Ron Weasley cảm thấy Draco mắng Granger “máu bùn” là sỉ nhục Granger. Vậy ngược lại, anh cho rằng Weasley mắng Astoria “pháo xịt” không chỉ sỉ nhục cô mà còn sỉ nhục cả Slytherin. Anh cũng nghe được tiền tố Weasley thêm vào (Slytherin squib).

Lần này, thời điểm Granger nói anh dùng tiền tiến vào đội bóng, anh đã không còn sự ngông cuồng táo bạo thời thiếu niên. “Máu bùn” là Crabbe mắng. Lần này Ron Weasley thiệt thòi lớn, không chỉ không thể trả thù, còn ác giả ác báo, bị người biết nội tình cười nhạo rất lâu. Trong bụng cậu ta tích tụ luồng oán khí, nói Astoria vậy để phát tiết. Đánh chó cũng phải xem mặt chủ, không phải sao? (==)) nguyên văn nhé)

Draco lạnh lùng nhếch miệng, anh có thừa biện pháp dẫn vật Weasley.

Cái gọi là “Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm”, Draco còn chưa kịp làm gì, từ “pháo xịt” này đã bắt đầu bị bàn tán.

Cũng may cô gái nhỏ bình thường làm người biết điều, dịu dàng đáng yêu, bên trong Slytherin cũng không nói gì quá khó nghe.

Goyle và Crabbe trợn mắt trừng nhau với mấy người nói huyền thuyên.

Draco còn thấy học sinh năm nhất Harper Taylor lên lút giờ trò ngáng chân Ron Weasley. Gia tộc thuần huyết đều có chút thần chú của riêng mình.

Không khí trong học viện vẫn tính ôn hòa, khuôn mặt Daphne nguyên bản lo lắng u buồn cũng dần tươi tỉnh lên.

Astoria cũng làm như không có chuyện gì, như thường lên lớp như thường tan học, như thường ngồi ở phòng sinh hoạt chung đọc sách, như thường hỏi huynh trưởng các vấn đề trên lớp.

Draco đã quan sát Astoria hồi lâu.

Sau bữa tối, mọi người lục tục trở về phòng sinh hoạt chung nghỉ ngơi. Daphne nhanh chóng cùng Pansy về ký túc xá tâm sự. Astoria chẳng để ý hình tượng vui trong góc sofa, đầu tiên ngốc nghếch thần thờ, sau đó mặt mày ủ rũ nhận mệnh lấy lọ thuốc tu ung ục, tiếp theo vừa le lưỡi vừa ăn từng ngụm bánh ngọt vị đào.

“Một ngày em uống mấy lần thuốc?” Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh làm Astoria cả kinh, không biết Draco đã đến sau cô tự lúc nào.

“Ba lần.”

Draco cầm lọ thuốc rỗng trên bàn, lại nhìn màu sắc cặn thuốc, lại ngửi một cái: “Hửm? Thuốc bổ sung ma lực?”

Astoria gật gù.

Draco không tỏ ý kiến thả chiếc lọ trở lại. Chóp mũi thoang thoang mùi vị thơm ngọt, không biết là mùi bánh ngọt hay vì cô bé này luôn ăn món ngọt.

“Em không cảm thấy Slytherin bị gọi pháo xịt nghe hoang đường sao? Hufflepuff có vẻ càng thích hợp với em?” Draco ngồi dựa bên bàn, tiện tay cầm một quả táo từ đĩa trái cây ném qua ném lại. Câu hỏi nhìn như sắc bén, cũng rất ôn hòa nhã nhặn. Từ khi nghe Daphne nói lão Greengrass đề xuất con gái nhỏ đi Hufflepuff, anh liền thật lòng muốn biết đáp án của cô bé.

“Nhưng em vẫn là một Slytherin.” Astoria đã điều chỉnh tâm lý nhiều năm. Chỉ ít nghe mọi người bàn luận, cô cũng không quan tâm nữa mà lực mình quá yếu. Lúc trước tưởng Slytherin xa lánh sẽ khủng bố lắm, kết quả thấy Goyle ngày ngày an ủi cô, tâm tình nhất thời sáng sủa nhiều. Bác sĩ đã nói, cơ thể lớn

lên, ma lực cũng sẽ tăng cường. Hiện tại duy trì uống thuốc cũng đủ sau này ma lực tăng lên càng nhiều.

Draco nhún vai: “Đáp án không sai. Em rất thông minh.”

“Cảm ơn khích lệ.” Astoria nở nụ cười yếu ớt.

Draco xuất thần xem hai lúm đồng tiền nhỏ trên mặt cô.

Slytherin đương nhiên xa lánh người. Năm đó cha bị bắt vào nhà giam, Draco đã trải nghiệm đủ các loại tù “Bỏ đá xuống giếng”, “Chó cắn gần nhà, gà cắn gần chuồng”. Dưới ám ảnh của cái chết, anh ra sức gầy dựa vì kéo dài hơi tàn họ “Malfoy”, trong lòng hận thấu xương những kẻ xu lợi xung quanh.

Nếu năm đó anh mất đi ma lực, thành một pháo xịt thì sao đây?

Anh còn có thể lên lớp tự tại sao? Anh còn có thể ngồi tán gẫu cùng người khác ở phòng sinh hoạt chung sao?

Chỉ sợ anh chẳng thể trụ được một ngày ở trường nữa — chỉ bằng cách đối nhân xử thế liều lĩnh của anh.

Tại sao cô bé này có thể đối mặt cửa ải khó khăn này dễ dàng đến vậy?

Cô rất thông minh, hòa hợp với mọi người, hướng nội mà biết điều, chưa bao giờ gây thù chuốc oán (Tin tưởng tên Ron Weasley kia cũng không phải cô cố ý), biết mình thiếu hụt không tỏ vẻ tự ti khiến chính cô lúng túng. Cô ung dung cho mọi người biết cô thiếu hụt ma lực, nhưng không thiếu trí lực. Thậm chí cô tự tin cho rằng không bao lâu, ma lực của mình sẽ như người bình thường.

Quan trọng hơn, cô là một Slytherin ưu tú, không chỉ vì huyết thống của mình. Cô nên được tôn trọng, Slytherin tôn trọng.

“Làm sao vậy?” Astoria khó hiểu nhìn mặt Draco đờ ra. Lẽ nào cậu ta suy nghĩ làm sao đuổi mình khỏi Slytherin?

Draco lắc đầu, ra hiệu không có gì, bỗng nhiên nở nụ cười bí ẩn: “Xem ra, anh không cần cân nhắc thí sinh dự bị nữa.”

“Ế? Cái gì?” Astoria không tìm được manh mối. Nhưng Draco chỉ xoa đầu cô, tâm tình có vẻ tốt lắm đi rồi.

“Cái gì chứ...” Cô đẩy ngã lọ thuốc, lăn qua lăn lại trên bàn, khổ sở suy nghĩ ý cuối cùng của Draco, đột nhiên lại nghĩ JQ (gian tình) phát hiện mấy ngày trước, không khỏi rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Phòng Chứa Bí Mật

Từ sau ngày đó, Astoria cảm thấy Draco rõ ràng "nhiệt tình" hơn.

Đương nhiên không phải cô tưởng bở.

Vốn chỉ là quan hệ gật đầu chào nhau, trong chớp mắt, người ta mời cô cùng chơi cờ phù thủy, chia sẻ với cô kẹo tình yêu từ gia đình, mời cô ngồi trước mặt, mời cô cùng đi sảnh đường ăn cơm tối... Cô có thể không "thụ sùng nhược kinh" sao? (được sùng ái mà lo sợ)

Vừa bắt đầu, phản ứng của Astoria có thể miêu tả bằng "Kinh ngạc", "Kinh dị", "Ngạc nhiên", "Kinh hoàng", thậm chí cả "Sợ hãi" --- duy nhất không có "Kinh hi" (ngạc nhiên mừng rỡ).

"Em xem, Draco là người tốt. Cậu ấy lo lắng người khác xa lánh em, cố ý mang em bên người. Nghe nói cậu ấy còn dạy dỗ tên Weasley kia nữa." Daphne có vẻ đã bị Pansy tẩy não (đại loại như: Draco là người tốt, người tốt, theo cậu ta có thịt ăn, theo đức tin, sống bất diệt.... Thật ngại quá, cô lại liên tưởng quá đà.)

Astoria cũng không đoán ra nguyên nhân trong đó, liền cố hết sức tiếp nhận giải thích của Daphne. Chắc cậu ấm Malfoy tâm tình khoái trá, có lòng từ bi muốn chăm sóc một em gái tỏ vẻ mình thiện lương thôi.

Bây giờ nhìn lại, đang đi mà có người đi trước mở đường cũng không tệ. Goyle và Crabbe lại như hai tòa núi nhỏ, làm lòng cô rất yên ổn.

Tiếp xúc nhiều hơn nữa, Astoria mới phát hiện Draco còn trưởng thành hơn cô tưởng.

Oan gia ngõ hẹp, lúc gặp gỡ tổ ba người Potter, phía nhe răng trợn mắt đều là Potter và Weasley. Draco thường lựa chọn khinh bỉ, miệt thị, xem thường hoặc lơ đi không nhìn. So sánh với nhau liền rõ ràng ai cao ai thấp.

Không thể phủ nhận, dưới ảnh hưởng của Draco, Goyle và Crabbe đều biết xem sắc mặt làm việc, chẳng chặc hơn nhiều, bù trừ tính ngốc của bọn họ.

Từ khi Astoria gia nhập đoàn thể nhỏ, đội hình bình thường như này: Draco đi chính giữa làm góc đỉnh, Goyle và Crabbe là góc đáy tam giác, hai cạnh bên theo thứ tự là Pansy- Daphne cùng Astoria- Blaise.

Blaise mới năm hai đã cao hơn một mét bảy, xác thực có tư bản làm "hộ hoa sứ giả", bản thân anh ta cũng là loại hình ông cụ non.

"Tại sao anh cảm thấy Nia chẳng muốn đi cùng anh vậy?" Người này làm như quen thân lắm, học Daphne gọi Nia.

Mà Astoria đang nhắm mắt đi cạnh anh ta. Nếu người ta đã hỏi vậy rồi... Cô dừng bước, ngửa đầu, nói rất chăm chú: "Đau cổ lắm. Anh khiến em cảm nhận sâu sắc em thấp thế nào..."

Bi kịch hơn bốn mươi centimet!

Blaise ngây ngẩn cả người. Chiều cao anh ta luôn luôn tự hào đang bị người chán ghét.

Draco cười trên sự đau khổ của người khác. Anh nghếch đầu, toét miệng nói: "Cuối cùng cũng có người nói tiếng lòng tôi."

Blaise giả vờ hung ác, duỗi cánh tay ôm cổ Draco, hai người đánh nhau một trận. Bỗng nghe phía khúc quanh truyền tới tiếng cười nói, hai người ngay lập tức kết thúc chiến đấu, đồng thời còn sửa sang quần áo.

"Khụ." Draco làm một động tác nửa trang trọng mời Astoria đi bên cạnh mình.

Pansy thấy thế, thừa cơ đến gần bên còn lại cạnh Draco. Blaise đáng thương không thể làm gì khác là ôm tay đi cạnh Goyle và Crabbe.

Bọn họ vừa rời vũ hội Halloween, đồ ăn vẫn coi như ngon miệng. Khá thú vị chính là đoàn múa xuong khô Dumbledore đặc biệt mời tới. Mấy người vẫn đang phấn khởi thảo luận tư thế mấy bộ xuong nhảy nhót. Bộ phận học sinh khác cũng đang dần theo tới.

Bọn học sinh xô đẩy chen lấy trong hành lang, tiếng nói chuyện ồn ào vang vọng.

Chợt âm thanh đột nhiên biến mất.

Mọi người chú ý Potter, Weasley và Granger đứng lẻ loi trong hành lang cùng con mèo bị hóa đá.

Pansy và Daphne giật mình. Astoria lại im lặng không lên tiếng mà nhìn hàng chữ đỏ tươi trên vách tường, trong lòng nhớ thương cái gương cô không mang theo.

Draco đứng trước đội ngũ, đột nhiên mở miệng cao giọng: "Người thừa kế là kẻ địch, cảnh giác! Lễ nào mi vừa tiếp thu di sản gì sao? Potter!"

Mấy tên Slytherin khác phía sau nở nụ cười khà khà.

Xem ra Potter bị kinh hãi không nhỏ, đặc biệt khi tiếng của Filch xuất hiện.

"Potter ngu xuẩn, hoảng hốt như vậy, nhìn qua càng giống có tật giật mình." Nếu các giáo sư đã xuất hiện, Draco cũng hạ giọng, chỉ có vài người xung quanh có thể nghe thấy.

Dumbledore mang con mèo bị hóa đá cùng vài người liên quan rời đi hiện trường. Mọi người đều dón dập tán ra, bàn luận khe khẽ, hàng chữ máu to làm bầu không khí rất nặng nề.

Cho dù thời gian đã quá muộn, trong phòng nghỉ công cộng vẫn cứ có vẻ náo nhiệt. Tất cả mọi người túm năm tụm ba lại cùng nhau, thảo luận chuyện vừa xảy ra.

Hầu hết phù thủy Anh Quốc tốt nghiệp từ Hogwarts, gia tộc thuần huyết đều từng nghe nói truyền thuyết liên quan phòng chứa bí mật Slytherin. Chỉ có điều, rất ít phụ huynh chủ động nhắc tới đề tài này.

Tuy nhiên lần phòng chứa bí mật bị mở ra năm mươi năm trước làm một ít Slytherin sẽ mờ mịt đề cập điều này khi giáo dục đời sau.

Không giống những nhà khác đang tương tượng phóng đại về "phòng chứa bí mật", học sinh Slytherin thảo luận trọng điểm "Potter" có quan hệ gì với "phòng chứa bí mật"?

Bọn họ tuyệt đối không thể chịu đựng một Gryffindor biết "phòng chứa bí mật" của bọn họ.

Vì vậy, phần lớn người tin tưởng do một nguyên nhân không biết tên khiến phòng chứa bí mật bị mở ra, Potter trùng hợp xuất hiện tại hiện trường.

Kết luận như vậy, mọi người nhao nhao nói ngủ ngon. Ăn uống no nê xong, trong người rất nhanh mệt rũ rời.

"Đây là cái gì?"

Draco đã biết nội tình rất muốn đi ngủ sớm. Có điều lúc này mà thoát ra tầm mắt quần chúng rất dễ tạo thành hiểu lầm. Anh không muốn kéo nhiều phiền phức, bởi vậy ngồi chỗ đó hững hờ quan sát Astoria. Đúng, vẫn luôn quan sát.

Cô là thứ nằm ngoài dự liệu của anh.

Cảnh tượng máu me khiến cô có phản ứng là "Đọc một quyển bút ký chăm chú nghiền ngẫm".

Việc này không khỏi khơi dậy trong anh lòng hiếu kỳ. Loại sách vở gì có thể khiến cô tập trung tinh thần như vậy, làm bộ lơ đãng đi ngang qua nhìn, nhưng lại triệt để kéo khẩu vị của anh.

Trên một quyển vở bình thường, xem ra đã cũ nhiều năm, vẽ rất nhiều phù hiệu kỳ quái lắt nhá lắt nhít. Những thứ đó khẳng định không phải đơn giản vẽ xấu, chỉ ít đáng về xếp hàng chỉnh tề, tựa hồ càng giống chữ viết nào đó hỗn tạp vào nhau mà anh không biết.

Draco hí hóp mắt, cố phân biệt nửa ngày, chỉ nhìn thấy mấy chữ tiếng Anh hiem hoi - không phải từ đơn, chỉ là những tổ hợp không có ý nghĩa, một loại ký hiệu ngay ngắn chỉnh hàng - có thể là ngôn ngữ những quốc gia khác, cùng một nhóm hình vẽ như đang khiêu vũ, khua tay múa chân các tư thế khác nhau - cái này kì quái nhất, cứ như một đũa trẻ vẽ xấu vậy.

Liền, đối mặt một quyển bút ký như sách trời, anh rốt cuộc không nhìn được mở miệng dò hỏi.

Astoria lần thứ hai bị tiếng nói bên tai dọa sợ. Lúc này, cả người cô giật mình, tay run lên, bút ký rơi xuống mặt đất.

Cô cuống quýt đi kiểm, không khéo đụng phải Draco cũng cúi người, kêu một tiếng thảm thiết, sau đó đau xót phát hiện, một bàn tay con trai trắng nõn lấy đi bút ký rồi.

Cô vội vàng đứng lên, quay người lại rồi lại không dám chủ động tiến lên cướp. Bởi vì trong đầu cô hiện lên thông tin quan trọng: biểu hiện quá sốt sắng sẽ khiến người khác chú ý! Tuy cô vững tin khẳng định không ai có thể hiểu quyển bút ký này, thế nhưng để ngừa vạn nhất là điều tốt.

Không nghĩ tới Draco chỉ có lòng tốt giúp cô nhặt đồ, thấy cô cũng đứng lên liền lễ phép trả lại, không ngó nghiêng chút nào, cũng không hỏi gì nữa, nói ngủ ngon rồi trở về phòng ngủ.

Astoria âm thầm thờ phào, thực sự cảm tạ thói quen tốt tôn trọng việc riêng tư người khác của Slytherin.

Cô cúi đầu một lần nữa tìm từ khóa then chốt trong bút ký - phòng chứa bí mật. Do nguyên tác quá mức không lồ, lúc đó cô cũng chỉ nhớ có mấy người nào bị hóa đá, hình như không có Slytherin. Nhưng cụ thể lúc nào nơi nào cũng không rõ lắm.

Cũng may kết thúc học kỳ, sự kiện cũng kết thúc. Còn dư lại hơn nửa năm, cô chú ý đi cùng mọi người là được rồi. Nếu muốn đi một mình sẽ mang theo gương quan sát chỗ ngoặt.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trận Đấu Quidditch

Phòng nghị Quidditch Slytherin, Marcus quơ cánh tay dài phổ biến chiến thuật và phương án luyện tập cho các đội viên.

Blaise mới lên cấp Tân thủ*, lấy ưu thế chiều cao đánh bại các đối thủ cạnh tranh, đạt được vị trí người cản bóng. Giờ cậu ta duỗi dài hai chân, hai tay ôm gáy, kiên trì nghe đội trưởng Marcus phát biểu xong, lười nhác giờ tay lên.

“Có vấn đề gì không? Zabini?”

“Xét thấy trận đấu với Gryffindor sắp tới và khí hậu hiện nay. Chẳng may, tôi nói chẳng may trời mưa thì sao?” Blaise đã nhiều lần thấy đội Gryffindor huấn luyện giữa mưa to gió lớn.

Mặt Marcus cau lại. Không phải anh ta không nghĩ đến vấn đề này, trong ngắn kéo đến giờ vẫn còn băn khoăn “Phương án huấn luyện và ứng xử tình huống bất ngờ”. Nhưng cầu thủ dưới tay anh ta đều xuất thân cao quý, được nuông chiều từ bé, có thể kiên trì huấn luyện bình thường là tốt lắm rồi. Hơn nữa cả người ướt sũng lây lị rồi bị Gryffindor cười nhạo ư? Kế hoạch này sớm đã bị bỏ phiếu bác bỏ.

“Ha ha, đến lúc gió lên càng tốt chứ sao. Vũ khí bí mật Potter chẳng mấy chốc sẽ bị thổi xa.” Một đàn anh năm sáu cao to khỏe mạnh, ăn nói ngông cuồng.

Draco nhăn mày, chậm rãi mở miệng: “Theo tôi quan sát, trong một năm trước, Potter đã quen bay trong mưa gió.”

Lời này vừa nói ra, tiếng cười đùa của mấy nam sinh lớp lớn cũng tắt ngấm.

“Đối thủ của nó là tôi. Vì lẽ đó tôi hy vọng có thể được huấn luyện trong hoàn cảnh giống vậy.”

“Vậy thêm tôi nữa! Anh em sinh đôi đã chịu được hai cái Bludgers, tôi có thể dùng bốn cái Bludgers huấn luyện.” Blaise cười híp mắt phối hợp Draco.

Marcus kích động, không nghĩ tới hai đội viên mới lại tích cực như vậy!

Draco lười biếng ngồi dựa trên sô pha, hai tay để trên thành ghế, ngón trỏ khẽ gõ có tiết tấu: “Có điều khiến một Malfoy ướt đầm dề rồi sân bóng thật đáng xấu hổ. Tôi đã nộp đơn xin chủ nhiệm Snape, hy vọng đội trưởng Marcus sẽ không cảm thấy tôi quá mạo muội...”

Anh đưa một tấm da dê cho Marcus. Đối phương nghi ngờ nhìn anh, cúi đầu đọc cẩn thận, sau đó rống một tiếng cực kì kích động.

“Nhìn qua, đội trưởng rất hài lòng đề xuất này?” Draco nhắc một bên lông mày, khẽ mỉm cười.

“Hài lòng, hài lòng, quá quá hài lòng!” Marcus giải thích cho mọi người, Draco xin được toàn quyền sử dụng sân Quidditch tất cả các ngày trời nắng cho đến trước thi đấu.

“Trời nắng?” Vị học trưởng White cao lớn kinh ngạc hỏi.

“Để tôi nói xong!” Marcus kêu to. Quyền sử dụng sân bóng có rất nhiều đẳng cấp. Huấn luyện bình thường, chỉ cần đăng ký chỗ bà Hooch là được. Gặp phải tình huống mấy đội tranh nhau, cần chủ nhiệm nhà phê chuẩn. Lúc huấn luyện, đứng ở vị trí lâu đài xa xa cũng có thể nhìn thấy, những người khác có thể ngồi quan sát trên khán đài tùy thích.

Thế nhưng lần này Draco xin được toàn quyền sử dụng tuyệt đối, bao gồm ghế khán giả. Không chỉ cấm người không phải cầu thủ tiến vào, thậm chí bao quát trên không trung cũng sẽ không bị thấy. Nếu đối phương có cầm ống nhòm cũng chỉ nhìn thấy bầu trời bình thường thôi.

“Nhưng mà trời nắng...” White vẫn cứ đầy thắc mắc.

“Một câu rửa bão là được rồi. Miễn cho Gryffindor Wood nói chúng ta cướp thời gian huấn luyện của họ.” Tâm tình Draco rất tốt, “Quan trọng là chúng ta có thể thoải mái lựa chọn các kiểu huấn luyện.”

Giờ khắc này Marcus đã hoàn toàn xem Draco là người nhà, anh ta nhiệt tình vỗ vỗ Draco: “Chủ ý này quá được!”

Sau đó, anh ta tuyên bố một cách tàn bạo với những người khác: “Như vậy từ hôm nay trở đi, không được phép bắt mất thời tiết, không được phép lái nhái thể diện. Ở trong không gian huấn luyện đóng kín, cũng chỉ mấy người chúng ta thấy mặt nhau thôi! Chúng ta nhất định phải vượt xa Gryffindor 300 điểm!”

Anh ta nóng lòng chuẩn bị cập nhật kế hoạch huấn luyện, ném sau đầu chuyện kêu rên mọi người.

White gật gù với Draco: “Được đó, loại giấy phép này chắc cần bốn chủ nhiệm ký tên chứ? Làm sao giáo sư McGonagall lại đồng ý vậy?”

Draco nở nụ cười xấu xa: “Bí mật.”

Quyền sử dụng sân bóng tuyệt đối vẫn tồn tại, bản thân nó vì chuẩn bị cho hình thức huấn luyện kín. Sau này tham gia câu lạc bộ Draco mới hiểu rõ điều này.

Ở Hogwarts, sô dĩ chưa từng có đội dùng, nguyên nhân cần “bốn chủ nhiệm ký tên”- White vừa nhắc. Không phải vậy, chủ nhiệm của mình có thể tự ký, ai cũng chen nhau xin.

Draco xác định, Gryffindor mà biết cũng không xin được. Chủ nhiệm Snape chính là kẻ hủy diệt mọi thỉnh cầu.

“Này, lên nói tôi biết đi! Làm sao cậu thuyết phục giáo sư McGonagall?” Huấn luyện kết thúc, Blaise mặt dày mặt dạn quán quít lấy Draco, cậu ta tò mò đến ngứa cả bụng.

Draco xem xét cậu ta: “Cậu thực sự muốn biết?”

Blaise liếc mọng gật đầu.

“Vậy hãy mô phỏng tâm tình một thiếu nữ thâm mến, viết một khổ thơ tình cho Lockhart...” Nhìn vẻ mặt Blaise như nuốt phải con ruồi, Draco bổ sung một câu: “Yêu cầu: nhìn như ca ngợi, thực tế người nghe cũng biết là nhô nước bọt.”

Blaise há miệng nửa ngày, cuối cùng chẳng thể làm gì: “Rất tốt, cậu thắng.”

Đêm đó, Astoria nhìn thấy Blaise vò đầu cả buổi, hoặc vùi đầu viết gian nan, khó hiểu nhìn chị gái: “Mọi người có luận văn gì khó vậy? Ngay cả Blaise cũng ừ ừ?”

Draco bình tĩnh giải thích: “Bài tập đặc biệt lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám.”

Hình thức huấn luyện kín có hiệu quả rõ rệt. Marcus thật ra cũng điên cuồng Quidditch chẳng kém gì Wood. Cho dù là Draco cũng không thể không thừa nhận điểm này.

Đội Slytherin bản thân cũng rất có thực lực, hiện tại càng thêm thế không thể đỡ. Bởi Draco từng gặp thất bại mấy lần, vừa vào đã lạc mất Golden Snitch, anh rèn luyện vô cùng khắc khổ.

Rất nhanh đã đến thứ bảy.

Tại đại sảnh đường, so với bàn Gryffindor im lặng ít nói, đội Slytherin có vẻ ung dung tự tại hơn. White và hai người khác rên lên ca khúc mới của Quái Ti Muội. Thậm chí Draco còn nhân lúc không ai chú ý, kiểm tra “bài tập đặc biệt” của Blaise.

“Chà chà” Draco ngả ngón than thờ, “Không nhận ra, Blaise, hóa ra cậu có trình độ văn hóa cao như thế.”

“Nói nhảm ít thôi, thông qua không?” Blaise luôn cảm thấy không biết đáp án, cuộc thi gì cậu ta cũng không hứng thú.

“Được rồi, nể tình mấy câu thơ duyên dáng này.” Draco gật gù rất đứng đắn: “Tôi chỉ đem danh sách kí tên của ba chủ nhiệm đặt trước mặt bà ấy. Rất thành khẩn hỏi bà, có thể kí tên cho tôi sao?”

Mấy giây yên tĩnh.

“Còn gì nữa không?”

“Không.”

“Không còn? Vậy thôi? Bà ấy kí luôn?” Tiếng của Blaise càng ngày càng cao.

“Phí chút lời nữa thôi.” Draco nhún vai: “Không thi cậu cho rằng phải làm thế nào?”

Blaise khóc ròng: “Tôi cho là cậu bắt được nhược điểm gì của bà ấy. Giả dụ bí mật tình cảm gì đó, hoặc cậu — trực tiếp bà ấy...”

Draco lờm cậu ta một cái: “Chuyện hạ cấp thế sao cậu nghĩ được?”

Blaise roi lệ đầy mặt lần hai. Cậu ta ý thức sâu sắc một điều. Cậu ám Malfoy nhìn ngoài có vẻ trắng, bên trong đen quá đen.

.....

Vài năm sau, bà Malfoy tán gẫu cùng ngài Zabini biết được chuyện này, rất tò mò dò hỏi chồng mình: “Đến cùng anh nói thế nào? Em cũng tưởng anh — giáo sư...”

Ngài Malfoy lộ nụ cười sói xám: “Hóa ra vợ anh đánh giá thấp anh như vậy, phải giáo dục lại thôi.”

Sau khi giáo dục kết thúc, ngài Malfoy nói rất vô tội: “Chỉ là anh nghĩ đến hết thầy lý do từ chối của bà ấy, chuẩn bị trả lời kĩ càng từng cái. Bà ấy đề cập một cái, anh liền xả thêm mấy cái. Cùng lắm là biện luận một hồi. À, anh còn nói với bà ấy một câu, nếu bà ấy không ký, anh sẽ nói lý do từ chối của bà ấy cho cha đỡ đầu (Snape). Như vậy cha đỡ đầu không phải động não suy nghĩ lý do từ chối Wood. Bà ấy biết cha đỡ đầu từ chối Wood không cần lý do, hơn nữa lý do của anh quá đầy đủ. Cuối cùng cũng buồn bực ký tên rồi. Giáo sư McGonagall không phải loại người — tôi không vui tôi không kì, tôi không hợp mắt các người tôi không kì.”

Bà Malfoy nằm lý trên giường, vô lực lờm một cái: “Đáng đời anh sáu năm lớp biến hình luận văn dài hơn người khác! Em cứ tưởng anh là học sinh ngoan chăm chỉ học tập.....”

.....

Blaise mặc dù gặp trắc trở chỗ Draco, nhưng cậu không nhụt chí nỗ lực phát tiết lên Bludger.

Cho tới khi Bludger bạo động tập kích Potter, phản ứng đầu tiên của cậu ta là “Hổng rồi, mình đánh choáng quả cầu rồi!”

Giờ phút này, Slytherin dẫn trước 160:30 điểm.

Lại như lời Marcus nói trong phòng nghị: “Chúng ta có những cái chổi tốt nhất, chúng ta có kỹ thuật tốt nhất, chúng ta có chiến thuật tốt nhất, chúng ta có các cầu thủ tốt nhất. Vì lẽ đó chúng ta muốn điểm tốt nhất!”

Draco một lòng đuổi theo Golden Snitch bay loạn. Bay trên không tốc độ cao, anh căn bản không để ý cái gì “Bludgers đuổi theo Potter”, cũng chẳng nghe được tiếng la ầm ĩ xung quanh.

Khi năm ngón tay anh cảm giác được cái lạnh lạnh của Golden Snitch, theo bản năng nhìn bảng điểm số — 190:40

Rất tốt!

“Draco!” Blaise hét lên, “Nia.....”

Tim anh chợt thất lại, dùng sức thay đổi hướng chổi, bay hướng khán đài Slytherin.

Quả Bludger gây rối loạn nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng. Mặc kệ Potter đã bị mọi người vây quanh, anh kinh hoàng phát hiện, khán đài Slytherin cũng có tổn thương.

“Goyle! Làm sao vậy?” Draco thấy được mấy người bạn trên mặt đất.

Daphne bối rối chạy xuống từ khán đài. Pansy thỉnh thoảng đưa tay dịu cô, tránh cho cô ngã chổng vó.

“Astoria té xuống rồi.” Goyle ngơ ngẩn nói, đứng chềch ra. Crabbe đang hồi hận ngồi xổm trước mặt Astoria.

Sự kiện phát sinh như hài kịch.

Thời điểm Potter bay qua khán đài, quả Bludger kia lại tấn công một lần nữa, theo quán tính đụng cái cột dưới khán đài, làm cho một mảng nhỏ xảy ra vấn đề. Mọi người né tránh quá chen chúc, Astoria vừa vịn ngồi hàng thứ hai, không biết bị ai đẩy liên té ra ngoài. Crabbe nhanh nhẹn hiếm thấy giữ cánh tay cô. Nhưng lực quá lớn gây đau đớn, Astoria rít lên một tiếng. Crabbe cho rằng nắm đau cô, theo bản năng buông nhẹ tay, cô bé ngã xuống thật rồi.

Cũng may buông lỏng như vậy, Astoria ngã xuống có một bước đệm, rớt ra khán đài bị gió thổi đến lều bạt bên dưới, nửa lặn nửa trượt rớt xuống mặt đất. Bà Pomfrey kiểm tra chỉ có trật khớp cánh tay trái, nổi rồi uống thuốc là được.

Bên kia Potter nát cả xương cánh tay xui xẻo hơn chút.

Astoria bệnh tật từ bé, uống thuốc nhiều hơn ăn cơm. Lần này cũng không phản ứng gì nắm bình thuốc tu ừng ực.

Daphne sờ cái túi nửa ngày không tìm được kẹo. Pansy vội vàng moi từ túi mình. Mấy người bọn họ đều biết thói quen của Astoria.

“Cảm ơn.” Astoria ngậm đường, rất lúng túng nói: “Thật ngại quá, không nghĩ em yếu đến nỗi có thể bị bay ra ngoài... Cảm ơn cậu, Crabbe.”

Crabbe bị Draco trợn, hận không thể co tròn lại cũng rất lúng túng. Cậu vừa bị Draco phê bình qua: “Kéo cũng không biết kéo nhanh. Cô bé nhẹ như vậy còn kéo không được.”

“Quên đi, ít ra cậu còn biết kéo lại.” Draco trợn trắng mắt, Crabbe biểu hiện cũng vượt qua mong đợi rồi.

Anh muốn đi tìm kẻ cầm đầu tính sổ.

“Đừng rồi. Draco, chúc mừng mọi người chiến thắng. Rất tiếc em không thấy được khoảnh khắc Golden Snitch bị bắt.” Uống thuốc xong tinh thần tốt hơn nhiều, Astoria muốn xuống giường.

“Lại đây trông cái này lên.” Bà Pomfrey xử lý được cho Potter, lại qua đây buộc cho Astoria khăn tam giác treo cánh tay trật khớp, “Ngày mai giờ này đến đây. Đừng dùng sức tay này, miễn cho để lại tật.”

“Cảm ơn bà.” Astoria dùng một tay sửa sang nếp nhăn trên khăn, ngẩng đầu nhìn mọi người, “Chẳng phải hôm nay có tiệc chúc mừng sao?”

Draco không nghĩ tới cô sẽ nhắc cái này: “Em không dự định ở lại đây nghỉ ngơi?”

Không ở lại, đánh chết cũng không ở lại. Astoria lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Lẽ nào bắt em phải ở cùng anh ta trong phòng bệnh?” Cô chỉ hướng Potter. Nơi đó có một bầy Gryffindor đang an ủi Đấng Cứu Thế.

“Đi thôi.” Draco lập tức gật đầu đồng ý.

Một số điều về Quidditch (Wikipedia)

Luật chơi

_ Cầu thủ: Mỗi trận đấu có hai đội chơi trên một sân bóng hình bầu dục rộng lớn, mỗi đầu sân có 3 cột gôn cao, nơi đón nhận những quả bóng ghi điểm. Các cầu thủ có thể bay lên cao tùy ý, nhưng không được bay quá ranh giới của sân. Mỗi đội chơi Quidditch có 7 cầu thủ gồm: 3 Truy thủ, 2 Tấn thủ, 1 Thủ Quân và 1 Tầm thủ. Trong đó các *Tấn thủ phải bảo vệ cả đội khỏi 2 quả bóng Bludger, các Truy thủ có nhiệm vụ ném quả Quaffle vào cột gôn đối thủ, Thủ Quân phải trông giữ gôn, nhưng cũng có thể lên đến giữa sân nếu cảm thấy cần thiết. Còn Tầm thủ thì phải đi tìm quả bóng nhỏ Snitch, khi Tầm thủ bắt được quả bóng Snitch thì trận đấu sẽ kết thúc.

_ Các quả bóng:

+Quaffle: màu đỏ tươi, không hề có vết khâu nào, đường kính khoảng 25 cm. Đây là trái bóng ghi điểm. Mỗi quả vào gôn được 10 điểm. Các Truy thủ thường ôm nó khi bay, chuyền nhau bằng cách ném.

+Bludger: 2 trái Bludger màu đen, được nhận xét là “rất quái đản” luôn cố gắng đập vào các vận động viên làm họ bị thương, rơi ra khỏi chổi. Các tấn thủ sẽ chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn cho cả đội và đồng thời đánh quả bóng này vào đối phương bằng một chiếc gậy. Bóng Bludger có đường kính khoảng 20 cm, làm bằng kim loại.

+Snitch: Màu vàng, rất bé, có cánh, cỡ bằng trái óc chó nhưng lại là quả bóng quan trọng nhất. Snitch được lấy tên từ Snidget – sinh vật bị tuyệt chủng bởi Quidditch. Cuộc đấu Quidditch sẽ chỉ kết thúc nếu một trong 2 đội bắt được quả bóng này (luật chơi này được áp dụng cho những trận đấu quan trọng hay mang tính quyết định), và phần lớn lợi thế sẽ thuộc về đội đó, bởi khi bắt được trái bóng ta sẽ được 150 điểm- 1 khoảng cách rất an toàn. Tuy vậy nhưng quả bóng này rất khó bắt vì nó rất nhanh và bé. Trận đấu sẽ vẫn duy trì nếu chưa bên nào bắt được Snitch. (Nếu trái bóng snitch mà bay ra khỏi trường đấu thì nó sẽ chẳng còn giá trị gì nữa.)

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Quyền Bút Kí

Vì 300 điểm phấn chấn lòng người, Slytherin nhiệt huyết dâng trào muốn mở tiệc đứng chúc mừng.

Trong trường học, có thể nói đây như luật bất thành văn, hơn nữa không có người trưởng thành ở đây – giáo sư Snape tỏ vẻ tán dương một phen liền rồi đi khoái trá, sau đó phòng sinh hoạt chung rất nhanh được đổi mới trang trí lại hoàn toàn.

Một học sinh nữ lớp trên dùng thần chú biến hình biến ra rất nhiều bong bóng lênh bênh giữa không trung, không biết ai yểm thêm chú mà mỗi một quãng thời gian tự biến màu sắc khác. Ghế sofa được đẩy ra xung quanh.

Huynh trưởng lấy ra đĩa hát, trên bàn dài bày những khay trà đầy các món bánh kẹo đặc sắc. White mang Blaise cùng mấy học sinh nam khác đi nhà bếp bung đồ uống, thậm chí còn mang về bia bơ — tuy rằng tất cả mọi người đều kiên trì nó chỉ là nước trái cây.

Tay trái Astoria còn không dùng sức được, Crabbe ngồi bên giúp cô lấy nước, lột kẹo.

“Crabbe, cậu không cần làm nhiều như vậy.” Astoria cản đường mềm nói không rõ tiếng, khuyên cậu ta đi chơi với Goyle.

Nửa phút sau, Goyle bung một ván “nhỏ” đồ ăn vặt lại đây.

“.... Minh hiểu.” Astoria nhún vai. Hai người kia càng thích ăn hơn, cũng như chị gái của cô và Pansy càng thích khiêu vũ trong đám người vậy. Cô liền yên tâm ngồi cạnh giữ trong góc, chia sẻ món tráng miệng cùng Goyle, Crabbe, thuận tiện phát biểu thực đơn mới của mình.

Ngồi cùng bọn họ, Astoria cảm thấy mình thêm ăn ra.

Mãi đến khi Daphne ra đây uống chén nước trái cây lại vào khiêu vũ trận hai, Astoria mới nhận ra có người không thấy đã lâu.

Draco chỉ hướng ứng mọi người lúc mở màn, chúc mừng nhau một lát, sau đó chẳng biết đi đâu.

“Goyle, Draco đâu?”

Goyle lắc đầu một cái. Crabbe trả lời cô, “Hình như đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài?” Astoria sốt sắng, “Đi bao lâu rồi? Đã sắp đến giờ giới nghiêm rồi mà!”

“Đã rất lâu.” Crabbe đương nhiên không rõ thời gian cụ thể. Người chỗ này chơi đến điên rồi, cậu ta và Goyle ăn đến chẳng biết trời trăng gì nữa.

“Merlin hỡi!” Astoria vội vàng lấy ra quyển sổ nhỏ mang bên người, yểm bùa phình to.

“Làm sao vậy?” Goyle tò mò hỏi cô, “Cậu không ăn à?”

Astoria lắc đầu: “Crabbe, cậu chắc chắn Draco đi ra ngoài? Không phải trở về phòng ngủ?”

Crabbe trả lời rất thành khẩn: “Mình chỉ nhìn thấy Draco ra ngoài.”

Lúc sau, Astoria có vẻ mất tập trung kì cục, liên tục ngẩng đầu nhìn cửa chính.

Buổi tối Potter bị thương đồng thời xảy ra sự kiện tập kích. Bởi người bị hại là Colin thích chụp ảnh, mà khi trời chưa tối Dobby có xuất hiện, cho nên quyển bút kí cô ghi chép là chính xác.

Theo lý mà nói, Draco không có khả năng thay thế vị trí Colin, nhưng ai biết được có xảy ra chuyện bất trắc không đây?

Dù sao trận đấu này Slytherin thắng... Nếu như cô nhớ không lầm, Draco xui xẻo căn bản không cướp được Golden Snitch từ tay Harry Potter suốt quãng thời gian ở Hogwarts!

Càng nghĩ càng lo lắng, Astoria gấp đến độ xoay qua xoay lại. Goyle còn tưởng cô muốn khiêu vũ, nghiêm túc nhắc nhở cô: “Bà Pomfrey nói tay cậu không thể dùng lực. Vì vậy cậu không thể khiêu vũ.”

“Mình không dùng lực... Mình cũng không muốn khiêu vũ...” Cô bắt đầu đi ném mình trên ghế sa lông, dùng tay xoa huyết thái dương.

“Cậu đau đầu à? Do ngã sao?” Crabbe thả bánh ngọt trong tay xuống, bộ dạng “Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng”, thật giống Astoria không thoải mái chỗ nào đều do buổi chiều ngã vậy.

“Không có gì... ..” Cô chỉ bị chuyện hóa đá ồn ào làm đau cả đầu thôi.

“Draco, cậu về rồi!” Crabbe đang nhìn xung quanh, muốn tìm người có khả năng xem bệnh trạng cho Astoria liền thấy Draco tiến vào: “Quá tốt rồi! Astoria đau đầu!”

“Không... Mình không có...” Cô không biết nói gì cho phải. Thấy Draco trở về, cô an tâm nhưng người ta vẫn một mực coi chuyện to tát sai Goyle tìm Daphne, chuẩn bị đưa cô đi bệnh xá.

“Goyle, trở về! Trở về! Mình rất khỏe, mình không đau đầu...” Astoria đứng dậy vội vàng kéo Goyle, nói với Draco, “Em chỉ là ăn đồ ngọt cả đêm nên bị ngáy...”

“Em chắc chứ?”

“Thật.” Astoria gật đầu mãnh liệt, chỉ vào vỏ bánh kẹo trên mặt bàn chứng minh — trên thực tế, phần lớn là chiến lợi phẩm của Goyle và Crabbe.

Draco dùng một cái bùa bay đẹp đẽ, gọi đến một bình thuốc tiêu hóa, Goyle và Crabbe thường thường cần vật này: “Uống rồi đi ngủ.”

Astoria không muốn tiếp tục dẫn vật vấn đề đau đầu hay không. Draco không xảy ra việc gì, cô vừa thả lỏng tinh thần kết quả liền mệt muốn ngủ, liền vâng dạ uống thuốc, vừa trở về phòng ngủ vừa nghĩ: “Làm sao bị một thẳng nhóc quân rồi?”

Draco nhìn Astoria rồi đi, ngồi xuống giữa tổ hai người, tiện tay cầm chén bia bọt.

Anh vừa ở Phòng theo yêu cầu gọi gia tinh Dobby, trừng phạt nó vô tội gây họa, nghiêm khắc yêu cầu nó về sau làm bất cứ chuyện gì cũng không thể để liên quan đến Slytherin.

Tối khi nó khóc sụt sùi như lệch cả mũi đi dẫn vật Đấng Cứu Thế Potter thế nào, anh cũng không cần bận tâm rồi.

Hay là anh có thể tốn chút công sức nghiên cứu mấy hình thù như nhảy múa này?

Draco nhú mày, khề vồ bản bút kí trên tay.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Astoria đã loanh quanh lục lọi phòng sinh hoạt chung. Hiện trường tiệc tùng quá đà đã sớm được gia tinh dọn dẹp sạch sẽ, không thấy bút kí của cô.

Cô lại không thể phát huy bùa bay...

“Em đang tìm cái này à?” Draco nghiêng người dựa vào khúc rẽ kí túc xá nam, một tay nhét trong túi quần, một tay phe phẩy một cuốn sổ.

Astoria mừng rỡ: “Hóa ra anh nhặt sao? Thật tốt quá! Cảm ơn anh, Draco!”

Astoria vô cùng phấn khởi muốn cảm lại nhưng thất bại.

Bởi Draco giờ nó lên cao.

Tên nhóc này muốn làm gì? Astoria cảnh giác trừng mắt: “Lẽ nào anh xem rồi?”

“Lẽ nào em viết chuyện gì không thể bị thấy được?” Draco giả vờ kinh ngạc mở to mắt: “Anh ít nhất cũng phải nhìn đồ của ai mới có thể trả người đã mất mà.”

Astoria cuống lên, cô không viết tên trên bìa!

Nó có thể nghịch thiên cải mệnh điên đảo, sao cô dám viết tên lên...

Quá thất bại, đáng lẽ ngày hôm qua không nên ngờ ngác đi ngủ!

“Đáng tiếc anh lật từ đầu tới đuôi cũng không thấy tên chủ nhân cuốn sổ này.” Draco nói về hồi hộp.

Lật từ đầu tới đuôi? Astoria sắp trợn trắng mắt, phụng phịu thực nữ rèn nhiều năm sắp tan thành mây khói.

“Nếu em có thể viết giống bên trong, anh sẽ trả cho em”

Astoria thở phào nhẹ nhõm, tiện tay cảm tấm da dê trống không trên bàn, dùng son môi màu sắc rực rỡ mang bên người viết mấy chữ cái tiếng anh “XIAOLONG” (xiao = tiểu, xiao long = tiểu long)

“Nếu em nhớ không nhầm, đằng sau tờ kẹp sách có từ này.” Colin bị hóa đá, tại cuộc họp đầu tiên của Câu lạc bộ Đấu tay đôi, bạn học Tiểu Long “Serpensortia” làm bại lộ Potter “xà khẩu”. Vì lẽ đó trong bút kí giờ đến tên Malföy — “XIAOLONG”, Tiểu Long là vậy. Dùng tiếng Trung ghép vào lại, cho dù có thần chú phiên dịch cũng chẳng đoán được xa đến thế.

Draco lật qua lật lại, đúng như vậy. Anh cười cợt trả lại sổ cho Astoria: “Xin tha thứ anh quá cẩn thận.”

“Không, đây là một phẩm chất tốt.” Astoria cầm lại quyển sổ, tâm tình cũng buông lỏng ra. Vào lúc này, cô xác thực rất tán thành cách làm của Draco.

“Anh có vinh hạnh được biết... Từ đơn này có nghĩa gì không?” Tuy nhiên Draco chưa từ bỏ ý định. Anh suy nghĩ cả đêm cũng không nhìn ra cái gì. Mặt mũi này bảo mật quá mạnh mẽ.

“À, cái này a...” Astoria hiếm thấy cười xấu xa lên, “Đọc là XIAO LONG, là một loại tráng miệng, trắng trẻo non tươi, rất mọng nước, ăn ngon lắm”

Vài năm sau, bạn học Tiểu Long hiểu được ý nghĩa chân chính của “Tiểu Long”, về mặt anh thói giống như đực cha đỡ đầu (Snape) nhìn thấy Đấng Cứu Thế vậy.

“Anh yêu, anh đừng như vậy! Nó ăn ngon thật.” Bà Malföy nháy mắt mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thay Răng

Tin tức Colin hóa đá lập tức truyền đi với tốc độ nhanh chóng. Lối đồn trong trường nổi lên bốn phía khiến lòng người bàng hoàng. Ngay cả Slytherin, huynh trưởng cũng đề nghị bạn học nhỏ năm nhất năm hai đi cùng nhau, lúc lớp lớn tiện đường có thể đưa bọn họ một đoạn.

Tuy nhiên Slytherin luôn tỏ thái độ khịt mũi coi thường hành động trao đổi bùa hộ mệnh của Gryffindor và Hufflepuff. Bùa hộ mệnh dùng tốt thực sự không phải có thể mua tùy tiện ven đường, chỉ có truyền lưu trong gia tộc thuần huyết cổ.

Trong đại sảnh đường, Neville biểu hiện khủng hoảng dị thường với an toàn của mình, bởi vì "Nó gần như là pháo xít". Nghe nói như thế, cũng không thiếu Slytherin nhìn phía Astoria đầy hiếu kỳ, hiếu kỳ phản ứng của Astoria; hoặc lo lắng Astoria sẽ sợ hãi; tuy nhiên có rất ít người cười nhạo.

Daphne kinh hoàng siết chặt tay em gái, cô bé này có khả năng bị dọa ngã rồi.

Astoria vỗ vỗ chị: "Không có chuyện gì. Đừng suy nghĩ lung tung."

Pansy cũng tỏ ra tán thành: "Dù sao thanh tẩy huyết thống không thuần chủng trước tiên sẽ bắt đầu từ bọn Muggle kia."

Lời an ủi phía sau hiệu quả không cao, Daphne từ chối ở lại trường học qua Lễ Giáng sinh cùng Pansy, cô cảm thấy vẫn mang em gái về nhà mới an toàn. Nói đến Pansy, kì thực cô ta chỉ cần Draco là được rồi. Bởi Draco nhận được tin từ cha anh, lễ Giáng sinh anh sẽ ở lại trường học.

Tháng mười hai, một buổi chiều thứ tư, Draco nhìn trên bảng đen viết hiệu quả "Thuốc phù thủy", lại cười mỉa mai. Đó là hồi ức khiến người ta khó chịu vô cùng. Anh từng bất hạnh dính phải loại thuốc này. Dưới con mắt trừng trừng của mọi người, mũi sưng lên cực kì mất mặt, vì vạ của anh bị nổ.

Anh gần như có thể khẳng định do Potter làm nhưng không có chứng cứ. Đây quả thực là sỉ nhục đối với Malföy. Mặc kệ Potter bắt nguồn từ mục đích gì, anh không thể tha thứ.

Có điều lần này sẽ không giống lúc trước.

Thời điểm thuốc của tất cả mọi người sắp hoàn thành, phía sau Draco vang lên tiếng nổ lớn cùng tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người thét chói tai liên tục, không ít người bị nước thuốc văng đến.

"Im lặng! Im lặng!" Bên trong khói thuốc lượn lờ, giáo sư Snape nỗ lực khống chế tình huống, phân phát thuốc tiêu sưng cho học sinh bị thương. Phần lớn người bị thương đều là Gryffindor phía sau, không phải cánh tay súng, chân thô, thì là đầu súng như quả dưa hấu.

Snape vót vạc bị nổ của Ron Weasley từ tro cạn màu đen.

"Đây là cái gì? Lễ nào cậu Weasley muốn dùng tự sát biểu thị không cách nào hoàn thành bài tập?"

Weasley sợ hãi vạn phần: "Không... Không phải... Không phải em..." Potter có vẻ rất thống khổ, mặt nhăn nhúm lại.

"Giáo sư." Draco giờ tay lên.

Snape ra hiệu anh nói chuyện.

"Hình như có người muốn đánh lên em từ phía sau." Draco lấy một sợi dây truyền từ trong cổ, "Vừa khéo cha em đã chuẩn bị một trang sức phòng ngự. Vật nguy hiểm tới gần em đều bị đánh ngược trở về."

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Slytherin lẳng lặng xem trò vui.

Snape mím môi, dùng ánh mắt tàn bạo đục khoét Đấng Cứu Thế và bạn bè của cậu ta.

Bởi không người nhận tội, Snape phạt toàn bộ Gryffindor gấp đôi bài tập.

Draco chợt nhớ không lâu sau mình có hô một thần chú bại lộ Potter "xà khẩu". Anh quyết định tôn trọng "lịch sử", để Dumbledore đau đầu vì Đấng Cứu Thế Gryffindor cũng nói "xà khẩu" đi!

Câu lạc bộ Đầu tay đôi của Lockhart thành ngày Harry Potter đen đui.

Tất cả học sinh đều chính mắt thấy cảnh tượng Đấng Cứu Thế Potter nói chuyện với con rắn.

Trong nhà Slytherin, mỗi người hiểu ý nghĩ "xà khẩu" sắc mặt nghiêm nghị.

"Không thể nào là nó." Marcus làm đội trưởng đội bóng Quidditch, đặc biệt sau khi đại thắng Gryffindor, cũng coi có tiếng nói ở Slytherin, "Một Gryffindor làm sao có thể là hậu duệ Salazar Slytherin?"

Mọi người im lặng không nói, trong lòng ai cũng nghĩ vậy.

Nhưng sự thực xảy ra trước mắt, trước mặt bốn nhà, Harry Potter nói với con rắn "xà ngữ" không ai hiểu.

"Ai biết được có phải nó nói lung tung hay không, con rắn kia có nghe hiểu thật không đấy!" Có người nói như vậy.

Draco bình tĩnh ngồi chỗ đó, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Anh đã từng vì chuyện này cảm giận bất công rất lâu mãi đến sau trận chiến, khi phóng viên Rita Skeeter tiết lộ chân tướng, đó là năng lực từ mảnh nhỏ linh hồn Chúa Tể Hắc Ám.

Anh sờ sờ cánh tay trái theo bản năng, cảm giác cực nóng bỏng rất phảng phất còn lưu lại sâu trong linh hồn.

"Daphne, em về phòng ngủ trước nhé..." Tiếng nói nhỏ nhỏ truyền đến từ bên cạnh.

"Làm sao vậy? Tất cả mọi người còn ở đây mà, em..." Daphne vặn nhỏ tiếng dò hỏi.

"A.... Em... Răng em roi mất rồi...."

"Phốc... Khụ khụ..." Draco giấu tiếng cười, giả ho khan, liếc Astoria đang nghiêng người tách tầm mắt mọi người, khẽ nhếch miệng hở ra lỗ hồng nhỏ nhỏ.

Biết mình bị cười nhạo, Astoria tức giận cúi thẹn lườm anh một cái, nhỏ giọng quát mắng: "Chẳng lẽ anh chưa từng thay răng?!"

"Từng thay." Draco nhin cười, thấp giọng trả lời cô đang hoàng trịnh trọng: "Nhưng mà thay răng và hậu duệ Slytherin quan hệ xa quá..."

Ôn lại thời kì thay răng Astoria, lần thứ hai tức giận cúi thẹn cúi đầu bưng kín mặt.

Draco vỗ vỗ đầu cô như an ủi động vật nhỏ. Cô bé phát triển chậm đáng thương, bây giờ mới thay răng bên? Cô đã 11 tuổi đấy! (tác giả: bình thường 6-7 tuổi thay răng cửa, sau đó răng bên 8-10 tuổi mới thay xong.)

Các phù thủy nhỏ bình thường đều thay hết răng sữa trước 11 tuổi nhập học, cho dù có người đang đi học thay răng, cũng chỉ là răng hàm thôi.

Draco cẩn thận nhớ lại Astoria đời trước, rồi rầm lo lắng cho phu nhân Malfoy tương lai. Hình tượng không tốt có thể ném ngôi vị này nha...

Đáng thương Astoria, thiếu mất cái răng chính diện, ở quá trình chờ đợi thuốc dài răng phát huy công hiệu, từ chối mở miệng nói chuyện, đồng thời từ chối nhìn thẳng Draco Malfoy.

Một cô gái thẩm mỹ bình thường, thực sự không chịu nổi hình tượng thiếu cái răng của mình bị người khác nhìn thấy, đặc biệt nhân vật có thể trở thành chồng tương lai trong truyền thuyết của mình nhìn thấy. Càng đặc biệt là, cái răng này còn vì nhìn thấy ngài chủ nhiệm động tác quyết đấu quá mức đẹp trai mà cắn nát kẹo rồi gãy.

Mấy ngày đó Astoria chỉ cần nhìn thấy Draco, liền cảm thấy khóe miệng anh như ngậm cười, con mắt như đang nhìn miệng mình đóng chặt, trong đầu như đang tưởng tượng hình ảnh thiếu cái răng ở đó. Dưới áp lực to lớn, cô hận không thể cách Draco rất xa.

Nhưng là Justin Finch-Fletchley bị hóa đá, ngay cả ma Gryffindor đều chịu độc thủ.

Daphne sợ đến nỗi, ngày nào cũng lôi kéo cô theo bọn Draco cùng tiến cùng vào. Rất nhiều Slytherin cảm thấy, nhà Malfoy huyết thống thuần khiết, quái vật trong phòng chứa bí mật chắc chắn sẽ không tấn công anh.

"Cứ coi đây là một bữa hộ mệnh không lồ là được rồi!" Astoria liếm liếm cái răng mới dài ra một nửa, buồn phiền tự an ủi mình.

.....

Một vài năm sau, đã được định là dâu nhà Malfoy - Astoria, đang cùng mẹ Narcissa lật xem album gia tộc Malfoy, mắt nhanh lẹ chọn trúng bức ảnh Draco khi còn bé đang chơi đùa cái chổi.

"Mẹ Narcissa, tấm này Draco thật đáng yêu, nhìn vô cùng hài lòng nha!"

"Đây là cha nó mới đặt làm cho nó cái chổi đồ chơi, tốc độ có thể so cái chổi thực sự."

"Có thể cho con lưu làm kỉ niệm không?"

"Đương nhiên có thể nha."

Lại một số năm sau, chủ nhân tao nhã dòng họ Malfoy thuần huyết tôn quý cổ xưa -- ngài Draco Malfoy, nhìn thấy trước bàn trang điểm của vợ bày hai tấm hình về cậu bé tóc bạch kim đang cười vui sướng cười cái chổi.

Cẩn thận nhìn lại, một tấm khi anh còn bé, một tấm là bảo bối Scorpius của anh vừa chụp hai ngày trước.

Hạnh phúc ảm áp làm lòng anh như nổi bong bóng.

Anh cúi người dịu dàng hôn vợ còn trong mộng đẹp.

Đương nhiên, anh cũng không phát hiện, hai tấm hình bé trai cười đều lộ hàm răng có lỗ hồng nho nhỏ nào đó.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lễ Giáng Sinh

Học kỳ kết thúc, tuyết đọng dày trên mặt đất, sự yên tĩnh bao phủ cả lâu đài.

Bởi sự kiện tập kích mấy lần trước, học sinh không thể chờ đợi được nữa rồi đi Hogwarts, vui mừng về nhà đón lễ Noel.

Pansy vốn định ở lại cùng Draco qua Giáng sinh. Hình ảnh “cô nam quả nữ”* làm cô ta huyền thuyên trước mặt Daphne rất lâu. Nhưng là không biết tại sao, đến ngày cuối cùng, cô ta vẫn phải quệt miệng theo chị em Greengrass lên tàu tốc hành.

Draco vui vẻ phát tay với các cô. Phía sau là Draco làm gì bọn họ làm đấy – Goyle và Crabbe .

Chờ đoàn tàu đi xa, trên sân ga chỉ còn lại thừa thớt vài nhóm người. Một nhóm khác náo nhiệt thấy rõ, nghịch tuyết vô dùng dễ thấy, bên trong có rất

nhiều tóc đỏ.

Draco xoay người đi về lâu đài.

Anh rất lâu chưa đón Giáng sinh xa cha mẹ rồi. Ở trong lòng vợ chồng Malfoy, đây cũng là lần đầu tiên con trai bọn họ không đón Giáng sinh ở nhà.

Vì vậy mỗi ngày Draco đều có thể nhận được đồ này nọ chim cú mèo đưa hai, ba lần. Narcissa dường như rất lo lắng thức ăn Hogwarts trong kì nghỉ, bà thậm chí còn kìm lòng không được oán giận Lucius.

Này cũng tiện nghi Goyle và Crabbe. Từ khi Astoria ngồi cạnh hai người họ, tướng ăn của họ thu liễm nhiều. Trước mắt Astoria không ở đây, Draco tâm tình cũng tốt lắm, không có ý ngăn cản họ. Goyle và Crabbe thực là thoải mái nhồi nhét thức ăn rồi.

Sáng sớm ngày Giáng sinh, Goyle và Crabbe ngồi bóc quà đầy nhiệt tình, những món quà của họ cực kì đơn giản — đồ ăn, tất cả là đồ ăn: kẹo, bánh cookie, bánh ngọt, chocolate.

Chỉ có một người ngoại lệ.

“Sách? Vậy mà có người tặng sách cho các cậu?” Draco cảm thấy bản thân đã nhiều năm không rung động, lần đầu tiên giật mình.

Goyle có vẻ cũng thất vọng với món quà dày cộm như “Tủ điển ma được” này, cậu tưởng một hộp chocolate.

Crabbe chọc chọc Goyle, chỉ tên trên tấm thiệp ngoài gói hàng: “Là Astoria.”

“Khắc...” Draco bị sặc sữa bò.

Goyle tiện tay lật qua lật lại, trong miệng phát ra tiếng than thở, cùng âm thanh nuốt nước miếng.

Astoria đưa cho bọn họ theo thứ tự là một quyển “Tập tranh thế giới mỹ thực”, một quyển “Ngọt ngào cho bạn hạnh phúc- Tuyển tập toàn bộ món bánh ngọt trên thế giới”.

Draco mò lên tấm thiệp nhỏ.

“Crabbe thân mến,

Giáng sinh vui vẻ! Minh tin cậu đã nhận được tuyển tập món bánh ngọt rồi. Tại sao cậu không tham khảo tại sao chúng nó lại ngon như vậy đâu? Món ăn tinh thần cũng rất tốt đẹp!

Bạn của cậu, Astoria Greengrass.”

Cô bé thông minh! Draco âm thầm chắc lưỡi. Tất cả mọi người cảm thấy hai người chỉ có thể ăn nhưng trước nay không nghĩ qua dẫn dắt từ hướng khác — bao gồm cả anh.

Draco thậm chí có chút xấu hổ nhìn món quà anh đưa cho hai người — hộp chocolate Đức — Ở trước lễ tốt nghiệp, anh từng vẫn luôn đưa thứ này.

Goyle và Crabbe rất cho Astoria mặt mũi xem quyển sách món ăn ngon, nhìn thấy một loại đồ ăn nào có, còn có thể dùng đũa phép yểm bùa để nó xuất hiện hình ba chiều.

“Ôi, còn có mùi thơm!” Goyle hưng phấn ngửi rồi lại ngửi, sau đó liếm môi rất tiếc nuối nói, “Nếu như có thể ăn thì thật tốt biết bao!”

“Đây là nước Pháp, sau này chúng ta có thể đến nước Pháp ăn!” Crabbe tâm chí mạnh mẽ.

Hai tên người hầu đã hoàn toàn ném Draco sau ót.

Draco nhún vai, đến lượt anh đi tìm quà của Astoria trong đồng quà.

Nhận quà Noel mấy chục năm, kỳ thực anh đã chẳng còn hứng thú với hoạt động này nữa. Anh thậm chí còn nhớ năm nay Blaise sẽ đưa anh bộ dụng cụ bay mới nhất.

Có điều có thể chờ mong một chút Astoria này, cô bé sẽ đưa gì đây?

Draco ánh chừng khối lượng nặng nhẹ, nhếch một bên khóe miệng, thật khiến người ta chờ mong.

Hai phút sau, Draco hơi thất vọng đem đồ vật để sang bên. Đó chỉ là một cái bút lông chim bình thường thôi, đương nhiên “bình thường” không phải giá nó rẻ, anh có thể nhận ra đó là bút lông phượng hoàng Curie quý giá nhất. Thật không có gì đặc sắc, nhìn giống như món quà Pansy Parkinson sẽ tặng.

Bởi món quà duy nhất chờ mong không hợp khẩu vị của mình, Draco vung tay lên để Goyle và Crabbe mang những món quà còn lại đi hủy.

Trà bánh lễ Giáng sinh rất tuyệt, gia đình Hogwarts cũng không vì ít người mà lười biếng, ngược lại càng nhập tâm vào, khiến cái miệng xoi mói của Draco

cũng rất thỏa mãn.

Đến lúc mọi người hầu như đều ăn xong rồi đi, Goyle và Crabbe vẫn cứ ở lại ăn phần bánh cuối cùng.

Mấy phút sau, bọn họ đi ra đại sảnh, sau đó Crabbe thấy hai khối bánh chocolate trôi nổi trước mặt: “Mau nhìn kia!”

Goyle bắt đầu cười khà khà ngây ngô, Draco thật lợi hại.

— “Nghe đây, tôi nghe nói lâu đài Hogwarts sẽ tặng thêm cho mỗi học sinh lưu giáo một phần ăn nhẹ, ngay sau bữa tối lúc rời đại sảnh đường. Vì vậy hai người nhất định phải ăn hết đồ ăn nhìn thấy ngoài đại sảnh, mặc kệ chuyện này kỳ quái cỡ nào, giống như bay trên không vậy, có nghe không? Trong đó có thuốc vui sướng.”

Hai đứa trẻ ngây thơ chớp lấy bánh ngọt, bắt đầu cắn miếng lớn.

Đón lấy, cũng không thấy vẻ mặt bọn họ có chút biến hóa, liền nghiêng người về sau, ngã trên mặt đất.

Draco đang tại phòng sinh hoạt chung không người chế biến thuốc vui sướng. Anh một bên nhìn đồng hồ trong tay, lại đeo trước ngực, một bên quấy mấy vòng nước thuốc. Lừa gạt hai tên này đi ăn gì đó Potter cung cấp, thế nào cũng phải ứng phó một hồi, để cho bọn họ hài lòng.

Lần trước, anh nhìn Goyle và Crabbe rời đi một cách kì lạ, lợi chò đến hai người đầu óc choáng váng đến giầy cũng không thấy, liền biết chắc chắn có điều quái lạ ở đây. Nghe hai người tự thuật, lại suy nghĩ một chút, ngay lập tức sẽ đoán được có người dùng thuốc đa dịch giả dạng họ. Về phần tại sao? Người giả mạo đã hỏi — phòng chứa bí mật. Sau kỳ nghỉ lại nghe Granger máu bùn nằm bệnh xá, người không ra người mèo không ra mèo, vừa nghe cũng biết hậu quả sử dụng thuốc đa dịch thất bại. Như vậy ai giả trang Goyle và Crabbe, không nói cũng biết rồi.

Tất lửa, Draco cẩn thận nhỏ vài giọt thuốc vào bánh pudding dâu của Goyle và Crabbe, món đồ này không dùng nhiều được.

“Như vậy tiếp đó, đến lúc đi đón Đấng Cứu Thế lạc đường của chúng ta rồi!”

Draco mới rời phòng sinh hoạt chung liền nghe tiếng tranh chấp ở hành lang gần đó.

“Này, sao bọn mày lại ở đây?” Draco nhàn nhã đi hướng bọn họ, đánh giá một hồi Goyle và Crabbe, nhìn thấy mặt hai người căng thẳng, mới dùng ngữ điệu cha anh hay ứng phó thuốc hạ, kéo dài âm điệu, “Không phải bọn mày vẫn ngồi trong sảnh đường ăn uống thỏa thuê đấy chứ? Tao đi tìm mãi, muốn cho chúng mày xem thứ tốt cực kỳ.”

Sau đó anh hùng hổ quét huynh trưởng Gryffindor.

“Như vậy, mày đang ở trước cửa Slytherin làm gì, Weasley?” Anh châm chọc hỏi.

Huynh trưởng Gryffindor có vẻ cực kỳ giận dữ: “Mày cần thể hiện tôn trọng huynh trưởng đi! Tao không thích thái độ của mày!”

“Rất hân hạnh, tao cũng không thích thái độ của mày.” Draco cười lạnh một tiếng, ra hiệu “Goyle” và “Crabbe” cùng đi.

Đi qua chỗ ngoặt, anh quyết định trêu đùa hai tên nhóc phía sau: “Tên Peter Winston kia...”

“Là Percy Weasley.” “Crabbe” sửa lại không chút nghĩ ngợi.

Draco đẩy bọn họ, trên mặt lộ nụ cười châm chọc, “Quản nó tên gì. Gần đây luôn lét lút trốn quanh đây, thật giống như cứ ở chỗ này có thể bắt được một hậu duệ Slytherin vậy! Nó nhất định có thể vào Bộ pháp thuật, tích cực tiến tới như vậy mà.”

Anh dừng bước trước tường đá ẩm ướt.

“Khẩu lệnh mới là gì?” Anh hỏi “Goyle”.

Thương thức một hồi đáng vẻ “Goyle” hoang mang luống cuống, anh mới búng tỉnh mở miệng: “À, đúng rồi — Huyết thống thuần khiết.”

Cửa đá chậm rãi mở ra, Draco sai bước đi vào, hai tên ngụy người hầu theo sát phía sau.

Anh đi tới trước lò sưởi điều khác tinh xảo trong tường: “Chờ chỗ này”.

Anh ra hiệu hai người ngồi ở hai ghế tựa phía xa lò sưởi. Tìm hai cái ghế cũ này thật không dễ dàng, anh bắt Goyle và Crabbe lật trong kho rất lâu.

“Goyle” và “Crabbe” có vẻ dễ dàng tự tại đánh giá xung quanh một vòng, lại quay mặt phía lò sưởi, ánh lửa chiếu vào mặt hai người.

Một lát sau, Draco trở về, trong tay anh cầm mảnh giấy cắt từ báo, nhét dưới mũi “Crabbe” — nếu anh đoán không sai, đây là Ron Weasley, cho nó xem càng kích thích.

“Mày xem nhất định người ha ha.” Draco nói một cách đầy ý vị sâu xa.

“Crabbe” kinh ngạc tròn to hai mắt, cấp tốc đọc mảnh báo một lần, vô cùng miễn cưỡng cười khan, rồi đưa nó cho “Goyle”.

Một lúc, “Goyle” đem mảnh báo trả lại cho anh.

Draco giả vờ không nhận được hỏi: “Thế nào? Mày không cảm thấy thú vị sao?”

“Goyle” khô cằn cười vài tiếng.

Draco khinh bỉ: “Nhìn tên Weasley không đầu óc đi, làm cha nó bỏ nhiệm vụ, lạm dụng vật phẩm Muggle. Tên con trai hư vinh khoe khoang, đem hàng cấm đến trường, không buông tha cả gốc cây liễu.”

Mặt “Crabbe” — nói chính xác là mặt Ron — tức giận vằn vẹo.

“Mày làm sao thế, Crabbe?” Draco hỏi không có ý tốt.

“Goyle” cuống quýt thọc “Crabbe” một hỏi.

“Đau bụng.” “Crabbe” rên rì.

Draco cười trộm nói: “Được rồi, vậy mày đến bệnh xá đi, thay tao đá những máu bùn kia một trận.”

Anh làm bộ cảm máy ảnh bắt đầu chụp ảnh, ác độc, nhưng mô phỏng thực chân thực Colin: “Potter, em có thể chụp cùng anh một tấm không? Potter, em có thể xin chữ ký của anh không? Van cầu anh, Potter.”

Sau đó anh buông hai tay, nhìn “Goyle” và “Crabbe”: “Chúng mày làm sao đấy?”

“Goyle” và “Crabbe” lúc này mới ép buộc chính mình cười vài tiếng.

Draco thực sự chưa thỏa mãn, hai người này diễn xuất quá kém...

Anh bĩu môi: “Thánh nhân Potter, không hổ là lớn lên trong đồng Muggle.”

Khóe miệng “Goyle” co giật.

Draco phát hiện hai người này sốt sắng thái quá, cũng sẽ không mở miệng đổi đề tài, không thể làm gì khác hơn là chính mình ra tay. Anh nói chậm rì rì: “Mọi người vậy mà cho nó là người thừa kế Slytherin.”

Ồ, hai người này ngừng thờ rồi.

Bọn họ cho rằng anh sẽ nói “Tao mới là người thừa kế!” sao? Potter để mất anh quá.

“Tao thật hy vọng biết người kia là ai.” Draco nói thô bạo: “Tao có thể giúp mà.”

Ừ, “Crabbe” há to miệng so ngày thường còn ngu ngốc hơn! Sau này tuyệt đối không cho phép cậu ta làm vẽ mặt này.

Mà “Goyle” dường như không nhận được, vội vàng hỏi: “Cậu khẳng định cũng biết chút chút, ai thao túng tất cả những thứ này...”

“Thằng ngu, đầu óc mày bị tắc con sên rồi hả?” Draco lớn tiếng: “Mày biết rõ tao không biết. Cha không chịu nói cho tao tình huống cụ thể lần phòng chứa bí mật bị mở ra trước đây. Đương nhiên rồi, đó là chuyện năm mươi năm trước. Nhưng ông vẫn chưa sinh ra mà đã biết tất cả mọi chuyện. Ông nói tất cả chuyện này đều phải bảo mật. Nếu như tao biết quá nhiều sẽ có vẻ khả nghi. Nhưng tao biết một việc, lần trước phòng chứa bí mật mở ra, một máu bùn đã chết. Bọn mày nói xem, lần này sẽ là ai chứ?”

Draco sờ cằm, nhìn “Goyle”, tựa hồ muốn cậu ta trả lời.

“Goyle” giật giật thân thể bất an: “Àch, không phải Colin kia đã...”

“Chùng nào thì mày tốt bụng như thế?” Draco lờm một cái, cảm thấy mình diễn quá hóa nghiệm rồi: “Crabbe, mày nói xem?”

“Crabbe” vụng về tròn to mắt, thật giống đang đào trong bụng một tên “máu bùn” như vậy.

“A, Greengrass, con nhỏ pháo xịt.”

“Goyle” tàn bạo gõ đầu “Crabbe”.

“Cái gì?” Draco không nghĩ tới cậu ta sẽ nói tên Astoria. Tâm tình khoái trá đùa bọn họ bỗng chốc chẳng còn tăm hơi, anh thậm chí muốn rút đũa phép, hóa đá tên giả mạo này.

“Nó nói Filch, Filch.” “Goyle” nỗ lực bóp méo, đọc tên “Filch” vang dội.

“Crabbe” cũng phối hợp gật đầu lia lịa, trong miệng còn hàm hồ tên tương tự “Filch”, như muốn biểu thị mình vừa đọc sai thôi.

Draco trừng bọn họ, dưới ánh lửa chớp chớp, có thể phát hiện hai người chậm rãi biến hóa. Hừ, chơi chẳng vui chút nào, trò chơi đến hồi kết rồi.

Anh đứng lên, quay mặt về phía lò sưởi, mặc cho hai tên hàng giả lăm bằm kiếm cơ rồi đi nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lễ Tình Nhân

“Giáng sinh thế nào? Draco” Pansy còn chưa kịp ngồi xuống đã không thể chờ đợi hỏi han Draco.

Astoria và Daphne ngồi ở một bên. Các cô vừa mới xuống tàu, từ sân ga ngồi xe ngựa tới bữa cơm tối nóng hổi.

“Rất tốt. Cảm ơn quà của cậu.” Draco trả lời lễ phép, tuy rằng anh cũng không nhớ rõ cuộc Pansy đưa gì.

Có điều Pansy chỉ cần câu nói này đã thỏa mãn, cô ngồi xuống bắt đầu bữa tối. Nói thật, cô cũng đói bụng cực kì.

So với tình cảnh như hùm như sói trên bàn dài Gryffindor, Slytherin có vẻ lịch sự rất nhiều. Cho dù bụng có đói cồn cào, các cô chiều cậu ấm quý tộc cũng có thể ăn vô dùng đẹp mặt.

Asoria lấy mấy thìa đậu miêu, lại thêm hai khối rau xanh trộn ô liu và giấm hoa lan tây.

“Em chỉ ăn mấy thứ này ư?” Blaise lắc đầu, “Sẽ không cao lên đâu ~”

Astoria nghiêng đầu nhìn cánh gà nướng và khoai tây nghiền trong đĩa anh ta, bĩu môi chẳng có hứng thú.

Mỗi ngày cô uống ba lần thuốc, còn ăn món ngọt dịu vị đắng. Đến bữa cơm chính đương nhiên ăn không vô được nữa, lại nhìn món mặn ngậy ngậy, chẳng còn khẩu vị gì... Nếu gia đình Hogwarts có thể làm món nào ngoài cánh gà nướng, như cánh gà hun khói kho, cánh gà nhồi đậu, cánh gà hấp, cánh gà cà ri, cánh gà quay, cánh gà nướng mật, cánh gà chiên giòn, cánh gà nhúng nước gừng, khiến cánh gà có thể mới lạ, chan chất, cô còn có thể động cái nữa....

Daphne méo xệch đầu bắt đắc dĩ: “Nia nhà mình kiêng ăn dữ lắm. Cha lại rất chiều em ấy. Đến cả gia đình trong nhà đều phải vất hết óc đổi món mới.”

Blaise lấy cùi tro huých Draco bên cạnh, sau đó chỉ chỉ Goyle nói: “Cậu có biện pháp nào để Astoria ăn lượng cơm như Goyle ăn chẳng?”

Draco mặt không thay đổi nhìn cô bé như cừu nhỏ ăn cỏ, mở tay ra: “Độ khó cao lắm.”

“Chúng ta phải dùng cảm khiêu chiến!” Blaise giục dấy.

“Ngài Zabini thân mến, tôi tin tưởng dũng khí của ngài. Đừng sợ hãi, đừng lùi bước, hãy dùng cảm tiến lên đi! Malfoy vĩnh viễn ủng hộ ngài!” Draco nhẹ nhàng cản trở lại.

Pansy khẽ cười một tiếng cổ động.

Nhân vật chính của đề tài- Astoria, đang an phận gặm mấy cọng rau xanh. Cái lợi của đồ chay thật rõ ràng, khiến da dẻ nhẵn nhụi bóng loáng. Daphne và Pansy đã bắt đầu phiền não vì trên mặt có một hai cái mụn rồi.

Dường như sau một lễ Giáng sinh không gặp, Pansy cao hơn một chút. Tuổi này trẻ con bắt đầu dậy thì, những bé gái còn miễn cưỡng hơi chiếm ưu thế. Kháng định lại qua nửa năm một năm nữa, con trai sẽ cao phổng lên. Tiếp theo, các thiếu niên thiếu nữ xuân tâm này mầm, tỏ tình trắng trợn cũng sẽ tăng lên.

Khóe mắt Astoria quét đến đàn anh đàn chị cùng nhà nghiêng ngả dính lấy nhau, mau mau dời đi tầm mắt. Nhưng lại nhìn thấy Draco một ngum một ngum uống nước bí đỏ, mặt trước sau đều dán vào bàn dài Gryffindor.

Cô hơi quay đầu thấy được Ginny Weasley đỏ rục đang nói gì đó cùng anh trai, lập tức thu hồi ánh mắt làm ra dáng vẻ ngoan ngoãn; trong lòng cảm khái, lẽ nào Ginny Weasley là Mary Sue (thánh mẫu) vạn người mê hóa thân sao? Có điều Đáng Cừu Thể hình như đến năm thứ năm, sáu mới phát hiện sự quyến rũ của em gái nhà hàng xóm, làm sao Draco mới năm thứ hai đã có mắt sáng thường thức “mỹ nhân” rồi hả?

Lẽ nào kết quả hóa ra vì nguyên nhân bối cảnh gia đình, Draco Malfoy không thể từ bỏ một cô gái phản bội giới thuần huyết, mà cưới con gái nhỏ nhà “Greengrass”?

Astoria nhìn không tiêu cự mâm thức ăn trước mặt, lặng lẽ cẩn thận nhớ lại có chuyện xưa kinh điển nào có thể cổ vũ Draco dũng cảm theo đuổi tình yêu.

Nói đến thân phận bối cảnh, trong đầu cô nghĩ đến đầu tiên chính là Romeo và Juliet. Bi kịch, PASS. Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài? Cũng là bi kịch, PASS. Hứa Tiên và Bạch nương tử?... Cô quơ quơ đầu, không ngừng nghĩ chỗ hỏng còn không bằng trực tiếp một chút, bàn về thân phận mẫu thuẫn xung đột, Draco và Hermione càng rõ ràng hơn, hay là cô lấy tình tiết kinh điển trong đồng nhân làm gương một hồi. Nói thế nào Ginny Weasley cũng là một thuần huyết, thân phận so với Muggle Hermione Granger dễ tiếp thu hơn nhĩ...

“Em ấy đang nghĩ gì vậy?” Blaise buồn cười nhìn về mặt Astoria biến hóa thất thường, há mồm không tiếng động hỏi Daphne.

Daphne nhún vai, Merlin biết.

Gilderoy Lockhart, Huân chương Merlin đệ tam đẳng, thành viên danh dự của Liên đoàn chống Thế lực Hắc ám, năm lần nhận giải Nụ cười quyến rũ nhất của “Tuần báo phù thủy”. Ông ta có một đầu tóc vàng cuộn sóng, cả ngày cười phơ lớ, trên lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, ạch, biểu diễn kịch.

Bởi vì ở khóa của Đấng Cứu Thế Harry Potter, ông ta lạm dụng “yêu Cornish” gây hậu quả “đáng sợ”. Từ đó về sau ông ta cực kì nóng lòng biểu diễn “kịch sách giáo khoa”.

Astoria thực ra không ghét lớp của ông. Đầu tiên ông ta lớn lên thật đẹp trai, nhìn vui con mắt. Thứ quan trọng hơn là vẫn ông viết không tệ, coi lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám như tác phẩm văn học để xem cũng rất thú vị. Trò giải trí của thế giới phù thủy quá ít, chương trình của ông tuyệt đối được cho là con ngựa đi đầu. Sau đó, bài tập về nhà vô cùng đơn giản, chẳng có tí độ khó nào, thật giống như tham gia hoạt động nhận thưởng của siêu thị vậy, chỉ cần tìm được từ khóa trong văn bản liền có thể năm điểm tối đa.

Có điều, sự không ghét này mau chóng bị đánh vỡ.

Có thể vì Astoria nhìn trông nhỏ yếu nhất. Sau khi Lockhart ca ngợi cô đẹp để nhưng không theo được mái tóc vàng của ông ta, lựa chọn cô đóng vai “nhân vật quan trọng” trong kịch sách giáo khoa – bé gái suýt nữa bị người sói cắn.

“Trò phải biểu hiện hoảng sợ hơn, mắt tròn to. Đúng, vẻ mặt như sắp khóc này cũng rất tốt! Trò Greengrass, tôi không thể không nói, trò thực có tài năng!”

Astoria khóc không ra nước mắt.

Từ đây, cô luôn được ưu tiên đóng các vai cô gái chán cừu bị người tuyết Tây Tạng hù chết, bé gái đáng thương mặc trang phục Gothic (rùng rợn) được ma cà rồng nhận nuôi, đứa trẻ suýt bị người khổng lồ giẫm chết....

“Minh hận Lockhart!”

Harper cùng lớp đồng tình vỗ vỗ Astoria tóc tai bù xù vừa chạy ra từ phòng học.

Nhưng là Lockhart yêu cô. Dường như Lockhart cảm thấy, Astoria nhỏ bé dễ thương, Astoria mềm mại đáng yêu, Astoria nước mắt như mưa có chừng mực, vừa đúng mức để ông ta ra mặt anh hùng.

Ông ta coi sự lên án lặng lẽ trong mắt Astoria thành sự sùng bái không thể nói lên lời với chính mình: “Trò Greengrass, tin tưởng tôi, phòng chứa bí mật sẽ không bị mở ra. Sớm muộn gì tôi cũng bắt bọn chúng lại.”

“Phải biết, hiện giờ trường học cần là cổ vũ sĩ khí, xóa kí ức nhưng sự kiện đáng sợ trong học kì!” Ông ta phát tóc mái uốn lượn, giả vờ thần bí nói với Astoria: “Nghe này, tôi muốn tổ chức một hoạt động không gì sánh kịp vào ngày lễ tình nhân tươi đẹp này. Chúng ta có thể nói lòng mình cho đối phương qua các thiên sứ tình yêu mà không lộ tên của mình. Hoạt động long trọng cỡ nào! Trò Greengrass, nếu như em có hứng thú, có thể nhét thư vào khe cửa phòng làm việc của tôi. Tôi xin thề trên danh nghĩa Huân chương Merlin đệ tam đẳng, thành viên danh dự của Liên đoàn chống Thế lực Hắc ám, năm lần nhận giải Nụ cười quyến rũ nhất của “Tuần báo phù thủy”, tôi sẽ không xem nội dung bên trong.”

Astoria gạt đầu qua loa. Bây giờ cô chỉ muốn thoát khỏi người đàn ông tự kỉ này, đi rửa chất lỏng cả tím trên người mình — Đây là lúc biểu diễn Lockhart kiên quyết tước vào cổ cô, nghe bảo để bầu không khí ma cà rồng hút máu càng kinh khủng.

Lễ tình nhân quái đản, thiên sứ tình yêu quái đản, trừ mấy thiếu nữ non trẻ ngây thơ ngu xuẩn ai mà tin mấy cái này!

Draco Malfoy.

Nhìn thấy đầu bạch kim chói sáng dừng lại trước cửa phòng làm việc Lockhart, bóng người quen thuộc khom lưng nhét món đồ gì trong khe cửa, Astoria hóa đá.

Trong lúc vô tình đi ngang qua, cô cảm giác mình phát hiện bí mật còn đáng sợ hơn chuyện Voldemort là con riêng Dumbledore, khó kìm lòng nổi hít ngậm một khí lạnh.

Cái bóng quen thuộc kia cứng ngắc lại.

Astoria bỏ chạy.

Đáng tiếc chân ngắn dù có chạy hết sức bình sinh cũng không đủ, chưa tới hai mươi mét cô đã bị tóm rồi.

“Em không nhìn thấy gì, em chẳng biết gì hết, em không nói cái gì cả!” Astoria hít sâu một cái, rụt cổ lại nỗ lực vì an nguy của mình, nhưng lực không bằng người, làm sao tay cũng không thoát được.

“Chết tiệt!” Mặt Draco đỏ ửng lên lúng túng, “Nghe, không phải như em nghĩ...”

“Em không nhớ gì cả, em không muốn gì cả!”

“Anh không phải...”

“Anh yên tâm. Em sẽ không nói cho người nào trừ anh và em. Em xin thề!” Cô nhìn Draco thành kính lại thành khản.

Ánh mắt long lanh nước như nai con lập tức đánh bại Draco: “Anh chỉ đùa thôi...”

“Vâng.” Cô gạt đầu nhanh chóng, “Là đùa thôi.”

“Thật là chơi khăm!” Draco thẹn quá hóa giận cường điệu, “Là Blaise...”

“Ài? Không phải Ginny?” Astoria kinh ngạc dị thường, không nghĩ tới đây không phải BG (boy girl) mà là một bộ kịch BL (boy love) máu lửa.

“Ginny gì cơ?” Draco bị làm cho hồ đồ, sau đó mới phản ứng lại, “Chẳng lẽ em cho rằng anh viết thư tình cho con mèo cái lông đỏ?”

“.....” Astoria đã sắp hít thở không thông, “Vâng... Xin lỗi... Em hiểu lầm... Em, em sẽ không nói cho Blaise...”

“.....Em... Đồ ngu ngốc!” Lần đầu tiên Draco cảm thấy bất lực như vậy, “Quên đi, nhớ kỹ đấy, không được phép nói cho bất cứ người nào!”

Astoria gạt đầu vô cùng đáng thương, sau đó nhìn theo Draco thờ phỉ phò rồi đi.

Sau đó mấy ngày, Astoria đều có vẻ ủ oải. Cô luôn cảm giác mình phá vỡ bí mật của người khác, sẽ có ngày bị giết người diệt khẩu.

Mấy lần chạm mặt Draco, cô bị lườm rách mắt.

Đến sáng sớm ngày 14 tháng 2 đó, Astoria muốn bỏ luôn bữa sáng. Nhưng vì Daphne thấy cô liên tục ủ oải mấy ngày, yêu cầu cô ăn uống đủ bữa. Vậy là Astoria nhắm mắt bị Daphne kéo xuống ngồi trên bàn dài Slytherin.

Draco đã ngồi ở đó.

Đại sảnh đường bị bao phủ bởi màu hường, vụn giấy năm màu rực rỡ bay là tả tơi trên xuống.

“Trời ạ, chuyện gì thế này?” Daphne hết sức kinh ngạc.

Pansy vội vã chớp mắt với cô bạn: “Đây là hoạt động lễ tình nhân của Lockhart đó!”

“Thực sự là... Quá... Àch... Quá đặc sắc...” Daphne thật lễ phép không tiện dùng những từ như “Buồn nôn”, “Dung tục” để hình dung.

Pansy bắt đầu cười khà khà: “Cậu xem những con bé Gryffindor ngu ngốc kia!”

Quả thực, rất nhiều cô bé cười thật mộng ảo.

Lockhart là LOLICON, Astoria lên án trong lòng.

Đến khi “Tiểu thiên thần” của Lockhart- quỹ lùn xuất hiện, rất nhiều Slytherin yên lặng xoay mặt đi. Thần tình yêu xấu mù mắt như vậy, cơ thể còm nhom, đeo cánh màu vàng, công dân hạc nhỏ... Thật là một bi kịch.

Đặc biệt một thần tình yêu thô lỗ nào đó, nửa đường ngăn cản Potter, hát to “Mắt chàng xanh như cóc ngâm tươi rồi”, cả bàn Slytherin nổ tiếng cười dài. Blaise thậm chí không nhịn được đập thình thình lên bàn: “Thật tài tình, thơ này do ai viết vậy!”

Astoria hơi đồng tình Potter. Nếu đổi lại là cô, cũng hận không thể bốc hơi tại chỗ.

“Ôi, Lockhart! Lockhart, tại sao ngài lại là Lockhart!” Một tiểu thiên thần quay hướng Lockhart ngậm nga.

Draco nhếch mép cười.

Astoria phát hiện vẻ mặt Blaise bỗng dưng vắng vẻ, thậm chí anh ta còn đứng lên ý đồ muốn dùng cùi trỏ kẹp cổ Draco.

“Draco Malfoy, ở đây có một phong thư phôi nhạc cho cậu.” Một quỹ lùn bất thành lĩnh nhảy tới bàn dài Slytherin.

Astoria ngẩng đầu mãnh liệt, nhìn quỹ lùn, nhìn Draco, nhìn Blaise. Lẽ nào hai người này trao đổi thư tình thật rồi hả? Có phải bọn họ thật ra đang ở ngày Cá tháng tư không?

“Vàng rực rỡ, cậu trai vàng rực rỡ...” Quỹ lùn còn chưa hát xong, Draco mặt xanh mét cho nó một một bữa hóa đá.

Blaise cười lên ha hả.

Lần này, đến phiên Draco bóp cổ anh ta.

Hay là bọn họ đang tận hưởng ngày Quốc tế thiếu nhi? Astoria tròn mắt há hốc mồm nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mặt.

Lễ tình nhân hỗn loạn giăng co cả ngày. Blaise và Draco đều bị vây trong không khí vi diệu. Mãi đến bữa tối, cô mới nghe hiểu ngọn nguồn từ lời nói lơ mơ của Blaise.

Draco từng lừa gạt khiến Blaise phải viết một khổ thơ tình cho Lockhart, thậm chí giao bài thơ cho sứ giả tình yêu – “Tiểu thiên sứ”

Mà trùng hợp Blaise muốn báo thù mấy lần trước Draco chơi khăm, viết một phong thư tình “Cậu trai vàng rực rỡ”.

Hai người kia, cảm tình tốt thật!

Astoria hết nhìn cái này, lại ngó cái kia, làm sao cũng không không chế được khuôn mặt thần kinh muốn xem náo nhiệt.

“Quý cô Greengrass, xin đừng lộ nụ cười đần độn đó! Anh và Blaise chỉ chơi khăm nhau thôi! Mau ném loại suy đoán buồn cười ngu xuẩn khỏi thứ trên cổ em càng xa càng tốt!” Thời điểm đi qua chỗ ngoặt, Draco lén lút kéo Astoria, nói nghiêng răng nghiêng lợi bên tai cô.

Astoria chớp mắt mấy cái, gạt đầu mơ hồ.

Draco dường như nhìn thấu cô qua loa, muốn nói thêm gì nữa.

“Draco đâu rồi?” Tiếng Pansy truyền tới.

Draco bắt đắc dĩ ấn huyết thái dương, bỗng nhiên bất ngờ cầm chặt tay Astoria.

“A???”

Nhóc con bạch kim lộ nụ cười xấu xa: “Trong trường học không an toàn.”

Astoria mờ mịt nhìn bàn tay nho nhỏ của mình bị tuyên cáo chủ quyền.

“Ôi Merlin! Hai người...” Pansy rít gào làm mấy người khác cũng chú ý.

“Nia đáng thương, em ấy suýt chút nữa lạc mất rồi.” Draco vẻ mặt vô tội giải thích, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra nắm bé gái đi hướng phòng sinh hoạt chung.

Astoria mấy lần cố tránh thoát thất bại, tay trái lại bị uy hiếp bóp mấy cái, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi theo, mặc kệ Pansy đầy oán niệm sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Học Kỳ Kết Thúc

Astoria bị Draco hăm hại khiến Pansy căm thù.

Tiểu thư Parkinson rất không vừa lòng người bên cạnh đột nhiên “muru quyền soán vị”, ánh mắt nhìn Astoria như nhìn một con bạch nhãn lang. Do vậy, cô ta và Daphne cũng có chút khoảng cách.

*Bạch nhãn lang ý chỉ những người vong ân bội nghĩa.

Daphne không thích cảm giác bị bạn tốt bài xích. Sau khi Pansy một lần lại một lần như có như không biểu lộ lòng yêu mến Draco, cô quyết định nói chuyện với em gái.

“Nia, em với Draco...”

Astoria giờ tay lên đầu hàng: “Daphne, chúng ta đi tìm Pansy nói rõ ràng.”

Ba cô gái mở một cuộc đàm phán hòa bình trong phòng Pansy và Daphne.

“Trên thực tế, ngày đó Draco cô ý, vì em không cần thận chọc giận anh ta.” Astoria nháp ngum cả phê, giải thích bình tĩnh: “Pansy, em không hy vọng làm khó người ở giữa là Daphne. Em chỉ hy vọng chị biết rằng, em không có hứng thú với mấy tên con trai mười mấy tuổi.”

Một lát, cô bổ sung một câu: “Em không thích con trai đẹp đẽ. Em càng thường thức về đàn ông thành thực như chủ nhiệm Snape, hoặc là có vết sẹo trên mặt như ngài Lucius càng thu hút hơn. Vì lẽ đó, chị hoàn toàn không cần coi em là tình địch.”

Pansy nhìn cô nửa phút, nở nụ cười thân thiết: “Chị thích sự trực tiếp của em, Nia.”

Bầu không khí giữa những cô gái lại khôi phục bình thường.

Sau lễ phục sinh không bao lâu, cuộc tranh cúp Quidditch Hogwarts được tiếp tục, Gryffindor đấu với Hufflepuff.

Trên thực tế, trừ khi mỗi trận Gryffindor đều thắng với điểm số tuyệt đối, cúp Quidditch đã chắc chắn nằm trong tay Slytherin.

Có điều, người trẻ tuổi nhiệt huyết, hơn nữa hoạt động giải trí trong lâu đài cũng thật ít ỏi. Slytherin cực kì nhiệt tình đi tham gia náo nhiệt, ví như đến đá kích Gryffindor.

Astoria vì từng có kinh nghiệm làm khán giả té xuống khán đài, hào khí hùng hùng rút khỏi hoạt động tập thể này. Tao ngộ thâm lần trước thậm chí làm cô có triệu chứng bệnh sợ độ cao. Hơn nữa do ma lực quá yếu, cái chổi của trường cũng chẳng nghe cô chỉ huy. Ngày nghỉ lễ Giáng sinh cô đã xin cha đi cửa sau lấy giấy chứng nhận miễn học từ St. Mungo.

Sau cơm trưa, cô mượn sách từ thư viện dưới sự hộ tống của Goyle đến phòng sinh hoạt chung không một bóng người.

Astoria thích ý ngồi ghé sa lông trước lò sưởi.

Cô rất thích ngồi ở phòng sinh hoạt chung, nơi này càng ấm áp.

Hơn nữa phòng sinh hoạt chung Slytherin là nơi giao lưu các loại thông tin, bí mật, vừa không có tiếng huyên náo làm cản vô lý. Thật giống như một quán cà phê hoặc một phòng cách tào nhả.

Nhưng cũng không lâu lắm, cửa bị mở ra, nhóm học sinh lục tục đi vào. Có người lầm bầm oán giận, có nhóm túm năm tụm ba nói chuyện, còn có những khuôn mặt căng thẳng.

“Làm sao vậy?”

Daphne nhỏ giọng nói cho cô biết: “Trận đấu bị hủy bỏ.”

Astoria kinh ngạc tròn to: “Hủy bỏ? Phát sinh sự tình gì?”

Sau đó bản thân cô hiểu được, lại xảy ra sự kiện tấn công.

Giáo sư Snape mặt tối sầm lại, sai bước đi vào.

Tiếng bàn luận xôn xao nhất thời ngừng lại.

Ông lạnh lùng nói với huynh trưởng: “Kiểm tra sĩ số.”

Thủ lĩnh nam nữ xác nhận nhân số xong, Snape mở miệng trầm thấp mà uy nghiêm đọc một tấm giấy da dê: “Tất cả học sinh trước sáu giờ tối nhất định phải trở lại phòng sinh hoạt chung nhà mình. Không học sinh nào được...”

Tuy rằng nơi này có cả học sinh năm bảy đứng, thế nhưng vẫn rầm rập nghe đến tiếng nói rất có lực uy hiếp của Snape.

“Tôi nghĩ các cô cậu đều nghe hiểu lời tôi vừa nói.” Snape quét mọi người một vòng: “Đừng vì khiêu khích vô vị mà mù quáng tào bạo. Trước khi làm việc, dùng thứ trên cổ các cô cậu cẩn thận suy nghĩ đi.”

Áo bào đen phấp phới, ông rời đi cực kì khí thế.

Bọn học sinh hai mặt nhìn nhau, chỉ chốc lát túm lại khe khẽ bàn luận.

Bởi vì... sự kiện tấn công mới này, Daphne lại lo lắng an nguy của em gái.

“Yên tâm đi, nếu trường học không làm được, Bộ phép thuật cũng đứng ra giải quyết chuyện này.” Blaise an ủi cô.

Nghe được trường học và Bộ phép thuật, Pansy lập tức liên tưởng đến cái gì: “Draco, cha cậu không phải ban giám hiệu Hogwarts sao? Ngài lại là quan chức Bộ phép thuật. Chuyện này, ngài ấy sẽ phụ trách chứ?”

“Việc quan hệ trường học có thể không tiếp tục nữa. Tôi nghĩ Cornelius Fudge sẽ là chủ sự.” Draco vắt chân ngồi trên ghế sa lông: “Chúng ta có thể mỗi mất mong chờ.”

Anh đã uyển chuyển nhắc nhở cha, không cần nóng lòng đánh đuổi Dumbledore. Miễn cho đến thời điểm bị hội đồng giám hiệu đuổi ra.

Qua nhiên, không hai ngày, Draco liền nói cho mọi người, Fudge đứng ra khỏi tổ Hadrig – người được đồn hai mươi năm trước mở ra Phòng chứa bí mật.

“Tại sao Phòng chứa bí mật Slytherin đều bị người như vậy mở ra?” White, cái tên cầu thủ Quidditch kia rất giận dữ: “Cái này căn bản là phòng chứa bí mật Gryffindor đi!”

“Dumbledore vậy mà để phạm nhân mở phòng chứa bí mật ở trường học?” Blaise nhú mày.

Draco cười khê: “Người thông minh như Dumbledore thật sự sẽ giữ một phạm nhân ở trường học sao? Tên Bán khổng lồ đáng giá để ông ta trả giá thanh danh của mình sao?”

Blaise búng tính ngón: “Nói cách khác, Hadrig kia chẳng qua là kẻ thế mạng. Phạm nhân chân chính vẫn chưa có bắt được!”

Draco gật gù, Blaise là người thông minh.

Có thể xác định chính là, người mở phòng chứa bí mật không phải một Slytherin. Các học sinh lớp trên tự giác phối hợp, mỗi người đều được loại bỏ tiềm nghi.

“Đừng là trò khôi hài. Người mở phòng chứa bí mật Slytherin không phải Slytherin, thả quái vật Slytherin, hóa đá không phải Slytherin...” Blaise lầm bầm cằn nhằn.

“Cậu đang ở đây đọc khẩu lệnh à!” Draco cười nhạo.

Đã biết chân tướng như anh chẳng cần thăng được chút nào, ngược lại cuối cùng trận đấu cũng hủy bỏ.

Có điều, tại cuộc sống như cảm đoán này, còn có thể làm cái gì đây? Draco bắt đầu hoài niệm ngựa đua và chó săn trong nhà.

Mãi cho đến khi hiệu trưởng Dumbledore tuyên bố thủ tiêu trận đấu, Astoria đã vẽ xong rất nhiều. Bởi vì bị cảm đoán, phần lớn bức tranh đều về phòng sinh hoạt chung Slytherin. Chúng nó được đặt chính tề trong cuốn sổ, không có qua xử lý pháp thuật, tất cả bức họa đều bất động.

“Vẽ thật không tệ!” Blaise được cho phép cùng mấy học sinh nam khác đồng thời thưởng thức: “Xem này, Goyle và Crabbe đang ăn vụng.”

“Draco, hóa ra bình thường cậu đều nhìn tôi bằng ánh mắt này ư?”

“Tại sao Marcus lại làm loại tư thế này sau lưng tôi?”

“Đáng vẻ tôi cười chỏi vẫn thật đẹp trai hết sảy!”

So với Gryffindor đang chúc mừng Đấng Cứu Thế thành công cứu ra Ginny Weasley phi thường náo nhiệt, Slytherin nơi này lại vô cùng nhàn nhã tự đắc ung dung.

Draco mỉm cười nhìn bức vẽ trên tay Blaise, không khỏi nhớ tới tranh phong cảnh nhận được hồi năm nhất.

Anh xác thực không biết năm đó vợ mình có biết vẽ tranh, hơn nữa vẽ giống y như thật vậy.

Rất chắc chắn cô không đi thi gì cả, chỉ thường thường ngồi một bên, nhắc lên khung vẽ tiêu hao thời gian.

Anh luôn cảm thấy Astoria này biết chút gì.

Draco rất có thâm ý nhìn cô, phát hiện cô đang nhìn chăm chăm đồng hồ bảo thạch của nhà.

Anh cũng thuận thế nhìn sang.

Ngọc lục bảo Slytherin chồng đến thật cao. Sau mấy lần so tài Quidditch, triệt để triệt tiêu khả năng vươn mình của Gryffindor. Thêm nữa, ngoại trừ học sinh Slytherin, học sinh khác trong lòng đều bàng hoàng, thường bị trừ điểm mấy lần trên lớp.

Slytherin và Gryffindor đã chênh lệch nhau hơn 500 điểm.

Dumbledore dù dành cho Potter và Weasley thêm 400 điểm, Gryffindor cũng ở đằng sau hít khói.

Cúp nhà rốt cuộc về trong tay Slytherin.

Draco hài lòng cong khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đàn Ông, Con Trai

Sinh nhật mười hai tuổi của Draco Malfoy đúng lúc Hogwarts xảy ra sự kiện tấn công của quái vật ở phòng chứa bí mật, trải qua có chút lạng lẽ. Nhận một đồng quà tặng, chia sẻ bánh ga tô mẹ Narcissa gửi cho bạn bè, anh và Blaise cùng chơi cờ phù thủy hết buổi tối.

Anh thì không sao cả, nhưng hiển nhiên mẹ Narcissa không cho là vậy. Bà thậm chí oán giận bản thân bà, ừ, oán giận Lucius nhiều hơn chút, sinh ra Draco vào cái ngày như vậy.

"Xin lỗi con yêu, hại con chỉ có thể tổ chức sinh nhật trong trường học."

Draco buồn cười lắc đầu trong lòng, trên mặt lại dâng hoàng trình trọng: "Không, mẹ, ở chung cùng bạn bè trong trường học cũng rất có ý tứ. Mà gia đình chúng ta có thể cùng qua lễ Giáng sinh, điều này cũng rất tốt không phải sao?"

Lucius kiểm tra thành quả học tập của con trai, biểu hiện thỏa mãn với kết quả học tập của người thừa kế: "Cha rất vui vì con không phí hoài thời gian trong trường học."

Draco không kiêu không vội đứng đó.

"Cha nghĩ, bằng năng lực của con, kì thực có thể học tập càng sâu một chút, đúng không?" Lucius kéo dài âm điệu, nói đúng trọng tâm, ngữ điệu khẳng định.

Draco gật gù, vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ cha bố trí -- tuy rằng rất nhiều năm trước anh đã học qua, thế nhưng ôn lại kiến thức cũ, bổ sung kiến thức mới cũng là ý kiến hay.

Anh ngồi trong phòng sách trang viên Malfoy, từ từ lật cuốn sách pháp thuật quen thuộc mà xa lạ. Cái này không cần anh tiêu tốn quá nhiều thời gian, anh vẫn cứ làm bộ học tập -- Nếu như anh hoàn thành quá nhanh quá tốt, sẽ có càng nhiều nhiệm vụ mới. Cha cứ việc chiều chuộng anh, phương diện học tập trước nay chưa từng buông tha.

Kỳ thực, anh định dùng nhiều thời gian tiếp tục nghiên cứu bút kí cổ quái kia.

Sống lại nhiều năm như vậy, xung quanh tất cả như xem lại một cuốn phim cũ, tràn đầy hồi ức, có rất ít bất ngờ.

Chỉ có một người ngoại trừ, Astoria Greengrass, vợ tương lai của anh, nữ chủ nhân trang viên Malfoy.

Anh hiểu cha, anh quen thuộc Blaise, anh biết Pansy suy nghĩ gì, nhưng đoán không được cô bé này. Cô có rất nhiều chỗ không giống vợ trong ấn tượng của anh, những điều khác nhau đẩy anh đều thật thương thức.

Anh từng nghĩ đó là vì anh chưa quen thuộc Astoria còn trẻ -- người sẽ luôn thay đổi.

Khi anh mới mười mấy tuổi, cả ngày buồn phiền đầu sẹo Potter đoạt đi danh tiếng, cả ngày bận tâm làm sao vô tri đã kích Potter. Chờ anh rốt cuộc trưởng thành, cũng không muốn quay đầu nhìn lại từng là chính mình. Vì lẽ đó anh lựa chọn Astoria chưa từng đụng chạm trong quá khứ.

Anh hy vọng, lại qua mười mấy năm, muốn lấy Astoria có thể được như bây giờ. Nhưng mà lần này anh biết Astoria dường như còn mang theo điều thần bí.

Tựa như quyển bút kí của cô.

Không biết tại sao, Draco đặc biệt để ý quyển bút kí này, thậm chí không tiếc xâm phạm đời tư của người khác, làm trái phong độ một Malfoy mà phục chế nó.

Lật xem rất nhiều sách thư viện Hogwarts và phòng sách trang viên Malfoy, còn tìm cơ hội đi tiệm sách Hẻm Séo tra tư liệu, hiện tại anh chỉ có thể xác

nhận những văn tự ngay ngắn chính tề là một ngôn ngữ quốc gia phương Đông. Học tập có vẻ rất khó. Mà những hình khiêu vũ chắc là mật mã cần phiên dịch.

Astoria hao tổn tâm trí muốn che giấu gì đây?

Draco mơ hồ hoài nghi cô có gặp cảnh ngộ giống mình. Cô còn chưa nhập học đã có thể nhận ra Đấng Cứu Thế Potter, cô không hay tham gia cuộc nói chuyện ấu trĩ của bạn cùng lứa. Học kì trước cô còn một mình dùng gương chiếu chỗ ngoặt. Cô vẽ những bức họa theo phái lão luyện, căn bản không như một bé gái mười một tuổi...

Mẫu chốt nhất chính là, cô chưa bao giờ chủ động tiếp cận anh. Lẽ nào cô hối hận năm đó gả cho anh, vì vậy không tiếc lấy hình tượng Muggle xuất hiện trước mặt anh?

Draco vô ý thức vuốt vẽ giấy da dê.

Bất kể thế nào, Astoria đã khơi dậy sự hiếu chiến trong anh. Anh sẽ làm rõ.

Nghỉ hè trôi qua một nửa, Sirius Black - cậu của anh, trốn ra từ ngục Azkaban rồi.

Từ khi nghe tin tức này, tâm tình Narcissa vẫn không tốt lắm. Cái người đàn ông bị treo trong thông cáo giải thưởng kia là em trai của bà, vị thành viên nam cuối cùng gia tộc Black. Mặc dù già đã bị gia tộc trục xuất.

Lucius đau lòng bà, khuyên bà tìm một ít chuyện làm cho khuây khỏa.

Narcissa đồng ý. Bà biết có những người nói huyện thuyên sau lưng, bà cần xuất khí thể phu nhân Malfoy.

Vì lẽ đó, bà quyết định làm một cuộc tụ họp nhỏ. Mời rất nhiều quý bà và con của họ, chủ yếu là con gái.

"Draco đã lớn hơn, chúng ta nên suy tính vì tương lai của con." Narcissa nói với chồng.

Mà Draco nhìn thấy trong danh sách mời, chị em Greengrass.

Ngày tụ hội, Draco mang theo mấy cái bia đỡ đạn, Goyle, Crabbe, còn có Blaise, vô cùng khéo léo tiếp khách. Đồng thời lúc mẹ giới thiệu cường điệu một vị tiểu thư quý tộc, cười xán lạn một ít, anh biết đây là chuyện một Malfoy nhất định phải làm.

"Cả phòng muôn hồng nghìn tía, oanh oanh yến yến..." Blaise khẽ lắc ly rượu trong tay, mặt trêu đùa.

Bọn họ thật vất vả tìm khoảng trống trốn đến góc giải lao.

"Lẽ nào phu nhân Zabini không có ý định này?" Draco đánh giá trên dưới Blaise cũng đang trong kỳ biến thanh.

"Vì vậy ngày hôm nay mình coi như chuẩn bị bài đấy." Blaise khẽ nhấp rượu đỏ, nhìn người đến, nụ cười rõ ràng hơn: "Giải lao kết thúc."

Đi đầu tới là Pansy Parkinson. Hôm nay cô ta mặc lễ phục mới, vô cùng hoa lệ.

Draco chê cô ta dung tục. Mới người hai tuổi, làm chi cho chính mình giống bà cô hai mươi hai tuổi đầu.

Sạch sẽ như Astoria không tốt sao?

Nói đến, cô bé kia mới chào hỏi đã không thấy bóng người, khẳng định lại tìm chỗ trốn rồi.

"Draco, đã lâu không gặp. Nghỉ hè qua thế nào?" Pansy chào hỏi anh vô cùng phấn khởi.

Blaise oán trách: "Lẽ nào chỉ có Draco nghỉ hè? Goyle, Crabbe, chúng tôi đang ở lễ Giáng sinh hả?"

Chuyện cười của cậu ta lạnh một chút. Mặt Draco không hề cảm xúc, Goyle và Crabbe cũng vậy, à không, hai người không lĩnh ngộ được thâm ý trong đó.

Pansy hơi lúng túng chào hỏi bọn Blaise.

Draco chỉ gật gù. Một ngày nào đó thức dậy, tiếng của anh trở nên khàn khàn, vì lẽ đó anh không quá muốn mở miệng trước mặt người khác.

Blaise không buồn phiền cái này, cậu ta thật giống rất tình nguyện cho người khác biết mình đang lớn lên, lú ra lú rú cùng Goyle, Crabbe. Phần lớn đều là cậu ta nói, nói kinh nghiệm du lịch ở Đông Âu.

Pansy thấy Draco không phản ứng chính mình, có chút mất mặt, hàn huyên với Blaise mấy câu, đi tìm Daphne rồi.

"Muốn cảm tạ tôi thế nào?" Blaise chớp mắt hướng Draco.

"Lấy thân báo đáp thì sao?" Draco hồ hững hồ bụi không tồn tại trên áo.

Blaise nguyệt bất nhĩ: "Xin thứ cho kẻ bất tài."

"Mọi người tùy ý." Draco muốn đi tìm nhóc con trốn đi kia.

Astoria xác thực trốn đi, cô ngồi chờ ra trên đu quay ở vườn hoa.

"Tại sao nhìn cha anh ngăn người?" Một tiếng nói khàn khàn vang lên bên người cô.

Astoria quay đầu lại nhìn Draco. Hơn một tháng không gặp, anh cao lên rất nhiều, khuôn mặt thiếu niên nho nhỏ cũng dài ra, cũng không vuốt kiểu tóc hất ngược trước đây nữa.

"Đàn ông quả nhiên là rượu." Cô kim lòng không được nói.

"Gi?" Câu không đầu không đuôi khiến Draco ngăn người.

Astoria quay đầu lại, nhìn phía xa xa Lucius Malfoy đang nói chuyện cùng người khác.

"Ồ Hogwarts, chỉ có chủ nhiệm Snape có mùi vị đàn ông. A, nếu như hiệu trưởng Dumbledore ăn ít đồ ngọt một chút, không mặc áo choàng sắc sỡ như vậy cũng có thể coi là đàn ông."

"Nghe em nói vậy, rất nhiều học sinh nam cũng không tính là đàn ông?"

"Cũng có thể nói vậy. Đều non quá." Astoria hơi thở dài: "Vì vậy có thể nhìn thấy ngài Malfoy đẹp đẽ, sao không nhìn cho đã mắt chứ?"

Draco hít một hơi thật sâu: "Anh có nên cho rằng em đang ca ngợi cha anh?"

Astoria gật gù: "Anh có thể hiểu như vậy. Thật xin lỗi, em đường đột."

Draco dờ khóc dờ cười vò rối tóc cô: "Cô bé, em mới bao lớn?"

Astoria lắc lắc đầu, dùng tay cứu mái tóc vàng của mình, nháy mắt mấy cái, ngoác ngón tay hướng Draco, ra hiệu anh tới gần.

Sau đó đột nhiên ra tay, làm rối loạn mái tóc bạch kim mềm mại như lông tơ của Draco, cười hi hi nói: "Cậu bé, cậu mới bao lớn?"

Hai người nhìn nhau, cùng cười lớn.

Astoria đột nhiên cảm thấy bản thân rất ngốc. Nguyên tác không thể dùng như thánh chỉ, chỉ ít Draco thú vị nhiều lắm so với cô tưởng tượng, không đáng ghét chút nào. Liên ngay cả "sư tử cái" Pansy cũng chẳng giống sư tử cái.

Vì vậy, cô cũng không nhất định phải gả cho Draco. Huống hồ, nếu ma lực của cô vẫn yếu như vậy, dù có gom cả nhà Greengrass, gia tộc Malfoy cũng không đề vào mắt.

Nói không chắc cô sẽ gặp được một người đàn ông thành thực biết chăm sóc...

"Hôm khai giảng, em và Daphne nhất định phải đến toa chỗ anh." Draco bỗng nhiên nói rất nghiêm túc với cô. Nhà Malfoy làm một trong những ủy viên hội đồng, trên tàu tốc hành Hogwarts cũng có một toa riêng.

"?"

"Vì đuổi bắt Black, Bộ phép thuật cho giám ngục đóng quân ngoài lâu đài Hogwarts. Cha anh nói, chúng nó có thể sẽ kiểm tra tàu." Draco chán ghét loại sinh vật âm u kia, "Anh nghĩ, hiện anh chỉ có anh có thể dùng Thần Hộ mệnh đuổi chúng nó."

Tuy rằng Blaise cũng đang học tập, nhưng thần chú này cũng không thành công dễ dàng như vậy.

Dùng cái thần chú bay cũng khiến đồ vật rớt nửa đường như Astoria vội vàng gật đầu, nói cảm ơn vô cùng thành khẩn.

Cô cũng không thích loại sinh vật biến thái thích "bất lịch sự" như vậy.

Bỗng nhiên trong lúc đó, mỗi người nhả ra một ít, tăng gần cách vô tình biến mất rồi, giữa hai người hòa hợp nhiều. Hơn nữa cũng không phải bọn nhóc mười mấy tuổi, tán gẫu cũng thật hợp gu.

Bởi vậy, mấy ngày sau, Astoria nhận được quà sinh nhật Draco gửi tới, không suy nghĩ lung ta lung tung nữa. Cô bắt đầu buồn phiền là, năm nay đưa quà Noel gì cho Draco, sang năm đưa quà sinh nhật gì.

Gia đình cái gì cũng không thiếu - Malfoy, người có tiền chết tiệt...

Chương 15: Giám Ngục Azkaban

"Ôi chúng ta sắp muộn rồi!" Antonio móc đồng hồ nhìn thời gian, hơi nóng này gọi hai con gái: "Đến đây nào!"

Ông lấy một mô hình ga nhỏ, đó chính là khóa cảng sân ga chín ba phần tư.

Daphne và Astoria chạm ngón tay tới.

Một trận choáng váng thoáng qua, bọn họ đến chỗ cần đến.

"Thật xin lỗi..." Astoria cúi đầu nói nhỏ: "Đều tại con..."

"Đây không phải lỗi của con, thân ái." Antonio ngồi xổm xuống ôm con gái: "Nhớ uống thuốc. Nếu như đến Hogwarts không hạ sốt, bảo Daphne dẫn con đi bệnh xá."

"Dạ." Khuôn mặt vốn tái nhợt của Astoria hơi đỏ ửng, cô đã sốt nhẹ nhiều ngày rồi.

Hai chị em chia tay người cha lưu luyến không rời lên đoàn tàu.

Lúc này trên tàu đã đầy học sinh.

Hai người thật vất vả đi tới một toa hẹn trước.

"Này, Daphne, Nia, hai người cuối cùng cũng tới!" Pansy đang ghé trước mặt Draco nói gì đó. Nghe được tiếng mở cửa, quay đầu lại bắt chuyện nhiệt tình.

"Xin chào." Một giọng nói kì quái cướp lời Astoria và Daphne.

Blaise kinh ngạc: "Nia, đây là gì? Một con vẹt?"

"Vẹt, tôi là một con vẹt." Con vật nhỏ đứng trên vai Astoria vẫy cánh.

Astoria cười nghiêng đầu nhìn thú cưng của mình, vui vẻ giới thiệu cho mọi người: "Nó là Cocoa /koukou/. Là quà sinh nhật cha đưa em. Con vẹt này đến từ Amazon châu Mỹ, là vị tiểu thư thông minh."

"Tôi tên Cocoa. Xin chào xin chào!" Cocoa cực kì lanh lợi, nghe được tên mình liền bận bịu tự giới thiệu.

"Oa oa, đỉnh quá ~" Goyle và Crabbe trầm miệng một lời trầm trồ.

"Đỉnh?" Cocoa ngoẹo cổ, nó nghe được từ chưa từng nghe.

"Cocoa. Đỉnh là nói mi rất lợi hại đó! Mi thật đỉnh ~" Astoria bắt đầu dạy học theo thói quen: "Mi thật đỉnh."

"Mi thật đỉnh, mi thật đỉnh, mi thật đỉnh!" Cocoa bắt chước tiếng Astoria.

Mắt Pansy sáng hết lên: "Đáng yêu quá!"

"Học giống thật!" Blaise khó được yêu thích nhìn chăm chăm Cocoa.

"Loại vẹt Amazon này hiếm thấy vô cùng. Không chỉ thông minh còn sống được lâu. Muggle có nhưng không phải sinh vật pháp thuật, chỉ có thể mô phỏng vô nghĩa theo mà thôi." Mười ngón tay Draco giao nhau, chống trước mặt, mở miệng nói.

"Chào buổi sáng, Draco." Astoria gật đầu chào hỏi: "Anh biết nhiều thật! Em nhận được quà mới đi tìm hiểu thông tin."

"Thật trùng hợp anh rất có hứng thú với loại sinh vật này." Anh nói một cách khiêm tốn hiếm thấy. Anh từng nghĩ sẽ nuôi loại thú cưng này. Đáng tiếc có tiền cũng không thể mua được. Hẻm Xéo tình cờ cũng bán, không phải phế vật thì là đã trưởng thành. Dạy dỗ từ nhỏ càng trung thành. Con của Astoria mới to bằng bàn tay, phỏng chừng vừa ra đời không lâu. Màu lông đẹp tự nhiên, tuyệt đối là thượng phẩm. Nhìn đáng đáp, lão Greengrass tốn không ít tâm tư.

Liên sự chú ý cả toa bị con thú kì dị này hấp dẫn. Mỗi người đều nghĩ cách trêu nó nói chuyện, để nó kêu tên mình.

Ngay cả Draco cũng hỏi một câu: "Mi ăn quả anh đào không?"

Cocoa hiểu từ anh đào này. Nó nhảy nhót trên bàn: "Anh đào, anh đào, tôi yêu anh đào."

Astoria cười cong lông mày: "Nó từng ăn vụng hết một bàn anh đào đấy."

"Không có, không có, Cocoa không ăn vụng. Không có!" Con vật nhỏ đuổi cái cổ chống chế.

Daphne đẩy nó một cái: "Đừng vậy, mi không ăn. Anh đào tự biến thành hạt anh đào rồi."

Goyle nghe Draco dặn dò, lấy một rổ mây tre từ trong tủ để lên bàn.

"Sáng sớm hôm nay, gia đình vừa hái ở vườn trái cây sau núi." Draco ra hiệu mọi người thưởng thức.

Sau đó anh biến cốc trên tay thành một cái đĩa nhỏ, bỏ mấy quả anh đào vào, đẩy đến trước mặt Cocoa: "Xin mời, tiểu thư Cocoa xinh đẹp."

"Cảm ơn, cảm ơn." Cocoa vui vẻ mở ngón tay Draco, cọ cọ cái đầu, mới lắc lư lắc lư nhảy vào anh đào rồi.

"Oa, nó thông minh thật, ăn sạch sẽ như vậy!" Pansy nhìn say mê Cocoa bé nhỏ.

Con vật nhỏ nghe được, dường như rất đắc ý. Có điều nó ăn vội vàng, không thể làm gì khác hơn là uốn éo người, dáng vẻ ngốc nghếch chọc mọi người cười không ngừng.

Nương theo tiểu tẩu hơi nước từ tàu hỏa, cảnh sắc ngoài cửa sổ dần xa lạ lên. Ruộng đồng hoang vu, núi rừng chưa khai thác, dòng sông quanh co khúc khuỷu. Mây trên trời chồng chất tầng tầng dày đặc, sắc trời tối lại.

Chỉ chốc lát sau, trời bắt đầu mưa, dãy núi chập trùng ngoài cửa sổ dần trở nên mơ hồ.

Cocoa nhảy lên treo trên cây gậy nhỏ giữa không trung nghỉ ngơi.

Đề tài chuyển đến tin tức điểm nóng.

"Nói đến, cái tên Black này, làm sao chạy ra Azkaban?" Blaise chỉ tờ "Nhật báo tiên tri" hôm nay đăng lệnh truy nã.

Pansy nhăn lông mày, không biết là vì Black bản thủ trên lệnh truy nã hay vì Azkaban.

Draco cười cợt châm chọc: "Nói thế nào gã cũng là cậu của tôi, người nhà Black. Nói không chắc nhà Black có biện pháp tránh né giám ngục đấy."

Thấy Draco không kiêng kị quan hệ cùng Black, Blaise nổi lên lòng hiếu kỳ nhiều hơn: "Nghe nói lão ta là Gryffindor, vì vậy bị trục xuất nhà Black."

"Gã còn họ Black, nên vẫn là người thừa kế cuối cùng nhà Black." Draco nhún vai, Narcissa đã mang họ Malfoy. Anh không để ý bạn bè biết những chuyện này, liền thẳng thắn: "Quyền sở hữu nhà cửa là Sirius Black."

"Bộ pháp thuật phòng chừng không tìm được nhà chính Black đi!" Blaise cười lạnh: "Cho nên mới tới Hogwarts đuổi bắt Black?"

Bọn họ nghe nói từ lâu Fudge phái giám ngục đóng đô bên ngoài Hogwarts.

"Vi bảo vệ Đáng Cứu Thế?"

Tin tức tại giai cấp thượng lưu luôn linh thông. Huống chi việc Black phản bội nhà Potter năm đó cũng không thiếu người biết. Tự nhiên rất nhanh sẽ có giám ngục canh giữ bên ngoài Hogwarts bởi kết luận Sirius Black trốn ngục muốn truy sát Harry Potter.

"Sợ là Đáng Cứu Thế của chúng ta lần này chẳng biết gì cả." Draco nói lạnh nhạt: "Potter đáng thương."

"Cùng đi học với cậu ta ở Hogwarts thật là bất hạnh." Astoria biểu lộ cảm xúc. Nếu không có Potter, sẽ không có quái vật khổng lồ, sẽ không có quái vật rắn, sẽ không có giám ngục.....

Draco nghe vậy, nhìn cô xuất thần, hồi lâu sau mới khẽ thở dài: "Xác thực."

Trong khoảng thời gian ngắn, không người nói chuyện.

Bỗng nhiên, đoàn tàu chậm lại.

"Đến?" Pansy hỏi.

Goyle và Crabbe hưng phấn trở lại, bọn họ đói chết.

"Không, chúng ta chưa thể đến." Blaise nhìn đồng hồ bỏ túi, "Thời gian còn sớm."

"Vậy tại sao dừng lại?"

Tàu càng ngày càng chậm, tiếng bánh xe lăn dần không nghe thấy. Từng hạt mưa lớn đánh đùng đùng vào cửa sổ.

Goyle đứng dậy, đi tới cạnh cửa mở ra, cúi đầu nhìn ra ngoài.

"Trở về!" Draco cao giọng ngăn cản cậu ta.

Tất cả đèn đột nhiên tắt.

"Làm sao vậy?"

"Thần chú thấp sáng (light spell)". Tiếng Draco vang lên trong toa tàu đen ngòm, một tia sáng chiếu trên lô ghế: "Goyle, trở về!"

Đã chậm.

Astoria cảm thấy lạnh thấu xương. Cô biết, đó là giám ngục!

Cô kêu lên: "Goyle, trở về, nhanh!"

Cocoa cũng bị khí lạnh dọa đến. Nó vẩy cánh xà xuống trên vai Astoria, học cô kêu: "Trở về, trở về!"

Chân tay Goyle vẫn tính nhanh nhẹn. Cậu ta nhanh chóng quay về nhưng lại quên đóng cửa.

Astoria cảm giác mình không thở nổi. Cô nhìn thấy cái bóng to lớn ăn mặc rách nát. Hàn ý thấu xương như một cây đao, không ngừng đâm phía mình.

Draco cũng không phải lần đầu tiên thấy giám ngục. Giờ khắc này, từ lâu anh đã không có cảm giác sợ hãi, thế nhưng loại sinh vật buồn nôn này luôn khiến anh không thoải mái.

Không khí lạnh lẽo làm anh nhớ đến phòng rửa mặt lạnh băng băng lúc đó. Anh vùi mặt vào nước, gào khóc vì mình vô năng. Nước mắt nóng bỏng hòa trộn trong nước lạnh, nhiệt độ trong chớp mắt tan mất. Mặt lạnh đến tê dại, lòng cũng chết lặng theo.

"Thần hộ vệ!" Anh lớn tiếng mà hô.

Cái này cũng không khó. Thần chú này hiện tại đối với anh mà nói sử dụng rất thuận tay.

Anh có thứ muốn bảo vệ. Anh có quý ức ký giá. Anh có thể khắc phục sợ hãi trong lòng mình.

Một con rồng trắng bạc bay từ đũa phép của anh, làm toa tàu đột nhiên sáng trưng. Nó xông thẳng đuổi giám ngục đã vào cửa ra ngoài.

Draco buông đũa phép xuống, đi lên phía trước đóng cửa lại.

"Ôi, Merlin ơi!" Blaise cũng cầm đũa phép, sắc mặt trắng bệch: "Thật là xấu hổ. Tôi thậm chí còn nói chằng lên lời. Đây chính là giám ngục sao? Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao nhiều người ở Azkaban đều hóa điên hết."

Sắc mặt những người khác cũng khó coi.

Pansy mở lớn miệng thở gấp, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Đáng sợ quá! Cứ như chẳng còn vui thích gì. Ôi, mình thật ghét chúng nó!"

Draco kì quái phát hiện mặt Astoria càng đỏ ửng: "Em làm sao vậy? Astoria."

"Ôi, Nia!" Daphne mới chậm rãi hồi thần từ kinh hãi giám ngục mang đến. Cô cũng phát hiện em gái mình không bình thường.

Astoria cau mày, cô cảm thấy vừa lạnh lại vừa nóng cho dù giám ngục đã rời đi: "Em nghĩ em nên uống thuốc, Daphne."

"Đúng vậy, nhất định vì em còn chưa uống thuốc!" Daphne tay chân luống cuống lấy ma dược hạ sốt từ rương hành lý.

Draco đem xô cô la chuẩn bị trước đó phân cho mọi người, cuối cùng đưa một khối cho Astoria.

"Cảm ơn, em cũng đang cần." Cô miễn cưỡng cười cười.

Draco chú ý bình thuốc trước mặt cô không giống trước đây.

"Thuốc hạ sốt?"

"Draco, anh học ma dược thật giỏi." Astoria than thở tự đáy lòng.

"Cảm tạ."

"Em có hơi sốt." Cô nhai sô cô la đặc chế nhà Malfoy - trên giấy bọc chỉ in biểu tượng tộc Malfoy, "À, vị rượu Rum này rất thuần."

Draco gật đầu tự hào: "Mẹ anh làm đấy."

"Thật tuyệt quá!" Astoria học từ gia tinh, biết làm cái này cũng không dễ dàng: "Này, Cocoa, mi không được ăn sô cô la."

Có điều nghĩ đến việc nó cũng bị giám ngục đông lạnh, cô vội vàng nhờ Daphne làm nóng sữa cho Cocoa uống.

Đoàn tàu lại bắt đầu di chuyển.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng bọn họ đã tới Hogsmeade.

Bởi vì chuyện ngoài ý muốn trước đó, bọn học sinh đường sư cũng không thể chờ đợi nóng lòng xuống tàu. Tình cảnh hỗn loạn tung bừng.

Đủ mọi loại sủng vật kêu lên, người nói chuyện ồn ào.

"Nơi này." Draco dắt Astoria sai lầm phương hướng trở về.

"À, năm thứ hai không ngồi thuyền." Cô xác thực đã quên chuyện này rồi.

Vậy là cô được Daphne nắm tay, đằng sau Goyle Crabbe mở đường, đi hướng một bên khác sân ga.

Ở trên một đường nhỏ thô ráp lầy lội, đội xe ngựa xếp thật dài.

"A..." Astoria than nhẹ.

Trước mỗi chiếc xe ngựa đều có một loài động vật kì quái. Đầu giống rồng, thân là ngựa, không có đồng tử, mắt trắng xám đại ra. Da ngựa màu đen dính chặt trên khung xương, toàn thân không hề có chút thịt, mỗi cái xương đều có thể thấy rõ ràng. Chúng có đôi cánh to lớn màu đen bọc da.

Cô kim lòng không được lui một bước.

Con vật lớn đều làm cô sinh sợ hãi, huống chi sinh vật xa lạ chẳng đẹp đẽ chút nào như vậy. Cô đã từng thấy đà điểu Châu Phi trong vườn thú, đó là lần thứ nhất cô nhìn thấy "loài chim" lớn có thể cười lên trong khoảng cách gần. Cô lấy điện thoại chụp ảnh, không ngờ bị đột nhiên tấn công. Con đà điểu Châu Phi có vẻ xem điện thoại cô là đồ ăn, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mổ tới. Cuối cùng điện thoại bị chạm văng ra ngoài, con đà điểu lại mổ đến gò má của cô, thiếu chút nữa chọc mù mắt. Từ đây, trong lòng cô bị ám ảnh.

"Xem thấy được?" Draco cũng có thể nhìn thấy. Anh cảm thấy có lẽ vì anh nhìn thấy Crabbe chết đi trước khi trùng sinh.

Astoria gật đầu.

Cô nỗ lực nhớ lại mình tận mắt thấy tử vong ở chỗ nào. Đồi trước không có, đồi này...

Cô nghĩ, có thể là mẹ. Mẹ hôn má cô rồi tạ thế.

Daphne tò mò: "Nhìn thấy cái gì?"

"Không có gì." Draco không muốn bàn luận chuyện này. Chứng kiến cái chết cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Daphne thức thời ngậm miệng không nói.

Ba nữ sinh lên ngồi một chiếc xe ngựa đi trước tiên.

Xe ngựa đi tới một cửa lớn bằng kim loại trạm trổ khí thế phi thường, hai trụ đá lớn đứng hai bên.

Dưới hai cột đá đều có giám ngục khổng lồ nâng mũ trùm đầu bay qua bay lại.

"Tại sao ở đây cũng có? Thật đáng ghét!" Pansy oán giận.

Bỗng nhiên trong xe Draco phía trước bay ra một con rồng trắng bạc. Nó bay quanh trên đầu hai chiếc xe ngựa, mãi đến khi vào cửa lớn, xe chạy lên đường trên sườn núi tới lâu đài mới biến mất.

"Draco thật chu đáo!" Pansy cười hì hì.

Lần này Astoria rất thành tâm gật đầu đồng ý quan điểm của cô ta.

"Draco là người tốt. Draco là người tốt." Cocoa thì thầm hô trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Sốt

Xe ngựa rút cuộc loạn choạng dừng lại, Pansy và Daphne xuống xe.

Astoria choáng váng theo sát phía sau.

"Xe ngựa này giật xóc quá kém!" Pansy phê bình không khách khí chút nào.

Daphne cũng không thích ứng loại phương tiện giao thông đơn sơ này: "Nó như nhặt được trong đồng rác vậy."

Astoria ngồi qua ô tô máy bay đã khinh thường bình luận nó rồi. Chỉ ít xe ngựa nhà mình hằng ngày có nệm êm cực kỳ thoải mái, thân xe kiên cố thật trọng, bánh xe được gia công đặc biệt, sẽ không bắn lên vì hòn đá. Mà hơn 100 chiếc xe ngựa Hogwarts rất giống xe ngựa cho thuê bình dân thế kỷ mười chín ở Luân Đôn, giá nào của nấy.

Ôi, sống sướng đã quen, chuyển khổ phạm khó. Cô đã quen ngày ăn sung mặc sướng, chịu khổ không nổi.

Astoria âm thầm thờ dài vì tính thích ứng hài hòa với sinh hoạt xa hoa đòi hỏi của mình.

"Nghe nói Potter té xỉu." Bọn Blaise đang đứng bên thềm đá chờ các cô: "Vừa nghe Longbottom nói."

Pansy cười trên sự đau khổ của người khác: "Té xỉu? Ôi Merlin. Nó bị giám ngục dọa choáng? Vậy mà té xỉu?"

Tuy rằng mọi người đều thấy giám ngục rất đáng sợ, thế nhưng "té xỉu" tượng trưng cho hoảng sợ cấp độ mới, lòng can đảm phải nhỏ thế nào.

"Nó không phải Đấng Cứu Thế sao?" Bọn trẻ lớn lên trong gia đình thuần huyết nghe danh anh hùng đánh bại Chúa Tề Hắc Ám từ nhỏ. Khi bọn họ biết anh hùng bị giám ngục dọa ngất — mà bản thân chưa có té xỉu phải phản ứng ra sao?

Như Daphne vậy, khó có thể tin; hoặc như Pansy vậy, cười trên sự đau khổ của người khác.

"Người kia là ai?" Goyle phát hiện một người đàn ông vừa xuống xe.

"RJ Lupin."

Blaise kéo dài âm điệu một cách mỉa mai: "Này Draco, tại sao chuyện gì cậu cũng biết?"

Draco nhú mày nhìn cậu ta, ngẩng đầu ngạo mạn: "Đừng quá tự ti, cũng bởi vì cậu không biết mà tôi biết."

Blaise bị ghen tị tức giận cảm khái: "Malfoy không gì không biết!"

"Cảm tạ khen ngợi. Tôi rất thích xưng hô này." Draco khẽ cười lên.

Bọn họ đi theo đoàn người tới bậc thang, xuyên qua cánh cửa lớn bằng gỗ cao su hùng vĩ, tiến vào sảnh trước rộng rãi. Nơi đó đốt rất nhiều đuốc, một cầu thang tráng lệ bằng đá hoa cương dẫn lên lầu.

Astoria thở gấp gấp, liên tục sốt nhẹ không lùi làm cô chẳng còn sức lực nào. Ngày hôm nay không chỉ gặp giám ngục còn bò thềm đá dài như vậy — vì phù hợp khí thế hùng vĩ của lâu đài, độ cao và độ dốc bậc đá cũng vô cùng hùng vĩ.

"Astoria, xem ra cậu cần rèn luyện nhiều hơn." Nói chuyện với cô là học sinh Slytherin cùng cấp Harper — một cậu nhóc có vẻ coi cô là đối thủ cạnh tranh, lại không mang địch ý.

"Có vẻ vậy đấy." Astoria chật vật dựa sát mặt tường, Daphne bên cạnh đỡ cô: "Nếu chân của mình mà dài thêm chút nữa cũng không mệt như vậy."

Harper nói rất tiếc nuối: "Xem ra chẳng có hy vọng đâu."

Bọn họ đi vào đại sảnh đường, theo thứ tự ngồi xuống bàn dài Slytherin.

“Ôi không! Còn có nghi thức phân loại...” Crabbe ai thán, cậu đói bụng.

“Mình đói quá...” Lần này là Goyle uể oải.

Draco thờ dài bất đắc dĩ: “Hai người các cậu, hết lần này lần khác đã kích giáo đường của tôi.”

“Potter không ở trên bàn dài Gryffindor.” Blaise rảnh đến phát chán, bắt đầu quan tâm đến Đấng Cứu Thế: “Các cậu nói xem, có phải nó bị cho lơ lửng đưa vào bệnh xá không?”

“Nếu thật như vậy, chúng ta có thể gọi nó ‘Potter yếu điệu’.” Pansy nũng nịu.

“So với quan tâm Potter yếu điệu, sao mấy người không nhìn bàn giáo sư ấy?” Draco hừ lạnh một tiếng. Dumbledore vậy mà cho phép người sói đến Hogwarts dạy học! Mãi đến khi người sói này chết trong đại chiến, anh mới biết. Tại vì Potter! Bạn tốt của lão Potter đặc biệt tới chăm sóc Đấng Cứu Thế?

Dumbledore vì tránh cho Draco giết người mà yêu cầu Snape ra tay thay, từng khiến Draco rung động rất lâu.

Nhưng chuyện này cũng không biểu hiện Draco sẽ chấp nhận một ít hành động điên điên khùng khùng của lão. Người sói, Bán khổng lồ, Nhân mã...

“Người RJ Lupin này xem qua rất chán nản nhì.” Blaise tấm tắc lấy làm khó hiểu. Tiền lương giáo sư Hogwarts cũng không thấp. Trường hợp trang trọng các giáo sư đều mặc thể diện vô dùng. Chủ nhiệm Hyfflepuff cũng cõng ra quần áo làm việc bình thường dính đầy bùn đất, đổi lại áo choàng phủ thủy. “So với tên Bán khổng lồ trông rừng kia không phân thắng bại.”

Pansy liếc mắt ghét bỏ áo choàng Lupin có mảnh vá: “Tại sao có thể có người mặc quần áo như vậy đến?”

“Pansy.” Draco nói chậm rì rì, mang theo xem thường: “Ông ta và chúng ta không phải người một thế giới.”

Lễ phân viện học sinh mới kết thúc trong khi bọn họ nói chuyện phiếm.

Dumbledore lên tiếng như chúng Slytherin đã biết, giám ngục đóng giữ, giáo sư mới lớp Phòng chống nghệ thuật Hắc ám, còn có giáo sư lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí làm kinh ngạc tất cả mọi người. (Hagrid)

“Cái râu mép Merlin hời!” Blaise lấy tay đỡ trán: “Tại sao tôi lại tuyển môn này!”

“Hiện tại hồi hận đã chậm.” Draco hời hợt đã kích cậu ta.

Blaise cuối cùng cũng coi như nhớ đến lúc đó, Draco tuyển Cổ ngữ Runes và Số học huyền bí, cậu đã từng khoe khoang quá một câu: “Hai môn này thật phiền toái. Đến lúc đó cậu đừng hối hận nhá!”

“Lẽ nào cậu lại biết rồi?!” Blaise nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ai biết được...” Draco không tỏ rõ ý kiến.

Anh thực sự không muốn tiếp xúc tí nào với tên Bán khổng lồ gốc ghéech kia. Nếu như anh không làm bộ bị thương nặng, như vậy không biết sau này lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí còn có thể xuất hiện sinh vật khủng bố nào. Nếu như anh lại bị thương như lúc đó, như vậy sau này sẽ là ăn sâu lông không ngừng.

Anh hy vọng dùng thời gian này học thứ hữu dụng một chút — khi anh lớn lên mới phát hiện nó hữu dụng, ví như Cổ ngữ Runes. Trong trang viên Malfoy có thật nhiều trận phòng ngự dùng ngôn ngữ cô tạo thành.

Trên bàn Gryffindor vỗ tay nhiệt liệt. Potter đã trở về. Tổ ba người kích động như chính mình làm giáo sư.

“Rất đáng tiếc. Xem ra ai cũng có thể làm giáo sư Hogwarts.” Draco thờ dài. Sau này anh nhất định phải nghĩ biện pháp thúc đẩy Bộ pháp thuật thành lập hệ thống tư cách giáo sư, miễn cho con trai mình lúc nhập học cũng gặp phải tình cảnh thế này — có một tên hỗn huyết Bán khổng lồ làm giáo sư.

Nghĩ đến Scorpius nhỏ bé của mình, Draco không khỏi nghĩ tới mẹ nó.

“Astoria làm sao vậy?” Anh rất kinh ngạc phát hiện cô bé gần như đã nằm ngoài trên bàn.

“Merlin ơi, Nia, em nóng quá!” Daphne sờ trán em gái: “Chúng ta phải đến bệnh xá.”

Daphne muốn đỡ cô, nhưng Astoria đã cháy đến chẳng biết trời trăng gì rồi.

Draco đứng lên.

Nhưng Blaise ngoài dự đoán ôm lấy Astoria: “Đề tôi làm cho! Thần chú trôi nổi quá bất nhả.”

Chết tiệt! Anh lúc nào nói muốn dùng thần chú trôi nổi? Draco mạnh mẽ trừng bóng lưng Blaise (coi như cậu thân cao! Cả nhà các người đều thân cao!

— Cậu mới XX, cả nhà các người đều XX! Kiểu câu cường điệu tốt đẹp cỡ nào a ~ Buông tay ~)

Daphne theo sát bên người Blaise, Pansy theo giúp đỡ cô.

Goyle và Crabbe luống cuống đứng nơi đó.

“Hai người ăn cơm đi! Để phần đồ ăn cho họ!” Dưới con mắt mọi người, Draco phát hiện một điều rất đáng buồn, chính anh không có lập trường theo sau.

Lẽ nào nói cho người khác biết, đây là vợ tương lai của anh, là mẹ tương lai của con anh?

Không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu, tao nhả đi đến bàn giáo viên nói với cha đỡ đầu, chủ nhiệm của mình tình huống.

Astoria cảm giác mình như bị con rồng lửa đè bên dưới. Hơi thở nóng bỏng từ lỗ mũi đó đốt cô sắp rạn nứt.

Cô muốn chạy trốn, nhưng cả người bị ép gắt gao, ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Kỳ quái là, cô theo bản năng cho rằng. Dáng vẻ con rồng này rất giống Thần Hộ Mệnh của người kia, có đôi cánh rộng lớn, khá giống con rồng trong bộ điện ảnh khoa học viễn tưởng cô xem đời trước — vẫn còn may nó chẳng phải rồng lửa Trung Quốc béo tròn, cũng không phải rồng Đuôi gai Hungary xấu hê hê. Cô cố trốn tránh bằng cách suy nghĩ miên man.

Nhưng nó cũng không giúp cô thoát khỏi cảm giác nóng hừng hực.

Mãi đến khi cô nếm được mùi ma được quen thuộc, mới mơ hồ thấy Rồng lửa bay mất.

“Giảm ngực! Phái Giảm ngực xung quanh trường học! Bọn họ đúng là điên rồi!” Astoria có thể nghe thấy tiếng oán giận của bà Pomfrey.

“Thưa bà... Em gái con... Trước đã sốt nhẹ nhiều ngày...”

“Bị Giảm ngực dọa giật mình... Bệnh lại tăng thêm... Nhưng ta điều tra kĩ... Nguyên nhân con bé sốt nhẹ... Con nói tình huống cận kề.... Nói cho...”

Mơ mơ màng màng, Astoria lại chìm vào giấc ngủ say.

Ngày hôm sau lúc cô tỉnh lại, trong bệnh xá không có bất kỳ ai.

Ngày khai giảng đầu tiên liền nằm viện, cô nương đáng thương rất phiền muộn nhìn chuông lớn trên tường, cô còn bỏ lỡ tiết thứ nhất.

“Con tỉnh rồi à? Thân ái.” Bà Pomfrey đi vào, bà rất vui mừng đo nhiệt độ cho Astoria: “Tốt lắm rồi.”

Astoria ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ, tùy ý để bà Pomfrey dùng thần chú kiểm tra — cô rất quen thuộc tình huống như thế.

“Thân ái, chủ nhiệm của con sau giờ học sẽ tới.”

“Hả? Chủ... Chủ nhiệm? Giáo sư Snape?”

“Đúng thế.” Bà Pomfrey hiển nhiên lắm tưởng phản ứng của Astoria do sợ hãi Snape: “Đừng lo lắng, ông ấy không đến để phạt cảm tức con.”

Lẽ nào mình bệnh sắp chết rồi? Căn Snape đứng ra? Astoria bắt đầu suy nghĩ kì quái.

Trên thực tế, cô đi học ở Hogwarts rồng rã một năm, bình thường đều nhìn ông vua hầm trong truyền thuyết từ xa, ít khi tiếp xúc gần gũi, không là ma được có vấn đề thì được thêm điểm.

Toàn bộ Slytherin, chỉ có con đỡ đầu Draco có thể tự tại ở chung cùng ông. Nghe Pansy nói, trên lớp ma được, giáo sư Snape luôn ca ngợi “Draco ưu tú”, sau đó thuận tiện phê bình “Potter gay go” và “Longbottom ngu xuẩn” — Hình thức bất công của Slytherin a!

“Nói cách khác, con sốt vì nguyên nhân này?” Astoria chớp mắt, có chút không dám tin nội dung giáo sư Snape vừa nói cho cô biết.

“Tôi nghĩ lỗi tai trò cũng chưa cháy hồng.” Snape cũng không có ác cảm với học trò này – một Slytherin tưởng thành chín chắn hơn bạn cùng lứa, có thiếu hụt cũng là không có cách nào triển khai thần chú thuận lợi. Ở trên lớp ma được của ông, cô biểu hiện rất đáng hài lòng, chưa bao giờ bỏ qua chỗ khó trong trọng điểm chế tác. Nghĩ tới những thứ đó, giọng điệu của ông dịu đi rất nhiều.

Astoria hít một hơi thật sâu, nỗ lực khắc chế kích động trong lòng.

Hóa ra cô vừa lên tàu hòa, cha cô nhận được chuẩn đoán từ St. Mungo. Cô không ngừng sốt nhẹ do ma lực hỗn loạn tạo thành.

Còn đối với kết quả quan sát biểu hiện ma lực hỗn loạn này, ma lực của cô chính đang tăng nhanh như điều gặp gió.

Nói cách khác, cô sắp thoát khỏi cái danh “Gần như cái pháo xịt”!

“Ma lực tăng trưởng quá mức nần liệt, trò cần dùng một loại thuốc ổn định ma lực cấp cao.” Giáo sư Snape lấy ra một bình nước thuốc: “Đây là phần sáng nay. Cha của trò đang tìm ma dược sư điều phối lượng lớn. Cho tới khi ông ấy tìm được ma dược sư, tôi sẽ tận lực giúp giải quyết vấn đề này.”

Kỳ thực Snape rất khó khăn. Dumbledore thỉnh cầu ông hỗ trợ chế biến ma dược ức chế lang tính, điều này cần rất nhiều thời gian. Lập tức sẽ trắng trợn, ông không có nhiều thời gian như vậy rảnh rỗi giúp trò Greengrass làm thuốc ổn định ma lực.

Nhưng Greengrass lại là học sinh nhà mình, tình huống cô bé bây giờ cần thuốc gấp. Hơn nữa, ông cũng không thể từ chối một vị phụ huynh thỉnh cầu thành khẩn.

Loại ma dược này yêu cầu trình độ không thấp, toàn trường hiện nay có thể gánh vác cũng chỉ có mấy học sinh năm cuối và con đỡ đầu của ông Draco Malfoy.

Snape thờ dài trong lòng, sắc mặt như thường nói với Astoria: “Nhớ kỹ, trước khi ma lực của trò ổn định, không được dùng bất kì thần phú, nguyên rủa nào! Nếu như trò không muốn bị nổ banh xác.”

“Vâng.” Astoria vội vàng gật đầu. Lời giáo sư Snape nói quá đúng lúc. Nhịn mười hai năm mới biết chân tướng, cô dường như không thể chờ đợi đọc lâu lâu thần chú lên bất kì vật gì trước mặt.

Một chậu nước lạnh dội lên Astoria đang kích động vạn phần. Cô phải bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bệnh Xá

Draco vốn định buổi trưa cùng nhóm Pansy đi bệnh xá thăm Astoria. Nhưng Harper năm hai mang lời nhắn giáo sư Snape tìm anh.

Anh hơi nghi hoặc đi văn phòng của cha đỡ đầu.

“Thuốc ổn định ma lực?” Draco nhướn lông mày, đây là nội dung độ khó cao trong cuộc thi N.E.W.Ts: “Lẽ nào bài tập kì hè của con có vấn đề?”

Snape rất hiếm thấy nhếch khóe miệng: “Trùng hợp ngược lại, gần như hoàn hảo.”

Draco cúi đầu, biểu hiện cảm tạ đánh giá của cha đỡ đầu. Anh chờ đợi cha đỡ đầu nói ra nội dung then chốt.

“Con có ngại giúp đỡ học sinh nhà mình chế biến vài phần thuốc ổn định ma lực hay không?” Snape nhìn con đỡ đầu ưu tú của mình: “Trò Astoria Greengrass.”

Nghe vậy, trong lòng Draco căng thẳng, trên mặt không nhanh không chậm hỏi: “Làm bạn của em Greengrass, con có thể biết bệnh tình của cô bé không?”

Snape giản lược giảng giải tình huống, sau đó nói cho anh biết: “Mỗi ngày sáng tới một phần thuốc, thêm phần dự bị khả năng ma lực lại đột nhiên bạo động. Mỗi ngày con cần chế biến một lần. Nếu con nguyện ý, ta sẽ nói tình huống cho ngài Greengrass.”

Draco bình tĩnh gật đầu.

Anh hiểu được cha đỡ đầu có ý tốt. Tuy rằng mỗi ngày chế biến một lần có chút tiêu tốn thời gian tinh lực, nhưng đối với anh cũng không có chỗ hỏng. Rèn luyện độ thuần thực, độ chính xác phối liệu ma dược chỉ là việc nhỏ; chỉ bằng anh giúp việc này, gia tộc Greengrass liền thiếu Malfoy một ân huệ lớn.

Draco nghĩ ngợi. Nếu Snape nhờ anh điều chế thuốc cho Astoria, đầu tiên vì không có thời gian -- anh nhìn nguyên liệu chuẩn bị cho ma dược ức chế lang tính bên cạnh cái vạc. Hai, vì nếu Snape giúp bạn này, nhà Greengrass sẽ cho đây là việc một giáo sư phải làm, hiệu quả ân tình kém xa tít tắp anh tới làm; huống hồ cha đỡ đầu cũng không để ý người khác có báo ân cái gì hay không. Ba, vì thân phận của anh, chủ nhà Malfoy tương lai. Khi còn bé đã từng vươ tay trợ giúp đàn em cấp dưới, tương lai anh có yêu cầu gì, nhà Greengrass tuyệt đối sẽ không phụ tình cảm này.

Không thể không nói, đây là một lựa chọn hoàn hảo. Draco ca ngợi cha đỡ đầu từ đáy lòng -- anh rất cuộc có lý do chính đáng đi xem cô gái nhỏ kia quang minh chính đại rồi.

Draco tiếp nhận quá trình phối chế từ cha đỡ đầu, trong lòng “phấn chấn” rồi đi -- ở bề ngoài không chút rung động nào. Anh là một người trưởng thành, rất ít lộ vui mừng ngoài mặt như bọn trẻ con ngây thơ.

Tuy nhiên thời điểm anh mang thuốc ổn định ma lực vào bệnh xá, trên mặt lại có ý cười nhợt nhạt.

Lấy sức quan sát một người trưởng thành, anh cảm thấy Astoria và người khác không giống nhau.

Trẻ con làm bộ lão thành, sẽ bởi vì khuyết điểm thiếu hụt kinh nghiệm từng trải, mà luôn không ra ngô ra khoai, mang theo cái ngốc của thiếu niên. Đây chính là nguyên nhân tại sao anh thấy chơi đùa Blaise rất vui, thích trêu chọc cậu ta như vậy. Đùa bỡn tên em trai đến xoay vòng vòng là chuyện rất đáng hài lòng.

Nhưng Astoria xem có vẻ nhỏ yếu nhất lại chín chắn nhất. Cô bé có lúc sẽ ngây thơ nói chuyện giống chị gái Daphne, sẽ thành thạo làm như vô tội đồ Pansy cao hứng, sẽ dịu dàng sẵn sàng động viên Goyle và Crabbe, sẽ không chút biến sắc tách đề tài cùng hành vi rất ngây thơ dưới cái nhìn của anh.

Người lớn và trẻ con khác nhau thấy rõ.

Bọn nhóc chừng mười tuổi sẽ ca thán không thể sử dụng thần chú trong hành lang, anh lại có thể lý giải sự tình minh cũng từng oán giận. Thanh thiếu niên thiếu hụt chính là năng lực tự kiểm chế và năng lực phân rõ phải trái. Nếu như không có những lệnh cấm này, có thể sẽ có ấu đả đầu pháp, có thể sẽ có luyện tập bên đường, một pháp thuật tùy tiện cũng có thể gây ra tai nạn không ngờ tới.

Ngoại trừ tư duy khác nhau, còn có hành vi khác nhau.

Bọn nhỏ quý tộc thuần huyết xác thực có học lễ nghi âm nhạc các loại từ nhỏ, thế nhưng bọn họ có rất nhiều năm ở giai đoạn trưởng thành. Bộ xương đang chậm chậm kéo dài trở nên cứng rắn, thông minh đang dần phát triển, thẩm mỹ quan đang từ từ bồi dưỡng. Lúc chân chính hiểu được bí quyết nội hàm đã lãng phí rất nhiều năm. Vì lẽ đó bên trong Hogwarts, coi như ở Slytherin cũng sẽ có học sinh biểu hiện không như ý muốn. Không giống anh, đã có rất nhiều thứ tựa hồ đã khắc vào xương.

Astoria ngồi trên giường bệnh, cứ việc mặc đồng phục bệnh nhân, thế nhưng tư thái tự nhiên tao nhã không làm bộ không cứng nhắc. Anh có thể nhìn được cô ngồi rất thoải mái, đáng vẻ một mực không thất lễ. Tóc không chải lên chính đề, chỉ xử lý vừa đúng một hồi -- phòng chừng vền vẹn dùng hai tay của cô, lười biếng cũng không ngồn ngàng.

Draco cười sâu hơn.

“Em nhìn chăm chăm nó có ích lợi gì?” -- cô bé chính đang nhìn đũa phép của mình không chớp mắt, thật giống như một khối bánh ngọt vị dâu ngon miệng, mẹ không cho phép ăn vậy.

Astoria bị bất thành linh sợ nhảy một cái: “A? Draco? Chào buổi tối. Rất xin lỗi không chú ý anh tới.” Draco nhàn nhã bước thong thả đến bên giường: “Kỳ thực trước đây em cũng không ý lại nó.”

Astoria ai oán nhìn đũa phép trước mặt: “Trước kia dùng cũng như không dùng. Hiện tại biết dùng sẽ không như không dùng, cảm thấy không thể chờ đợi được nữa.”

“Em Greengrass, phải biết, Hogwarts không phải chỉ xây trong một đêm.” Draco đặt thuốc đặt trước mặt cô.

“Em biết rồi... Ồ? Giáo sư Snape nhờ...” Astoria dùng một chút, khó hiểu nhìn về mặt Draco. Nếu như nói giáo sư Snape điều chế xong thuốc lại đặc biệt nhờ Draco đưa tới, không khỏi quá đại tài tiểu dụng, nhân tình này cô nợ quá độ: “Thực là đáng sợ, vậy mà để ngài Malfô đưa thuốc cho em?”

Draco lập tức phá vỡ lúc trước tự xưng không lộ vui mừng ngoài mặt, cười ngả ngón nói: “Như vậy nếu em Greengrass biết thuốc đây là ngài Malfô tự mình điều chế mang tới, làm thế nào cho phải?”

Astoria chớp chớp con mắt, xác nhận thứ mình vừa nghe được. Đầu óc vận chuyển thật nhanh, nhân tình Snape đưa đến thật nhanh, ngoài miệng lại trả lời nhanh chóng: “Chân tay em chắc anh không cần, không làm được việc chân tay. Đầu óc anh đã rất thông minh, lại chẳng thiếu cái gì... Ngài Malfô, em thật sự không biết làm thế nào cho phải...”

Draco cười ra tiếng, cân nhắc một lúc nói: “Lấy thân báo đáp thì sao?”

“.....Anh, anh không sợ Blaise ghen ư?”

“Lẽ nào em không biết. Nếu anh và Blaise cùng nhau, gia tộc thuần huyết sẽ liên danh chống lại sao?”

“Em... Em sẽ không ký tên...”

Đề tài càng ngày càng chạy phương hướng quỷ dị. Hai tên quý thiếu niên và quý loli bề ngoài non tươi nội tâm thành thực nói nói cười cười, bầu không khí nhưng càng ngày càng nhẹ nhàng vui vẻ.

“Em không lo anh chế là thuốc tẩy rửa vạn năng à?”

Astoria nỗ lực nuốt nước thuốc, dùng khăn tay thấm khô miệng, nói rất thoải mái: “Chỉ cần giúp em cầm đũa phép nhanh chút, có đưa em thuốc biến con cua, em cũng uống! Chỉ ít con cua cũng có thể cầm đũa phép. Có điều chỉ bằng anh hay nhìn những sách cấm kia, em nghĩ anh sẽ không thể biến nó thành thuốc đa dịch đâu.”

Draco bỗng nhiên có hứng thú: “Anh xem sách giáo khoa trường học mà.”

Đại khái rất lâu rồi không nói chuyện thoải mái như vậy -- đáng tiếc Astoria không biết, cái này gọi là tình thân hòa hợp tuổi tác tương xứng không có sự khác nhau -- cô cũng không quá cảm kích. "Sách giáo khoa cần dùng bùa lú? Trên sách gọn sắn ma lực chỉ có thể lừa gạt những học sinh năm đầu chưa học bùa lú thôi."

"Nếu như anh nhớ không lầm, em Greengrass hình như còn nhỏ hơn anh một tuổi?" Draco hưng phấn, anh kéo dài âm thanh, cố ý dùng ngữ điệu ngạo mạn trêu chọc cô.

"Rất cao hứng, ngài Malfoy. Trí nhớ anh chưa thoải mái hóa." Astoria bắt đầu tiến công hộp sọ cô la Draco mang đến: "Em tiết kiệm thời gian dùng đũa phép, tiêu tốn nó trên học tập lý luận suông."

"Em và chị gái thật là hai loại hình khác nhau!" Draco cảm khái. Daphne chính là tiểu thư bình thường, có chút kiêu căng nhưng không kiêu nhả, đáng tiếc giống Pansy vậy, có chút.... vô vị.

"Giống nhau lắm cuộc sống mất niềm vui. Anh xem nhà Weasley có nhiều con như vậy, mỗi người một vẻ, có người làm người ta chán ghét, cũng có người thật khôi hài." Astoria bỗng nhiên nghĩ tới điều gì: "À... Cái kia... Trên lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí anh cẩn thận chút. Em thấy... thấy sinh vật to lớn của Hagrid."

Cô nghĩ đến tình cảnh nhìn thấy ngoài cửa sổ cạnh giường lúc chiều không ngủ được. Con thú đầu chim ưng thân ngựa còn lớn hơn nhiều so với tượng tượng của cô! Mấy móng vuốt kia lóe sáng dưới ánh mặt trời, bị chạm đến có thể xác định.

Cô coi Draco là bạn bè mới quyết định tốt bụng nhắc nhở một hồi. Hẳn là sẽ không thay đổi nội dung tác phẩm gì chứ?

"Lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí?" Draco kinh ngạc nhắc một bên lông mày, ánh mắt lóe lên ánh sáng kỳ quái: "Ngày hôm qua không phải em bị bệnh choáng rồi à? Blaise mới chọn môn này."

"A? Anh không có tuyến?" Astoria kinh ngạc vô cùng, sau đó bỗng ý thức được biểu hiện của mình quá mức kỳ quái, không thể làm gì khác hơn là tăng hăng một cái, nói không rõ: "Có thể em sốt cháy đầu rồi. Vậy anh nói Blaise một tiếng đi! Buổi trưa anh ta đến thăm em, chưa biết việc này."

"Được thôi." Draco trả lời nhàn nhạt, con mắt bụi lam bí hiểm nhìn kỹ Astoria ánh mắt đang hơi lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bất Ngờ

Biết được Draco điều chế thuốc ổn định ma lực cho Astoria, Daphne bày tỏ lòng cảm kích vô hạn, còn Pansy lại biểu hiện sùng bái vô cùng -- Tựa như một người chỉ có thể dùng phần mềm chat gặp lập trình viên Apple cao cấp vậy.

Draco biểu thị uyển chuyển ý tứ không muốn làm rầm rộ lên, chuyện này cũng sẽ không có thêm nhiều người biết.

Daphne thường đến thăm em gái vào trước cơm trưa hoặc trước cơm tối. Draco lấy cớ môn học tự chọn khác nhau không đi cùng đường, và phải đi phòng làm việc của chủ nhiệm chế thuốc để cách ra khoảng thời gian các cô đi thăm.

Như vậy chỗ tốt là anh có thể ở một mình cùng Astoria. Phải biết, bị nhiều người vây quanh như vậy, đặc biệt có một thành phần nhìn mình chằm chằm "có mưu đồ khác", cũng là chuyện phiền toái.

"Anh nhận được tin của ngài Greengrass." Draco đưa tới thuốc ngày thứ ba: "Nghe nói ông ấy đã tìm được người tiếp nhận công tác của anh?"

"Đúng vậy, em cũng vừa nhận được. Phiền phức anh nhiều ngày như vậy, thật sự là cảm ơn rất nhiều." Astoria đan tay trước bụng, cúi thấp đầu rất thực nữ.

Draco lười nhác khoanh tay, vắt chéo chân, ngồi ghế tựa bên giường: "Ông cụ nói qua trong thư. Có vẻ ngày mai thuốc sẽ đến đúng hạn?"

"Vâng." Astoria gật gù, chớp chớp lông mi thật dài, "nhìn chăm chú" đũa phép trong tay, thấy được dùng không được thật dẫn dắt người ta.

Draco nheo mắt lại, trầm ngâm một lúc, bỗng quả quyết cầm lấy đũa phép của cô.

"Hả?" Astoria ngẩng đầu, mờ mịt nhìn đối phương.

"Nhìn chăm chú như vậy, anh sợ em không nhận được dùng nó." Đũa phép trong tay anh linh hoạt xoay một vòng, sau đó bị nhét tự nhiên vào túi trong áo choàng.

"Đây là vì tốt cho em." Anh rảnh rỗi ném một câu như vậy chặn miệng cô. Sau đó lấy từ áo choàng một túi kẹo -- từ khi Astoria nhập học Hogwarts,

một nửa kẹo nhà Malfoy ký gửi đều thuộc về cô, ngoài ra anh cũng phân cho bọn Goyle nữa. Lẽ nào các người hy vọng một người đàn ông hơn ba mươi tuổi vừa đọc sách vừa ăn kẹo?!

Astoria tức giận lột vỏ hạnh nhân ngào đường. Cái tên Draco này, có lúc khí thế cứng rắn như Snape vậy!

Cô có thể làm gì? Nhảy dựng lên hồng cườp lại đũa phép của mình? Để anh ta giữ cũng tốt, đỡ phải lo lúc nào mình thực sự không kiểm chế được.

Mấy ngày nay vẫn luôn uống thuốc ổn định ma lực, cũng sắp hết sốt. Thịnh thoảng có dao động nho nhỏ, cô có thể cảm nhận rõ ma lực gọn sóng trong cơ thể mình, luôn không yên lòng học thuộc từng câu thần chú trong sách.

Chờ xem, chờ đến ngày cô có thể dùng được thần chú, cô sẽ biến bút lông chim của Draco thành một nhánh hoa có bướm bướm bay xung quanh! Hơn nữa tại thời điểm anh ta cầm bút.

Astoria âm thầm tính toán trong lòng.

Draco không cần chế thuốc, khôi phục cuộc sống mang theo Goyle Crabbe ra ra vào vào.

Có điều học kỳ này môn học tự chọn của Draco không giống hai tên người hầu nhỏ -- "Hay là hai người đi cái lớp Tiên tri để thêm điểm ấy!" Đây lời anh nói với hai người lúc chọn môn học.

Anh thuận miệng ví dụ một cái ngôn ngữ cổ, dọa Goyle mất nồ đom đóm, lập tức nghe chỉ huy chọn lớp Tiên tri và Chăm sóc Sinh vật Huyền Bí.

Không may, anh chẳng thể nghĩ đến được, nhắc nhở bọn họ không nên tới gần sinh vật của Hagrid trên lớp, bọn họ vẫn xảy ra vấn đề rồi. Mà nguyên nhân càng làm anh bất đắc dĩ.

Cái tên Gryffindor Colin hâm mộ Harry Potter mê chụp ảnh kia, mang máy ảnh của cậu ta chờ Potter tan học. Bởi Hagrid vừa làm giáo viên, trong lớp nhốn nháo không hề trật tự. Bọn học sinh ồn ào chuẩn bị rời đi, Colin mang máy ảnh bắt đầu tác nghiệp. Kết quả đèn nháy làm con đầu chim ưng thân ngựa có cánh kinh ngạc sợ hãi. Nó vẩy cánh nhún cao chân trước, bọn học sinh sợ quá chạy toán loạn, Goyle gần đó gặp tai vạ, ngã chổng vó bị con thú vật kia đạp một chân.

Draco vừa kết thúc môn Số học huyền bí nghe vậy im lặng rất lâu, sau đó thờ dài, cùng Crabbe đi bệnh xá thăm Goyle.

Bên trong bệnh xá hò hét toán loạn, cái tên Bán không lồ Hagrid đứng chỗ đó, chặn một nửa lối đi.

"Tránh ra!" Draco hô tàn bạo: "Nơi này là bệnh xá, không phải Rừng cấm! Đừng có đứng trong này vướng víu!"

Potter không yên lòng Hagrid vọt vào từ bên ngoài: "Malfoy! Tại sao mày có thể nói chuyện như vậy? Hagrid là giáo sư đấy!"

"Gã ta đứng chỗ này chỉ có cướp không khí hít thở của bệnh nhân thôi!" Tâm tình Draco rất nguy, muốn anh tôn kính Hagrid như giáo sư, xin lỗi, anh không làm được.

Granger kéo lại Potter và Weasley vừa muốn xông qua đánh nhau. Bọn họ trùng mắt trợn nhau với Draco.

"Tất cả im lặng cho tôi! Nơi này là bệnh xá!" Tiếng Boss đình chóp Hogwarts- bà Pomfrey truyền ra từ trong vải màn.

Draco không thèm quan tâm, đi lên phía trước, cắn ghét nhú mảy, ra hiệu Hagrid tránh ra: "Xin lỗi thưa bà, con chỉ là lo lắng bạn học của con!"

Hagrid có vẻ rất hồi hộp, hai tay liều mạng chà đạp một khăn tay lớn. Gã không cố sửa thái độ của Draco, nghiêng người lui qua một bên.

Kéo vải màn, bà Pomfrey đang trị liệu cho Goyle: "Thưa bà, cậu ta thế nào?"

"Ồi, vẫn tính số may không gãy xương, nội tạng cũng chưa nát bấy, tuy nhiên có vài chỗ ứ máu." Quần áo Goyle đã cởi ra, trên ngực có vết bầm rõ ràng. Phồng chùng có chút đau, Goyle nằm đó rên hừ hừ.

Draco quan sát một lượt. Goyle bị thương còn nhẹ hơn tường tường của anh. Uống thuốc, ngày hôm sau cũng gần lành rồi.

"Vẫn còn tốt, không phải rất nghiêm trọng..." Granger chính đang an ủi Hagrid, cái tên Bán không lồ đó lại nói thầm ở bên cạnh: "Ai, làm sao bây giờ, tại sao lại như vậy..."

"Tại sao lại như vậy?" Draco nghe xong liền tức giận thêm. Anh xoay người quát lên: "Tại sao lại như vậy? Ông là giáo viên chẳng lẽ không biết làm tốt biện pháp an toàn sao? Tùy tiện đặt cái loại sinh vật nguy hiểm này đến lớp, còn để nó đến gần học sinh? Ông cho rằng người mình như bức tường, sinh vật nguy hiểm sẽ cho ông mặt mũi à?"

"Được rồi, Draco." Một giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau.

Draco trừng mắt uy hiếp Hagrid, lại quay đầu khách khí chào hỏi cha đỡ đầu: "Giáo sư."

Snape gật gù, ra hiệu Draco đứng một bên, nói với Hagrid: "Hiệu trưởng Dumbledore tìm ông. Học sinh Slytherin, tôi sẽ chăm sóc."

Hagrid chào nhỏ một tiếng, rồi đi chập vật, trên mặt đất đều chấn động.

Bà Pomfrey hoàn thành bước đầu trị liệu. Snape và bà cùng nhau bàn luận về ma dược trị liệu.

Draco quay đầu lại, nhìn thấy vải màn đã kéo ra. Goyle che kín chăn nằm ở đó, Astoria đang ngồi bên giường chăm sóc cậu ta, Crabbe xum xoe ở một bên.

"Còn đau không?" Astoria thay Goyle dịch góc chăn.

Goyle đau khổ gật gù.

Astoria như làm ảo thuật lấy ra kẹo: "Của người phúc ta. Đường này ăn ngon cực kì."

"Goyle, năng lực phản ứng của cậu quá kém!" Draco liền nghĩ tới sự tình làm anh bất mãn, mạnh mẽ trừng Goyle: "Chờ khỏi bệnh, phải đặc huấn cho tôi!"

Goyle mới cười lên vì kẹo mặt lập tức chảy dài.

Crabbe cười khà khà bên cạnh.

"Crabbe, cậu cùng với cậu ta!" Draco ý thức sâu sắc được, hai người kia là thiếu tôi luyện.

Blaise an ủi vỗ vai Crabbe: "Draco đang lo lắng cho các cậu đấy. Sau này gặp chuyện như vậy, không nhất định có vận tốt như thế."

Astoria cũng nói nhỏ dỗ dành bọn họ: "Không sao, Goyle cậu có thể làm bộ còn chưa thoải mái, ở đây thêm mấy ngày làm bạn với mình. Ban ngày chúng ta có thể chơi cờ."

Draco cố ý ho một tiếng. Về mặt Goyle lại bị chuột rút, cậu vừa định cười đáp ứng Astoria.

"Cậu phải giả bộ không thoải mái hết sức vào." Lời nói của anh làm tất cả mọi người giật nảy mình: "Tôi muốn con quái vật kia không bao giờ xuất hiện ở Hogwarts nữa!"

"Tôi ủng hộ cậu!" Blaise đập nhẹ Draco một hồi, cái khóa Chăm sóc Sinh vật Huyền bí này thực sự làm cậu xoắn cả ruột.

Astoria mỉm cười, Slytherin tự bệnh đều khó chịu như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nước Trái Cây

Những ngày nằm viện rất nhàm chán. Nhàm chán đến ngủ cũng trở nên khổ sở.

Bà Pomfrey thực hiện nghiêm ngặt quy tắc bóp chết tất cả hành vi nguy cơ nguy hại sức khỏe.

Nhìn bà nghiêm cấm Goyle đang “đau ngực” rồi giường, thậm chí không cho phép cậu ta được vươn mình thoải mái, Astoria hoài nghi bà có phải đã xem thấu Goyle giả bệnh, thừa cơ chinh cậu ta.

Goyle béo ị nâng đầu thất vọng, ngược nhìn trần nhà, dường như nơi đó có một khối bánh ngọt mềm mại phủ kem bơ trắng như tuyết, điểm xuyết mấy quả dâu vậy.

Chờ bóng dáng bà Pomfrey biến mất ngoài phòng bệnh, Astoria vén chăn xuống giường. Cuộc sống của cô so Goyle khá khảm hơn chút, có thể xuống giường đi một lát, có thể đèn tắm nắng trước cửa sổ, nhưng cấm chỉ vận động mãnh liệt. Vì bà Pomfrey hiển nhiên đã coi cô là bong bóng dễ vỡ, đụng nhẹ cũng sẽ bể — lúc nói với cô luôn dùng giọng nhỏ nhẹ.

Nghe được động tĩnh, Goyle nghiêng đầu thấy Astoria ngồi bên giường mình, lập tức bày mặt đầy oan ức.

“Cậu nhìn một chút đi...” Xét thấy buổi sáng cậu lên rồi giường cũng bị quất mắng một trận, Astoria cũng không mạo hiểm như vậy: “Hay là, cậu có thể nghĩ mấy món ăn ngon, chờ ra viện bảo Draco mời cậu ăn.”

Đây là một ý đồ xấu. Draco vốn muốn trả thù cho Goyle mới bắt cậu ta giả bệnh ở đây. Có điều Goyle có vẻ rất thích ý kiến này, đôi mắt chẳng hề lớn của cậu ta sáng lấp lánh.

Đứa nhỏ này, thật ngây thơ... Astoria nghĩ mà không nói gì. Cậu ta lại bắt đầu ảo tưởng, nhìn về mặt say muốn chết này...

Có người ác ý sẽ nói cậu và Crabbe là “Đồ heo tham ăn”, nhưng bạn bè quen thân đều biết, hai người này chỉ đơn giản là bọn ma đói thích ăn mà thôi.

Astoria kiên định cho rằng “ma đói” chắc chắn không phải người cực xấu.

Bên trong Slytherin từ nhỏ được tiếp thu giáo dục tinh anh, Goyle và Crabbe đúng là tụt xuống phía sau, ngay cả về ngoài, cũng chỉ có thể đảo hai chữ “rắn chắc” và “cường tráng” để hình dung. Nhưng ở chung lâu mới phát hiện, ưu điểm lớn nhất của họ, chính là tình hữu nghị đơn giản, lòng trung thành giản đơn, lợi ích địa vị quyền lợi không ở trong lòng họ.

Lại như bây giờ, Goyle rõ ràng không thích ứng sinh hoạt không thể hoạt động, nhưng bởi vì Draco nói mà nhin xuống trong yên lặng.

Trong bệnh xá không tiện sử dụng màu Palette, Astoria lấy ra quyển kí họa Daphne lên mang cho cô và bút chì, chuyển ghế ra chỗ có ánh nắng mặt trời, bắt đầu vẽ Goyle về mặt đầy ước mơ.

Không quá hai ngày, Goyle ngực sạch sẽ chẳng có một vết bầm bị bà Pomfrey hạ lệnh trực khách: “Đừng tưởng rằng như vậy có thể xin phép nghỉ thường xuyên. Trò đã hồi – phục – hoàn – toàn rồi!”

Trùng hợp một đám Slytherin chuẩn bị thăm bệnh liền biết thời biết thế đưa Goyle về.

Daphne lẳng lặng mà nhìn em gái đang vẽ một bàn đồ ăn trên giấy, khó hiểu vô cùng: “Nia, đây là cái gì?”

“Ồ, cái này để an ủi Goyle đáng thương chỉ có thể nằm trên giường ngộ nguây cổ. Tuy rằng cậu ấy đã xuất viện nhưng em cũng phải vẽ xong nó không phải sao?” Astoria vừa trả lời, vừa đánh giá trái phải bản vẽ có chỗ nào vắn đề, lập tức sửa chữa.

Động tác của Astoria rất nhanh, nhanh chóng xé trang giấy từ cuốn vở đưa cho Goyle: “Này, danh sách.”

Goyle vui cười hơn hờ.

“Danh sách? Danh sách gì?” Blaise tò mò quét bức tranh: “Wow, tất cả đều là đồ ăn.”

“Thì nó chỉ là danh sách đồ ăn thôi!” Astoria cười giả dối với Goyle.

Bà Pomfrey xuất hiện cắt đứt bọn họ: “Được rồi, các trò có thể giải tán bây giờ. Cô bé lại nóng lên, hiện tại cần nghỉ ngơi.”

Astoria rất bất đắc dĩ phát tay cùng bạn bè. Một ngày nào đó cô sẽ bị đốt cho gốc.

Đã không còn Goyle nói chuyện cùng mình, trong phòng bệnh chỉ có một hai học sinh Hufflepuff vì bất ngờ trên lớp đến trị liệu.

Astoria lại cô đơn.

Cô không phải người hay thân thiết với người khác, luôn cảm giác có tấm ngăn vô hình trước mặt cô. Đa số, cô sẽ chọn ngồi chỗ cao vể vơi, trốn trong phòng đánh đàn, nằm dưới tán cây đọc sách. Nhưng lúc thấy cô đơn, cô sẽ tới nơi nhiều người nghe người nói.

Vì vậy, dù cô có ở một mình một phòng, phần lớn thời gian thức cô luôn ngồi ở phòng sinh hoạt chung, nghe những thanh thiếu niên mười mấy tuổi hoặc ấu trĩ, hoặc thành thực, hoặc giả ấu trĩ, hoặc giả thành thực nói chuyện, lắng nghe tiếng sinh hoạt của mọi người.

Ở phòng bệnh, cơ thể khô nóng có lúc làm cô buồn bực, có lúc làm cô bủn rủn vô lực, mà lực lên xuống thất thường làm cô cảm thấy vừa ngứa vừa khó chịu, ngay cả xương tủy đều có cảm giác như vậy.

Lúc này, cô thích ngồi trước cửa sổ, nhìn bên kia những con vong mã bay quanh bầu trời Rừng cấm, nhìn bên này những học sinh nghỉ giữa trưa đi qua đi lại. Bỗng nhiên có thứ gì lạnh lạnh kề sát mặt cô.

Bị hoảng sợ không chỉ Astoria, còn có rèm cửa sổ nặng nề bên cạnh. Ma lực gọn sóng khiến rèm cửa sổ phồng lên, thật giống bị cơn gió to thổi qua.

“Xin lỗi, hù em rồi.” Draco cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới trò đùa nhỏ sẽ khiến cô phản ứng lớn như vậy.

Nhìn như cơn gió chợt biến mất, rèm cửa sổ ngừng dao động, mái tóc vàng của Astoria cũng thuận theo buông xuống. Cô lắc đầu một cái: “Thực ra hai ngày nay đều như vậy. Tâm tình hơi biến hóa sẽ làm đồ vật xung quanh bay loạn, làm hại em chẳng thể làm gì ngoài ngồi ngắm phong cảnh đây này.”

Draco sờ đầu cô động viên, đưa lọ thuốc tới trong tay cô.

“Đây là gì vậy?” Astoria tò mò nhìn chất lỏng màu tím đẹp đẽ trong bình thủy tinh trạm trổ tinh xảo.

“Nước trái cây.”

“Nước nho à? Lần đầu tiên em nhìn thấy đồ uống như vậy trong trường đấy... Đẹp như bình nước hoa vậy.” Astoria định đi lấy cái cốc.

Draco ngăn cản cô: “Chỉ cho uống trước khi ngủ.”

“Trước khi ngủ ư?” Astoria khó hiểu nhìn Draco, không biết anh lại muốn làm gì, nào có người uống nước trái cây trước khi ngủ.

“Em muốn sau này luôn uống nước bí đồ sao?” Draco nói giọng điệu nửa mang uy hiếp.

Astoria bĩu môi lặng lẽ: “Tên kỳ quái. Được rồi, em biết rồi.”

“Lại nói, anh không có lớp à?” Trải qua Goyle nằm viện, Astoria tự nhiên đã biết Draco chọn môn gì, chỉ là cô cảm thấy bất an đối với bất ngờ. Thế giới này không giống thế giới cô biết lắm.

Draco chẳng hề để ý, trả lời cô: “Lịch sử pháp thuật.”

“Bà Pomfrey sẽ thấy đấy.”

“Làm sao bà ấy nhớ được ai có khóa nào.” Draco chuyển cái ghế ngồi cạnh cô: “Em có biết người pha chế thuốc cho em không?”

Trong lòng Astoria cảm thấy kì lạ, nhưng vẫn gật đầu dửng dưng: “Nghe nói là học sinh Ravenclaw tốt nghiệp năm ngoái, đang công tác ở tiệm ma dược Hotario. Cha nói mời đại tài như giáo sư Snape là đại tài tiêu dụng, mà ma dược sư trình độ cao hơn chút đều rất bận, thật không có cách nào.”

“Chắc, người như vậy cũng có thể làm việc ở tiệm ma dược?” Draco giờ lên bình thuốc bày đầu giường, giờ về phía mặt trời lặn nhẹ nhàng, lời lẽ sắc bén châm chọc: “Mẫu chuyên tông lạnh, cô hàn tính thả quá đấy; còn dạng đục đóng cục này chắc là ngâm lâu đấy; nhìn độ sền sệt này, thời gian khuấy không đủ... Thuốc như vậy, hiệu quả không biết giảm bao lần rồi.”

Astoria trợn mắt há hốc mồm nhìn trước mắt đáng về Draco đã không còn vẻ mập trẻ con.

“Lẽ nào em không cảm thấy gì sao?” Draco nhú mày.

Astoria ngơ ngác mà gật đầu: “Em nghĩ nó là chuyện bình thường...”

“Vì vậy khó chịu đến không ngủ được em cũng không nói?” Draco bắt đầu tức giận: “Nhìn vành mắt đen kia!”

Astoria sờ xung quanh mắt theo bản năng: “Rất rõ ư?”

“Tỉ nữa phải nói rõ tình huống với bà Pomfrey, sau đó viết thư cho cha em. Anh có thể giúp em chế thuốc một thời gian trong lúc ông cụ tìm được ma dược sư có thực lực, có tâm chút.”

Sợ hãi dưới hơi thở cường đại của Tiểu quý tộc bạch kim, Astoria ngoan ngoãn nghe theo, ngược lại cũng đã nợ anh ta nhân tình, vãi rách thêm đường xé cũng không sao.

Mà lúc Draco rời đi lại vô tình nhắc nhở cô uống đồ vật kia trước khi ngủ.

“Trò cho cô bé uống gì?” Bà Pomfrey vừa lúc vào phòng bệnh, bà vô cùng miễn cảm với bất kì đồ vật đáng ngờ có khả năng truyền bệnh từ miệng và có thể nổ tung Astoria, lập tức cầm lấy cái lọ Astoria đang nhìn chăm chú.

Bà nhìn kỹ một lát, lại mở nắp bình ngửi một cái, sau đó gật đầu cảm khái, tán dương một hồi: “Ôi, ma dược huân thảo trợ giấc chính tông cỡ nào. Trò Greengrass, đêm này con có thể ngủ ngon rồi! Nó còn tốt hơn cả thuốc trường sinh đấy!”

Nghe vậy, Astoria lập tức hiểu rõ chân tướng. Cô vừa định nói gì, Draco đã vội vàng chào một tiếng, để cô ở lại cười khúc khích vừa khó chịu vừa cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thăm Dò

Nếu nói Astoria không cảm giác được, đó là nói dối.

Lúc rảnh rỗi, cô từng xem qua sách ma dược cao cấp Daphne giúp cô mượn từ thư viện, một lần pha chế thuốc ổn định ma lực, cần tổng cộng ba tiếng, chắc chắn không phải công việc nhàn nhả gì.

Lần thứ nhất Draco chịu hỗ trợ, cô còn có thể liên tưởng lợi ích gia tộc các loại. Nhưng lần thứ hai, anh chủ động đề nghị, nói rõ điều gì?

Chẳng lẽ muốn cô lý giải là, anh muốn tận dụng nhân sinh này một cách triệt để?

Uống qua nước hương oải hương hỗ trợ giấc ngủ, Astoria không thể che giấu lòng tâm phủ thán thành ý của anh.

Draco là một Slytherin. Mọi người đều nói Slytherin đặt lợi ích trên hết, huyết thống hàng đầu, sức mạnh hàng đầu.

Nhưng lợi ích và hữu nghị không giống nhau. Chúng nó không nên bị thả lên bàn cân xem bên nặng bên nhẹ. Đặc biệt ở Slytherin, nón phân loại cũng từng thừa nhận, ở đây, có thể gặp được những người bạn chân thành.

Trước khi tiếp xúc Draco Malfoy, Astoria vẫn luôn tự giác coi anh là tên nhóc cậy tài khinh người trong nguyên tác kia, bởi vì đồ kị hệt hăng mà chống lại Potter.

Tuy nhiên ở chung càng lâu, cô càng phát hiện, Draco không ấu trĩ chút nào. Anh luôn bất biến mà nhét mấy đồng đội vào vòng bảo hộ, lấy phương thức của Malfoy biểu hiện sự quan tâm của anh. Coi như tình cờ nhằm bọn Potter, cũng chỉ mang theo mùi vui đùa. Về mặt đó thật giống... Thật giống khán giả ngồi ở đại sảnh xem vai hề biểu diễn vậy.

Từ nhỏ đến lớn hấp thu giáo dục quý tộc, hiểu rõ những hạn chế của sự bồi dưỡng lên nhân cách tình cảm, cô rất khó hiểu nhà Malfoy làm thế nào bồi dưỡng ra Draco tài giỏi như thế. Hay là nhà Malfoy có phương thức giáo dục đặc biệt khác với tất cả mọi người? Nhìn Marcus thủ đoạn tàn nhẫn, nhìn Blasie nguy công từ bột, nhìn Goyle hơi tri độn... Astoria thậm chí có loại ảo giác, Draco có thể dễ dàng đùa bỡn những người kia trong lòng bàn tay.

Người như vậy, cần gì phải phí hết tâm tư đào lấy lợi ích từ nhà Greengrass? Anh hẳn là xem thường loại thủ đoạn này.

Astoria tự động nhận định Draco là một người bạn đáng quý.

Tới những ý nghĩ như Draco đang lấy lòng thậm chí theo đuổi cô, dường như vừa xuất hiện đã bị cô xua đi. Bên trong Slytherin, ghen ưu tú cho người thừa kế nhiều vô cùng. Dù bẩm sinh không được hoàn hảo, lớn lên nhờ trang phục bù đắp thành xinh đẹp cũng có, Pansy có thể coi là trung bình. Mà cô, xấu không phải xấu, nhưng chỉ là một LOLI chưa nảy nở mà!

Đáng tiếc Pansy có vẻ không cho rằng như vậy. Cô ta biết Draco lại phải giúp Astoria chế thuốc, biểu tình vừa đồ kị lại nghi hoặc.

Cá tính Pansy, tuổi đời Pansy, không giấu được tâm tư.

Daphne không ngờ, những cô gái mới lớn luôn nấn cảm với những chuyện như vậy. Cô chỉ có thể buồn bã lo lắng điều tiết không khí giữa em gái và bạn tốt: "Lần này nhà Greengrass chúng ta phải thiếu nợ Malfoy một ân huệ lớn nha!" Tựa như nói như vậy có thể khiến Pansy tin tưởng Draco vì lợi ích.

"Draco lúc nào cũng đưa thuốc cho em một mình." Pansy cũng không dễ bị dắt mũi. Bé gái cũng được phụ nữ cũng tốt, lòng ghen tị nổi lên đều có vẻ căng thẳng đặc biệt.

Astoria không thích thảo luận vấn đề này cùng Pansy: "Anh ấy thích đến một mình hay đi với người khác, em có quyền gì can thiệp? Chắc là anh ấy hy vọng có thể đi một mình đi."

Thật ra Astoria rất đồng tình Draco đi chỗ nào cũng có người bên cạnh. Ngấm lại đi, đi nhà vệ sinh cũng bị người khác nhìn theo đi vào.... Không phải ngôi sao lớn mà còn được đãi ngộ hơn cả ngôi sao lớn, không phải chuyện người bình thường có thể chịu được.

Câu nói cuối cùng đánh động Pansy. Có một ngày, Draco bỗng nhiên tâm tình rất tốt mang cho Astoria hộp âm nhạc dạng quả trứng khắc ký hiệu hoàng gia Nga, trên đường cong vỏ trứng khảm nạm bảo thạch, xung quanh về đồ văn màu vàng, tinh xảo đến nỗi cô không dám dùng sức đón lấy.

"Gần đây cuối cùng Pansy cũng không dính lấy anh." Anh như trút được gánh nặng. Nhà Parkinson và nhà Malfoy quan hệ không tệ, nếu anh vạch rõ giới hạn hai nhà ngoài mặt sẽ không qua được. Nhưng Pansy cứ một mực không lĩnh hội ám hiệu của anh, tần suất đi cạnh anh còn cao hơn Goyle, Crabbe: "Nghe cô ta nói, em cho là anh cần không gian riêng."

"Vây, đây coi như... quà cảm ơn?" Astoria hơi nghiêng đầu, xuất phẩm nhà Malfoy, giá trị cũng không bình thường đâu...

Draco tự đắc nhướng lông mày: "Không, đây là đồ chơi cho em giết thời gian thôi. Đặt trong trang viên cũng chỉ để trang trí. Em cẩn thận như vậy làm gì? Đã yểm thần chú bền chắc rồi."

Có thể làm đồ trang trí trang viên Malfoy, đại khái có thể bị gia đình bình thường cho vào tủ thủy tinh đóng kỹ trưng bày đi... Astoria liếc về bánh răng có khắc huy hiệu và niên đại, nhờ nhà Greengrass hun đúc, cô cũng gần như có thể đánh giá giá trị món đồ này.

"Đúng rồi, còn có nó." Draco nhấc cái rổ trong tay, xốc lên vài nhưng che kín.

Astoria mừng rỡ như điên: "Cocoa!"

Con vẹt nhỏ vỗ cánh, còn vầy lông chim bị ép xẹp lép, hô thầm: "Nia."

"Ồi, ta nhớ mi quá!" Astoria vươn tay để Cocoa đứng trên ngón tay mình: "Bà Pomfrey không cho phép em nuôi động vật ở phòng bệnh."

"Nó rất thông minh."

"Cocoa đương nhiên thông minh rồi."

"Anh nói nó biết, trước khi thấy em không được kêu ra, bằng không sẽ bị ném vào vạc ninh nhừ." Draco nói.

Cocoa oan ức nhảy vào lồng ngực chủ nhân.

Đáng tiếc, lúc rời đi Draco vẫn phải đem Cocoa mang về cho Daphne. Nhìn thấy đáng vẻ một người một chim lưu luyến không rời, anh hỏi: "Bà Pomfrey có nói chừng nào em được thả về không?"

Astoria nhăn khuôn mặt nhỏ.

"Bỏ ngay ý nghĩ đó đi, lẽ nào con muốn nổ lùn những người khác như nổ vạc sao?! Ta phải cân nhắc an toàn những học sinh khác nữa!" Astoria bắt chước giọng điệu nữ vương bệnh xá rất sống động, khiến Draco cũng không nhịn được bật cười, trêu chọc an ủi cô: "Lần đầu tiên anh biết, hóa ra em rất giống cái vạc. Anh hùng trong những cái vạc, tồn tại vì tiêu diệt những tên sát thủ vạc vạc ác. Anh phải nhắc nhở Longbottom kia cách xa em chút."

Rất nhanh, mùa thi đấu Quidditch lại tới gần.

Nghe nói năm nay là năm cuối Gryffindor Wood đảm nhiệm đội trưởng, anh ta như muốn dùng cả sinh mệnh đoạt cúp Quidditch năm nay, huấn luyện đội viên như vào chỗ chết đến nơi -- Blaise nói mấy người... mấy Gryffindor kia đi đường đều nghiêng ngả hình số tám rồi.

Marcus lại như hít thuốc lắc, muốn liều mạng phân cao thấp cùng Wood. Tuy rằng không dám ngược đãi đội viên quá mức, nhưng phương pháp huấn luyện đã nặng hơn nhiều.

Draco nhìn thấy bản đề án huấn luyện, rất không nghĩa khí công hiến Blaise, chính mình lấy cớ giúp chủ nhiệm chế thuốc cho em gái lóp dưới mà tránh thoát đề mục ma quỷ kia -- anh không thiếu kỹ thuật, thỉnh thoảng bay cho quen là được rồi.

Dành thời gian ở bệnh xá càng ngày càng nhiều, Draco bắt đầu giúp Astoria học bù -- bà Pomfrey cuối cùng cũng coi như khai ân, cho phép cô xem sách giáo khoa.

Đối với Draco, chương trình học năm hai dễ như ăn cháo. Có điều, đối với Astoria mà nói cũng không thành vấn đề.

Mười một năm qua sinh hoạt ở nhà Greengrass cũng không phải vô công rồi nghề, hơn nữa là một người trưởng thành, năng lực phân tích, năng lực tiếp nhận, năng lực biến báo và học một biết mười của cô đều rất mạnh.

Học bỏ tức đến cuối lại thành tán gẫu, thảo luận liên quan một quan điểm nào đó hoặc tranh luận một loại học thuyết nào đó.

"Hiển nhiên, từ thế kỷ 15 đến thế kỷ 18, toàn châu Âu 300 năm thiêu cháy nữ phù thủy chỉ vì khủng hoảng to lớn Cái chết đen** mang đến. Họ cần một người chết thay để trở thành nguồn gốc của Cái chết đen, như mèo đen du dương đầu đường cuối ngõ hành tung kỳ dị, còn có những Muggle những phù thủy không ma lực bị đẩy tới đoạn đầu đài. Chỉ cần nghiên cứu lịch sử Muggle những năm Cái chết đen bùng phát nghiêm trọng là có thể so sánh những năm số phù thủy bị chết cháy tăng lên kịch liệt. Ví như năm 1665 đến năm 1666 ở Luân Đôn đại dịch..." Astoria chính đang nói quan điểm của mình tràn đầy phấn khởi.

Draco im lặng không lên tiếng dừng cô, anh bắt đầu mê man.

Anh từng cho rằng Astoria sống lại giống anh, anh từng cân nhắc qua có muốn nói rõ tất cả với cô không.

Có lẽ năm đó hôn nhân của họ quá bình thản, bình thản đến gần như không có hồi ức gì. Draco không xác định "vợ" mình có tình cảm với mình hay không.

Bọn họ từng học chung trường sáu năm lại không nói mấy câu.

Năm sáu anh đột nhiên bị biến đổi lớn, sau chiến tranh vì chấn hưng Malfoy mà bỏ ba mẹ một mình. Anh không muốn nhớ lại bản thân mình thống khổ năm sáu, liền lựa chọn một em gái lóp dưới chưa từng xuất hiện trong trí nhớ của mình.

Là con gái gia đình quý tộc thuần huyết, gả cho người thừa kế một gia tộc thuần huyết là chuyện đương nhiên.

Anh cưới Astoria như hoàn thành nhiệm vụ, mà cô cũng như thế, thuận lý thành chương tiếp nhận họ "Malfoy" này.

Không biết cô yêu anh ra sao, chỉ ít anh đối với cô -- cô năm đó, không được xưng là yêu, chỉ là một loại trách nhiệm, trách nhiệm của chồng.

Hơn mười năm qua, anh đã sắp quên vợ trong hôn lễ có hình dạng gì. Vị phu nhân Malfoy kia trong đầu anh càng ngày càng nhạt nhòa.

Mà "Astoria" thời kỳ thiếu nữ trước mắt anh lại rõ ràng dị thường.

Anh vui mừng chính mình chú ý cô lúc đó, đem cô kéo gần lại chính mình, không phải vậy anh sẽ mất rất nhiều niềm vui, anh sẽ bỏ qua rất nhiều từ cô.

Nhưng mà, "Astoria" này học tập biểu hiện không như một người trưởng thành đã học qua những khóa đó.

Lẽ nào cô cố ý giả bộ?

Lẽ nào cô giống anh, cũng lo lắng quá nhiều nhân tố không xác định sẽ xuất hiện khuấy đảo toàn bộ?

Hay vẫn là, cô căn bản không đồng ý thừa nhận quá khứ của cô?

"Nghe nói nhà hát Thánh hoàng sắp biểu diễn vở "Salomay" mới, đáng tiếc không thể rời Hogwarts." Draco nói có vẻ tiếc hận.

Astoria bị anh cắt ngang như vậy, lập tức cảm giác tư duy hỗn loạn: "Anh... Anh không đồng ý quan điểm của em cũng không cần nói đến ca kịch chứ?"

"À, xin lỗi, em vừa nãy như đang hát ca kịch ấy" Draco nhếch miệng nở nụ cười.

Astoria khép sách lại vô lực: "Xin lỗi, em càng thích ngồi ở rạp nghe kịch hơn."

"Thích cảm giác rung động đắm mình vào đó?" Draco hỏi cô.

Cô gật đầu: "Đó là một loại hưởng thụ."

Draco lẳng lặng mà nhìn cô, không nói một lời.

Cái chết đen** (Wikipedia)

Cái chết Đen là tên gọi của một đại dịch xảy ra ở châu Á và châu Âu trong thế kỷ 14 mà đỉnh điểm là ở châu Âu từ năm 1348 đến năm 1350. Cái chết đen được coi là một trong những đại dịch chết chóc nhất trong lịch sử nhân loại, ước tính nạn dịch này đã giết chết từ 30 tới 60% dân số của châu Âu. Quan điểm truyền thống cho rằng nguyên nhân của đại dịch này là sự bùng phát của bệnh dịch hạch gây ra bởi vi khuẩn *Yersinia pestis* tuy nhiên cho đến thời gian gần đây đã có những ý kiến nghi ngờ quan điểm này. Ước tính châu Âu đã phải mất tới 150 năm để phục hồi dân số như trước thời gian đại dịch, sau này dịch hạch còn nhiều lần bùng phát trở lại tại đây và nó chỉ biến mất vào thế kỷ 19.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tiến Triển

"Nghe nói nhà hát Thánh hoàng sắp biểu diễn vở "Salomay" mới, đáng tiếc không thể rời Hogwarts." Draco nói có vẻ tiếc hận.

Astoria bị anh cắt ngang như vậy, lập tức cảm giác tư duy hỗn loạn: "Anh... Anh không đồng ý quan điểm của em cũng không cần nói đến ca kịch chứ?"

"À, xin lỗi, em vừa nãy như đang hát ca kịch ấy" Draco nhếch miệng nở nụ cười.

Astoria khép sách lại vô lực: "Xin lỗi, em càng thích ngồi ở rạp nghe kịch hơn."

"Thích cảm giác rung động đắm mình vào đó?" Draco hỏi cô.

Cô gật đầu: "Đó là một loại hưởng thụ."

Draco lẳng lặng mà nhìn cô, không nói một lời.

Tại sao năm đó họ đều lựa chọn đi nghe ca kịch?

Bởi vì Astoria thích loại rung động đắm mình đó, cô đã từng nói vậy.

Có điều dường như cô không ý thức được bản "Salomay" sau khi tốt nghiệp mới biểu diễn, về mặt không giống lắm bộ.

Lẽ nào, thời gian cô sống lại tương đối sớm?

Draco lạc vào vòng luẩn quẩn. Anh hoài nghi, nhưng sợ lộ bí mật của mình. Anh thăm dò cẩn thận, lại không ngừng sinh hoài nghi mới.

Anh thầm cười nhạo mình ngu xuẩn, làm chi mà tính toán chi li điều này? Mặc kệ cô có phải vợ trước kia hay không, chí ít, anh rất tình nguyện đeo cho cô bây giờ vòng cổ kim cương gia truyền của Malföy.

"Làm sao vậy?" Astoria thấy anh không nói lời nào, khó hiểu hỏi.

"Không có gì. Cuối tuần này học sinh năm ba có thể đi làng Hogsmeade chơi. Em muốn gì đặc biệt không?"

Astoria cũng không phải bé gái chưa trải sự đời, không có hứng thú với đồ chơi nhỏ bọn học sinh thích: "Liệu có đồ vật nào có thể cho em thoát bệnh xá sớm chăng?"

"Bom thú" của Tiệm giốn Zonko thì sao?" Draco cười xấu xa: "Nói không chắc bà Pomfrey sẽ tức đến độ ném em đến St. Mungo đó."

Astoria bỏ não một hồi hình ảnh cô ném gỏi vào Draco hô to đi chết đi, sau đó nhìn anh ai oán.

Draco lập tức bị ánh mắt đằm đằm đáng yêu của cô đánh bại.

Ba ngày sau, Astoria lại nhận được một món quà lớn từ cậu ả Malfoy - radio mini tạo hình tai nghe vô sò mê người, theo Blaise nói là sản phẩm mới ra thị trường không lâu. Vì thế Astoria lại nhận được một cân ánh mắt nồng đậm vị chua từ Pansy, hun đến nỗi cô nhớ vô cùng bánh bao hấp, đến cả kẹo bong bóng bọc đường từ tiệm Công tước Mật chị cô mua đều có mùi giấm.

Có điều món quà này rất hợp tâm ý cô, đặc biệt đôi tai nghe tạo hình khó chịu kia, không chỉ không ảnh hưởng bệnh nhân khác, thậm chí bà Pomfrey cũng không ngăn cản.

Từ đây cô thành người nghe cuồng nhiệt của đài phát thanh phù thủy, bắt kể là tin tức thời sự hay kênh giải trí, nghe cũng như nghe tấu hài vậy. Chẳng hạn như Muggle phải dùng hai chân không ngừng gãi giữa hai cái vòng mới có thể di chuyển (này thật ra là đạp xe đạp), hoặc kiến nghị chúng phù thủy không nên ăn máu chim lửa, cái này không khiến ma lực của họ càng dồi dào (lẽ nào bọn họ tưởng cất tiết gà sao?)

Liên ngay tối hôm Sirius xông vào tháp Gryffindor đó, cô cũng mang máy phát thanh bên người, sau đó được bà Pomfrey vội vàng mang đến đại sảnh đường.

"Ôi, thực sự là quá tệ! Tại sao tên kia lại vào được Hogwarts? Những tên giám ngục ngoài cửa rốt cuộc đang làm gì?" Bà Pomfrey oán giận, bà rất không hài lòng bệnh nhân của mình bị điều động đi: "Nếu ma lực con nổ tung làm sao bây giờ?"

"Àch, thưa bà, con sẽ không bị dọa dễ dàng như vậy..." Hiển nhiên, Astoria đã bị định nghĩa không trải qua gió lớn hơn nữa còn nhát gan sợ phiền phức. Cô nên nỗ lực vì hình tượng của mình.

"Đứa bé này dũng cảm đấy." Giáo sư Sprout mới dạy cô hơn một năm rất hiền lành biểu dương cô, giáo sư là đến truyền lời thay hiệu thưởng Dumbledore.

Bà Pomfrey nói giọng điệu trầm trọng: "Pomona, bà không biết, không phải cô bé nói không sợ là thực sự không sợ..."

Cuối cùng bà vẫn cảm thấy Sirius Black là phần tử nguy hiểm, để Astoria cùng các giáo sư bạn học có vẻ an toàn hơn, nên rốt cuộc dẫn cô đến chỗ hội họp rồi.

Dumbledore phân phát túi ngủ màu tím cho mọi người. Astoria thấy được Daphne và bọn Draco phía xa xa, đáng tiếc chỉ có thể nhìn mà không thể lại gần, bà Pomfrey chăm chú kéo tay cô: "Con không thể ra chỗ đó. Nhờ đâu có chuyện gì bất ngờ..."

Astoria cảm nhận sâu sắc được, bà Pomfrey dường như mang bên người "một quả bom nổ chậm" vậy!

Cuối cùng, cô thật vất vả có thể ra bệnh xá nhìn bạn bè mà chỉ có thể oan ức ngủ ở... một xó, bên người là bà Pomfrey bày trận sẵn sàng đón quân địch.

Trong bán kính năm mét, không người nào dám nói chuyện dưới khí thế mạnh mẽ của bà, chỉ cần ai có chút động tĩnh, bà Pomfrey liền tàn bạo nhìn qua, thật giống họ sẽ quấy nhiễu Astoria như thế.

Cô bé đáng thương chỉ có thể âm thầm rơi nước mắt. Lần thứ hai cô ý thức được, mình là một hàng cấm nguy hiểm!

Mấy tuần sau, Astoria ở phòng bệnh nghênh tiếp Draco và Blaise khải hoàn trở về, cùng với Potter ngất đi bị thần chú bay mang vào.

Mấy người Gryffindor lú lú theo bà Pomfrey đến đầu kia bệnh xá. Draco khoanh hai tay trước ngực, đặt trọng tâm một chân, một chân khác hơi nghiêng buông lỏng. Blaise tỳ trên vai anh, dáng vẻ xem kịch vui.

"Anh ta làm sao vậy?" Tuy rằng dựa vào cuốn bút kí bên người, cô còn nhớ chút nội dung trong truyện, nhưng vẫn phối hợp về mặt Blaise "Hỏi anh đi, mau hỏi anh này".

Goyle và Crabbe cười đến đặc biệt hài lòng, bọn họ đội mũ áo choàng che mắt, sau đó duỗi hai tay, làm bộ như giám ngục.

Blaise không khách khí vỗ gáy hai người: "Rõ ràng Nia đang hỏi tôi mà!"

Hai người rất oan ức rụt đầu trở lại.

Draco "hung hăng" liếc Blaise, sau đó nhìn Astoria: "Trong câu hỏi Nia có đề cập tên Blaise Zabini không?"

Dưới "dâm uy" của người nọ, Astoria lắc đầu rất không nghĩa khí, dẫn tới Blaise che ngực làm bộ thương tâm ghê gớm.

"Em nói này, mấy anh chắc thừa dịp đến xem nào nhiệt hà..." Cô không nhìn thấy Daphne và Pansy, biết ngay mấy người này theo đuôi đoàn Potter tới.

"Nghe em nói vậy, anh cũng phải đau lòng lắm." Draco mô phỏng động tác Blaise mang phong tình khác -- đưa tới một trận nôn khan: "Lẽ nào anh thì không thể chuyên môn tới thăm em sao?"

Astoria nhìn chằm chằm Draco không nháy mắt, mặt không hề cảm xúc. Rất lâu sau đó, khóe miệng cô mới co giật một hồi, "Ồ" một tiếng vô cùng không tự nhiên.

Blaise đùa giỡn, đó là đùa giỡn thực sự. Nhưng Draco đùa giỡn, làm cô không kìm lòng được coi là thật, lúng túng không biết ứng đối ra sao.

Draco cười mập mờ, Blaise không tạo được uy hiếp.

Khí trời dần dần lạnh đi, ma lực trong cơ thể Astoria không hề sôi trào như nước nóng sôi sùng sục nữa, cũng dần bình tĩnh lại.

"Yên tâm, thân ái." Bà Pomfrey rất vui vẻ: "Xương của con cũng không đau nữa. Điều này chứng tỏ mọi thứ đã về quỹ đạo. Ma lực của con đang tăng trưởng ổn định như những đứa trẻ bình thường. Nói không chắc, rất nhanh con có thể ra bệnh xá."

"Thật ư?" Astoria kích động, linh cảm của cô chính xác. Ma lực dung hợp cùng cơ thể làm cô có cảm giác thư thích mà không đau nhức khó chịu như trước. Rèm cửa sổ xung quanh không di động nữa.

Cô quyết định gạt bỏ tin tức tốt này. Cô phải cho bọn họ một niềm vui bất ngờ.

Tuần cuối cùng của học kỳ, chủ nhật này lại có thể đi Hogsmeade.

Astoria tạm biệt bà Pomfrey đã chăm sóc cô vài tháng, thu dọn vật dụng linh tinh, lặng lẽ về Slytherin.

Astoria nghe dò bọn Daphne đều đi Hogsmeade, vì vậy thoải mái đi vào phòng sinh hoạt chung.

"Câu được về rồi à? Greengrass." Mấy học sinh cùng năm hoặc lộ vẻ kinh ngạc, hoặc gật đầu chào hỏi thân thiết.

Astoria cũng cười nực nẻ đáp lại.

Mãi đến lúc nói chuyện đủ rồi, cô mới kinh ngạc phát hiện bên lò sưởi một mái tóc bạch kim quen thuộc đang ngồi ghế sofa đưa lưng về phía cô.

Không phải chứ...

Cô không hiểu sao rụt cổ một cái, cẩn thận từng li từng tí, đi tới rón rén.

Draco cứ như có con mắt đằng sau vậy, hỏi chậm rì rì: "Về rồi?" Tay anh còn đang cầm một quyển tác phẩm vĩ đại nào đó làm vẽ đang đọc.

"Ách... A... Vâng... Về rồi." Trong lòng Astoria thầm phỉ nhổ mình không tiền đồ, rõ ràng không làm sai chuyện gì, nhưng lại có cảm giác chật vật khi bị tóm.

"Lại đây ngồi." Draco ra lệnh nhàn nhạt.

Astoria le lười, đi tới ngồi đằng hoàng.

Không thể không nói, vị trí Draco chọn thật tốt. Phòng sinh hoạt chung đang không nhiều người, vừa vặn có thể ngăn cản tầm mắt.

"Em muốn cho mọi người một niềm vui bất ngờ..." Astoria nhỏ giọng giải thích.

Draco khép sách lại "Đùng" một tiếng, vô tình lại dọa nhảy Astoria.

Anh nghiêng người sang, một tay chống tay vịn ghế sofa, lòng bàn tay nâng gò má, nhìn Astoria một lát, nhìn đến nỗi cô sinh sợ hãi, bỗng tiến lên phía trước, mặt như muốn dán vào mặt cô: "Anh dùng thời gian dài như vậy pha chế thuốc..."

Astoria vội vã muốn phát biểu cảm kích trong lòng.

Draco không cho cô cơ hội, lại nói nhẹ nhàng: "Lẽ Giáng sinh, chúng ta hẹn hò đi!"

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Luyện Tập

Anh nghiêng người sang, một tay chống tay vịn ghế sofa, lòng bàn tay nâng gò má, nhìn Astoria một lát, nhìn đến nỗi cô sinh sợ hãi, bỗng tiến lên phía trước, mặt như muốn dán vào mặt cô: “Anh tốn thời gian lâu như vậy pha chế thuốc...”

Astoria vội vã muốn phát biểu cảm kích trong lòng.

Draco không cho cô cơ hội, lại nói nhẹ nhàng: “Lễ Giáng sinh, chúng ta hẹn hò đi!”

“Hẹn... Hẹn hò?” Astoria há miệng lắp bắp, mắt tròn lên tròn tròn. Mũi Draco phả không khí sát qua mặt cô, giống như một ngọn đuốc cháy hừng hực, thiêu đến gò má cô đỏ bừng.

“Em không nghe lầm, Nia thân ái.” Draco cong khóe miệng cợt nhả.

Anh dịu dàng cầm tay phải Astoria, khẽ hôn một cái: “Không biết tiểu thư Greengrass yêu dấu nghĩ sao...?”

“Draco...” Astoria chần chờ nói: “Em sinh ngày 7 tháng 3 năm 1981...”

(Tác giả nhầm đó. Astoria sinh năm 1982, sau Draco 2 khóa...)

Draco cười càng sâu: “Anh biết, năm nay tiểu thư Greengrass xuân xanh 12.”

Astoria nhìn chăm chăm anh khó thể tin, thật giống đang nói “Tôi mới mười hai tuổi, chỉ là một LOLI chưa dậy thì! Trước không lời sau không vênh, anh hứng thú cái gì? Đến cùng anh suy nghĩ gì aaaaa?!”

Draco có thể đoán được trong đầu dựa nhỏ của cô đang suy nghĩ gì đó, cười thầm, có vẻ ngả ngón duỗi một tay khác, cong ngón trỏ nâng cằm cô, dán mặt đến trước mặt cô, chớp mũi như sắp đụng đến chớp mũi cô: “Nia thân ái, hãy tin anh. Anh cũng rất tiếc, bằng tuổi chúng ta bây giờ, không thể làm rất nhiều chuyện.”

Anh hơi nghiêng đầu, như chuẩn chuẩn lướt nước hôn lên môi Astoria, sau đó kéo ra một khoảng cách, liếm môi một cái tà ác vô cùng, nói một câu như thêm chưa đã: “Nhiều lắm chỉ có thể như vậy.”

Astoria bị miếu sát trong nháy mắt, ngồi yên một chỗ, hồn bay lên chín tầng mây, một hồi lâu mới trở về thân thể.

*Miếu sát: giết bằng một chiêu trong một giây.

“Anh, anh, anh... Anh...” Cô cà lăm rồi.

Draco nắn nắn bàn tay nhỏ chỉ sờ thấy xương trong lòng bàn tay anh, lộ vẻ mặt tiếc nuối cực kì: “Thật vất vả lắm mới cao lên được. Sau này không được kiêng ăn nữa đấy!”

Không thể vì đẹp mà lơ là sức khỏe! Draco nghĩ thầm.

“Anh, anh, anh làm sao không lo lắng em sẽ từ chối?!” Astoria bị đùa giỡn sinh buồn bực. Người này tự quyết định hết mà!

“Em sẽ từ chối anh ư?” Draco nghe vậy nhìn cô đầy chân thành.

Astoria khẽ cắn răng: “Em, em sẽ! Em... Không...”

Nhưng mà, nhìn thấy Draco vì cô mà trong nháy mắt trở nên hệt hắc, cô lại xoắn xuýt, người này là “ân nhân” của cô...

Sự do dự của cô bị Draco nhìn trong đáy mắt.

Anh quyết đoán rút tay về ngồi thẳng người, cảm quyền sách vừa nãy đang xem, làm bộ vô tình nói: “Anh chỉ cảm thấy em ở bệnh xá nhầm chán lâu quá, có lẽ sẽ đồng ý ra ngoài chơi lễ Giáng sinh.”

“Nếu khiến em thấy bị quấy rầy...”

“A, em đồng ý, em đồng ý.” Astoria biết trước mất hết thái là anh cố ý, nhưng không thể không tiếp nhận nhiệt tình.

Trên khay trà không phải đang bày thuốc ổn định mà lực cô uống mấy tháng và đũa phép của cô mà!

“Draco, anh thật là một người tốt!” Astoria cảm giác mình bị Draco “đùa bỡn” trong lòng bàn tay dễ như ăn cháo, rất là không cam lòng, nhưng giáo dưỡng tốt đẹp làm cô không phát tác được, không thể làm gì khác hơn là ngậm cắn răng.

Draco có thể mơ hồ đoán được ẩn ý trong đó, nhưng chỉ nhủu mảy, cầm đũa phép của Astoria, đưa tới trong tay cô, làm một động tác mời lễ phép: “Không biết anh có vinh hạnh luyện tập bùa chú cùng tiểu thư Greengrass một lúc?”

“Hết sức vui lòng.” Astoria mỉm cười, đứng dậy, chu đáo đáp lễ.

Lúc này ngoài lâu đài Hogwarts đã bị tuyết phủ kín trời đất, đài thiên văn tuy yên lặng nhưng hiển nhiên lạnh đến mức không thích hợp hai người bọn họ luyện tập. Ở phòng sinh hoạt chung lại quấy nhiễu nhiều người khác.

Draco mang Astoria rời hầm.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Bỏ vài tầng, Astoria bắt đầu thờ hồn hển, cái này không thể trách cô. Ở trong bệnh xá mấy tháng, xuống giường đi vài bước cũng phải báo cáo, cô thiếu rèn luyện cơ thể nghiêm trọng.

Draco dừng lại, đưa tay ra ra hiệu cô nắm chặt.

Astoria miễn cưỡng tiếp nhận ý tốt của anh. Có người kéo phía trước ít ra sẽ thoải mái hơn chút.

Thấy cô không từ chối, trong mắt Draco mang theo đắc ý mà cười — Astoria không bài xích anh.

Một đường đi qua rất nhiều chân dung giáp sắt, Astoria thậm chí còn thấy mấy học sinh Gryffindor. Lúc này cô mới ý thức được hình như mình đang lên tầng tám.

Draco dừng lại đối diện một tấm thảm treo tường lớn, anh đi tới đi lui ba lần nhìn có vẻ đắn đo.

Sau đó, một tấm cửa bóng loáng xuất hiện trên vách tường.

Astoria bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra là Phòng theo yêu cầu! Nhưng trên mặt cô không dám biểu hiện tùy tiện, dù sao, không phải người bình thường nào cũng biết chỗ này.

“Anh tự tìm ra phòng bí mật này à?”

Draco gật gù: “Gần như vậy. Mời vào!”

Phòng theo yêu cầu giờ phút này trông như một phòng khách quý tộc. Lò sưởi trong tường lửa cháy hừng hực, vừa đi vào liền cảm thấy ấm áp dễ chịu.

Trên bốn vách tường đốt rất nhiều đuốc làm phòng sáng trưng. Giữa trần nhà treo đèn thủy tinh phong cách Baroque to lớn mà lộng lẫy. Trên ghế sofa bọc gấm vóc viền hoa văn cây cỏ xanh đậm xen vàng, hai bên tay vịn hình xoáy, nhìn qua cực kỳ xa hoa. Không cần ngồi liền biết, dưới lớp vỏ căng phồng là rất nhiều lông chim êm ái, ngồi xuống thoải mái vô cùng.

“Gian phòng rất tuyệt.” Astoria than thở tự đáy lòng.

Draco hơi khom người: “Đây là một căn phòng kỳ diệu có thể biến thành đáng vẽ em cần. Chỉ cần vừa nghĩ điều mình muốn vừa đi qua đi lại ba lần như anh vậy. Như vậy, chúng ta bắt đầu từ thần chú nào đây?”

“‘Expelliarmus’ (trước vũ khí) thì sao?” Astoria vẫn nhớ mãi không quên phong thái giáo sư Snape năm ngoái, dùng một chiêu liền giải quyết Lockhart.

Có điều thần chú trước vũ khí chỉ để cô luyện tập thôi.

Vừa bắt đầu, thần chú của Astoria dường như chẳng hề có tác dụng, chờ cô dần quen thuộc, đũa phép của Draco đã bay ra ngoài.

“Lạch cạch” Đũa phép rơi trên đất xa mấy mét, phát ra tiếng khe khẽ.

“Biểu hiện tốt lắm.” Draco khen ngợi cô. Lấy trình độ của học sinh năm hai nghỉ nửa năm còn bị tắc ma lực trước đó mà nhận xét, cô đã vượt qua mong đợi rất nhiều.

Astoria mừng rỡ như điên nhìn đũa phép nắm chặt trong tay: “Draco! Đây là thần chú thành công đầu tiên của em!”

Cô kích động đến giọng nói đều run rẩy.

Rốt cuộc cô có thể được coi như một phù thủy chân chính sao?

“Đúng, rất rõ ràng nó thành công.” Draco cười cổ vũ cô: “Nia, em sẽ thành công hồ nhiều thần chú hơn nữa. Đến đây đi, cơ hội đánh bay đũa phép một Malfoy chỉ có ngày hôm nay! Đề anh xem lần thành công kế tiếp của em!”

Astoria bị cảm động bởi lời của anh. Đúng, cô sẽ dùng rất nhiều thần chú, cô sẽ lại hô thần chú thành công một lần nữa!

“Accio đũa phép!” (triệu hồi đũa phép)

“Everte Statum!” (ném ngã)

“Impedimenta!” (ngăn trở)

“Aguamenti!” (rót nước)

“Duro” (hóa đá)

.....

Astoria quá mức kích động đã đem hình tượng thực nữ ném một bên, dùng tất cả các loại thần chú mình học được không khách khí chút nào. Mà Draco tránh né chật vật thật hiếm thấy.

Một quý ngài không thể phản kích toàn lực trong tình huống này. Anh chỉ có thể dùng bùa chắn Protego Maxima không ngừng hoặc là lần ra con rối hình người nào đó che trước mặt làm kẻ chết thay.

“Nia, em vừa mới hồi phục. Anh nghĩ em có thể dừng rồi! Để lần sau luyện tiếp đi!”

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Hẹn Hò (1)

Dù sao đây cũng là lần thứ nhất Astoria sử dụng nhiều bùa chú như vậy, cô đã bắt đầu thờ hồng học rồi.

Bỏ đĩa phép xuống, lý trí của cô tràn về như thủy triều lên.

Cứ việc Draco ngồi đối diện vẫn nỗ lực duy trì phong độ, nhưng mấy sợi tóc ngồn ngang đã bán đứng anh.

Trong lòng cô kêu to không ổn.

Cô hình như đã làm chuyện chẳng biết trời cao đất dày rồi...

Draco thả mình trên ghế sofa, dùng tay tùy tiện xử lý mái tóc một hồi, nói rất bất đắc dĩ: “Anh cứ tưởng em đang huấn luyện Thần Sáng đấy. Nếu anh nhớ không lầm, năm hai chỉ cần biến động vật thành ly rượu là được rồi...”

Astoria tràn đầy áy náy dâng hiến khăn tay sạch sẽ. Phòng theo yêu cầu không thể làm ra đồ ăn, cô không có cách nào đưa trà biểu hiện thành ý.

“Anh nói này, không phải em cố ý đấy chứ?”

Anh liếc mắt nhìn cô.

Astoria vội vã lắc đầu.

“Hừ!” Draco phát tiếng cảm khái không rõ nghĩa: “Được rồi, ít ra anh xác nhận được thực lực của em xuất sắc như tri thức lý luận vậy.”

Anh nâng một chân đặt lên một chân khác, hai tay lười nhác vịn trên thành ghế, nhàn nhã tự đắc thưởng thức khăn của Astoria trong tay anh.

Mà chủ nhân khăn tay ngoan ngoãn ngồi một bên, nói chuyện cùng Draco câu được câu không.

Chờ hai người nhớ tới thời gian, chuẩn bị trở về phòng sinh hoạt chung Slytherin, đã sắp đến giờ ăn tối rồi.

Do vậy, Draco đơn giản trực tiếp mang Astoria cùng đi đại sảnh đường.

Trên đường gặp bọn Blaise mới trở về từ làng Hogsmeade.

Biết được Astoria chính thức xuất viện, tất cả mọi người đều vui vẻ. Daphne ôm lấy em gái lắm lắm buổi tối phải viết thư cho cha.

Cocoa vẫn được Daphne chăm sóc thay kích động vọt tới bà vai Astoria như viên đạn, mổ tai cô thân thiết.

Blaise lợi dụng ưu thế chiều cao dùng sức xoa tóc Astoria: “Ai nha, Nia giống như cao lên này?”

“Ồ? Làm sao anh biết?” Astoria xác thực giật mình. Bà Pomfrey nói ma lực tăng trưởng khiến cơ thể cô cũng bắt đầu dậy thì. Trước khi rời bệnh xá cô

đặc biệt đo một lần, cao thêm 3 centimet. Đây cũng là nguyên nhân xương cổ hay đau, dài quá nhanh.

Draco nhìn “móng vuốt” của Blaise một chút, nói không nhanh không chậm “Vì gần đây cậu ta chẳng cao thêm được, không giống mấy người chúng ta vẫn đang phát triển. Tự nhiên cậu ta mẫn cảm vô cùng.”

Blaise khoát tay lên vai Draco, gia tăng trọng lượng: “Draco thân ái, tôi chỉ là cao nhiều một mồi nên nghỉ ngơi chút.”

“Hy vọng đừng giải lao lâu quá.” Draco nhún vai, ra hiệu mọi người cùng đi vào đại sảnh đường.

Ngoài dự đoán của Astoria, anh cũng không làm hành động khác người gì, ví như lúc nãy đi cùng nhau nắm tay vậy — lẽ nào cô hiểu sai rồi?

Kỳ thực Draco đang cân nhắc vấn đề liên quan đến Pansy.

Lấy sự hiểu biết của anh về Pansy, cô ta chắc chắn sẽ có phản ứng rất lớn với những động tác này, thậm chí có thể trở mặt trực tiếp với Astoria. Anh cần làm biện pháp phòng bị Pansy trước lễ Giáng sinh, mà không phải công bố ngay bây giờ, miễn cho mấy ngày nghỉ cuối mọi người cùng khó ở.

Rất nhanh, kỳ nghỉ Giáng sinh đã đến. Draco trở lại trang viên Malfoy lập tức đi thẳng vấn đề với cha mình, anh muốn hẹn con gái nhỏ nhà Greengrass ra ngoài chơi.

Lucius Malfoy ngắm nghía chiếc gậy đầu rắn bằng bạc của mình, nhớ lại dung mạo Astoria. Gia thế Greengrass cũng coi như xứng với họ Malfoy này. Con trai ông từ trước đến nay đều hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không hành động mù quáng gì. Thế nhưng liên quan đến ứng cử viên cho vợ tương lai của con ông, ông không thể không thận trọng.

“Tiểu thư nhà Greengrass sao? Nghe nói không lâu trước, cô bé có hơi ốm...”

Draco hiểu rõ nở nụ cười thầm. Cha của anh xem ra đã dự tuyển vợ cho anh từ lâu rồi. Bằng không chủ nhà Malfoy, làm sao sẽ quan tâm tình hình khỏe mạnh của một bé gái?

“Con nghĩ cha cũng nên nghe nói, đó chỉ là một bước chuyển ngắn để em ấy khôi phục. Con đã có vinh hạnh được kiến thức thực lực của em ấy.” Có cha đỡ đầu của anh ở đó, cha anh nhất định có tin tức lưu thông.

Lucius lộ nụ cười công thức hóa: “Vậy thì chúc mừng cô bé!”

Dừng lại mấy giây, Lucius nói: “Cha cho rằng tiểu thư Parkinson mới là quý cô con thân nhất.”

“Điều này rõ ràng thôi, bọn con chỉ vừa vặn bằng tuổi.” Ai nói hay đụng mặt nhau là thanh mai trúc mã rồi hả?

“Đúng vậy.” Lucius cho con trai một cái mỉm cười, nụ cười của người cha: “Cha tin ánh mắt của con, Draco.”

Draco gật đầu.

Nếu Astoria không có khôi phục ma lực, anh sẽ không nói thẳng thắn với cha. Dựa trên điểm thực lực này, là có thể giết tất cả điều kiện khác. Nhà Malfoy không thể có nữ chủ nhân gần như “pháo xịt”.

Biểu hiện thật xu lợi thực dụng, nhưng là hành vi rất thực tế.

Tình yêu không thể ăn như bánh mì, tình yêu chỉ là gia vị cuộc sống.

Nếu như anh không có kinh nghiệm trước đó, vững tin cuối cùng ma lực Astoria sẽ bình thường. Như vậy dù Astoria có không giống mọi người, lại hấp dẫn ánh mắt của anh, anh cũng sẽ cân nhắc có nên từ bỏ.

Bởi vì anh không thể không xem xét thân phận chủ nhà Malfoy trong tương lai.

Cũng may hết thảy đều rất thuận lợi, anh được cha đồng ý.

Về phần mẹ của anh.... Vẫn là giao cho cha giải thích đi!

Buổi tối một ngày trước Giáng sinh, Astoria mặc áo choàng nhỏ lông dê đồ thắm, bên trong là váy dài qua đầu gối, trên đầu có mũ dạ cùng màu đội nghiêng, trên cô mang khăn nhung thêu chỉ vàng, lẳng lặng chờ Draco đến.

Cô vốn định hẹn gặp nhau ở nơi nào đó. Như vậy dù Daphne có ở, cô có thể giờ trò qua mắt các thứ. Nhưng trong thư mời, Draco viết rõ ràng rành mạch, bởi Sirius Black vẫn chưa bị bắt, cân nhắc đến vấn đề an toàn, anh sẽ tới đón cô.

Astoria chỉ có thể ngoan ngoãn giải thích rõ với người nhà.

Về mặt Daphne biến hóa nhiều lần, cuối cùng thở dài, chấp nhận quan hệ của em gái và Draco.

Antonio cuối cùng cũng biết tại sao con trai quý hóa nhà Malfoy lại tốt bụng như vậy pha chế thuốc giúp con mình, âm thầm hận đến chân răng ngứa.

Nhưng không thừa nhận không được, cậu trai đi xuống từ xe ngựa kia và con gái nhỏ của ông rất xứng.

Tuy rằng phù thủy có cách thức đi lại rất nhanh và tiện lợi, nhưng cũng không phù hợp phong độ tao nhã quý tộc. Vì lẽ đó, nếu không phải không có thời gian, bọn họ vẫn nghiêng về lựa chọn xe ngựa xa hoa, đương nhiên chúng Muggle không nhìn thấy.

Draco mặc áo bành tô đen không cổ, mang mũ da chồn nước xa hoa, thong thả xuống ngựa, đưa đẩy nói chuyện vô cùng khéo léo với chủ nhà Greengrass nửa ngày. Dưới ánh mắt lom lom của lão Greengrass, nhìn rất phóng khoáng tự nhiên mang đi con gái bảo bối của ông.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Draco đã sớm đặt trước phòng ăn.

Gia đình trực tiếp đánh xe đến chỗ cần đến.

Draco biết Astoria không ăn, tuyển chọn tỉ mỉ một nhà ăn nghe nói đầu bếp gia truyền lâu đời.

Astoria cũng rất nề tính ăn hơn nửa khối sườn bò. Hiện tại cô không cần uống thuốc cả ngày, tuy rằng còn chưa từ bỏ đồ ngọt, nhưng sức ăn lớn hơn trước một chút.

Có điều hạng mục sau bữa tối không phải rạp hát như Astoria nghĩ, mà là một công viên phù thủy vùng ngoại ô.

Astoria hơi rùng mình run rẩy, đáng tiếc không thể sử dụng thần chú ngoài trường học. Cô thật muốn dùng pháp thuật sưởi ấm.

“Lạnh à?” Draco thấy thế, mở cái tủ trong xe ngựa, lấy ra một lò sưởi nhỏ tinh xảo đưa cho cô.

Astoria nhận lấy lò sưởi nhỏ nóng hừng hực, nhét vào trong ngực, cảm giác tốt hơn nhiều: “Tại sao phải đến công viên?”

Nhìn rừng cây rậm rạp tối tăm ngoài xe, cô thậm chí có ảo giác mình sắp bị Draco đem bán.

“Chờ chút nữa em sẽ biết.” Draco giả vờ thần bí, thay cô tỉ mỉ vuốt phẳng nếp nhăn tay áo.

Astoria bắt đầu dĩ hoi co lại, nhỏ giọng thăm thỉ: “Trông em giống sắp bị người bán còn muốn giúp người kiếm galleon hả?”

“Không. Nếu em thực sự như vậy, bán đi chỉ được mấy đồng knut. Ngu ngốc không đáng giá.” Draco không nhìn được nở nụ cười, vuốt ve lọn tóc vàng buông xuống trên vai cô: “Chúng ta đang đi hẹn hò, em quên sao?”

*1 galleon = 17 sickle, 1 sickle = 29 knut (galleon: tiền vàng, sickle: tiền bạc, knut: tiền đồng).

Astoria nghe hai chữ ‘hẹn hò’ liền đau đầu.

Hai chữ này làm cô lẩn qua lộn lại suy nghĩ thật nhiều ngày.

Theo lý mà nói vì Draco thích cô mới hẹn cô. Nếu như đây là thật, vậy nói cách khác, Draco là một tên LOLICON, thích những em gái nhỏ mặt mày như búp bê, nên mới có hứng thú với cô.

Điều này làm người có tuổi tác tâm lý gấp đôi thể xác như cô làm sao chịu nổi?

Đương nhiên, không thể loại trừ anh thích tâm hồn bên trong cô.....

Vì không muốn sau này xuất hiện biến cố phức tạp, cô nên nói chuyện này rõ ràng.

Astoria do dự chốc lát, mở miệng thành khẩn: “Draco, em nghĩ có một số việc, nên nói cho anh biết...”

Tay Draco đột nhiên dừng lại một chút, lại thật giống như chưa gì xảy ra tiếp tục động tác vừa nãy.

Cô muốn nói cái gì? Bí mật của cô?

Astoria nghiêm túc cực kì nhìn mắt anh chăm chú: “Ừm... Thực ra cá nhân em càng thích những người đàn ông lớn tuổi chín chắn. Mà anh...à... có vẻ... có vẻ quá non trẻ rồi... Hay là Blaise thích hợp anh hơn?”

Draco cảm giác đoạn thần kinh nào đó tên “nhấn nạt” đứt đoạn, khu vực trong đầu phụ trách hàm đường này tan vỡ rồi.

Anh cười gượng dở, bỗng nhiên nắm cằm Astoria: “Nia yêu dấu, em có ý ư? Lẽ nào em còn nhớ chuyện cười năm ngoái? Non trẻ? Anh non trẻ? Cách nói này cũng mới mẻ lắm, anh nghĩ em mới là thành phần non trẻ đây.”

Astoria rất oan ức, buông mí mắt: “Em chỉ cảm thấy chúng ta còn rất nhỏ.... Em không hiểu sao anh phải tìm em hẹn hò. Nếu anh thực sự thích mấy cô bé nhỏ hơn anh, Slytherin còn có rất nhiều người phù hợp điều kiện này...”

Lực ở cằm mạnh thêm, Astoria co rúm lại. Đặc biệt dưới con mắt hung ác của Draco, lời của cô đều phải nuốt xuống.

Draco cuối cùng cũng coi như hiểu cô bé này nghĩ gì.

“Nia, anh không bị vẻ ngoài của em lừa dối. Em cũng không thể bị vẻ ngoài anh lừa.” Anh nói một cách đầy ý nghĩa sâu xa.

Astoria khẽ nhếch miệng, nhìn anh kinh ngạc, trong lòng suy nghĩ ý tứ trong lời của anh, cũng không dám mở tiện tùy tiện.

Qua hồi lâu, thấy Astoria không nói lời nào. Draco cũng không định bức nữa, mà buông tay dịu dàng, chuyển thành xoa xoa khuôn mặt cô: “Anh thích, không phải bé gái vừa thấp vừa bé nhỏ. Anh thích, không phải Astoria Greengrass ấu trĩ. Nếu như đầu óc em ngây thơ như vẻ bề ngoài, anh sẽ chỉ coi em là em gái bình thường thôi.”

Anh giúp cô nhẹ nhàng vén vài sợi tóc ra sau tai, lại kiên nhẫn nói: “Nếu như anh thật sự ngây thơ như vậy, em sẽ không đồng ý hẹn hò với anh, không phải sao?”

“Chỉ có chúng ta mới phát hiện cái thực chất dưới vẻ ngoài của người kia. Nếu bỏ lỡ, chúng ta sẽ cô đơn rất lâu, thậm chí là cả đời.”

Cô đơn cả đời. Astoria trầm lặp lại câu nói này, cực kì nặng nề.

Tuy có thể sống thêm một đời, tuy có thể triển khai pháp thuật thần kỳ, mặc dù có cuộc sống giàu có, thế nhưng cô cô đơn.

Cô không có chỗ kê bí mật của mình. Cô và người xung quanh vĩnh viễn không nói được thật lòng.

Cô thậm chí từng oán giận những ký ức ấy. Nếu như không có nó, cô sẽ là một cô bé ngây thơ, cô sẽ thần nhiên hưởng thụ tình thân, cô sẽ mơ mộng tình yêu, có cuộc sống thật sự của trẻ con.

Draco từng trong nháy mắt khiến cô suy nghĩ cho rằng anh cũng có một linh hồn thành thực, cô đơn bập bênh mâu thuẫn với nhục thể.

“Em sẽ từ chối anh sao?” Draco dùng loại giọng điệu nguy hiểm mê hoặc hỏi cô.

“Không...” Astoria trả lời hoảng hốt, sau đó giống như tỉnh táo lại. Cô nắm chặt nắm đấm, làm ra quyết định: “Draco, anh vừa nói thích.”

“Đúng, anh đã nói vậy.” Draco duỗi hai tay nâng mặt cô, khẽ rặn từng chữ: “Anh thích em, Astoria.”

Astoria gạt gù, sau đó nói nhẹ nhàng: “Em có vẻ cũng thích anh, nhưng em không biết thích ở mức độ nào. Anh có thể cho em thời gian nuôi dưỡng nó không?”

Draco gật đầu vui vẻ: “Chúng ta có rất nhiều thời gian.”

“Có điều...” Astoria còn nói: “Anh có thể giải quyết nợ hoa đào bên cạnh anh trước tiên không? Em không muốn tình cảm còn chưa được bồi dưỡng đã bị hao mòn hết.” Cô không muốn lúc “in relationship” với Draco còn phải buồn phiền vì Pansy ghen tuông.

“Khụ!” Draco giả vờ ho nhẹ một tiếng: “Anh biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Hẹn Hò (2)

Ngay lúc hai người đang thảo luận vấn đề tình cảm, xe ngựa đã dừng bên một cái hồ không lớn không nhỏ.

Bốn phía quanh hồ dựng giá đuốc cao cháy hừng hực.

Dưới ánh lửa chớp chòn, Astoria nhìn thấy mặt hồ đã đóng băng, rắn chắc đến độ trẻ con cũng có thể yên tâm nhảy nhót nô đùa trên đó.

Vây quanh hồ là các lều trại tư nhân nửa khép hờ lộ ra ánh sáng mờ ảo sắp xếp có trật tự.

Draco gỡ áo choàng da chồn liền mũ màu đen trên thành xe khoác lên cho Astoria, cẩn thận cài khuy cổ lại đội mũ lên, lúc này mới nâng cô xuống xe ngựa. Gia tinh lập tức đánh xe rời đi.

Trong vài lều mơ hồ truyền ra tiếng nói chuyện cười đùa.

Astoria được Draco nắm tay đi vào cái lều vàng nâu to nhất ở chính giữa. Cho dù là buổi tối cũng có thể nhìn ra phong cách hoa lệ của nhà Malfoy.

Cô âm thầm buồn cười, may mà không buộc con chim công ngoài lề, nếu không con vật đáng thương đó nhất định sẽ hả hê run rẩy, đó mới gọi là mất mặt...

“Đây là gì vậy, biểu diễn à? Ở trên hồ?” Lều bật mở rộng cửa hướng mặt hồ, thật giống quay mặt vào một sân khấu thiên nhiên, Astoria đã gần như đoán được chương trình đêm nay.

Trong lều lò lửa đã nổi lên thật lâu, ấm hơn bên ngoài nhiều. Không biết do dùng bùa chú gì, ngoài cửa như có lớp kính trong suốt ngăn cản những cơn gió lạnh tràn tới.

Draco không trả lời, chỉ vỗ tay cái đập. Gia tinh vừa rời đi lại xuất hiện, nó chu đáo nhận lấy áo choàng của cậu chủ nhỏ và khách lại pha thêm bình trà, bày món ăn nhẹ.

Draco khẽ nhìn đồng hồ móc ra từ trong ngực: “Đã đến giờ.”

Lửa bập bùng bốn hướng quanh hồ đột nhiên dập tắt, xung quanh lập tức tối đen.

Tiếng nhạc du dương bỗng vang lên.

Những ngọn đuốc lại bùng cháy, nhưng lần này là nguồn sáng ổn định, giống như những đốm mặt trời nhỏ. Trên mặt hồ được chiếu sáng như mặt gương bỗng có mấy vũ công không giống loài người trượt ra. Chúng giống như những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, có điều cả người trắng như tuyết, ngay cả mái tóc dài cũng màu trắng; trên mặt, trên người dùng màu sắc sỡ vẽ ra những cảnh hoa thảo mạn nhỏ, sinh động như thực sự nở những đóa hoa.

“Vũ đoàn ba lê trên băng của Yêu Tinh Tuyết đến từ Nga” Draco giải thích: “Đừng dịp họ đến Anh biểu diễn”.

“Em cứ nghĩ anh sẽ dẫn em đi xem ca kịch cơ.”

Draco vừa thay cô phủ thêm một lớp áo bành tô thật dày, vừa nói: “Giáng sinh năm nay mấy vở diễn cũng không có gì đặc sắc, về sau mình còn nhiều cơ hội để xem”

Astoria không biết Draco đang ám chỉ kinh nghiệm của kiếp trước, chỉ cảm động kéo chặt áo bành tô, bắt đầu thưởng thức Yêu Tinh Tuyết khó gặp này.

Loại sinh vật này quả thật là vũ công trời sinh, uyển chuyển ngay múa trên mặt băng theo giai điệu duyên dáng, diễn lại chuyện tình yêu kéo dài không đổi.

“Biểu diễn quá xuất sắc!” Nương theo tiếng vỗ tay, Yêu Tinh Tuyết đi xuống sân khấu.

Trải qua hai tiếng đồng hồ chiêm ngưỡng, Astoria được mở mang tầm mắt còn chưa hết thòm thèm.

Draco cười thần bí, đứng dậy đến trước mặt cô lại phủ thêm cho cô một lớp áo choàng nữa, sau đó giơ tay phải ra ngoài ra hiệu cô đưa tay cho anh.

Astoria nghi hoặc làm theo, được Draco dẫn ra ngoài lề. Cô khó hiểu: “Chúng ta không về sao?”

Cô nhìn thấy rất nhiều xe ngựa đang lục tục rời khỏi công viên, còn mấy gia tinh đang ở lại thu dọn lều bạt.

“Suyt... Ngẩng đầu lên xem” Draco quay mặt về phía cô, chỉ lên mặt hồ.

“Cái gì cơ?” Astoria nghe theo ngẩng cao đầu.

Sau một phút, bầu trời đêm tối đen bỗng phóng ra những hình đóa hoa sáng lạn, sặc sỡ đến chói mắt.

“Pháo hoa!” Astoria kinh ngạc.

Cô nghe được tiếng than thở từ những khán giả vẫn chưa rời đi gần đó.

Những đốm lửa sáng rực rỡ xuất hiện nhiều hơn trên không trung, lưu lại một nháy mắt mỹ lệ trên bầu trời vô tận.

Thời điểm Astoria xem đến mê say, Draco lặng lẽ đem hai tay vói vào tay áo cô, không chút do dự nắm chặt bàn tay nhỏ mềm mại không xương gầy.

“Em thấy sao?”

“Thật đẹp!” Astoria cực kì thích niềm vui bất ngờ này. Pháo hoa phù thủy thú vị hơn của Muggle nhiều, vì nó giữ được thời gian dài, còn có thể biến đa dạng.

Draco nở nụ cười: “Như vậy xin hỏi anh có được thưởng không?”

“Thưởng?” Màn pháo hoa đã kết thúc, Astoria lưu luyến thu hồi ánh mắt, khó hiểu hỏi lại anh.

Draco trực tiếp dùng hành động nói cho cô biết, anh muốn “thưởng” cái gì.

Tóm tắt lời tác giả:

Sau đây là một hồi trao đổi không khí qua miệng giữa hai bạn trẻ- chuyện tất yếu bạn nhỏ Draco làm với vợ tương lai.

Xin mời các bạn hãy rèn luyện khả năng YY (tưởng tượng đời thực) của não. Cái này như ăn mì không có túi gia vị, đi vệ sinh không có giấy chỉ có thể hát NOBODY ~

Lúc sau, chờ Astoria dần bình ổn lại hô hấp, Draco cười xấu xa liếm môi một cái: “Nia, chuyện này cần luyện tập nhiều mới có hiệu quả nha.”

Astoria cả kinh ngáng đầu: “Không phải chứ? Anh. A....”

Lời của cô chưa kịp thốt ra đã bị cậu Malfoy chặn lại nhanh chóng, lại bắt đầu một lần “luyện tập”.

Cuối cùng bởi vì “luyện tập” quá độ mà cả người mệt mỏi, Astoria được Draco tốt bụng ôm công chúa trở về xe ngựa.

Astoria sờ đôi môi vừa nóng vừa sưng, phiền muộn oán giận “kẻ đầu trâu”: “Anh như thế này làm sao em còn mặt mũi về nhà nữa??”

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thi Đấu

Kỳ thực Astoria biết rõ, cốc thủy tinh để yên sẽ không vang, hai cốc thủy tinh chạm nhau mới kêu ra tiếng. Cô rõ ràng đã ngầm thừa nhận và tiếp nhận nụ hôn của Draco, thậm chí đến cuối còn thích thú. ...

Nhưng cô không cam lòng mà. Tại sao người này làm chuyện gì cũng giống như có kế hoạch trước, tất cả nằm trong lòng bàn tay?

Hình tượng khác xa với cậu ấm rầm rúi vô cùng trong nguyên tác à nha!

Còn có, kỹ xảo hôn môi chết tiệt từ đâu tới vậy? Lẽ nào nhà Malfoy đã cho anh ta học xxx gì đó?

Lập tức, rất nhiều tình tiết trong đồng nhân chen chúc tới, ví như Tiên Nữ gì đó...

Sắc mặt Astoria không vui, nắm chặt nắm đấm. Nếu là sự thật thì cô sẽ, cô sẽ.... Chuyện quá khứ cô không thay đổi được, nhưng bây giờ đã qua lại với nhau, cô tuyệt đối không cho phép hành vi quá trớn này nữa!

“Khụ!” Antonio phát hiện con gái nhỏ đang mất tập trung, chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở.

“A, xin lỗi thưa cha.” Astoria lấy lại tinh thần từ màn hình máy tính Muggle, vội vã ngồi nghiêm chỉnh.

“Không có gì.” Antonio nhìn bảo bối nhỏ của mình có tâm ý khác. Không nghĩ tới, không nghĩ tới. Nháy mắt một cái, bảo bối nhỏ đã học năm hai, còn có bạn trai, lại còn là con trai độc nhất nhà Malfoy!

Nhìn dáng vẻ con gái hồn vía lên mây, ôi con gái lấy chồng như bát nước đổ đi!

“Nia, mẹ con đã mất nhiều năm, có một số việc, cha không thể không nói thay mẹ con.” Antonia bắt đầu căn nhắc liên miên một cách trịnh trọng: “Con phải biết, gia đình giống chúng ta vậy, luôn coi trọng nhất môn đăng hộ đối. Chúng ta cần kéo dài dòng máu thuần khiết cao quý. Chúng ta phải gánh vác trọng trách gia tộc, vì vậy, có lúc chúng ta không thể tự làm chủ hôn nhân của mình.”

Astoria gật gù: “Con hiểu thưa cha.”

Khi cô ý thức được mình sinh ra ở gia đình như thế nào, sẽ cùng lúc hiểu được, chính mình có được rất nhiều, cũng sẽ mất đi rất nhiều.

“Sự lựa chọn của chúng ta rất hẹp, bởi chúng ta không cần dòng máu không tinh khiết. Nhưng mà con gái yêu, con không cần lo lắng quá. Cho dù là thông gia liên hôn cũng sẽ có gia đình hạnh phúc, như cha và mẹ con chẳng hạn.” Antonio như lâm vào trong hồi ức. Một hồi lâu, ông mới nói tiếp: “Đương nhiên, nhà Malfoy cũng là lựa chọn tốt.”

Astoria chớp mắt mấy cái. Cô chợt phát hiện, chính cô đang chạy lại trên quỹ đạo trở thành “Bà Malfoy”... Một tương lai dường như cô từng đã mâu thuẫn.

“Hai con còn có mấy năm ở Hogwarts bồi dưỡng tình cảm. Chuyện này cũng vì muốn tốt cho con.” Antonio nói ý vị sâu xa.

Nghe vậy, Astoria cảm thấy dễ dàng hơn. Xác thực còn có thời gian mấy năm. Nếu như bọn họ không thích hợp, Slytherin còn nhiều cậu trai khác. Nếu Slytherin không có, trên đại lục Châu Âu chắc chắn sẽ có.

Sở dĩ cô khó chịu như thế, hoàn toàn là phản cảm vận mạng nhất định xảy ra trong nguyên tác.

Số mệnh an bài Voldemort bị tiêu diệt, cô rất đồng ý.

Nhưng người ta là nhân vật phản diện trùm cuối, nhân vật quan trọng xuyên suốt toàn bộ tác phẩm. Thậm chí nếu không có hắn thì sẽ không có Đáng Cúi Đầu gì cả! Đối với Hollywood, loại nhân vật phản diện tà ma quỷ quái này nhất định phải có một diễn viên nam thực lực đầy mình đảm đương, thù lao kinh người.

Mà cô đây? Astoria Greengrass, chỉ lộ mặt chương cuối cùng, còn như đánh Mosaic, diễn viên trong ngoài cả tên cũng không biết, so “Sakuragi’s Gang” còn chẳng bằng.

Hãy nhìn lại quần chúng nổi danh cuối cùng chết không minh bạch — chủ nhiệm Snape — người tận tâm tận lực làm “Người xấu” bảy năm, chết dưới miệng một con rắn, liên con cú mèo cũng lĩnh com hộp*! Tác giả JK như sợ phải chia tiền hoa hồng nhiều lắm hay sao!

*lĩnh com hộp: diễn viên quay hết vai thường được nhận com hộp đi về.

Tôn Ngộ Không còn ồn ào đòi Diêm Vương bóp méo sổ Sinh Tử đấy!

Lẽ nào không cho cô chống lại số mạng một hồi?

Draco sẽ không thể nào nghĩ đến, con đường cưới vợ của mình gian khổ, chính do nguyên nhân này!

Có câu chưa thấy heo chạy cũng ăn qua thịt heo, tuy rằng Draco không đòi bạn gái nước chảy mây trôi như Blaise, thế nhưng kiến thức cũng rộng rãi. Trải nghiệm nhân sinh mấy chục năm, đối phó một bé gái tự nhiên cũng có mô có dạng.

Hơn nữa anh có tư bản ưu tú, người nào không bắt vào tay? Trừ khi ít có tâm linh tương thông hoặc không khí không hợp.

Anh có thể cảm giác rõ ràng Astoria có hảo cảm với mình, không giống cô lạnh nhạt với những người không liên quan, cũng không như cô giữ khoảng cách với bạn bè bình thường. Dưới sự theo đuổi của anh, cô cũng sẽ không kim lòng được.

Nhưng lúc nào cũng thiếu một bước.

Nhiều năm sau đó, Draco thường bóp cổ tay than thở, con trai mình vốn có thể làm đàn anh của Potter đấy!

Sau lễ Giáng sinh đồng ý hẹn hò với Draco, Astoria luôn bận tâm Pansy ghen tuông.

Ai biết được trên tàu trở lại trường khai giảng, Pansy nhìn thấy họ đi vào cùng nhau, mặt cũng chỉ hơi cứng lại, sau đó chào hỏi như trước chẳng có chuyện gì xảy ra.

Daphne yên tâm hơn nhiều.

Blaise cảm khái: “Tôi nói thẳng nhóc cậu khẳng định chẳng có ý tốt! Người nhà Malfoy làm sao có thể làm chuyện gì lỗ vốn chứ! Tên này có phải uy hiếp em lấy thân báo đáp không đấy?”

Astoria ngẩng mặt lên nhìn phía Draco, mà anh cười hi hi nhìn cô, ra hiệu cô trả lời.

“Đúng vậy!” Astoria gật đầu: “Em nghèo đến nỗi trừ tiền ra chỉ có tấm thân này. Anh ấy lại không muốn tiền.”

Draco khẽ cười thành tiếng, hôn tay cô một cái, dẫn cô ngồi xuống.

Blaise chẳng thể làm gì khác ngoài dùng anh đào dụ dỗ Cocoa trên vai Astoria — trước kia cậu ta luôn ngồi cạnh Draco — miệng còn lẩm bẩm không dứt: “Có người mới, đã quên người xưa, chỉ thấy người mới đẹp như hoa, không thấy người cũ lệ rơi ròng ròng...”

Draco và Astoria cùng nhìn nhau cười, bọn họ đang nhớ lại chuyện cười năm ngoái.

Draco giả vờ tặng hăng: “Xin lỗi, Blaise. Nhà Malfoy cần người thừa kế.”

Anh dừng lại một chút: “Có điều nghe cha đỡ đầu nói, thực ra ma được sinh con trong truyền thuyết có tồn tại! Nếu cậu đồng ý...”

“Ôi, không, tôi không muốn!” Blaise giơ hai tay đầu hàng, da gà cậu đã nổi toàn thân kháng nghị rồi.

Pansy cười vui vẻ vô cùng: “Này, Draco, thật ra nhà Zabini cũng cần người thừa kế! Vậy chúng ta chắc cần hai phần ma được sinh con rồi!”

Trong phòng cười phá lên.

“Một tuần sau chúng ta có trận đấu với Ravenclaw đấy.” Blaise cuống quýt nói sang chuyện khác: “Điểm số có thể sẽ không chênh lệch lớn.”

“Có điều, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về Slytherin.” Draco đã hạ quyết tâm từ lâu. Năm thứ ba nhất định phải thắng làm mặt mày rạng rỡ lần thứ hai! Bởi vì đến năm tư, Quidditch sẽ nhường sân cho cuộc thi Tam Pháp Thuật, mà năm thứ năm... Cuộc sống sẽ càng ngày càng hỗn loạn, cúp Quidditch sẽ mất ý nghĩa ban đầu. Nghĩ đến Potter dù có Tên lửa cũng không có đất dụng võ, anh phải cười trên sự đau khổ của người khác.

Lại như Potter không tận dụng hết Nimbus 2001, anh cũng sẽ không đi đổi Nimbus gì cả. Chờ tất cả kết thúc, anh sẽ dùng nhiều thời gian hơn đi câu lạc bộ Quidditch giải trí.

“Nhớ đến xem anh đấy.” Anh nói nhỏ bên tai Astoria: “Em bỏ lỡ rất nhiều trận rồi. Thật không công bằng với anh!”

“Ồ? Không công bằng cái gì? Em đi thi công bằng hả?” Astoria cảm thấy anh hà hơi làm tai ngứa, không được tự nhiên muốn đưa tay lên sờ, lại bị anh cầm lấy.

“Em không tiếp sức cho anh, làm sĩ khí của anh giảm sút... Mà học viện người ta nhân khí tăng vọt, như vậy không công bằng với anh, không công bằng với Slytherin!”

Astoria hờn dỗi liếc anh một cái: “Đồ quý sứ! Tội danh này quá lớn! Như vậy nếu em đi, anh thua thì làm sao bây giờ?”

“Anh sẽ không thua.”

“Tự tin là chuyện tốt, nhưng tự phụ thì không được nha! Chẳng may thì sao?”

Draco nắm tay cô, dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nói: “Vậy thắng để anh hôn em. Thua anh cho em hôn.”

“A...” Astoria trầm ngâm hai giây, nhếch miệng: “Anh trêu em!”

Draco trịnh trọng nói: “Không, anh đang đùa giỡn em!”

Astoria âm thầm bấm anh một cái, đáng tiếc sức mạnh không đủ, Draco xem càng giống khiêu khích.

Anh liền không khách khí chút nào thuận ý người đẹp, hôn trộm một cái.

“Này này, xem nhiều mắt có lỗi đấy!” Blaise vung hai tay che mắt Goyle và Crabbe: “Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.”

Astoria mắc cỡ vội vã đẩy Draco ra. Cô suy nghĩ có phải Daphne đang ngồi cùng, có điều quay mặt sang lại nhìn thấy Pansy.

Mặc dù Pansy cổ gấu, giả bộ bình tĩnh, nhưng làm sao cũng không che hết được đồ kị.

Thậm chí Astoria có thể nhìn từ mặt cô ta sự phẫn nộ và không cam lòng nào đó. Nhưng chỉ trong chớp mắt, Pansy lại điều chỉnh tâm tình của mình, đổi lại vẻ mặt như lúc lên tàu.

Quả nhiên, mối tình đầu của bé gái đầu dễ quên như vậy... Astoria nghĩ chưa xót, đang quen nhau mà bên cạnh còn một người tu bình giấm chua ừng ực, có nên coi người bạn trai mà người gặp người thích, hoa gặp hoa nở là bạn trai tốt không?

Draco không cho là đúng, ôm chặt lấy Astoria. Anh thân thiết bạn gái anh có gì là sai?

“Blaise, cậu như vậy là không đúng. Nên để Goyle và Crabbe học tập mở mang kiến thức, không phải sao?” Người nói chuyện vậy mà lại là Pansy, cô ta xem như đùa vui dễ dàng.

Dọc theo đường này, Pansy có vẻ đặc biệt hoạt bát, thật giống như người yêu đương là Goyle và một cô gái không liên quan nào đó vậy, còn Draco vẫn cứ là ngọn cỏ vô chủ, Astoria chỉ là em gái bạn tốt.

Astoria cảm thấy cả người không dễ chịu.

Draco cũng cảm thấy, động viên vỗ vỗ cô: “Chúng ta sắp đến rồi.”

Sắp đến rồi nghĩa là lại sắp gặp Giám ngục ở cửa lớn. Astoria rùng mình một cái, những thứ đó không cho cô ấn tượng tốt.

“Hừ, giám ngục cũng chỉ có vậy. Đứng canh bao ngày rồi, vẫn để Black trà trộn Hogwarts!” Blaise lạnh lùng oán giận. Đêm Halloween ngủ sàn nhà đó làm cậu lưng đau eo nhức, thiếu gia nhà Zabini lần thứ nhất trải nghiệm điều này.

Daphne cảm thấy rất lúng túng khi em gái mình hẹn hò với người bạn tốt thích, cô cố tỏ ra thân mật hơn ôm cánh tay Pansy, tỏ vẻ mình không dính líu đến vấn đề tình cảm: “Trời... Lại là bọn Giám ngục đáng ghét!”

“Blaise, có muốn một cơ hội luyện tập hay không?” Draco vừa chuyển động đũa phép trong tay, vừa đứng dậy, nhưng một tay khác vẫn luôn nắm chặt Astoria.

Blaise cũng lấy đũa phép ra, đáp lễ: “Tình nguyện ra sức vì các vị tiểu thư.”

Tin tức Potter nhận được một cái Tên lửa ở lễ Giáng sinh rất nhanh truyền khắp toàn trường, khiến Slytherin cũng cảm thấy bất an.

Bởi lúc trước Slytherin đã thắng Gryffindor, nên bọn họ không gặp nhau mùa giải phía sau. Thế nhưng Marcus bắt đầu lo lắng Gryffindor có thể dẫn trước Hufflepuff rất nhiều điểm: “Dù sao đó là cái chổi mới nhất, tốt nhất, nhanh nhất trên thế giới.”

Trải qua một năm cùng nhau huấn luyện, White hoàn toàn tự tin vào Draco: “Chúng ta có Malfoy, cũng có thể vượt Ravenclaw rất nhiều điểm.”

Draco dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve viền chén thủy tinh: “Tôi nghĩ chúng ta cần thảo luận về chiến thuật — làm sao để tăng điểm, làm cho khả năng thắng cao nhất.”

Marcus khổ não nắm tóc: “Nhưng trận của Gryffindor ngay phía sau, chúng nó có thể bắt chước phương pháp như chúng ta.”

“Không cần lo lắng. Tin rằng lần thứ nhất có Tên lửa, Đấng Cứu Thế sẽ không dễ chờ đợi khoe mẽ, sẽ lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai làm ưu thế của Gryffindor.” Draco ung dung thông thả phân tích: “Nếu như nó cười trên cái chổi nhanh nhất thế giới, còn lãng phí mấy tiếng mới có thể bắt được Golden Snitch, tại sao chúng ta không nghĩ kỹ một hồi?”

Marcus bỗng nhiên tỉnh ngộ, tán thưởng vỗ vai anh, đi điều chỉnh phương án tác chiến.

Blaise lò mò tới, hỏi nhỏ Draco: “Ngài Malfoy định liệu trước mọi thứ, làm sao ngài có thể xác định lúc chúng ta thi đấu, Golden Snitch sẽ không xuất hiện ngay?”

“Không, tôi xác định nó sẽ xuất hiện ngay.” Draco nhú mày.

Ngày thi đấu đã đến, thời điểm buổi sáng, các đội viên Slytherin mặc đồng phục thể thao, ngồi ở đại sảnh đường hưởng thụ bữa sáng.

Marcus phát hiện đội viên quan trọng nhất đội mình còn chưa xuất hiện: “Malfoy ở đâu vậy?”

Anh ta nhìn phía Blaise bạn cùng phòng của Draco đầu tiên. Nam sinh cao to da đen nhún vai: “Tôi không có giấu cậu ta đi đâu.”

“Astoria vừa gọi cậu ấy đi rồi, em nhìn thấy.” Pansy bỗng đứng ra nói, sau đó giải thích với Daphne: “Đó là lúc cậu còn chưa tới phòng sinh hoạt chung.”

Marcus nhú mày: “Lúc nào rồi...”

Daphne có chút lúng túng, Pansy lại như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đùa giỡn cùng cô.

Mãi đến tận lúc thức ăn trên bàn biến mất hết, Draco và Astoria còn chưa có xuất hiện.

Marcus không nhìn được, anh ta đứng lên, đi đi lại lại tại chỗ.

Lại qua mấy phút, Marcus dường như muốn đập mặt đất ra mấy vết chân rồi.

Lúc này, hai người kia mới khoan thai đến muộn.

Hai gò má Astoria đỏ bừng, đôi môi tron bóng như bánh pudding dâu, người tinh mắt vừa nhìn liền biết vừa xảy ra chuyện gì.

Có điều giờ phút này trên mặt cô hơi tức giận, hoàn toàn không giống Draco hớn hờ mặt mày.

Pansy giành trước vội vàng quan tâm “Nĩa. Sao muộn vậy mới đến? Trận đấu sắp bắt đầu rồi!”

Astoria chưa kịp trả lời, Marcus ho mạnh một tiếng: “Tiểu thư Greengrass, chờ xong trận đấu, em tùy tiện trao đổi với Malfoy nhiều cũng được. Nhưng mà bây giờ, có thể trước trả Tầm thù cho bọn anh không?”

Lời nói kỳ thực có đao có búa, ai cũng có thể nghe ý không vừa lòng trong đó. Astoria cũng hiểu rõ anh ta đang ám chỉ chính cô vì muốn giao lưu tình cảm với bạn trai, suýt nữa làm lỡ trận đấu.

Cái tội này cũng lớn quá! Vấn đề là, căn bản không phải cô muốn giao lưu!

Cảm giác được ánh mắt Slytherin xung quanh khác thường, Astoria ai oán cúi thấp đầu, “điềm đạm đáng yêu” trừng Draco một hồi.

Dưới tình huống này, nếu cô phui tay áo rồi đi sẽ vô cùng vô lễ; lớn tiếng biện bạch lỗi do Draco càng không phong độ, thậm chí sẽ bị cho là ngụy biện;

nhưng bắt cô phải thừa nhận mình làm trễ nải anh thi đấu, nằm mơ!

Rõ ràng do tên chết tiệt da mặt dày lại lấy cớ “luyện tập”, trao đổi nước miếng nửa ngày...

Draco là ai, chỉ ít xung quanh không có một học sinh vị thành niên nào có thể khôn khéo hơn anh, dăm ba câu liền rõ các đồng đội bị gạt.

Anh nhàn nhạt liếc Pansy bên cạnh. Sáng sớm lúc anh mang Nia rời phòng sinh hoạt chung, ngửi thấy rõ mùi nước hoa quen thuộc, khẳng định cô ta liền trốn ở cái xó nào đó!

“Xin lỗi, Marcus!” Draco tiến lên trước một bước, dùng thân thể che lại một số tầm mắt, lộ ra nụ cười lưu manh: “Tôi hôm qua, tôi dùng cốc trà của Blaise bói toán, phát hiện tôi cần Astoria chúc phúc để tăng may mắn. Vì vậy sáng sớm nay chẳng thể chờ được đi cầu em ấy quan tâm rồi.”

Anh liếc Blaise, người sau lập tức hiểu ý cười ha ha: “Tôi nói làm sao trời sáng đã không thấy tăm hơi!”

Draco lùi lại dắt tay Astoria, khom người hôn nhẹ, cười đến dịu dàng vô cùng: “Lại chúc phúc cho anh lần nữa được không?”

Astoria làm người trong cuộc, chỉ có thể hít một hơi thật sâu. Dưới cái mỉm cười đến say lòng người của Draco, miễn cưỡng tiến đến trước mặt anh, hôn mặt anh một cái.

Draco hôn tay cô lần nữa: “Cảm ơn, thân ái. Anh sẽ giao tận tay Golden Snitch cho em.”

Sau đó, anh quay qua lớn tiếng chào hỏi đội viên: “Như vậy, vì thắng lợi!”

Những người xung quanh trở nên hưng phấn, có mấy người còn hà hơi huyết sáo.

Mọi người chen chúc xuất phát ra sân bóng.

Đây là một ngày sắc trời tốt, mặt trời mùa đông hiếm thấy long lanh như vậy, có chút ý vị mùa xuân. Khắp nơi được sưởi đến ấm áp, gió nhẹ lướt qua mặt khiến người ta sung sướng.

Trên sân bóng một mảnh âm ỉ, khán đài gần như chật kín. Đây là hoạt động giải trí... long trọng nhất của Hogwarts, dù cho người quanh năm ngậm mình cả ngày trong thư viện cũng sẽ ra đây buông lỏng chút.

Astoria muốn đi cùng Daphne, nhưng Pansy đã ôm Daphne kéo một khoảng cách nhỏ với cô. Daphne nhìn em gái, nhưng vẫn nói chuyện cùng Pansy. Astoria làm bộ vô tình cách hai người mấy bước, Goyle và Crabbe theo sát phía sau cô, mấy người cùng đi hướng khán đài Slytherin trang trí màu xanh lục, con rắn bạc trên lá cờ nhà tỏa sáng lờ lờ.

“Sáng như vậy họ không thấy chói mắt à?” Astoria nhỏ giọng hỏi Goyle.

Năm ngoái cô xin giấy miễn lớp học bay, lại chỉ xem đấu Quidditch một lần, còn không may mắn té xuống, cho nên cô có hiểu biết rất ít với loại vận động này.

“Bọn họ có mang kính mắt, sẽ không chói đâu.” Dù sao cũng là con trai, Goyle vẫn tính có chút thương thức. Ở trong quá trình thi đấu, cậu ta được coi như người hướng dẫn.

“Tầm thủ sẽ bay cao hơn chút, tách ra Quaffle, tìm Golden Snitch.”

Astoria dùng ống nhòm khéo léo tìm kiếm Draco, đây là thứ sáng sớm nay anh đưa kín đáo cho cô: “Lỡ mất động tác của anh thì tiếc lắm nha!”

Bình luận viên Gryffindor Lee Jordan đang giới thiệu Tầm thủ Ravenclaw Cho Chang. Astoria dùng ống nhòm tiện nhìn qua, điều chỉnh tiêu cự một hồi, phát hiện đây là một cô bé kiểu truyền thông rất đẹp. Cách xa như vậy, cô cũng có thể nhìn thấy con ngươi đen láy của Cho Chang, đáng tiếc làm cầu thủ, cô bé phải ghim mái tóc dài màu đen lên.

Lee Jordan bỗng kêu lớn tiếng, Draco dường như làm động tác lộ liễu gì đó. Anh chợt bay nhanh về một phía, Cho Chang vội vã đuổi theo.

Astoria cảm thấy dùng ống nhòm thực sự đuổi không kịp tốc độ của họ nên bỏ ra, lúc này mới phát hiện, Draco là đang bay về phía cô.

Ngay lúc tất cả khán giả đều cho rằng anh phát hiện Golden Snitch, anh rất ung dung tách ra một quả Quaffle, đột nhiên phát tay với Astoria, cười đến xán lạn.

“Tầm thủ Slytherin hình như đang chào hỏi với người nào đó. Giờ cậu ta lại bay về vị trí cũ.” Sự chú ý của Lee Jordan rất nhanh lại đặt trên người Truy thủ: “Nhìn xem, cú quét thẳng đặc sắc cỡ nào, Tầm thủ Ravenclaw vừa bộc phát lực kinh người.”

Astoria biết, Draco nhất định đang vẫy tay với cô. Cô rất thận thừng vuốt vuốt tóc, làm sao anh có thể làm chuyện mắt mặt như vậy? Anh còn sợ cô chưa đủ xui xẻo hay sao? Tuy rằng Pansy không còn nhìn cô, nhưng sau lưng cô như mang gai. Tại sao anh vẫn chưa giải quyết nợ đào hoa của chính anh?

Trên sân bóng, đột nhiên Marcus huyết sáo, đội hình Slytherin lập tức biến đổi.

Astoria vội vàng giơ ống nhòm, đội viên vừa có vẻ hơi lười nhác giờ phút này tinh thần phấn chấn. Bọn họ hiểu ngầm phối hợp, cướp bóng vô cùng trôi chảy từ trong tay Ravenclaw.

Sau mấy lần chuyển bóng, White làm động tác né qua Thủ quân, động tác nhanh nhẹn ném bóng, bóng theo đường vòng cung xuyên qua gôn.

Trên khán đài, chúng Slytherin hoan hô lên.

Từ quả bóng thứ nhất này, biển màu xanh lục chưa từng bình tĩnh lại qua! Trên sân Slytherin như có thần giúp, bóng vào không ngừng.

Ravenclaw cũng bắt đầu điều chỉnh chiến thuật, nhưng nhược điểm của họ đã bị Slytherin bóp lấy vững vàng, bất cứ lúc nào cũng có thể biến hóa khác chế độ hình của họ.

Điểm số hai đội bắt đầu kéo dài khoảng cách.

Astoria vô cùng nghi hoặc nhìn Draco trên bầu trời.

So với tình cảnh khí thế ngất trời phía dưới, anh giống như đến xem phong cảnh, tình cờ cười cái chỗi lão đảo vô ích vòng vòng, tình cờ đổi mấy động tác.

Cho Chang vừa bắt đầu còn hồi hộp chú ý anh, sau mấy lần bị dao động, cô bé bắt đầu tự mình tìm kiếm Golden Snitch khắp nơi.

Draco tiếp tục không coi ai ra gì bay giữa không trung, khoe miệng ngậm nụ cười không ai nhìn thấu.

“Tại sao anh ấy không sốt ruột chút nào vậy?” Astoria thực sự không nhận được, nhỏ giọng hỏi Goyle.

Goyle chỉ chỉ điểm ghi bàn, Slytherin đã dẫn trước 90 điểm.

“Nếu Ravenclaw tìm được Golden Snitch, bọn họ cũng có thể chuyển bại thành thắng mà!”

Dần dần, bóng Slytherin vào gôn càng ngày càng nhiều.

Không chỉ đội Ravenclaw bối rối, ngay cả Gryffindor và Hufflepuff cổ vũ cho bọn họ cũng đã hô khàn cả giọng.

Lúc điểm chênh lệch hơn 150, khán đài Slytherin bỗng bùng nổ tiếng hoan hô, mà ngoài nhà họ ra, các nhà khác có vẻ hơi nản lòng.

Astoria lo lắng hỏi Goyle: “Nếu như không tìm được Golden Snitch thì sao? Trận đấu làm sao bây giờ?”

“Vẫn tiếp tục.” Goyle trả lời không chút do dự, chỉ chốc lát sau lại gãi đầu: “Hắn là sẽ không đi...”

Có điều lúc này linh cảm của Astoria đã trở thành sự thật.

Đội Slytherin lúc này đã tiến công chậm lại, dùng bảo thủ phòng thủ trận hình. Trong nhóm họ luôn có một hai người học Draco bay lên cao giải lao. Thậm chí Astoria còn nhìn thấy, có thời điểm Blaise còn đi tới tán gẫu với Draco.

Vị trí mặt trời chạy từ đông sang tây.

Mấy lần Ravenclaw phản công, bóng cũng vào gôn, nhưng chênh lệch quá lớn, liên những người hô cổ lên xung quanh cũng trở nên ù rù.

Càng thú vị chính là, qua đợt đánh lâu dài này, nhóm Slytherin đều chẳng muốn đứng dậy hoan hô.

Goyle và Crabbe như những người khác, ngồi chỗ đó, chỉ có lúc cầu vào gôn mới vùng vẫy cờ nhỏ — cổ họng bọn họ đã sớm khàn ách lại.

Thậm chí một số học sinh nhà khác đã bắt đầu xuống đài, ở tình huống thực lực cách biệt rõ ràng như vậy, dù cho Ravenclaw có tìm được Golden Snitch cũng không phải người thắng cuối cùng.

Astoria hí mắt nhìn qua ống nhòm về phía Draco. Cô mơ hồ cảm thấy trận đấu đến mức này đều do anh thiết kế sẵn. Người thừa kế nhà Malfoy như vị hoàng đế ở trên cao quan sát chứng sinh.

Cô âm thầm cắn răng, sao còn chưa kết thúc, cô muốn đi ăn tối!

Phảng phất như có tâm linh tương thông, Draco bỗng nhiên nhìn phía cô, ưu nhã giãn thân dưới, nắm chặt cái chỗi, nhẹ nhàng bay tới chỗ cô.

“Không phải chứ...” Astoria có loại cảm giác không tốt.

Nimbus 2001 xác thực có tốc độ bay rất nhanh, Lee Jordan đã hữu khí vô lực (lực bất tòng tâm) cho rằng anh lại làm động tác giả gì đấy, nói lười biếng: “A, Tầm thủ Slytherin lại bay nhanh.”

Thời gian trong nháy mắt, Draco như sao băng bay vọt tới trước mặt Astoria, quẹo thật nhanh, vô cùng phóng khoáng dừng trước mặt cô — thật may cô ngồi hàng thứ nhất trước lan can.

“Anh...” Cái chổi mang theo gió thổi bay tóc Astoria. Cô bị dọa tim đập bình bịch, không khỏi che ngực, trợn mắt há mồm nhìn anh, nhìn anh mở nắm tay như ảo thuật, một quả cầu vàng nho nhỏ vô lực vung lên đôi cánh trong suốt.

“Anh nói rồi, em yêu. Anh sẽ mang Golden Snitch giao tận tay cho em.” Draco hất cằm lên, kéo dài ngữ điệu.

Xung quanh lập tức sôi sùng sục.

“Snitch, Golden Snitch!” Lee Jordan đều phải kích động: “Cuối cùng, cuối cùng Slytherin cũng bắt được Golden Snitch rồi!”

Toàn bộ sân bóng dường như cũng thờ phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng coi như kết thúc!

Trận đấu này, mang đến mấy trăm điểm chênh lệch, khiến Gryffindor Wood thờ dài dầm độn mỗi ngày.

Đã từng có người đưa ra nghi vấn khi Draco bắt được Golden Snitch, thế nhưng trọng tài giám sát pháp thuật phản hồi, anh không có làm bất kì hành vi trái quy tắc nào, Golden Snitch bị bắt được bên tai Astoria.

Marcus dường như muốn đặt Astoria lên mà cũng như Nữ thần May mắn của đội bóng rồi.

Mà bạn học Nữ thần May mắn lại không dễ bị gạt như vậy.

“Cái gì mà bỏ lỡ động tác giả dối của anh? Anh bắt em ngồi lâu như vậy chờ ra nhìn anh?”

Draco dường như quan rộng mở ôm bạn gái, bọn họ đang ngồi nói chuyện ở một phòng học trống không bóng người, Golden Snitch kia đang bay tới bay lui tuần tra trong phòng.

“Thành thật khai báo, làm sao nó lại xuất hiện bên tai em?” Astoria mới không tin màu tóc vàng của mình còn hấp dẫn Golden Snitch hơn màu tóc bạch kim của Draco.

Vậy mà anh dám tuyên bố với mọi người, Golden Snitch chính do thích màu sắc tóc cô! Hại cô gần đây rất được chú ý, thậm chí có nữ sinh đang nghĩ muốn nhuộm màu sắc giống cô.

Draco cúi đầu, như có như không sượt qua môi Astoria, nỗ lực xâm nhập.

Không nghĩ tới, Astoria rất tự giác há miệng phối hợp lại.

Draco còn chưa kịp ngạc nhiên mừng rỡ đã bị cắn một cái không tính nhẹ. Anh trợn to hai mắt: “Cô bé, em dám phản kích?”

“Thật ngại quá, vừa lúc em không muốn ‘luyện tập’!” Astoria liếm môi mình, đều sắp bị cắn nát rồi!

Draco không nhịn được bật cười, dùng sức kéo cô vào lòng mình, liếm nhẹ lỗ tai cô: “Kỳ thực vừa mở trận anh đã bắt được Golden Snitch. Còn nhớ lúc anh phát tay với em không? Khi đó anh dùng túi vải tàng hình bao lấy nó, không có đụng trực tiếp bằng tay, không tính bắt được thực sự. Thấy điểm gần đủ rồi anh mới lấy nó ra.”

Astoria thô phi phò đẩy anh ra: “Sau này em sẽ không đi xem anh thi đấu nữa!”

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thỉnh Cầu

Tuy rằng Astoria nói không xem Draco thi đấu là nói dối, nhưng cô cũng bắt đầu như có như không từ chối hành vi của Draco, làm cho tiểu quý tộc bạch kim phải phát điên.

Lâu đài Hogwarts lớn như vậy, hai người cũng không cùng một lớp, nếu không phải Astoria rời lớp sớm thì sẽ về phòng ngủ sớm, hoặc trốn đến nơi ít người về vội, tách ra Draco chẳng khó chút nào.

Đầu tiên, Astoria cả thấy hai người kịch liệt hơi quá. Draco Malfoy có vẻ rất nhiệt tình với loại làm càn kiêu căng này, mỗi cô gần đây lúc nào cũng ở trạng thái sung nóng. Rõ ràng chỉ là hai thiếu niên, nhưng biểu hiện như thực nam thực nữ một lát nữa chuẩn bị đi thuê phòng lẫn giường vậy.

Thứ hai, hẹn hò hẳn phải là hoạt động khiến người ta sung sướng, dù buồn phiền cũng thấy ngọt ngào, nhưng sự căm thù kì lạ từ Pansy và sự xa cách của chị gái khiến cô vô cùng buồn bực.

“Tại sao hẹn hò lại có cảm giác thiếu nợ người khác? Quá ảnh hưởng tâm tình.” Đôi mắt Draco chất vấn, Astoria thẳng thắn.

Draco thật vất vả tóm được bạn gái sau giờ học cũng buồn bực. Anh nhớ tới lời Astoria nói lúc Giáng sinh, anh xác thực chưa đẹp yên Pansy. Lúc đó anh chỉ tham gia vũ hội cùng cha một lần, bên đáp bên hát, để cha con Parkinson biết anh đã có người trong lòng. Nhưng anh đã đánh giá thấp độ chấp nhất đối với tình cảm của phái nữ.

Draco Malfoy từng đứng trước mặt Chúa tể hắc ám cũng vượt qua, từng gặp nhiều khiêu chiến lớn — làm sao khiến một người yêu thích mình hết hy vọng?

Phương pháp đơn giản nhất trực tiếp nhất chính là nói thẳng với người kia sự phản cảm chán ghét của mình, nói càng không nề tình càng tốt.

— xét thấy nhà Malfoy đang hợp tác cùng nhà Parkinson, phương án này PASS.

Còn có mấy phương pháp thiếu đạo đức Blaise Zabini cung cấp, ví như anh tự hủy dung, khiến mình xấu xí không thể tả; ví như học tập mấy đứa con trai không được chào đón, nhát gan hướng nội hay vô lại hèn mọn; ví như làm mấy chuyện rất buồn nôn trước mặt cô ta; ví như nói rằng thực ra anh đồng tính luyến ái, hơn nữa thích ở bên dưới (thụ); ví như biểu hiện chân thành chấp nhất với người anh yêu trước mặt cô ả, thậm chí nguyện ý xả nước tắm cho người yêu như gia đình. ...

Draco lờm một cái rất không hình tượng, hỏi Blaise là một quyết định sai lầm.

Ở lúc Astoria phái Cocoa từ chối lời mời của anh một lần nữa, Draco cắn răng mời Pansy.

Pansy nhận được thư mời trên bàn bữa sáng, con mắt sáng long lanh nhìn phía Draco, biểu cảm như mùa xuân đến, hoa tươi nở rộ.

Daphne khó hiểu nhìn Pansy, cô cũng chưa xem nội dung thư mời.

Pansy bỏ ra một buổi trưa chuẩn bị trang phục, cô ả tỉ mỉ dùng tất cả mỹ phẩm và kem dưỡng da trên bàn mỗi thứ một lần, tin rằng nếu đủ thời gian, cô ta thậm chí sẽ vào buồng tắm spa toàn thân. Sau đó cô ả hỏi ý kiến Daphne rất lâu nên chọn áo sơ mi gì mặc dưới áo choàng, trên đầu nên dùng kẹp tóc gì. Cuối cùng cô ta cũng coi như xong, bay ra phòng ngủ như con bướm thấy hoa.

Daphne lại bắt đầu đứng ngồi không yên trong phòng, có thể làm Pansy hưng phấn như vậy chỉ có gặp Draco.

Nhưng Draco thực sự hẹn Pansy sao? Không phải cậu ta đang yêu đương với Astoria sao?

Giờ phút này Daphne như bàn cân hồng, trong lòng đung đưa không ngừng.

Pansy là bạn tốt nhất của cô, Pansy hài lòng, cô cũng vui vẻ; Pansy khổ sở, cô cũng không dễ chịu.

Ở nhà, cha luôn luôn cưng chiều em gái yếu ớt, thực ra cô ghen tị với Astoria. Lúc đàn dương cầm, cô lúc nào cũng phải đàn đến khi giáo viên hài lòng mới thôi, một lần lại một lần. Mà Astoria chỉ như vui đùa, một môi đã được cha mang đi giải lao, vậy mà giáo viên còn khen có tài năng trời cho. Chuyện như vậy tầng tầng lớp lớp, trong lòng cô cũng có ngăn cách. Nhìn hai chị em có vẻ rất thân thiết, thực tế lại không nói được vài câu tự đáy lòng.

Vì vậy lúc biết Astoria và Draco hẹn hò, cô theo bản năng xa lánh em gái, cô không muốn mất đi người bạn Pansy này.

Nhưng thời gian gần đây, Astoria cũng không mấy khi đi cùng Draco. Bây giờ Draco lại hẹn Pansy ra ngoài. Lẽ nào Astoria và Draco đã chia tay?

Cô vui thay cho Pansy, lại không khỏi lo lắng em gái.

Có điều cuối cùng, Pansy vẫn chiếm ưu thế trong lòng cô. Bởi Astoria xem ra cũng không có đáng về đặc biệt khổ sở đau lòng gì, có thể lại như em ấy nói, em ấy thích phái nam lớn tuổi.

Daphne đang định chờ Pansy trở về chúc mừng, nhưng không nghĩ đến, mình chờ tới lại là Pansy mặt sa sút tinh thần, không hề tức giận.

“Pansy, cậu làm sao vậy?”

Pansy nhìn chằm chằm mái tóc vàng óng của Daphne, dùng một loại giọng điệu hung tợn hỏi: “Tại sao tóc của mấy người lại màu vàng?” (Tác giả: Trong tiếng anh “người” với “các người” ngôi thứ 2 rất khó phân biệt – you. Chỗ này Pansy muốn hỏi “các người”, mà Daphne nghe thành “người”)

“Hà. Đây là di truyền nhà Greengrass. Cha mẹ của mình đều có tóc màu vàng.”

Pansy ngây ngốc tóm chặt lọn tóc màu nâu sẫm của mình, tròng mắt, sau đó ôm lấy Daphne gào khóc lên.

Draco cuối cùng cũng coi như giải quyết họa lớn trong đầu, vội vã đi tìm Astoria.

“Anh giải quyết thật rồi?” Astoria nhìn Draco nghi ngờ cực kì, thật giống không nhìn kĩ người mấy ngày, mặt anh bắt đầu xa lạ rồi.

Draco cười khỏ gật đầu.

“Anh nói anh ghét chị ấy?”

Draco lắc đầu.

“Anh nói anh ngu ngáy?”

Khóe miệng Draco co quắp một hồi, lắc đầu.

“Anh nói anh thích Blaise?”

Draco bắt đầu đi kéo Astoria vẫn luôn duy trì một khoảng cách với anh: “Em nghĩ linh tinh gì cả ngày vậy?”

Trong giọng nói mang sự cung chiều chính anh cũng không phát hiện.

Astoria nhếch miệng: “Em thấy Pansy thích anh lắm mà, nào có từ bỏ dễ dàng như vậy?!”

Draco vò vò mái tóc vàng của cô: “Chúng ta tiếp thụ giáo dục vinh quang của gia tộc từ nhỏ, đều biết kéo dài dòng họ là chuyện quan trọng cỡ nào...”

“Ừ... Sau đó thì sao?” Astoria chớp mắt mấy cái.

“Anh nói cho cô à biết. Mấy trăm năm nay nhà Malfoy chưa từng có người vi phạm gia quy – để đòi kế tiếp có mái tóc bạc Malfoy độc nhất vô nhị này, không được cưới con gái tóc màu sẫm. Mà nhà Parkinson có mái tóc nâu đậm vừa vụng bị loại trực tiếp khỏi danh sách dự bị này.”

Astoria trợn mắt há mồm, hóa ra cô từng suy đoán lung tung lại là chân tướng!

Mà dưới cái nhìn của Draco, môi cô non mềm như cánh hoa hồng đang mềm mại mở ra, liền kì lòng không được khề tới liếm.

Còn chưa kịp thưởng thức cẩn thận, anh lại bị Astoria đẩy ra.

“Lại làm sao?” Anh cũng hơi tức giận, mọi chuyện đều giải quyết còn bị từ chối, khiến anh thật mất mặt.

“Vi vậy nên anh để ý em? Vì em tóc màu nhạt?”

“Nói đùa mà em cũng tưởng thật?” Draco duỗi ngón tay cái ấn huyệt thái dương, nhưng nhận được cái nhìn chăm chăm không khách khí chút nào.

“Thực xin lỗi, em giống Goyle và Crabbe. Vì không phân biệt được thật giả trong lời anh nói, chẳng nghi ngờ gì mà tin tưởng.” Cô hé miệng, sau đó quay đầu qua chỗ khác.

“Như vậy hãy tin anh, nhà Malfoy không có gia quy kiểu này.” Draco nói rất chăm chú: “Anh thích em, mà vừa lúc em có mái tóc vàng đẹp để thôi.”

Bất kể là phụ nữ hay bé gái, đều không chống cự được kiểu tỏ tình lời ngon tiếng ngọt này.

Astoria bị ánh mắt Draco giật điện đến tim đập thành thịch, mặt nóng bốc hơi, lần thứ hai bị rơi vào tay giặc dễ như trở bàn tay.

Cũng may cô vẫn còn giữ lại chút lý trí, thỉnh cầu uyển chuyển muốn thân thiết vừa phải.

“Anh khoa trương quá, miệng em sưng cả ngày, đi chỗ nào cũng có người xem.” Astoria khề nhần lông mày, nũng nịu giận dỗi, con mắt ngập nước long lanh nhìn anh.

Sau đó anh không thể làm gì ngoài gật đầu, đáp ứng lời “thỉnh cầu” khiến anh khổ não rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Quà Sinh Nhật

Theo tháng sáu đến, ban ngày càng trở nên oi bức, các cô gái cũng rất vui vẻ bắt đầu đổi những bộ quần áo mỏng manh sắc sỡ dưới áo choàng phù thủy.

Pansy Parkinson chán chường một thời gian ngắn, rồi cuộc tình lại.

Cô à và Daphne không hề đi bên cạnh Draco cả ngày nữa. Chuyện thất tình như vậy cần thời gian để quên lãng.

Tuy rằng cô à không gay gắt giống như trước vậy, nhưng ít ra Astoria đã không cảm giác sồn gai ốc như mình bị nguyên rủa.

Dù nói thế nào, cô cũng chẳng giận dữ được một cô bé nhỏ hơn mình mười tuổi. Chỉ cần Pansy không ác ý căm thù cô, cô vẫn có thể nói chuyện nhẹ nhàng cùng Pansy.

Pansy được gia giáo đàng hoàng, tự nhiên cũng khách khí đáp lời.

Khí trời dần nóng lên, quan hệ mấy cô bé trong lúc đó cũng từ từ ấm lên.

Draco quả nhiên nói được làm được, bình thường biểu hiện phong độ quý ông, sẵn sóc dịu dàng, được rất nhiều nữ sinh ồ lên tán thưởng, thậm chí bắt bạn trai họ học tập theo.

Ít đi thân thiết quá mức như trước, tâm tình Astoria rất tốt.

Thỉnh thoảng Draco mới tiếp xúc thân mật, trái lại làm cô cực kì say mê, nhịp tim tăng nhanh.

Lại như giờ phút này, Draco chính đang nắm tay Astoria đi dạo dọc Hồ nước Đen.

Dưới trời chiều, vóc người Draco đã bắt đầu cao lên bị ánh nắng vàng bao phủ, áo sơ mi cắt may riêng vừa thân càng sắc vóc người anh cao dong dong, đẹp trai làm say lòng người.

"Lúc này mới giống hèn hò mà!" Astoria bỗng nhiên cảm khái trong lòng: "Trước đây tại sao mình luôn cảm thấy có gì sai sai. Hóa ra nhảy qua giai đoạn một, hai đến giai đoạn ba rồi..." (mấy giai đoạn đại loại như nắm tay, hôn, lên giường gì đó =))))

"Đang nghĩ gì vậy?" Draco quay đầu lại, phát hiện Astoria thất thần.

Ánh sáng chiếu trên mặt anh, mái tóc ngắn bạch kim dường như càng có vẻ ấm áp, khuôn mặt bình thường hơi tái nhợt cũng có chút sức sống hơn.

"Em đang nghĩ, thật ra hạnh phúc rất đơn giản."

"Hả?" Draco ra hiệu cô nói tiếp.

"Ví dụ như nắm tay thế này này." Astoria mỉm cười nhẹ nhàng như mặt trời đầu hạ.

"Hóa ra em thuộc phái dễ thỏa mãn. Như vậy để anh cố sức dắt tay em thêm một lúc nữa vậy."

"Lòng bàn tay toát hết mồ hôi rồi." Astoria khịt mũi: "Cảm tính luôn bị hiện thực đánh cho thương tích đầy mình."

Draco khẽ cười thành tiếng.

Hai người không nói tiếp nữa, lại im lặng đi một lúc nữa.

Mấy ngày nay, buổi sáng bầu trời luôn quang đãng không mây, gió hè dẫn dụ mọi người ra ngoài tản bộ.

Nhưng phần lớn mọi người không thể không ở trong lâu đài, vì kì thi đã tới gần.

Cho dù chúng Slytherin ngày thường luôn ngạo mạn cũng phải bỏ công sức hì hục. Áp lực của họ càng lớn hơn người thường, gia tộc sau lưng họ không cho phép kết quả học tập mất thể diện.

Ngoại lệ duy nhất là hai người thỉnh thoảng lấy cớ buồn lòng mà nhàn nhả đi dạo bên hồ - Astoria và Draco.

Blaise đổ kỹ sự thông minh của họ, điều này lại khiến Astoria xấu hổ. Cô không có gì lớn hơn những học sinh này nhiều tuổi như vậy mà lại học chậm hơn, thêm đời trước bị giáo dục ma luyện qua, có phương pháp học tập ổn định, đời này lại chủ động học tập từ nhỏ, ứng phó với cuộc thi ở Hogwarts đương nhiên thoải mái hơn những thanh niên suốt ngày chỉ lo vui đùa.

Ngược lại biểu hiện ung dung của Draco lại làm cô kính nể tận đáy lòng. Anh nhìn như cả ngày không làm việc đàng hoàng, kết quả học tập luôn luôn số một, cũng kiếm được nhiều điểm nhất. Cô suy đoán nhà Malfoy giáo dục trước tuổi đi học thực sự khác với mọi người, thậm chí gia đình Malfoy cũng thực sự có thể ca ngợi tài năng xuất chúng.

Đương nhiên, một ngày nào đó mấy năm sau, khi cô khám phá thực ra Draco đã sớm biết đề thi, sự kính nể với anh nhanh chóng giảm xuống. Đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Tuần thi bắt đầu, lâu đài Hogwarts rơi vào khoảng không tĩnh lặng không tầm thường.

Học sinh đi ra từ các lớp, đa số mặt mày xám xịt, bước đi cũng mất tinh thần. Có người đua nhau viết đáp án, có người so bì nhau kết quả học tập thực tiễn, có người oán giận nội dung thi.

Buổi trưa Astoria thấy mấy người Draco ở bàn dài, Blaise chính đang than thở sai lầm trong bài thi ma được.

Draco vừa uống nước bí đỏ ướp lạnh, vừa nhìn cậu ta một cái: "Thuốc của cậu có độ sệt gia vị thuộc phạm vi bình thường, miễn cưỡng vẫn có thể được điểm E."

Mặt Blaise lập tức chuyển từ u ám sang hy vọng, trình độ ma được của Draco rõ như ban ngày, chủ nhiệm Snape chưa bao giờ keo kiệt tán dương anh.

Goyle và Crabbe vẫn rất vui vẻ, trước Draco có giúp bọn họ bỏ túi môn ma được.

"Nói cho mọi người chuyện thú vị hơn đây. Ngày mai Ủy ban xử trí Sinh vật nguy hiểm sẽ đến xử lý con thú đầu ưng thân ngựa có cánh kia." Draco chỉ giấy ghi chép trước mặt.

Astoria theo bản năng nhìn sang bàn dài Gryffindor. Ngày Buckbeak bị phạt ấy là ngày sẽ bắt đầu nhiều chuyện. Sirius và Potter sẽ quen biết nhau, tên phản bội Peter-Pettigrew sẽ chạy trốn trở lại bên Voldemort.

Sau đó, Voldemort sẽ lợi dụng cuộc thi Tam phép thuật để phục sinh.

Astoria trầm mặc, thật giống ngày lạnh càng ngày càng ít.

Cô không phải Thánh Mẫu, không có tình cảm vĩ đại thay Đấng Cứu Thế cứu vớt thế giới phù thủy; cô không có vô tư cao thượng đến mức đi trợ giúp Harry Potter chẳng quen biết mà đặt mình và người thân trong nguy hiểm. Cần nhắc một chút phân lượng chính mình, cô cũng không có bản lĩnh cao như vậy dưới tình huống thoát ly nội dung nguyên tác mà đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ này.

Kỳ thực cô rất ích kỷ, nhiều nhất chỉ muốn bảo vệ người mình quan tâm.

"Lại nói, thật đúng là không khéo, mỗi lần sinh nhật cậu, chúng ta đều đang thi." Blaise đồng tình vỗ vai Draco, trước mặt cậu ta đang bày bản ghi chép khóa Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Draco không cho là đúng vượt tấc mình: "Như vậy cũng tốt, tôi có cơ hội hót quà mà có thể bài trừ khả năng mấy người dẫn vật tôi."

Các cậu ấm cô chiêu Slytherin đều là chúa vui đùa. Trong ngày thường có cơ hội liên thích phóng túng trưng bày đặc sắc gia tộc.

Nếu không phải sinh nhật Draco vừa lúc tất cả mọi người vội vàng thi, nhất định sẽ làm âm ỉ vô cùng.

"Về mặt đau khổ của em là sao?" Draco hỏi Astoria.

Người được hỏi xác thực mặt mày thêm ủ rũ: "Tại sao lại đến sinh nhật anh rồi hả?"

"Có ý kiến?" Draco nhú mày.

Astoria uể oải nói: "Chọn quà cho ai đó còn khó hơn đi thi. Đưa đồ rẻ, khẳng định chẳng lọt mắt xanh ai đó; đưa đắt tiền, gia tài nứt đổ đổ vách của ai đó chẳng có gì lạ; đưa quà bình thường, ai đó nhất định ghét bỏ; đưa đồ hiếm, thứ lỗi em không có bản lĩnh; tùy tiện chọn, ai đó sẽ không cao hứng; chọn tí mĩ, em sẽ một gần chết..."

Blaise nghe đến đó đã không nhịn được bật cười.

Sắc mặt Draco biến thành đen, nghiêng răng nghiêng lợi gầm gừ từ kẽ răng: "Hàng năm đến sinh nhật anh cũng thật xin lỗi tiểu thư Greengrass."

"Ha ha ha ha!!!" Blaise cười ha hả chẳng để ý hình tượng: "Anh nói này Nía, thật ra Draco rất dễ thỏa mãn, em đóng gói em tặng cho cậu ta là được rồi!"

Lần này đến phiên Astoria lúng túng. Mặt cô đỏ lên, nửa ngày mới thốt ra một câu: "Chẳng lẽ còn có xài lại, hàng năm đều đóng gói tặng một lần?"

Lời vừa dứt miệng, Astoria cũng quỳnh, đây coi như là án lệ điển hình không biết lựa lời sao?

Draco không nhịn được cười, anh ấn Blaise đang cười đến co giật vào quyển sách Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Blaise đáng thương chỉ có thể chôn mặt, vai run không ngừng.

Mà Draco lại tiến đến bên tai Astoria, hận không thể chôn mình vào đó, nói nhẹ nhàng: "Làm sao anh có thể làm khó dễ em chứ? Sau này sinh nhật anh, em tự tay làm một cái bánh ga tô thì sao?"

Astoria lỗ tay đã phấn hồng gặt đầu vội vàng. Đối với người đã theo học gia tinh chế tác bánh ngọt một thời gian như cô mà nói, nhiệm vụ này vẫn tính thoải mái.

Cô không phải không nghĩ tới, chỉ lo lắng tay nghề của mình bị Draco com ngon áo đẹp từ nhỏ ghét bỏ.

Ngày hôm sau, Draco thi xong Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, rất hài lòng ăn bánh bạn gái mình tự tay làm "Tuy rằng chưa đạt điểm O, nhưng miễn cưỡng cũng có thể được E."

Draco hóa thân nhà phê bình ẩm thực cho đánh giá đúng trọng tâm.

Astoria âm thầm hít hơi, còn tốt không có mất mặt.

Mãi đến năm Astoria Greengrass trở thành Astoria Malfoy, chồng của cô rút cuộc cho kết quả học tập bánh ngọt của cô một điểm "O".

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đêm Trăng Tròn

"Draco đi đâu vậy?" Astoria phát hiện, bữa tối không thấy bóng dáng Draco trên bàn.

Lúc này cái bánh pudding cuối cùng đã biến mất. Draco bỏ lỡ bữa tối.

Blaise dùng khăn tay lau miệng, rung đùi đắc ý bày ra vẻ tiếc nuối.

Astoria dùng tay khế che miệng vẻ mặt rất kinh ngạc: "Không phải chứ? Lẽ nào anh ấy ăn hỏng bụng rồi hả?"

Hắn là không, những người khác cũng ăn bánh ga tô đó mà... *bánh sinh nhật Astoria làm ==>)*

Cô ngó Goyle và Crabbe vẫn cứ nhảy nhót tung bùng.

"Khụ!" Blaise không nhịn được mặt vặn vẹo ho một tiếng, chờ cậu ta thật vất vả không chế được tâm tình, quay đầu lại nói: "Theo anh được biết, lúc Draco ra khỏi cửa không có biểu hiện có nhu cầu cầu nguyện cấp gì. Đáng tiếc, anh cũng không biết cậu ta đi đâu."

"Ồ." Astoria trầm ngâm.

"Cậu ta hoàn toàn có thể phụ trách hành vi của mình. Buổi tối đói bụng có thể đi nhà bếp tìm ăn, đừng lo lắng."

Nhưng Astoria lại mờ mờ cảm thấy không đúng. Đoạn thời gian gần đây, vì chuyện Bằng mã Buckbeak, Potter và bạn bè của cậu ta có ý kiến rất lớn với Draco, thường thường trợn mắt nhìn nhau, có thể hay không...

Thế giới pháp thuật có rất nhiều nơi khiến người ta mất khả năng sử dụng pháp thuật, chẳng may anh bị đánh lén...

A, không đúng, lại nói... Bằng mã!

"Blaise, Draco nói họ sẽ hành quyết Bằng mã lúc nào?" Astoria thật giống đã bắt được then chốt gì đó.

Blaise đang đùa giỡn cùng những bạn học khác quay đầu lại, suy nghĩ một chút nói: "Hình như... Là ngày hôm nay! À, nói không chắc cậu ta đi xem xử tử, chắc sợ em không thích..."

Lời của anh chưa dứt, Astoria đã hoảng hốt đứng dậy rồi đi.

"Vậy anh sẽ không đi quấy rầy hai cái miệng nhỏ của hai người..." Blaise nghiêng đầu, nói với bóng lưng Astoria.

Mà Astoria rời đại sảnh đường vội vàng đi tới một nơi không người, lấy từ cổ áo sợi dây chuyền có mặt dây tạo hình một quả trứng bồ câu thủy tinh trong suốt đặt trên một cái đệm mềm tím.

Cô lấy một vật nhỏ từ trong quả cầu thủy tinh, sau đó chỉ đưa phép, nhẹ giọng thì thầm: "Phòng lên!"

Xuất hiện trong tay cô là quyển bút kí tự chế ghi chép sự kiện bảy năm xảy ra ở Hogwarts. Bởi từng bị Draco nhật được, cho nên sau khi có thể sử dụng phép thuật, cô liền biến quyển bút kí vốn đã rất nhỏ này co rút lại chỉ bằng nửa cái móng tay, giấu đi thỏa đáng.

"Năm thứ ba... Bằng mã... Quả nhiên là hôm nay!" Astoria siết chặt quyển sổ: "Không... Chuyện này sẽ có Đấng Cứu Thế giải quyết."

Nhưng mà Draco... Lẽ nào anh đến xem xử tử thật ư? Astoria buồn bực đi qua đi lại.

Cho tới bây giờ, tuy rằng rất nhiều chuyện xảy ra như nội dung nguyên tác, thế nhưng có chút lại khác hoàn toàn! Ví dụ như người bị thương không phải

Draco, mà là Goyle; ví như nhận được cúp học viện là Slytherin mà không phải Gryffindor; ví như Hermione cũng không có đánh Draco.... Không đúng chuyện này cô chỉ chưa nghe nói, nói không chắc, Draco cũng không không biết xấu hổ cho người khác biết!

Đầu óc Astoria chuyển thật nhanh, nhờ đầu đêm nay hành động của nhóm Potter bị Draco nhìn thấy, nhờ đầu cứu viện thất bại, vậy không phải phiền phức lớn rồi sao? Hơn nữa, hơn nữa còn có Người sói!

Cô khẽ cắn răng, dùng thần chú thu nhỏ quyền bút ký, nhét về bên trong dây chuyền, sau đó đi hướng ngoài lâu đài.

Hoàng hôn đầu hè không nóng như ban ngày, gió mát phất phơ, mặt trời đang thu lại một tia sáng cuối cùng ở nhân gian.

Astoria bước nhanh hướng Rừng cấm, phòng nhỏ của Hagrid.

Cô yên lặng đi ngang qua hàng cây, cẩn thận từng li từng tí, nhưng bóng lá cây cản trở tầm mắt của cô.

Cô cảm giác hành động của mình có chút ngu xuẩn. Nói không chắc Draco căn bản cũng không đến xem hành quyết Bằng mã.

"A-----" Một cánh tay bỗng nhiên bụm miệng cô từ phía sau.

Astoria kêu lên sợ hãi, nhưng âm thanh bị ngăn chặn. Cô liều mạng giằng co theo bản năng.

"Xuyt, là anh!" Người phía sau nhỏ giọng nói bên tai cô.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Astoria yên tĩnh lại. Cô nháy mắt một cái, tay trên miệng đã dời đi.

"Anh... Anh thật sự đến xem..." Astoria xoay người, đối mặt Draco, nhìn thấy anh dựng ngón trỏ trước môi, liền cũng nhỏ giọng theo.

"A? A!" Draco kêu mấy âm điệu trả lời. Anh biết rõ vì sao Astoria tới đây, thuận tiện kéo cô đến phía sau một gốc cây cao su to cao: "Anh thấy được một số chuyện thú vị."

Astoria theo trực giác lộ đầu nhìn phòng nhỏ của Hagrid.

"Bây giờ Potter và nhóm bạn của nó đang ở bên trong, có vẻ như đang an ủi gã khổng lồ xác kia." Draco nhẹ giọng giải thích sau lưng cô.

"Vậy thì có gì thú vị?" Astoria trốn phía sau cây cao su, khó hiểu hỏi.

Draco chỉ một hướng khác, cô thuận thể nhìn theo, phát hiện có hai bóng người cũng đang ẩn nấp trong rừng cây.

Có điều vị trí Draco đứng bí mật hơn, có thể nhìn thấy hai người kia mà đối phương rất khó phát hiện bên này.

"Potter và bạn anh ta?" Tuy giọng nói mang vẻ nghi ngờ, nhưng trong lòng cô gần như đã rõ xảy ra chuyện gì.

"Anh tuyệt đối không nhìn lầm... ngoài kia có tổng cộng hai Potter, hai Granger. Hiển nhiên, đây là công lao của đồng hồ Xoay thời gian." Draco thân là truyền nhân của gia tộc lâu đời làm sao sẽ không biết Xoay thời gian? Chỉ là vật này cực kì khó kiếm, hơn nữa có rất nhiều tai hại, anh cũng chỉ nhìn trên văn bản, chưa từng thấy tận mắt. Anh đỡ lấy tay Astoria, ra hiệu cô và anh lén sâu hơn chút.

Trên đường nhỏ từ rất xa truyền đến tiếng nói, Dumbledore mang theo hai phù thủy thành niên xuất hiện cuối con đường.

"Đó là bộ trưởng bộ pháp thuật Fudge, người bên cạnh mang mũ trùm mặt kia nhất định là đạo phù Hội xử trí Sinh vật nguy hiểm phái tới." Draco nhẹ giọng ghé bên tai Astoria.

Hơi thở nóng bỏng làm cô cảm thấy ngứa, liền đưa tay muốn mò, nửa đường lại bị chặn lại, hai tay đều bị Draco nắm chặt.

Anh cười xấu xa phả hơi lên lỗ tai cô. Cô rất không thoải mái nghiêng đầu sụt đi, trái lại anh càng hà hơi càng hăng say.

Astoria thở phì phò quay đầu lại: "Anh---"

"Xuyt---- Bọn họ ra rồi." Draco vỗ về sụt lỗ tai cô, ra hiệu cô nhìn về phía trước.

Tiếp đó, Astoria may mắn nhìn thấy tận mắt nhóm Potter rời đi từ cửa sau, cùng với Potter và Granger số hai lén lút chạy ra từ trong rừng.

Cô và Draco đều ngừng thở nhìn cảnh tượng khó tin trước mặt, mãi đến khi Granger số hai bắt đầu dẫn Bằng mã Hagrid buộc chỗ con sóc chôn đi.

"Hừ!" Từ phía sau Draco hừ lạnh một tiếng.

Astoria quay đầu lại: "Làm sao vậy?"

Draco không trả lời mà giang tay ôm bạn gái mình, lạnh lẽo nói: "Em chạy đến chỗ này, chẳng lẽ không sợ con quái vật kia bị chặt đầu sao?"

Astoria bĩu môi: "Ai ngờ được anh có hứng thú với chuyện máu tanh này? Có điều xem ra, quái vật sẽ được cứu đi, anh muốn ngăn cản không?"

Cô kỳ thực có bận tâm. Nếu Draco đứng ra ngăn cản, Harry Potter sẽ không biện pháp trợ giúp Sirius chạy thoát Hogwarts. Nếu đúng như vậy, cô có nên đứng ra ngăn cản Draco?

Astoria rơi vào nghi hoặc.

"Ngăn cản? Nếu giờ anh ra ngoài, hai người họ sẽ không theo học ở Hogwarts được nữa. Cuộc đời sẽ ít bao lạc thú!" Draco ngạo mạn nâng cằm.

Xoay thời gian có quy định cực kì nghiêm khắc. Nếu lợi dụng nó làm mấy chuyện phạm quy, như vậy học sinh tại trường học có khả năng chịu hình phạt bẻ gãy đũa phép, bị đuổi ra trường học.

Nói vậy Muggle Hermione Granger vẫn dùng nó lên lớp, căn bản cũng không biết, tình huống như hiện tại là không cho phép.

Draco miệt thị nhìn hai người đang mang Bằng mã đi về phía rừng.

Phảng phất như cảm ứng được gì, tầm mắt Hermione Granger lướt nhanh qua đây, chợt như sợ ngây người, nắm chặt dây thừng trong tay, thật giống muốn rút đũa phép làm chút gì đó lên Draco. Cô lại không dám lên tiếng gọi Harry Potter đi phía trước, sợ bị người trong phòng nghe được âm thanh.

Draco biểu hiện lạnh nhạt đối mặt sự căng thẳng của Granger, con mắt màu lam xám nhìn thẳng không chút tình cảm nào. Astoria bị anh ôm trong lòng, tay anh lên xuống vuốt tóc bạn gái, thậm chí nhẹ hôn lên mái tóc tuyệt đẹp đó, vẻ mặt hoàn toàn dịu dàng tuyệt đối không giống một giây trước: "Chúng ta trở về thôi."

Granger vô cùng khó hiểu dừng lại, cô không nghĩ tới phía Draco không hề có ý muốn công kích.

Mà Astoria hồn nhiên không biết gật gù, cô ước gì tối nay Đấng Cứu Thế đại diện thần uy. Bên ngoài rất nguy hiểm, những người không liên quan trở về ngủ là tốt rồi.

Sau đó Draco dắt tay Astoria đi hướng lâu đài. Trước khi đi anh bỗng nhiên quay đầu lại cho Granger một nụ cười khiêu khích miệt thị, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói gì đó cùng bạn gái. Hai người thân thiết rời đi.

Mục đích ngày hôm nay của anh chủ yếu muốn biết năm đó làm sao Potter cứu được con Bằng mã kia. Bởi Bán khổng lồ Hagrid không có chỉ số thông minh cao, Dumbledore cũng không thể công khai trợ giúp gã. Hơn nữa theo tin tức hậu chiến, anh hùng bị hiểu lầm-Sirius Black được Potter cứu, hiện tại chân tướng sáng tỏ, lão có thể trở về dưới bàn cờ phù thủy rồi.

Hermione Granger giật mình đứng nửa phút, mãi đến khi Harry Potter phát hiện cô không đuổi kịp quay đầu lại kéo mới bừng tỉnh, vội vã mang Buckbeak hoàn thành sứ mệnh cứu viện.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Về Nhà

◇

◇

"Chà chà, Nhật báo tiên tri lần này đã chờ được cơ hội cười nhạo bộ trưởng Fudge thỏa thích rồi." Trước mặt Blaise bày tờ báo hôm nay, hai chân tréo ngược, khuôn mặt rõ ràng đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Pansy đang chơi cờ phù thủy cùng Daphne, giọng cô ả bỗng nhiên cất cao: "Tại sao bọn họ không cười nhạo hiệu trưởng của chúng ta nữa nhỉ? Black đào tẩu từ lâu đài, Bằng mã cũng biến mất ở Hogwarts, còn có Người sói! Trời ạ, vậy mà tôi lại để Người sói dạy một năm!"

Cô ả kích động, một quân cờ này lên, ném vào ly trà sữa của Crabbe, làm nước bắn tung tóe mặt Crabbe.

Sáng sớm hôm nay, giáo sư Snape triệu tập toàn thể học sinh Slytherin ở phòng sinh hoạt chung, nói ẩn ý cho bọn họ biết, giáo sư lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám vô cùng nguy hiểm.

"Hãy cẩn thận kiểm tra luận văn được giao khi tôi dạy thay." Chủ nhiệm Snape mặc một thân áo choàng đen mặt âm trầm, trong giọng nói mang thù hận đầy đặc: "Chắc chắn tối hôm qua tất cả các cô cậu có thể nghe được âm thanh kì dị từ sân trường. Tôi không hy vọng học sinh nhà chúng ta gặp phải chuyện đáng sợ như tôi. Chúc các cô cậu may mắn."

Rất nhanh, mọi người liền mò được chân tướng thật sự, cũng đồng thời vì vậy mà khiếp sợ.

"Không thể tin được, tôi đã sống cạnh một, một gã Người sói một năm!" Thành viên đội bóng Quidditch White cao giọng thốt lên kinh ngạc.

Những đứa trẻ này lớn lên trong gia đình phù thủy, từ nhỏ đã được dạy Người sói là sinh vật hết sức nguy hiểm, mà bây giờ chúng lại được thông báo, giáo sư truyền thụ kiến thức cho mình lại là một Người sói, ảnh hưởng lớn bao nhiêu có thể tưởng tượng được.

Dù cho Người sói này cũng chưa làm hại ai, cũng không cách nào khiến mọi người thôi khủng hoảng và phần nộ đi kèm.

"Malfoy, không phải cha cậu là thành viên Hội đồng quản trị à? Mau báo Hội đồng đánh đuổi người sói kia đi!"

Draco tùy ý lật tờ báo trên tay, mấp máy khóe miệng: "Không nhất thiết phải vậy. Nếu chủ nhiệm nhắc nhở chúng ta, nói vậy chẳng mấy chốc mọi người đều biết bí mật này. Nếu giáo sư kia còn có đầu óc, gã nhất định sẽ chủ động từ chức rồi đi. Nếu không tin tức bùng nổ sẽ thổi bay chức vụ hiệu trưởng của Dumbledore, người cho phép gã đi dạy."

"Một củ tỏi, một gã ngu ngốc, một Người sói, còn có thể có gì đây?" Blaise nhảm chán xoay người.

"Một Tử thần thực tử?" Draco lật một trang báo, tựa như không hề biết lời nói của mình uy lực còn hơn một quả bom. Tiếng nói xung quanh bỗng nhỏ đi rất nhiều.

Blaise khá kích động vỗ Draco một hồi: "Chuyện cười này nói quá rồi, hiệu trưởng Dumbledore đi nơi nào tìm được một, ặc..... như thế?" Tử này bị nói không rõ. Trong mười năm Chúa tể Hắc ám thất bại đến nay, một ít từ liên quan đến hắn bị ngầm thừa nhận là từ cấm, mọi người chưa bao giờ chủ động đề cập.

Draco cười cợt trào phúng: "Tôi chỉ đoán trường hợp bất bất nhất thôi."

Khi anh nói từ Tử thần thực tử này, cánh tay trái như lại cảm thấy nỗi thống khổ khắc sâu trong linh hồn, nóng rực, không cam lòng.

Anh vĩnh viễn không quên được ác mộng năm mười sáu tuổi.

Đấng Cứu Thế gọi thẳng tên Chúa tể Hắc ám vì không hiểu rõ khủng hoảng đen tối Chúa tể Hắc ám mang đến, cũng chỉ vì ghét cay ghét đắng người sát hại cha mẹ mình.

Mà anh, nói ra từ Tử thần thực tử này lại là muốn nhắc nhở chính mình, không nên quên hồi ức khuất nhục này. Nó là sự thực đã xảy ra, đồng thời, nó sẽ không phát sinh lần thứ hai.

Malfoy, chưa bao giờ trốn tránh.

"Được rồi, suy đoán của cậu lại dọa sợ tôi." Blaise nhún vai: "Đây thật là tình huống đáng sợ nhất. Vì để tâm tình tôi có thể duy trì tốt đẹp trước khi biết kết quả học tập, chúng ta đi bay một vòng thế nào?"

Draco nở nụ cười, đứng dậy.

"Hai anh định đi đâu vậy?" Astoria khoan thai đến muộn hỏi. Cô vừa ở trong phòng dọn dẹp đồ.

"Đi, anh dẫn em bay trên trời giải sầu." Draco khiến Goyle đi phòng mình lấy Nimbus 2001.

Blaise kháng nghị: "Này, không phải hai người chúng ta muốn thi một vòng sao?"

Draco nghiêng người hỏi Astoria: "Em nói xem Blaise thua phạt cậu ta làm gì mới tốt?"

"Này!"

Astoria rất phối hợp làm bộ suy tư: "Bất anh ấy tỏ tình với Potter thế nào?"

"Này!"

Draco nhún mày: "Người khác sẽ cảm thấy anh làm bạn một người như cậu ta cũng rất không có ánh mắt."

".... Tôi nói, này!"

Astoria như có điều suy nghĩ gật gù: "Vậy chủ nhiệm Snape vĩ đại thì sao?"

"...." Blaise ngã trên ghế sofa, tay bịt tim.

Draco giật giật khóe miệng: "Chuyện này..."

"À, cái này cũng có vẻ không thỏa đáng. Người bày mưu tính kế như em mà bị bắt sẽ làm bạn với sên hết học kì còn lại... Nếu không, bắt anh ấy tỏ tình với anh?"

Draco dờ khóc dờ cười: "Em xác định đây không phải trừng phạt anh?"

"Quý cô Greengrass tôn kính, mời tới bên này" Blaise lần thứ hai nhảy dựng lên oai phong lẫm liệt gặp người nhỏ nhả lễ độ với Astoria, thị uy trừng Draco-- anh ta dường như quên hoàn toàn là ai đề nghị cậu tỏ tình với chủ nhiệm.

"Cảm ơn." Astoria rất thực nữ nhún người, cười híp mắt chuẩn bị rời Phòng sinh hoạt chung.

Draco nghiêng răng nghiêng lợi nhanh chân đuổi theo, kéo tay cô, cùng cô đi song song.

Thời điểm thành tích công bố, Astoria là người cao hứng nhất. Bởi ma lực đã bình thường, cô có thể thuận lợi qua môn Bùa chú, thực hành môn Biến hình. Thành tích của cô từ một đồng A năm ngoái toàn bộ từ E trở lên, thậm chí có hai môn được O.

O = Xuất sắc (Outstanding)

E = Giỏi quá kì vọng (Exceeds Expectations)

A = Chấp nhận được (Acceptable)

P = Dở (Poor)

Goyle và Crabbe cũng miễn cưỡng qua môn.

Đương nhiên, kết quả học tập của Draco vẫn toàn O, làm người ta phải trở mắt ngoác mồm.

"Thật là khiến tôi... đó kị!" Blaise nói sâu kín.

Hành lý được gia đình đưa đến tàu tốc hành Hogwarts. Ngày về nhà đã tới.

Có thể với Harry Potter mà nói, đây là một ngày thống khổ, cậu sắp rời nơi được coi là "Nhà"- Hogwarts. Đáng Cứu Thế từng được chú ý sẽ biến thành bao quần áo bị chán ghét khinh bỉ.

Mà đối với nhóm Astoria mà nói, đây là ngày về nhà. Cha mẹ đang đợi bọn họ trở lại, mỗi người đều có chút không thể chờ được nữa.

"Hẹn gặp ở Quidditch World Cup." Blaise kéo hành lý tạm biệt bạn bè, người mẹ nổi danh mỹ nhân của anh ta đang chờ bên kia.

"Được, Quidditch World Cup thấy." Không có ai sẽ bỏ qua trận tụ họp này, thứ giải trí ở thế giới phù thủy quá ít.

Draco lén lút kéo Astoria tới một bên: "Em sẽ tới World Cup, đúng không?"

"Chắc vậy rồi. Cha không hy vọng bỏ lỡ." Astoria gật gù: "Vì vậy nhà em tới nước Pháp chơi một tháng sẽ trở lại."

Từ Lễ Giáng sinh, Antonio đã thương lượng việc du lịch kì nghỉ hè với hai chị em. Ông có một mợ bà con xa ở Pháp, vừa lúc có thể đến thăm.

"Vây đi chơi vui vẻ, nhớ phải nhớ anh đấy." Draco hôn trán cô: "Cocoa chắc không bay xa được như vậy. Anh sẽ dùng chim đen truyền tin cho em, để nó mang hồi âm về là được rồi."

Cocoa huyền thuyên kêu vài tiếng, rất bắt mắt mỡ má tóc thể diện của Draco.

"Xem này, anh không coi trọng Cocoa, nó tức rồi." Astoria cười khanh khách, thân mật sờ sờ Cocoa cuối cùng bay trở về vai cô: "Ngoan, từ Pháp đến Anh rất xa, mi bay tới bay lui mệt lắm, để Duke nhà Malfôys khổ là tốt rồi!"

Cocoa nghiêng đầu, thật sống như suy nghĩ thông suốt, làm động tác gật đầu, sau đó làm nũng dụi mặt Astoria.

"Em sẽ làm hư nó." Draco bắt đắc dĩ sờ tóc bạn gái.

"Nia~" Daphne gọi từ xa, bọn họ đã cảm chắc hành lý.

Draco dịu dàng hôn môi cô: "Đi thôi!"

Anh nhìn bóng dáng Astoria biến mất cùng cha và chị gái, đi đến một hướng khác.

"Cha, mẹ, con đã về."

Narcissa trêu ghẹo nhìn con trai: "Nếu con thực sự không nữ, mời tiểu thư Greengrass về nhà thì sao?"

Trên mặt Draco trong nháy mắt có biểu cảm lúng túng: "Nghỉ hè nhà họ sẽ đi Pháp chơi."

"Ôi, hoa oải hương trải đầy khắp núi đồi, lãng mạn biết bao!" Narcissa say mê than thở.

"Khụ!" Lucius giả tiếng ho khan: "Hay là mùa hè năm sau, chúng ta có thể du lịch một phen ở biển tím Provence."

Narcissa quẹo rừ nhìn chồng một cái, rồi nhìn thẳng vào con trai: "Draco thân ái, con cao lên thật nhiều! Còn đẹp trai phóng khoáng hơn cha con năm đó!"

Lucius kho khan kịch liệt.

"Thân ái, anh không sao chứ?" Narcissa một mặt lo âu, nghiêm nhiên có dáng vẻ người vợ tốt tình thâm ý trọng.

"Không có gì, chúng ta về nhà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nghỉ Hè

"Hoan nghênh về nhà, Draco con yêu."

Narcissa có vẻ không thể chờ đợi được nữa ôm con trai của mình, như khi còn bé, hôn hai gò má anh.

Ở sân ga, bà đã nghĩ làm như vậy rồi.

"Ài, mẹ..." Draco đã lâu chưa có chịu đả ngộ như vậy khó khăn ôm mẹ mình một hồi.

Narcissa nâng mặt con trai cẩn thận quan sát: "Con của mẹ lớn rồi, còn cao lên!"

"Thân ái, anh đã nói, thức ăn Hogwarts cũng không kém đến nỗi." Thân là một trong Hội đồng quản trị, Lucius không biết đã giải thích với vợ lần thứ mấy. Vợ của ông luôn cho rằng con trai ở trường học chịu khổ ăn không ngon ngủ không quen -- "Em không hy vọng lúc trở về con lại gầy một vòng!"

Draco kiên nhẫn động viên mẹ mình: "Mẹ, như con nói trong thư vậy, con ở Hogwarts rất vui vẻ."

"Vậy thì tốt." Narcissa cuối cùng cũng coi như khôi phục một quý phụ rụt rè: "Tuy nhiên nơi nào cũng không bằng trong nhà. Con nhất định sẽ có một kỳ nghỉ hè vui vẻ. Mẹ chuẩn bị cho con bánh ngọt, mau đi rửa mặt trước đi!"

Draco gật đầu với cha mẹ, về phòng ngủ của mình.

Chờ ở đó hầu hạ là Dobby. Nó xem ra kinh hoàng vô cùng, trái tim thỉnh thoảng theo dõi từng động tác của chủ nhân nhỏ.

Draco lác cỏ, thả lỏng gân cốt, miễn cưỡng nói: "Ta muốn tắm."

"Vâng, cậu chủ!" Dobby nhanh chóng đáp, sau đó sột sắng vào buồng tắm chuẩn bị.

"Sau đó ta muốn nghe báo cáo." Draco lạnh lùng bổ sung.

Dobby lão đảo một hồi: "Vâng, cậu chủ!"

Draco vô cùng thích ý vui mặt vào nước nóng. Trong hơi nước mật mờ, anh như nhìn thấy Thần hộ mệnh của mình.

Mọi người đều nói một Tử thần thực tử sẽ không dùng được thần chú Thần hộ mệnh, bởi họ không có ký ức vui vẻ, không có yêu chân chính, trong lòng họ chỉ có bóng tối.

Giải thích ngu xuẩn đáng cười cỡ nào!

Lẽ nào thành viên hội Phượng Hoàng đều là mấy tên hề chuyên môn diễn hài? Lẽ nào Tử thần thực tử từ nhỏ đã là phù thủy hắc ám bán linh hồn cho ác ma? Lẽ nào hội Phượng hoàng đều có gia đình cha con anh em vợ chồng hòa thuận tốt đẹp? Lẽ nào Tử thần thực tử sẽ không có cha mẹ, không có vợ con?

Dur luận và lịch sử vĩnh viễn do người thắng viết.

Sau chiến tranh, thế giới phù thủy thành thiên hạ của Gryffindor, Đấng Cứu Thế hai lần liên tục đánh bại người không thể nêu tên kia, khiến nhiệt huyết Gryffindor sôi trào cực hạn. Slytherin bắt đầu lui khỏi tầm mắt đại chúng, rất nhiều gia tộc bắt đầu ẩn cư, có mấy người chuyển nhà đến những quốc gia khác trong châu Âu. Bọn họ rất không can tâm, nhưng tình thế bức người.

Draco nắm chặt nắm đấm, lộ ra đốt ngón tay trắng đến đáng sợ.

Anh không cho phép nhà Malfoy suy yếu trong tay anh.

"Sau đó?" Draco khẽ nhấp ngụm cà phê, vô cùng nghiêm túc nhìn cái chén trong tay, tựa như trầm mê hoa văn tinh xảo.

"Dobby sợ hiệu trưởng Dumbledore phát hiện liền rời đi." Dobby nức nở một tiếng, cúi mình rất thấp, run rẩy giải thích.

Draco không nói lời nào, vuốt dọc cái chén. Qua đã lâu, anh mới mở miệng, giọng điệu mang theo một loại mê hoặc: "Làm rất tốt, Dobby. Đấng Cứu Thế có cha đỡ đầu, nó hẳn cao hứng lắm. Lần này mi rất cẩn thận, thật làm ta bất ngờ. Ta hy vọng mi có thể làm được tốt hơn."

"Dobby... sẽ, Dobby sẽ rất cẩn thận." Gia tính bởi vì kích động mà rít gào lên.

"Con chuột phản bội cha mẹ Đấng Cứu Thế kia, mi có thể tìm được hắn không?" Draco hỏi rất nhẹ rất chậm, như là nghi hoặc, như là không chắc chắn.

"Dobby sẽ tìm được tên đó! Dobby sẽ cố gắng tìm, đem tên đó bắt về..."

"Không!" Draco bỗng nhiên cao giọng ngăn trở Dobby, nó bị dọa đến run lập cập.

"Nếu có thể tìm được gã, trước hết ngằm đi theo, lên -- lên --" Draco đọc vài chữ sau vô cùng rõ ràng: "Suy nghĩ một chút, Dobby, cẩn thận suy nghĩ, gã là kẻ phản bội chân chính, vậy gã là người của ai nào?"

Dobby run rẩy kịch liệt, nó thần kinh khóc ò lên: "Ôi, không, cái kẻ đáng sợ kia..."

"Lẽ nào mi hy vọng người không thể nhắc tên kia trở về làm tiếp sự tình hắn chưa thành công mười ba năm trước, giết-Đấng-Cứu-Thế?"

"Không..." Dobby khóc đến thê thảm vô cùng, nằm phịch trên mặt đất.

Draco hung tàn trừng gia tính kia, thật sự không hiểu, trang viên Malfoy làm sao lại có một gia tính lạc đàn, hướng về Đấng Cứu Thế như vậy?

Dường như kết thúc năm hai, hành động nỗ lực giải phóng Dobby của Potter làm kiên định hơn sự sùng bái của nó.

Cha đã từng không cẩn thận thả chạy Dobby, cuối cùng nó thành người giúp đỡ Đấng Cứu Thế, nghe nói nó cứu Đấng Cứu Thế nhiều lần, còn 'hy sinh' vì Potter!

Đời này, anh bóp chết sự phản cảm Dobby với nhà Malfoy từ trong trứng nước.

Mặc kệ nó khác người thế nào, dòng máu bản năng phục thù của gia tính không cách nào thay đổi. Chỉ cần mang "mặt nạ" để nó biết, nhà Malfoy thật ra không phải phù thủy "tà ác", chỉ là bị người không thể nhắc tên kia áp bức, bản chất bên trong của họ vẫn ngóng trông cuộc sống bình thường. Như vậy, Dobby cũng không có lý do phản bội Malfoy.

Lại thuận tâm ý của nó, cho nó đi bảo vệ giúp đỡ Potter -- dưới điều kiện kiên quyết không phản bội gia tộc Malfoy.

Mấy năm qua đi, Dobby này nghiêm nhiên cảm giác mình là hộ vệ gia tộc Malfoy phái lên lút bảo vệ Đấng Cứu Thế.

"Dobby, chúng ta không thể trở lại bóng tối."

"Vâng, cậu chủ tôn kính." Dobby hít mũi, khiến Draco nhú mày chán ghét.

"Như vậy, nhớ kỹ, cẩn thận tìm Peter-Pettigrew, cẩn thận theo sát gã, không được bại lộ thân phận, cách xa chút cũng được, gắt gao chú ý hành động của gã. Một khi bị phát hiện, lập tức rời đi. Ta hy vọng trước Quidditch World Cup có thể nghe tin tức tốt của mi."

"Vâng, cậu chủ tôn kính." Dobby cung kính cúi chào, "Đùng" một tiếng biến mất.

Năm đó Potter đi học ở Hogwarts, xảy ra rất nhiều chuyện không người biết. Anh chỉ có thể kết hợp quan sát trong trường học và một ít tin tức phóng vấn sau chiến tranh, thậm chí truyền thuyết để suy đoán, mơ hồ đoán nội tình.

Có điều, Peter Pettigrew là một manh mối quan trọng, anh nhớ rõ, tội danh của gã sau chiến tranh bao gồm "Trợ giúp người kia phục sinh".

Chỉ cần theo dõi gã, nhất định có thể... Nói thể nào nhỉ?.... A, "Tìm hiểu nguồn gốc."

Nhiệm vụ này phù thủy bình thường không làm được, chỉ có dựa vào phép thuật của gia tính đi hoàn thành. Hy vọng Dobby có thể nhìn thấy thứ anh hy

vọng nó thấy. Như vậy anh mới có thể nói cẩn thận với cha một chút.

Draco thân mến,

Không thể không nói, em đã bị ánh mặt trời rực rỡ và bầu trời xanh thẳm ở Provence làm rung động sâu sắc.

Chị họ nói cho em, trời mùa hè ở đây là đẹp nhất trong năm.

Đúng vậy, nơi này cây oải hương trải khắp núi đồi làm em mừng như điên. Dân bản xứ cắm những bó hoa tím sẫm, xanh nhạt ở tất cả mọi nơi họ thấy đẹp: bên cầu, mái hiên, mép váy... Toàn bộ thung lũng tràn ngập hương cỏ chín nồng đậm, ánh mặt trời và hoa oải hương, màu vàng tím kết hợp thật hoàn mỹ.

Em làm cho Cocoa một vòng cổ nhỏ từ hoa oải hương, nó thích vô cùng. Nhưng Duke nhà anh dường như không quen lắm, nó nháy mũi liên tục.

Qua mấy ngày, nhà em sẽ đến Fontainebleau chơi. Vì vậy lần này liền nhờ Duke đem món quà nhỏ về, hy vọng sẽ không làm nó mệt.

-----Của anh, Astoria G.

"Hừ." Draco sờ sống mũi, nhú mày: "Em đang viết nhật kí du lịch à, Nía? Cái này làm sao giống thư viết cho bạn trai?"

Đáng tiếc giấy viết thư màu tím nhạt chỉ tản ra mùi Provence thơm ngát, không ai sẽ trả lời anh. Thiếu nữ trong hình đang ngồi trên nền hoa tím về cây cối, cô mang mũ rộng vành che nắng, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu.

"Cả chính diện cũng không lộ..." Đã hơn một tháng anh chưa thấy cô. Có chừng hai, ba lần trao đổi, cô đều lưu loát viết văn xuôi 'phù thủy du lịch', liền câu tâm tình cũng không có.

Trên bàn có gói nhỏ, là món quà Astoria chuẩn bị. Một túi tiền màu trắng thuần tình tẻ, bên trong hình như có cây oải hương khô, hai cây hoa non nót mới mẽ lộ đầu ra, thêm mấy phần tao nhã. Miệng túi còn có tấm thiệp nhỏ xinh đẹp viết: "Đặt bên gối đầu, chúc anh có mộng đẹp."

Draco nở nụ cười, kỳ thực thư của anh cũng chỉ nói trải nghiệm kỳ nghỉ hè, không hề có thành phần sến sảm nào. Có vẻ như cô đang oán trách anh vậy, mới đáp lại bằng bức thư trái lòng.

Nghĩ tới đây, Draco bỗng nhiên cười giảo hoạt, anh bắt đầu cầm bút viết thư cho bạn gái nhỏ.

Nia thân ái,

So với găm quyền lịch sử pháp thuật nước Pháp khô khan, không bằng đến Fontainebleau một lần. Tin rằng em sẽ có nhiều thu hoạch ở Château De Fontainebleau (lâu đài Fontainebleau). Có người nói rất nhiều phù thủy nổi danh nước Pháp từng ở đó.

... ..

Thân ái, em đã nói sẽ trở lại xem chung kết Quidditch World Cup, anh mong chờ tận đáy lòng ngày kia đến.

Nói thật, anh nhớ em

Của em, DM.

Nhìn bóng con chim đen bay mất, Draco bắt đầu tưởng tượng Astoria sẽ phản ứng thế nào lúc nhận thư.

Lúc cô nhìn câu cuối, nhất định mặt sẽ đỏ lên, nói không chắc sẽ đọc lại một lần lại một lần. Sau đó sẽ cắn môi xoắn xuýt không biết hồi âm làm sao --- cô không thể làm bộ không nhìn nó. Có điều sau đó cô chắc chắn sẽ đỏ mặt, rồi cuối cùng sẽ viết, em cũng nhớ anh.

Đương nhiên, trong quá trình này, nói không chắc cô sẽ nguyên rủa anh mấy lần, cũng khó nói sẽ xé hồi âm, xé lại viết.

Draco nín cười, đắc chí đi phòng sách tiếp tục học ngoại ngữ.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nói Chuyện

"Fudge gửi mấy vé hàng cao nhất*." Lucius ngồi lười biếng trên sofa bên cửa sổ, tư thái ưu nhã thả lỏng thân thể, gia tình lập tức nâng lên tàu thuốc mạ vàng.

*Vé Quidditch

"Ồ, vị trí rất tốt, tầm nhìn chắc sẽ rất trống trải." Draco đứng thẳng tắp một bên, mãi đến khi Lucius ra hiệu anh ngồi xuống.

Lucius nheo mắt, vuốt ve hoa văn đồ quỳên thủ công trên tàu thuốc Đức, hững hờ nói: "Xem ra có lời muốn nói?"

"Đúng vậy. Chúng ta có thể đi phòng sách đàm luận."

Từ xưa tới nay, phòng sách đều là nơi nói chuyện chính sự. Phòng sách trang viên Malfoy tự nhiên cũng là nơi được các đời chủ nhà đặc biệt coi trọng, bảo mật đầy đủ.

Trong nháy mắt Lucius rõ ý tứ của con trai, lập tức đứng dậy vào phòng sách.

"Nói đi." Lucius vẫy lui gia tình đang xếp bàn trà, ngồi xuống trước bàn gỗ hoa lê.

Draco cân nhắc một hồi: "Cha còn nhớ trước khai giảng năm hai con đề nghị để mặc Dobby trợ giúp Đấng Cứu Thế chứ?"

Lucius đặt tay trên mặt bàn, theo bản năng gõ nhẹ tiết tấu: "Có thể phát hiện đúng lúc gia tình bất thường, đồng thời có thể đưa ra phương pháp giải quyết có lợi, cha hết sức hài lòng biểu hiện của con năm đó. Như vậy, nó lại có vấn đề gì sao?"

"Không, nó hoàn thành nhiệm vụ rất tốt." Draco lắc đầu: "Con nghĩ cha sẽ nguyện ý nghe thứ nó phát hiện lúc theo dõi Peter Pettigrew."

"Peter Pettigrew?" Nghe được cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ, Lucius rõ ràng sùng sốt, có điều ông rất nhanh nghĩ tới gã là ai, trong giọng nói mang theo châm chọc và mỉa mai: "Có người nói 'anh hùng' năm đó vì truy sát kẻ phản bội bạn tốt... Sirius Black mà chịu khổ bị sát hại?"

"Vậy tại sao người đã chết nhiều năm này còn có thể xuất hiện trong câu chuyện của chúng ta? Thậm chí còn có thể bị theo dõi?"

Draco nhìn cha mình chăm chú: "Sirius Black vốn không gia nhập trận doanh của kẻ không thể nhắc tên kia. Ông ta, không phải Tử thần thực tử."*

Lucius thay đổi tư thế ngồi, ông dựa vào lưng ghế, chậm rãi nói: "Cha chưa từng thấy gã ở gần Chúa tể hắc ám. Narcissa lên lút đi thăm, phát hiện gã căn bản không bị ký hiệu. Nhưng gã từ chối giải thích bất cứ lời nào với Narcissa."

Draco sáng tỏ, cha mẹ nói vậy đã sớm hoài nghi vấn đề này, nhưng bị vướng bởi thân phận miễn cảm, không thể tiếp xúc quá nhiều với "phạm nhân" phản bội cả gia đình Đấng Cứu Thế. Sirius Black trong ngục giam vì chuộc tội, lại không chịu để thân là Tử thần thực tử như cha cứu viện, liền mẹ chỉ có thể tro mắt nhìn người thừa kế cuối cùng nhà Black vào Azkaban trải qua tháng ngày cuối cùng của cuộc đời.

Draco háng giọng, nói tổng quát bí mật Dobby nhìn lén lúc năm ba kết thúc.

"Hừ, cha rốt cuộc biết cái tên vốc dáng hèn mọn kia là ai!" Lucius hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên ông từng thấy bóng Peter Pettigrew bên cạnh Chúa tể hắc ám: "Tên đó biến thành con chuột trốn? Dobby..."

"Con để Dobby lần theo Peter Pettigrew." Draco lập tức tiếp lời: "Khi biết con chuột là... Người của hắn."

Mặt Lucius không thay đổi nhìn con trai mình, lẳng lặng chờ anh giải thích.

"Phụ thân*" Draco dùng tôn xưng, hỏi thận trọng: "Người không thể nhắc tên kia chưa thực sự chết phải không?"

*Trong tiếng anh bình thường thì gọi dad mom, nhấn mạnh mới dùng father mother. Trong tiếng Trung người ta bình thường gọi papa, mama thì phải, phụ thân nghe kì kì ha :3 có thể hiểu phụ thân là father cho nghe đỡ Trung Quốc

Mặt Lucius vụn vụn trong nháy mắt, sau đó ông rất nhanh không chế lại, im lặng không lên tiếng.

"Trên tất cả các sách cũng chỉ nói hắn 'biến mất', hắn 'đi' rồi. Nếu năm đó ngài không nói dối vì chuyện đồn đãi, nói thẳng với con thân phận Tử thần thực tử của ngài. Như vậy, lần này xin ngài cũng thẳng thắn cho, ngài hy vọng hắn trở về không?"

Lucius như bị đánh một đòn mạnh mẽ, ông bỗng nhiên đứng lên, đi qua đi lại bồi hồi: "Nghe đi, nghe đi, con đang ở đây nói cái gì!"

"Phụ thân, trốn tránh cũng vô dụng."

"Câm miệng!" Lucius luống cuống gào thét.

Draco cũng đứng lên: "Phụ thân, tuy rằng con vẫn chưa thành niên. Nhưng con là một Malfoy!"

Trong phòng yên tĩnh lại, hai cha con đối mặt trừng nhau.

Lucius chợt phát hiện, con trai của ông đã lớn thật rồi. Con ông không còn là thằng nhóc con cười rục rờ cười chối đồ chơi nữa rồi.

Lucius chán nản ngồi trở lại trên ghế, dùng hai ngón tay xoa sống mũi: "Nghe này, Draco. Như lúc đầu cha đã nói, ở tầm tuổi con bây giờ, lòng cha tràn đầy tự hào và kiêu ngạo với dòng họ. Cha khao khát muốn nhà Malfoy trong tay cha rực rỡ vinh quang, cha không thể chờ đợi được muốn nhiều sức mạnh hơn nữa. Cha, sùng bái vị phù thủy vĩ đại kia. Từ nhỏ cha đã nghe được tất cả mọi thứ ông con nói về người kia, hẳn có thể làm dòng họ thuần huyết đi đến huy hoàng chân chính."

"Vì vậy, ta như rất nhiều người khác, tụ tập bên cạnh hắn, nhiệt huyết sôi trào vì tương lai huy hoàng của giới thuần huyết."

Draco cũng ngồi trở lại trước mặt cha mình, nỗ lực khắc chế tâm tình, không nói một lời nghe cha tự thuật, tiếp theo hơi run rẩy mở miệng hỏi ông: "Vậy phụ thân, ngài hy vọng hắn trở về?"

"Trở về?" Lucius thất thần nói lại từ ngữ: "Trở về?"

Sau đó ông thất kinh lắc đầu: "Không! Không!"

Ông sống chết nhìn Draco: "Người đó không thể trở về. Hắn đã sớm không còn là hắn! Hơn mười năm trước, hắn cũng đã không phải hắn! Bella mẹ ta căn bản làm như không thấy Chúa tể Hắc ám đã sớm thay đổi! Hắn càng ngày càng điên cuồng, càng ngày càng cố chấp, càng ngày càng không từ thủ đoạn nào!"

Tiếng ông dần dần thấp xuống: "Cha thậm chí từng cân nhắc để Narcissa ra nước ngoài sinh con, sau đó không nên quay lại. Cha lo lắng một ngày kia, sai lầm của cha sẽ liên lụy hai người. Nhưng mà không có một chỗ nào càng có khả năng bảo hai vệ mẹ con an toàn hơn trang viên Malfoy."

"Cũng may hắn đi rồi, hắn biến mất không thấy..." Lucius lẩm bẩm nói.

Trong phòng yên tĩnh lại, chỉ có thể nghe tiếng hít thở.

Lucius dù sao cũng là một quý tộc có hàm dưỡng, ông rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tình của mình, đồng thời có chút lúng túng vì luống cuống trước mặt con trai.

"Cha, con rất vui vì chúng ta có nhận thức chung trên vấn đề này. Con có cha, có mẹ, đã rất thỏa mãn." Draco nhìn người cha hơn ba mươi tuổi, nhìn rất chăm chú rất tỉ mỉ, thật giống lần đầu tiên nhìn cha mình gần tới vậy, tới gần tâm linh cha mình đến vậy.

Anh không thất vọng chút nào, cái gì nương nhờ Chúa tể Hắc ám, gia nhập phe hắc ám, lúc Chúa tể Hắc ám thất bại thì cật lực chạy thoát, lúc Chúa tể Hắc ám quay lại thì quy thuận. Tất cả hết thảy, hết thảy tất cả, anh đều có thể thấu hiểu.

Nếu như đổi lại là anh, lựa chọn chắc sẽ giống như cha vậy.

Khi còn nhỏ anh đã nghe nói có một người lực lượng mạnh mẽ tràn đầy nỗ lực bảo vệ vinh quang thuần huyết. Khi anh trưởng thành với một cá nhân thể lực lớn mạnh, anh sẽ lựa chọn quy thuận cá nhân đó. Khi anh phát hiện người mình quy phục càng ngày càng điên cuồng, thậm chí có khả năng uy hiếp người nhà quan trọng của mình, anh cũng sẽ lựa chọn từ bỏ...

Sau nhiều năm qua, đây là lần thứ nhất anh thật hiểu sâu cha, bọn họ là cùng loại người.

Yên tâm đi, phụ thân, con sẽ không để chúng ta tiếp tục bị động nữa.

Draco nói một tiếng "cha", Lucius nhìn anh rất lâu: "Đối với cha mà nói, có con, có Narcissa, cuộc sống vô cùng hạnh phúc. Như vậy Draco, Dobby phát hiện cái gì?"

"Peter Pettigrew mượn hình dáng con chuột tìm được người kia ở Albania. Hẳn xem như một đứa trẻ không thành hình, dường như những năm gần đây hắn vẫn bám thân trên mình động vật. Bọn họ còn cố vẽ bắt được một nữ quan chức Bộ phép thuật. Dobby cực kì sợ người kia, không dám tới gần." Draco không chút biến sắc dung hợp tin tức kiếp trước và hồi báo của Dobby: "Con để Dobby tiếp tục theo dõi từ xa, có động tĩnh khả nghi thì lập tức rời đi."

Trải qua một phen nói chuyện, Lucius mơ hồ phát hiện chân tướng. Khi ông nghe được tin tức chính xác, trái lại tiếp nhận rất nhanh: "Coi như là cha cũng không thể làm tốt hơn, Draco."

Ông thở dài một phen: "Người kia hiểu biết về ma pháp hắc ám nhiều hơn bất cứ ai, hẳn nhất định có thể nghĩ đến phương pháp trở về một lần nữa."

"Ngày hắn chân chính trở về đó, cha không thể không mang mặt nạ lần nữa, hưởng ứng hắn triệu hồi. Cha không thể làm chuyện gì làm hắn khiến hai

người nguy hiểm." Lucius nói nhìn như bình tĩnh, nhưng Draco có thể phát hiện thống khổ trong mắt ông.

Draco bỗng nhiên rất muốn nói với cha mình tất cả. Nói cho ông biết, yên tâm đi, Đấng Cứu Thế sẽ giải quyết kẻ điên quấy rầy cuộc sống của chúng ta! Nhưng anh không thể, đây không phải chuyện có thể dễ dàng lý giải, dễ dàng tiếp nhận. Anh chỉ có thể tận lực giải quyết sự tình càng tốt hơn.

"Năm đó Dumbledore lập ra hội Phượng hoàng, lấy tiêu diệt Chúa tể Hắc ám và Tử thần thực tử làm nhiệm vụ. Bọn họ có vẻ đã làm được, một đứa con nít liền có thể khiến Chúa tể Hắc ám mất sức mạnh. Thời điểm đến, tổ chức này sẽ lại tới." Lucius nhìn phía con trai, chính ông tuyệt đối không hạ thấp đầu, đi đâu quân Dumbledore tìm kiếm cứu trợ. Đám sư tử Gryffindor kia không biết sẽ giữu cột thế nào. Thế nhưng Draco... Chỉ cần lén lút biểu hiện khuynh hướng nghiêng về Dumbledore, làm một ít công tác trợ giúp. Chẳng may cuối cùng thắng lợi thuộc về hội Phượng hoàng, nhà Malfoy chỉ ít còn có một người thừa kế.

Ông không khỏi kiêu ngạo vì con trai của mình. Lúc trước Draco kiến nghị để Dobby giúp đỡ Potter là điều kiện có lợi cỡ nào, tương lai trước mặt Chúa tể Hắc ám cũng có thể giải thích vì giám thị Đấng Cứu Thế.

"Cha, con đã học xong Bế quan bí thuật." Draco lập tức hiểu ý tứ của Lucius, hai cha con nghỉ cùng đi xem ra có chút nguy hiểm. Thế nhưng Draco hoàn toàn có thể làm được. Malfoy đều có thể giảm mức nguy hiểm xuống thấp nhất.

"Severus là cha đỡ đầu xứng chức." Lucius cảm khái: "Có điều Draco, lời chúng ta nói không thể cho nhiều người biết, chí ít, trước khi xác định thái độ của Severus."

"Còn có Narcissa, đừng để mẹ con bận tâm vì chuyện này."

"Đúng vậy, thưa cha." Draco gật gù: "Con nghĩ, cha có thể cần cho Dobby vài mệnh lệnh cưỡng chế, để tránh nó tiết lộ bí mật."

Gia đình bị ràng buộc bởi khế ước cổ xưa, chúng không thể làm trái mệnh lệnh chủ nhân, hiệu quả dùng tốt như Lời thề bất khả hội vậy.

Lucius nở nụ cười hài lòng lần thứ hai vì tâm tư kín đáo của con trai.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Quidditch World Cup

Tất cả học sinh đều giống nhau, đi học lúc nào cũng mong nghỉ hè, nhưng nghỉ hè ở nhà lâu, lại mong chờ ngày khai giảng, mong gặp mặt bạn bè, lại bắt đầu chuyện lý thú chờ kỳ nghỉ tới -- đặc biệt ở thế giới phù thủy phương tiện liên lạc cũng chẳng thuận tiện gì.

Astoria phát hiện mình bắt đầu thỉnh thoảng kiểm tra lịch, tính toán ngày chung kết World Cup. Cô che vội lên tờ lịch, từ chối thừa nhận mình đang chờ mong gặp lại Draco.

"Hừ! Mình mới không muốn thấy anh ta đâu! Cái tên buồn nôn hề hề!" Con vịt chết mạnh miệng Astoria chạy đi thu dọn hành lý cùng Daphne. Bởi cha nói chung kết không nhất định sẽ kết thúc sớm, vì vậy nên sớm chuẩn bị sẵn sàng cho khai giảng.

Daphne đang tìm Bản đồ sao khắp nơi. Đồ đạc vật linh tinh lộn xộn, một chuyến hành trình đi Pháp khiến mọi người tăng thêm không ít đồ, cô oán trách: "Ôi, tại sao không thể dùng phép thuật!"

"Chúng ta nên kháng nghị với cha. Cha rõ ràng có thể dùng phép thuật xử lý lều bạt lại muốn giành gia đình với chúng ta." Astoria nhìn thấy chồng sách của mình với một đồng quà nhỏ mua ở Pháp, mặt mày cũng ủ rũ. Thường ngày ở Hogwarts đã quen phải đưa phép giải quyết các loại vấn đề, lúc đến kỳ nghỉ bị hạn chế sử dụng phép thuật, bất cứ ai đều vô cùng khát vọng ngày trường thành.

"Ý kiến hay!" Daphne ngồi phịch xuống ghế không hình tượng, quyết định chờ Dora giúp triệu hoán thứ cô cần.

Antonio lựa chọn lều dùng rất nhiều thời gian, hai cô con gái đều nhìn ông đắm đắm.

"Các con. Việc này liên quan thế diện nhà Greengrass, đặc biệt là Nia. Con phải biết, lều bạt nhà chúng ta không thể cướp độ nổi trội của nhà Malfoy, cũng tuyệt đối không thể mất thế diện."

Astoria thờ dài đất đặc dĩ: "Trên thực tế, cha chọn cái sang trọng nhất là được rồi. Con cam đoan với cha, lều trại nhà Malfoy, tuyệt đối sẽ dễ thấy hơn chúng ta." Lều mà buổi tối còn có thể nhìn rõ hơn ban ngày, ai dám so tài!

Antonio liền chỉ huy gia đình đi đến sân cỏ trải lều bạt, để chúng nó quét tước sửa sang cẩn thận.

"Nia, trước lều đặt một cái đài phun nước thì sao?"

Astoria từ cửa sổ nhìn nhau với Daphne, cùng nhún vai, trả lời vô lực: "Nếu như cha thích."

Bởi có gần một trăm nghìn phù thủy đến xem chung kết, bộ pháp thuật vất hết óc tiến hành bố trí. Rất nhiều vé bóng giá rẻ phải đến trước hai tuần chờ, lều trại đối với họ vô cùng quan trọng.

Mà như nhà Greengrass, bọn họ chỉ cần đến ngày trận đấu diễn ra là được. Lều bạt gì nhiều nhất cũng ngửa khả năng trận bóng kéo dài thời gian, quan trọng hơn, đơn thuần vì giữ gìn mặt mũi gia tộc.

Buổi chiều thứ hai -- hôm diễn ra trận chung kết, cả nhà Greengrass dùng khóa cảng đến vùng ngoài đầm lầy đã có thể thấy xung quanh dựng lên vô số lều trại, nhìn rất đồ sộ.

Lần thứ nhất Daphne thấy cảnh tượng như vậy, ngạc nhiên đến độ muốn hô Merlin.

Astoria có kiến thức rộng đã chứng kiến lễ khai mạc thể vận hội Olympic hoành tráng, nghi thức duyệt binh hoành tráng cuộn cuộn lại không kinh ngạc chút nào. Làm cô không nhận được cười là những phù thủy bắt chước Muggle mặc trang phục chẳng ra ngô ra khoai.

Vị phù thủy kia mặc đồ bó màu xanh, mặc quần lót đỏ bên ngoài... chắc là nhặt được tờ áp phích quảng cáo "siêu nhân" từ đâu đó đi...

Nhóm Astoria không làm loại thử nghiệm ngu xuẩn này, hai chị em mặc váy liền áo không quá long trọng, cời xuống áo chùng.

Các cô xuyên qua hai hàng lều bạt thật dài.

"Này, em đã bảo dễ trông thấy mà!" Astoria gần như chỉ liếc mắt liền thấy cái lều ở giữa như cung điện nhỏ, diện tích phô trương dùng số lượng lớn lều bạt họa tiết rắc rối: "Còn buộc vài con Không tước (chim công) sống... Thú trông cửa cũng phải tuyển loài động vật không tầm thường như vậy..."

Cô nói thầm đều giấu trong lòng, thực sự không không biết xấu hổ nói ra miệng.

"Lều của chúng ta ở bên đó." Antonio chỉ vị trí hướng bên trái một chút so với nhà Malfoy. Không giống những phù thủy bình thường tự công lều trại của mình đến, gia đình nhà họ đã sớm đến bố trí tất cả, cũng đã canh giữ ở đó chuẩn bị trà bánh cho chủ nhân.

"Ồi... Merlin..." Astoria nhỏ giọng ai oán trong lòng. Cô không nên cười nhạo nhà Malfoy, nhà Greengrass cũng chẳng khiếm tốn chút nào! Ai tới nói cho cô biết, cái vườn hoa kia, cái bồn tắm chim kia, cái đài phun nước đó... Nhảy ra từ lúc nào vậy!

Chưa đi được mấy bước, Daphne chọc chọc Astoria.

"Làm sao... vậy?" Kỳ thực không cần Daphne trả lời, cô đã thấy đáp án.

Có người mặc áo choàng sợi dây phóng khoáng đứng ven đường, khuôn mặt sắc nét, khô ngô tuấn tú, ý cười nhẹ nhàng đang khoanh tay nhìn cô.

Astoria mím mím miệng, phát hiện cha và chị gái kiên định giữ cô lại, liền không thể làm gì khác từ từ đến chỗ Draco.

"Hi, đã lâu không gặp, Draco." Astoria khá là thất vọng nhận ra, lúc cô bắt đầu cao lên, người trước mặt còn cao lên nhanh hơn, hơn nữa anh đã vốn cao! Không công bằng thật không công bằng, đất nước lạc hậu và đất nước phát triển không bao giờ cạnh tranh được mà!

Draco bình tĩnh hôn tay cô: "Nhìn thấy em anh rất vui, Nía của anh."

Gặp mặt mới nói mấy câu, giữa hai người xuất hiện vài giây vắng lặng.

Astoria không biết làm sao cắn môi dưới.

Draco cúi người xuống tiến đến trước mặt cô, nói rất buồn phiền: "Anh cho rằng tiểu thư Greengrass sẽ nhào lên ôm cổ anh, thân thiết nói với anh, cô ấy nhớ anh đấy."

Hơi thở ấm áp phả lên khuôn mặt Astoria làm hai gò má cô ửng hồng. Cô mím miệng, cố ý học ngữ điệu của Draco: "Thật là trùng hợp. Em cho rằng ngài Malfoy sẽ làm như vậy, như trong thư anh ấy viết vậy."

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Astoria dường như sắp thua trận, cô cảm giác mặt mình bắt đầu bốc cháy.

Draco đầu tiên ngán người, tiếp theo buồn cười hắng giọng, tiếp tục mê hoặc bạn gái nhỏ của anh: "Tiểu thư Greengrass thực sự muốn vậy?"

"Chính xác trăm phần trăm."

"Vậy được rồi." Draco đột nhiên đứng thẳng người, quay người rời đi.

Astoria nhất thời ngẩn mặt ra, không phải chứ, nói giỡn thôi mà...

"Này, Draco..."

Draco quay đầu lại nhìn cô.

"Không phải có thể anh đã giận rồi chứ? Rõ ràng anh giận trước..." Astoria không thích ứng hơi co lại thân thể.

"Tức giận? Làm sao có thể! Chỉ là trước tiên anh cần lùi vài bước mới dễ dàng vồ tới chỗ em đó!" Draco nhú mồm với cô, giải thích giả vờ đứng đắn.

Astoria không lời nào để nói nghẹn nửa ngày, nhìn anh lại quay đầu đi hai bước, rốt cuộc không nhìn được bật cười.

"Draco, tên bại hoại này!" Cô hờn dỗi thờ dài, ném đi rụt rè, bước nhanh về phía trước nhào lên tên nhóc tóc bạch kim hư đốn, duỗi hai tay ôm cổ anh như anh đã nói vậy.

Draco một mặt đắc ý cười xấu xa, giang tay đón cô, thuận thể trượt tới eo cô.

"Anh nhớ một bé gái chậm lớn, nhỏ hơn một tháng nay rồi. Không biết em có nhìn thấy cô bé không?" Draco nhẹ nhàng hỏi bên tai cô.

Astoria chớp mắt mấy cái, cười híp mắt: "Từng thấy qua, đáng tiếc anh không thấy được nữa. Em chỉ có thể nói cho anh biết, cô bé nói nhớ một cậu bé gầy gò, nhớ đến hơn một tháng. Không biết anh có gặp không?"

"Thật tiếc nuối, anh không được gặp lại nữa, anh nghĩ em cũng vậy." Draco đắc ý đo chiều cao của mình. Mùa hè này anh cao lên nhanh chóng, rất nhiều nhờ mỗi ngày huấn luyện và chăm sóc toàn diện của mẹ. Nhưng anh thực sự không nghĩ tới, Astoria sẽ lớn lên nhiều như vậy, thật giống như bù đắp hết mấy năm trước đình trệ.

Cocoa vừa bay quanh giữa không trung, vào lúc này cũng đáp xuống tham gia trò vui: "Draco, Draco!"

"Xin chào, Cocoa." Draco trêu con vẹt đứng trên bả vai mình, lại nói với Astoria: "Vừa nhìn thấy bốn tám chim anh đã biết lều nhà Greengrass. Cha anh đánh giá rất cao phẩm vị ngài Greengrass."

Astoria cười cợt khá lúng túng: "Cảm ơn đã khen ngợi..."

Bị chim công ca ngợi, vậy rõ ràng cha cô kỳ thực cũng là một con chim công...

Hai người vừa gặp lại cũng không ở chung được lâu, trong doanh địa khắp nơi có thể gặp phải bạn học Hogwarts, hoặc bạn bè của phụ huynh hai nhà.

Draco mời Astoria đến thăm lều nhà Malfoy: "Mẹ anh sẽ rất vui khi thấy em."

"Đi thôi, lẽ nào em muốn đến nhà chào hỏi chính thức?" Draco thật ra rất rõ ràng Astoria đang do dự cái gì, chẳng qua cô cảm thấy có chút lúng túng, vậy nên mượn hoàn cảnh lúng túng hơn thúc giục cô.

Quả nhiên, nghĩ đến những quy củ chào hỏi chính thức giữa quý tộc kia, Astoria tê cả da đầu, lập tức đồng ý lần chào hỏi "không chính thức" này.

Tuy nhiên, làm Draco tiếc nuối, khiến Astoria vui mừng là, gia đình trước cửa nói cho họ biết Lucius đang đón tiếp mấy vị quan chức Bộ phép thuật.

"Nếu không tiện, vậy sau này sẽ có cơ hội!" Astoria khề đầy Draco: "Em nghĩ em nên về trước, nhìn sắc trời chắc trận đấu sắp bắt đầu rồi."

"Được rồi!" Draco hôn mặt cô một cái: "Sau khi trận đấu kết thúc, nói không chắc chúng ta có thể gặp lại."

Vé nhà Greengrass cũng là ghế riêng tầng cao nhất, nhưng là một gian khác. Cô không thể không quy củ ngồi với con trai vợ chồng Malfoy trước mặt bọn họ. Vì vậy hai người đều ăn ý không đề cập chuyện đôi vị trí.

Draco mới đưa cô về lều lại rồi đi chưa lâu, một gia đình mặc khăn có thêm gia huy Malfoy xuất hiện, cung kính đưa tới ba ống nhòm chuyên dụng quan sát trận đấu: "Đây là cậu chủ đưa cho ngài Greengrass và các tiểu thư Greengrass."

"Thay tôi chuyển lời cảm ơn." Astoria nhận ống nhòm, cong lên khoe miệng vì sự săn sóc của Draco.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tự Hợp

Trước khi trận đấu bắt đầu, Antonio cực kì hứng khởi giới thiệu cho các con gái những bức quảng cáo cái nào là ông đưa lên, thuận tiện tiến hành giáo dục đầu tư tài chính.

Không phải Astoria không để ý, mà cô còn có thể nói mạch lạc rõ ràng hơn lão về mớ nguyên lý kinh tế học.

Lúc này, dòng quảng cáo cuối cùng bị xóa đi, tên hai đội bóng chung kết được kêu lên.

“Đến lúc giới thiệu linh vật rồi!” Là một fan Quidditch tiêu chuẩn, Antonio rất quen thuộc quy trình.

Lần đầu tiên Astoria nhìn thấy Tiên nữ, sinh vật trong truyền thuyết có thể khiến đàn ông vì họ mà điên cuồng.

Họ thoát nhìn rất chói mắt, không giống người thường, mang tiên khí lúc ẩn lúc hiện. Đáng tiếc có chút giả.

Astoria bủn rủn không tỏ ý kiến. Nương theo vũ đạo của Tiên nữ, nam phù thủy phía dưới đều có vẻ thần hồn điên đảo rồi. Cô phóng tầm mắt nhìn tầng cao nhất, một số quan chức còn xem như bình thường, định lực mười phần.

Astoria cầm ống nhòm trong tay, nhìn về ghế tầng cao nhất phía đối diện.

Một nam sinh tóc đen rối bời và một nam sinh tóc đỏ bên cạnh đang làm động tác kỳ quái, dường như muốn nhảy ra ngoài, nói vậy đó chính là Potter và Weasley. Astoria nhìn thấy không ít người tóc đỏ, cô bắt đầu điều chỉnh ống kính.

Rất nhanh, cô tìm được mục tiêu của mình, mục tiêu và cha mục tiêu định thần nhân nhả ngòi chỗ đó, khoe miệng như châm biếm Đấng Cứu Thế, xem ra Tiên nữ xinh đẹp trên sân bóng cũng không ảnh hưởng gì tới anh.

Cô mỉm cười đắc ý để ống nhòm xuống. Không cô gái nào sẽ không vui vẻ vì bạn trai mình không dễ dàng bị mê hoặc như những tên ngốc cùng tuổi.

Đương nhiên, từ điểm này cho thấy, thường thường bị ăn quả đắng đều là cô – thật giống như hoàn toàn không phải đối thủ của Draco.

Astoria không cam lòng giờ ống nhòm lần nữa, cô thật muốn nhìn đáng về Draco bị cô nắm nhược điểm trong tay.

Vì vậy tại trận chung kết Quidditch World Cup người người nhà nhà chờ mong, Astoria cầm ống nhòm, tiêu hao hơn nửa thời gian “nhìn trộm” Draco đối diện.

Đáng tiếc, cái vị bị “nhìn trộm” này gia giáo hài lòng, hành vi khéo léo, cử chỉ thần nhiên, từ đầu đến cuối cả động tác đứng lên hoan hô đều không có, quả thực cùng một dạng với lão Malfoy bên cạnh, thỉnh thoảng vỗ tay nhẹ nhàng hàm súc, thỉnh thoảng giờ ống nhòm cẩn thận quan sát một hồi (mỗi khi đến lúc này, Astoria liền lập tức đổi hướng ống nhòm xem tuyến thủ khác), thỉnh thoảng nhỏ giọng trò chuyện với cha mình.

Tuy nhiên có lúc Draco sẽ liếc phía cô một chút. Xét thấy đối phương không cầm ống nhòm, Astoria tự nói với mình, đó chỉ là tình cờ, anh khẳng định không thấy.

Bulgaria Krum dùng kỹ thuật điều luyện bắt được Golden Snitch, cuộc thi kết thúc.

Astoria và Daphne được Antonio che chở rời đi sân thi đấu, dọc theo dòng người nhốn nháo như thủy triều dâng mà về trại.

Biến người mệnh mông khiến Astoria sợ hãi. Đêm World Cup đó, Từ thần thực tử sẽ tới gây rối, mọi người sẽ chạy trốn bốn phía, Nếu chen chúc trong đám người như vậy thực sự rất khó đảm bảo an toàn.

“Cha, nếu trận đấu kết thúc, tại sao chúng ta không về nhà luôn?” Astoria kéo chặt tay áo cha mình.

Nhưng hiển nhiên Antonio còn chìm đắm trong vui sướng khi Ireland thắng lợi: “Ôi, cha nghĩ cha sẽ đi tìm mấy người bạn già uống vài chén. Nếu hai con một môi có thể về lâu nghỉ ngơi trước.”

Astoria còn muốn nói gì, Daphne đã trả lời: “Cha cứ yên tâm đi thôi! Bọn con sẽ nghỉ sớm. Con buồn ngủ lắm rồi.”

Trở lại lều bạt, Daphne nhanh chóng rửa mặt đổi váy ngủ: “Em không ngủ à?”

“Em chưa buồn ngủ...” Astoria muốn khuyên Daphne mặc quần áo ban ngày, nhưng cô không có lý do để thuyết phục Daphne. Cho dù bản thân cô giờ phút này cũng cực kì muốn đi tắm, sau đó nằm xuống ngủ.

“Được rồi, vậy chị đi ngủ trước.” Daphne hàm hồ nói tiếng ngủ ngon.

Astoria ngồi bên cạnh bàn nửa ngày, gia tính cho rằng cô đói bụng, bắt đầu chuẩn bị món ăn nhẹ.

“Không, ta không đói.” Cô suy nghĩ một chút: “Vẫn là đi tắm trước đi!”

Nếp sống tốt đẹp khiến cô không thể nhận được bụi bẩn sau mỗi ngày, nhưng bởi vì lo lắng Từ thần thực tử tụ hội, cô chiến đấu tắm với tốc độ cực kì nhanh chóng, sau đó đổi bộ váy dài, đặt áo choàng Daphne và mình ở một bên.

Độ cách âm của lều bạt khá tốt nhưng vẫn mơ hồ nghe được tiếng người cười cười nói nói, nghe được tiếng hoan hô hát vang, loại âm thanh như gần như xa này trái lại làm cô buồn ngủ. Cô không thể không âm thầm bấm lòng bàn tay mình để lên tinh thần.

Dường như có một bày phù thủy Ireland đang lớn tiếng xướng ca, nghe giai điệu cổ quái này, Astoria bỗng sinh ra một ý nghĩ khác.

Tại sao cô lại muốn ở đây dần dần lo lắng? Lều nhà cô rất gần nhà Malfoy, nơi này đều là lều bạt quý tộc, nói không chắc sẽ có một số lều của Tử thần thực tử. Bọn họ chỉ đi dần vật nhân viên quản lý Muggle, sẽ không tới trước cửa nhà cô phóng hỏa.

Cô thực sự quá ngu xuẩn... Cô mơ mơ màng màng nghĩ.

Khi rốt cuộc ý thức được mình lo lắng dư thừa, cơn buồn ngủ triệt để bao trọn cô, cô nằm nhoài trên bàn ngủ thiếp đi.

“Cậu Malfoy...” Tiếng choe chóc của gia đình đánh thức Astoria.

Cô mở mắt ngẩng đầu lên, vẻ mặt hốt hoảng nhìn Draco đang đứng ở cửa.

“Muộn như vậy, có chuyện gì à?”

Draco lười biếng đùa với Cocoa thân thiết đứng trên vai anh: “Đã trễ vậy, sao em còn chưa ngủ?”

“À, em vừa ngủ quên mất...” Astoria lắc lắc cái cổ đã cứng ngắc: “Cha em đi hẹn gặp mấy người bạn cũ, phòng chừng...”

Bên ngoài bỗng có tiếng kêu sợ hãi cắt đứt lời của cô.

Astoria hít sâu một hơi.

Tiếng thét chói tai liên tiếp, thậm chí có cả tiếng trẻ con khóc.

“Chuyện gì vậy?” Cô không nghĩ tới có thể nghe rõ ràng như vậy, lẽ nào cách đây rất gần?

“Không có gì, chỉ là một buổi tụ hội quá mức kích động thôi.” Draco nói hời hợt, sau đó lại dặn dò gia đình: “Không thấy làm phiền tiểu thư nhà các người sao? Mau dùng thần chú cách âm.”

“Thật sự.. Không có gì sao?” Astoria sắc mặt khó coi nhìn anh, không hiểu tại sao giờ phút này anh xuất hiện nói những lời này.

“Hãy tin anh, thật sự chỉ là buổi hội họp tương đối ồn ào thôi. Đừng để nó ảnh hưởng em nghỉ ngơi. Đi ngủ sớm đi!” Draco thả Cocoa lại trên cành cây, lại nở nụ cười xấu xa với Astoria: “Hay là em hi vọng anh đưa em đi ngủ?”

“Một quý ngài làm sao có thể tùy tiện đi vào phòng một vị thực nữ?” Astoria uể oải phê bình anh.

Draco tiến lên trước, khẽ nâng mặt cô: “Tin anh, an tâm đi ngủ đi! Nếu không anh sẽ đặc biệt xử lý tình huống đặc thù, dỗ em đi ngủ đấy!”

Thấy anh như vậy, Astoria cuối cùng buông tha các loại suy nghĩ, đồng ý trở về phòng.

“Em không quên gì đấy chứ?”

Astoria thần trí không rõ ngỡ ngác nhìn anh.

Draco khe khẽ thở dài, tự mình cúi xuống cho cô một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Một lát sau, chờ Astoria đổi xong váy ngủ nằm xuống, nghe được tiếng gia đình chào từ biệt Draco.

“Draco, anh biết cha anh cũng tham gia buổi gặp mặt tương đối ồn ào này, đúng không?” Cô nhìn hoa văn trên cửa xuất thần, khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Giáo Sư Môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám

Draco Malfoy ngồi rảnh rỗi trong toa tàu tốc hành Hogwarts, cửa sổ thủy tinh bị nước mưa đánh vào đùng đùng vang vọng.

Đây là “ngày khai giảng” thứ mười một của anh, mưa to hiếm thấy khiến anh nhớ tới “giáo sư Moody” xuất hiện tại đại sảnh đường trong tiếng sấm vang chớp giật, hoặc có thể nói giáo sư Crouch?

Đột ngột hè hai cha con đã nói rõ ràng, Lucius quyết định tìm mấy người gây náo nhiệt một hồi ngày kết thúc chung kết Quidditch World Cup đó, sau này cũng tốt biểu thị trước mặt Chúa tể Hắc ám mình không quên thân phận Tử thần thực tử. Nhưng ai có thể ngờ tới Dấu hiệu Hắc ám đột nhiên xuất hiện? Sắc mặt ông gần như trắng bệch trốn về nhà.

Đúng, trốn.

Những Tử thần thực tử năm đó tránh được một kiếp một lần nữa hốt hoảng mà chạy.

Mãi đến mấy ngày sau, Dobby mang về tin tức lần thứ hai.

Chúa tể Hắc ám tìm được một người hầu trung thành của hắn, Barty Crouch con nghe theo Chúa tể Hắc ám dặn dò, tập kích Moody năm nay đảm nhiệm giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám ở Hogwarts.

Lucius quyết định yên lặng quan sát động tĩnh: “Draco, cuộc thi Tam pháp thuật sẽ có học viện Durmstrang tham gia, hiệu trưởng của họ là một Tử thần thực tử bán đứng người khác để chạy trốn. Lão ta, và tên Moody già kia, nhớ duy trì khoảng cách.”

Draco dùng ngón trỏ gõ theo tiết tấu lên mặt bàn, bóng tối bắt đầu khuếch tán.

“Mưa to quá!” Blaise vừa đi vào vừa lầu bầu, thần chú tránh mưa cũng chẳng thể ngăn hết tất cả nước mưa.

Sau đó Pansy và Daphne cùng tiến vào đều kéo áo chùng, góc áo đã thấm ướt từ lâu.

“Các vị thân sĩ, xem ra bọn tôi cần đổi bộ quần áo.” Pansy ra hiệu Goyle và Crabbe hỗ trợ kéo cửa khoang và rèm cửa.

Draco và mấy nam sinh đứng dậy rời đi. Lúc đi ra cửa, đụng phải Astoria tới trễ không biết nguyên nhân.

Blaise nhíu mày rất kinh ngạc: “Merlin ạ, giờ tôi mới biết hóa ra ăn rau cũng có thể cao như vậy?”

Một kì nghỉ hè rộng rãi, Astoria cao lên ít nhất 3 tấc Anh (3 inch = 7.62cm), tuyệt đối không giống dáng vẻ đầu đình năm nhất.

Draco và Astoria thân thiết áp mặt — cả người cô bây giờ đầy nước, hiển nhiên không thích hợp ôm ấp.

“Tôi nói này, kiến thức nông cạn đừng để người khác biết.” Draco kéo dài giọng cười nhạo Blaise: “Cậu nên học Nia sớm hơn, ăn ít thịt cũng sẽ không lớn chậm.”

Ưu thế chiều cao của Blaise bắt đầu bị thu nhỏ, tuy rằng vóc người cậu vẫn dài cao, nhưng không mảnh liệt như những người khác.

“Lớn nhanh quá sẽ mất cân bằng dinh dưỡng mà. Bây giờ mỗi một tấc tôi cao lên đều hấp thu tinh hoa đầy đủ, đảm bảo sau này phát triển...” Blaise không cam lòng biện giải cho mình.

“Được rồi.” Draco lôi cậu ta rời đi: “Cậu nói trên tàu này có bao nhiêu người không biết cuộc thi Tam pháp thuật?”

Tiếng đám con trai đi xa dần, các cô gái kéo rèm chuẩn bị tranh thủ đổi đồng phục Hogwarts.

Astoria lấy một bộ đồng phục mới may từ rương hành lý nhỏ bên người, mặt không kim được đo lên.

Trước khi sang Pháp, Astoria đã đặt làm một bộ đồng phục mới ở chỗ bà Malkin, nhưng chỉ chớp mắt cô lại cao lên. Phải mặc một năm bộ quần áo không vừa người là không thể chấp nhận được, cô không thể không đi hẻm Xéo một lần nữa sau chung kết Quidditch World Cup.

Cô vừa vào hẻm Xéo vài bước đã bị chặn đường.

“Tiểu thư xinh đẹp, tôi có vinh hạnh trở thành hộ hoa sứ giả của nàng? (chẳng biết dịch thế nào nữa :v)” Người mà một mặt thành khẩn nói lời như đùa bốn là Draco, làn da dưới ánh mặt trời còn trắng nõn hơn cô gái.

Astoria biểu hiện như cô bé bất ngờ gặp lại người yêu, mặt mày hớn hờ, khẽ cười duyên đưa tay ra. Cô rất sáng suốt không hỏi tại sao anh lại đi ra từ hẻm Séo, cũng làm như buổi tối hôm đó chưa từng xảy ra gì cả.

Dù cho cô rất muốn hỏi, hỏi anh suy nghĩ sao khi Lucius Malfoy tham gia tụ hội của Tử thần thực tử, hỏi anh có phải có ước mơ khôn kể với Voldemort, thế nhưng cô biết có vài thứ không thể hỏi. Chỉ ít, hiện tại không thể hỏi.

Draco cùng cô đi tới tiệm áo chùng của bà Malkin.

Đứng trên ghế nhỏ không bao lâu, cô liền hối hận rồi. Cái thuốc mềm nhịch ngậm cọ tới cọ lui trên người cô không tính, nó còn có vẻ có ý qua lại ở

ngực cô hai lần — tuy rằng chỉ đơn thuần vì đảm bảo con số chuẩn xác.

Cô xấu hổ lén lút nhìn Draco, phát hiện anh đang chăm chú thưởng thức một bộ áo chùng nữ.

Nhưng không biết tại sao, cô chính là biết Draco đã nhìn thấy động tác của thước mềm.

Cái áo bình thường như vậy làm sao lọt được vào mắt xanh của anh?

Trong mắt anh rõ ràng mang theo cười!

Astoria tức giận thẹn đỏ mặt, cup A thì làm sao? Cô bây giờ mới mười ba tuổi thôi!

Hồi ức lúng túng kết thúc, Astoria vừa kéo rèm, trùng hợp nhìn thấy Pansy phía đối diện “sóng lớn mãnh liệt.”

14 tuổi! Quả nhiên nên ăn thêm thịt sao? Astoria bắt đầu buồn bực.

Lúc này, Draco ý xấu đùa người bạn nhỏ Đáng Cứu Thế đã hài lòng trở về.

“Cha tôi nói rồi, cuộc thi lần này có hạn chế tuổi.” Draco đã kích Blaise đang rục rà rục rịch. Không có một cậu bé trai nào có thể cự tuyệt cơ hội trở thành anh hùng, anh năm đó cũng từng mơ như vậy: “Hon nữa, bằng trình độ của chúng ta cũng chỉ làm mất mặt xấu hổ.”

“Nhưng là Slytherin khóa trên có vẻ không có ai đặc biệt xuất sắc.” Blaise tìm trong đầu nửa ngày cũng không tìm ra một nhân vật phát triển phi thường: “Tôi có hoài nghi lớn. Nếu thi đấu tay đôi, ngay cả huynh trưởng cũng không phải đối thủ của cậu.”

Draco khoát tay áo: “Chúng ta vẫn ngồi chờ xem trò vui đi.”

Khi bọn họ như thường ngồi xe Vong mã kéo đến lâu đài, khí trời đã trở nên càng ngày càng tệ.

Cuồng phong gào thét, sấm chớp đan xen. Daphne cảm thấy vui mừng vì mình không phải năm nhất bị bắt ngồi thuyền qua sông dưới thời tiết thế này. Đồng phục các cô vừa đổi lúc xuống xe vào cửa lớn lại bị thấm ướt.

Gió thổi ẩm ướt khiến học sinh đều rụt cổ lại, tất cả mọi người không thể chờ được đi vào đại sảnh đường.

Astoria sợ ý liền rơi lại phía sau, chờ cô ngồi vào bên cạnh Draco, còn đang dùng tay không ngừng lau nước trên mặt.

“Làm sao ướt thành như vậy?” Draco săn sóc dâng lên khăn tay của mình, lại giúp cô hất tóc ướt dính trên mặt.

Astoria có chút mất hứng: “Peeves vừa ném bóng nước, Harper bị đập trúng, nước còn bắn tung tóe lên mặt em nữa.”

Dù là ai bị làm cho ướt đầm cũng sẽ không vui, huống chi còn phải nhịn thêm hai, ba tiếng chờ bữa tối kết thúc.

Draco an ủi vỗ mu bàn tay cô: “Không sao, dùng thần chú làm khô là tốt rồi.”

“Không, dùng thần chú khiến da khô lắm, không thoải mái.” Astoria lắc đầu một cái, như con động vật nhỏ vô cùng đáng thương. Không phải cô bị chiều hư, mấy sấy tóc có thể làm khô tóc, nhưng để thổi lên mặt, ai chịu nổi? Cô hiện tại chỉ cần một cái khăn lông khô thôi.

Draco suy nghĩ một chút, làm một hành động rất khoa trương.

Anh triệu hồi rương hành lý của mình – gia tinh Hogwarts đã sớm đem hành lý trên tàu vào lâu đài.

Rất nhiều người đều tròn mắt há mồm nhìn cái vali da trâu thuần thủ công xem có vẻ rất mắc lão đạo bay đến bàn dài Slytherin.

Draco lại quơ đũa phép, vali lạch cạch mở ra, một cái khăn mặt sạch sẽ mới tinh ngoan ngoãn bay đến trước mặt Astoria.

Astoria thẹn thùng cầm lấy cái khăn có thêu gia huy chữ M của nhà Malfoy lau chùi vệt nước trên quần áo.

“Lau cả tóc nữa.” Draco dặn dò.

Một lát, Astoria chỉ có hai tay còn chưa thể lau đến mái tóc.

Cậu ấm nhà Malfoy rút cuộc không nhịn được tự mình động thủ, dùng một cái khăn khác cầm mái tóc ướt của cô.

Anh đòi này, còn cả đòi trước, lần đầu tiên giúp người khác lau tóc!

Phân loại vừa bắt đầu, Astoria cũng xem như khô mát thoải mái ngồi đó nghe Mũ phân loại ca hát.

Mỗi khi có học sinh mới được phân đến Slytherin, nhà Gryffindor sẽ có mấy người huyết lên chế giễu. Tiếng không lọt tai, rất nhiều học sinh Slytherin đang ngồi phải nhũn mày lại.

“Tha thứ cho những người vô tri mù quáng. Suy nghĩ của họ đều được người khác đút cho.” Draco nói lạnh tanh. Anh vẫn căm hận những người gây chuyện đó, nhưng anh sẽ không kích động phản kháng vô vị.

“Nói hay thật!” Blaise đang vỗ tay vì học sinh mới đi tới bàn Slytherin.

Cuối cùng cũng coi như xong, các loại đồ ăn ngon miệng nháy mắt xuất hiện trước đĩa vàng của mọi người.

Tất cả mọi người bụng đói còn cào không thể chờ đợi được “tiền công” về lấy đồ ăn, liền ngay cả Slytherin tốc độ cũng nhanh không thiếu.

Astoria do dự một chút, chọn một khối bít tết. Sau đó, cô kinh ngạc nhìn thấy Blaise lấy non nửa đĩa cần tây. Cô cúi đầu che giấu ý cười. Ai cũng hy vọng mình có thể càng hoàn hảo, này không có gì phải thẹn thùng.

Có điều xem ra, sau này cô nhất định phải tự đi nhà bếp chuẩn bị đồ ăn dinh dưỡng thúc đẩy phát triển.

Cuộc thi Tam phép thuật khiến tất cả mọi người sôi trào. Trên bàn dài Slytherin xem ra yên tĩnh một ít, rất nhiều người trong số họ đã sớm biết tin tức.

Dumbledore tuyên bố sẽ hạn chế về tuổi khiến không ít người thất vọng rồi.

“Nếu như tuổi hợp lệ, anh có tham gia không?” Astoria nhỏ giọng hỏi Draco.

Anh trầm ngâm chốc lát, nói: “Nếu có thể làm rạng danh họ Malfoy này, tại sao không chứ?”

“Đồ Malfoy tự kỷ, anh có chắc chắn sẽ không bị nhện tám chân dọa chạy?” Astoria kỳ thực rất muốn bóp mũi của anh làm anh xấu hổ. Tuy rằng kết quả học tập của Draco xác thực rất tốt, thế nhưng anh luôn tự tin vô cùng, làm cho cô luôn có kích động muốn đàn áp. Cô chợt nhớ tới tên nhóc nhìn thấy Voldemort hút máu Kỳ lân bị dọa sắc mặt trắng bệch bỏ chạy.

“Loại thi đấu cấp bậc học sinh này còn chưa đến mức điều động sinh vật nguy hiểm cấp 4X.” Draco nhún vai, bóp cái mũi bạn gái: “Có điều, em còn quá xem thường anh?”

Trần nhà mù mịt bỗng nhiên xẹt qua một tia chớp, sáng đến mức chói mắt.

Astoria bụng kín lỗ tai theo bản năng.

Mấy giây sau, một tiếng sấm nổ vang đỉnh tai nhức óc, chấn động đến mức cửa sổ thủy tinh vang lên kèn kẹt.

Cửa đại sảnh đường bị phá tan, Astoria vừa thả tay xuống quay đầu nhìn tới, lập tức bị người xa lạ kia dọa sợ. Đặc biệt khi một tia chớp xẹt qua bầu trời rọi sáng khuôn mặt lỗi lổm biếm hình của gã.

Astoria sợ hãi vội vã quay đầu lại: “Merlin ạ...”

Nhan sắc của Moody này còn đáng sợ hơn trong phim nhiều, quả thực chính là dị nhân đi ra từ phim khoa học viễn tưởng!

“Xem ra, đối phó với tiểu thư Greengrass chỉ cần một giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mới là đủ rồi!” Draco trêu chọc lần thứ hai bóp mũi nhỏ của Astoria.

Cô tức giận trừng anh.

“Trước khi đi ngủ nhớ uống chén sữa nóng nha!” Draco “tốt bụng” nhắc nhở: “Cẩn thận gặp ác mộng.”

Cô tức giận nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn thấy Moody đang khập khiễng đi hướng Dumbledore lại vội vã nghiêng đầu qua.

Hu hu... Nhìn nhiều thực sự sẽ gặp ác mộng...

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Môn Tự Chọn

Astoria bắt đầu năm thứ ba có môn học tự chọn, tuy nhiên cô đã cực kì sáng suốt tiến hành chọn khóa dưới sự giúp đỡ của Draco cũng vô cùng sáng suốt.

Cổ ngữ Runes, đặc biệt là cổ ngữ pháp thuật gia truyền, cái này nhất định phải học. Môn này cần nhất là tiếng Latin cơ sở, cũng may gia đình quý tộc từ nhỏ chú trọng giáo dục phương diện này. Astoria nhìn tài liệu học của Draco, cảm thấy còn có thể chấp nhận được, vui vẻ đánh dấu trên tờ chọn môn.

Lựa chọn thứ hai là Số học huyền bí. Draco cho rằng, tuy rằng môn này nhìn có vẻ đáng tin hơn Tiên tri một tẹo, thế nhưng cũng đáng đến bói toán, nên rõ ràng là một môn cực kì thích hợp thử thách bản lĩnh “mượn đề tài để nói chuyện của mình”, “nói hươu nói vượn”, “vô căn cứ” — “Đi thi hoàn toàn không cần lo lắng.” Draco nói như thế.

“Vây em còn không muốn lãng phí thời gian...” Astoria cho rằng cộng một chuỗi số với nhau, cuối cùng thu được kết quả đại biểu tính cách có chút hài hước, liền không do dự mà buông tha cho môn học này.

“Tại sao Hagrid luôn chọn mấy con vật khuôn mặt đáng ghét như vậy? Rõ ràng trên thế giới này còn rất nhiều loại động vật thần kỳ thú vị...” Astoria nhớ mãi không quên Erumpent (thú một sừng giống tê giác), nhưng cô không dự định vì sợ Erumpent mà bị nổ tung mấy tháng.

Draco nâng quyển sách thật dày ngồi xem bên cạnh, thỉnh thoảng dừng lại chỉ điểm cho cô. Nghe được cô oán trách, rất bình thản an ủi: “Erumpent thì có gì, có cơ hội chúng ta có thể tự mình đến xem.”

“Được rồi...” Astoria bồi hồi nhìn tờ đăng kí môn rất lâu, rốt cuộc chọn được môn thứ hai.

“Muggle học?” Draco không cho là đúng nói: “Muggle thì có gì hay để nghiên cứu?”

Astoria bỗng nhiên ý thức được, giữa cô và Draco kỳ thực còn tồn tại nhiều khoảng cách.

“Draco, anh cảm thấy nên dừng từ gì để hình dung Muggle?” Cô đặt bút lông chim trên giá bút, ngồi gần anh một chút.

“Hả? Hình dung Muggle?” Draco hồ hững thuận tay lật một trang sách: “Ngu xuẩn? Đề tiện? Hay dơ bẩn?”

Đã từng là Muggle, một Muggle từng sống ở xã hội công nghệ cao rất nhiều năm, trong lòng Astoria không biết nên cảm thụ thế nào.

Cái nhìn phiến diện của Draco là bị tư tưởng truyền thống nhuộm thành. Kiêu ngạo vì dòng máu thuần huyết, nhất định sẽ càng phản cảm chủng tộc đối lập — ít nhất từ trình độ nào đó mà nói, Muggle và phù thủy tồn tại đối lập.

Cô cảm thấy cuộc sống của Muggle không tệ, cũng rất thỏa mãn cuộc sống hiện nay, thế nhưng cô cũng không hy vọng trong cuộc sống sau này sẽ quá cách biệt “Muggle”.

“Anh không thích em chọn Muggle học sao?” Astoria cẩn thận hỏi.

Draco ngẩng đầu nhìn cô: “Lựa chọn môn nào là quyền tự do của em.”

Astoria yên lặng chốc lát, cô quyết định nhìn xem, đến cùng trên mức độ học thuật, giới phù thủy hiểu lắm xã hội Muggle tới trình độ nào.

Cô không cam lòng nơi mình từng sống bị gọi là ngu xuẩn dơ bẩn, chỉ ít cô nên nỗ lực giảm sự phản cảm của Draco với Muggle.

Chính thức vào học môn này, cô mới phát hiện, cũng như giới phù thủy có rất nhiều nơi lạc hậu, tài liệu nghiên cứu Muggle của bọn họ cũng hết sức lạc hậu.

Thế kỷ hai mươi đã sắp kết thúc, vậy mà phù thủy chỉ biết Muggle có cái gọi là máy tính gì đó, có thể vẽ hình trừu tượng giao lưu, cách liên lạc cụ thể lại không nhắc tới một lời.

Lúc này, cô nghi ngờ sâu sắc liệu có phải hội đồng giám hiệu cố ý lựa chọn giáo án cũ kỹ để thuận tiện tẩy não các phù thủy trẻ.

Giáo sư môn học này tên là Erics, một vị phù thủy hỗn huyết. Ông từng đi học tiểu học ở Muggle, sau khi tốt nghiệp Hogwarts lại trở lại Muggle học đại học, cũng coi như quen thuộc hai thế giới.

(Tác giả hay bị nhầm năm lắm, đừng thắc mắc tại sao giáo sư Muggle học năm tư của Harry tên là Erics :3)

Bởi người học môn này không nhiều, Slytherin chỉ có một mình Astoria. Cô không bị bạn học cùng nhà chỉ trích kiêng kỵ, rốt cuộc không nhận được đặt vấn đề trong lớp.

“Giáo sư, con chỉ biết, Muggle có Internet cực kì nhanh và tiện, còn có thể liên lạc tức thời.”

Erics vô cùng kinh ngạc nhìn Astoria, đặc biệt tầm mắt ông dừng lại trên huy hiệu Slytherin vài giây: “A, đúng thế. Trò Greengrass có kiến thức rộng rãi, bất kể là điện thoại hay mạng không dây, đều là những phát minh rất ghê gớm.”

“Đáng tiếc là giới phù thủy có chút cố chấp bảo thủ.” Ông nhún vai bất đắc dĩ: “Mỗi lần muốn một loại phát minh hoặc thiết kế của Muggle được cấp phép giảng dạy, đều phải qua quá trình dài dòng xin phép Bộ pháp thuật. Chờ xin được thành công, Muggle đã sớm đào thải vật như vậy.”

Lúc này Astoria chợt hiểu ra, nói vậy tàu tốc hành Hogwarts của họ cũng như thế.

Sau khi tan học, Astoria có ý nán lại, một mình hỏi dò giáo sư chi tiết nhỏ về camera Muggle có thể sử dụng ở Hogwarts.

Kết quả vị giáo sư tốt nghiệp từ Ravenclaw này vô cùng hưng phấn, giới thiệu bô bô một đồng lớn. Thấy sắp đến khóa tiếp, ông lại đề cử vài cuốn sách tham khảo, mới lưu luyến thả Astoria rời đi.

Chạy từ phòng môn Muggle hẻo lánh đến lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, lớp đã bắt đầu.

Nghĩ đến khuôn mặt khủng bố trong phòng học, Astoria do dự đi tới đi lui ở cửa.

“Dùng” một tiếng, cửa đã tự mở rồi.

Tiếng ồm ồm khàn khàn của giáo sư Moody truyền ra từ trong cửa: “Tại sao không đi vào, trò Greengrass đi trễ?” Hiển nhiên, gã có con “mắt điên” có thể nhìn xuyên qua cửa thấy được cô.

“Xin lỗi!” Astoria vội vã tiến vào phòng học, tìm một chỗ trống ngồi xuống.

“Như vậy trò Greengrass, trò có thể nói cho mọi người Lời nguyên không thể tha thứ là gì không?” Moody dường như không dự định trừ điểm Slytherin, nhưng gã muốn dẫn mặt Astoria.

Học sinh xung quanh phát ra tiếng hít vào khó thể tin. Không ít học sinh nghe qua Lời nguyên không thể tha thứ, nhưng nó tà ác quá mức nên không ai tin được sẽ bị hỏi trong lớp.

Astoria hơi phản cảm nhũn mảy. Cô đứng lên chậm rãi, nói nhỏ: “Lời nguyên không thể tha thứ, chính là Thần chú không thể tha thứ.”

Có người ở dưới lén cười, Astoria nghe ra đó là Harper cùng năm, âm thầm bĩu môi.

“Aha, nếu trò Greengrass chỉ...” Moody đang muốn thừa cơ châm chọc vài câu, Astoria nhanh chóng giành lời.

“Lý do bị xưng là không thể tha thứ, bởi vì chúng quá độc ác. Lời nguyên Tra tấn (Crucio) sẽ làm đối phương cực kì thống khổ, Lời nguyên Độc đoán (Imperio) khiến nạn nhân hoàn toàn bị khống chế, mất đi bản ngã, làm bất kỳ chuyện đáng sợ nào, mà Avada Kedavra...”

Khi cô nói ra từ này, không ít người vận vẹo cơ thể bất an, kể cả Ginny Weasley tóc đỏ ngồi trước cô.

“Một tia ánh sáng xanh lá, cướp đi tính mạng trong nháy mắt, Lời nguyên giết chóc bất khả kháng, là nguyên rủa không gì phá giải nổi. Hiện nay, chỉ có một người tránh thoát được lời nguyên này... Ừm, bất luận người nào sử dụng ba Lời nguyên không thể tha thứ này đều sẽ bị đưa vào Azkaban.”

Trong phòng học yên tĩnh.

Moody thật giống như đang cười dữ tợn, cũng giống như chỉ là mỉm cười, tuy nhiên khuôn mặt vốn vận vẹo của gã xem ra càng méo mó: “Rất tốt.”

Làm sao có thể không tốt? Astoria nói trong lòng, tôi đều nói xong bài giảng hôm nay rồi.

“Các trò đã nghe được thông tin cơ bản về Lời nguyên không thể tha thứ, vì vậy, nhìn...” Moody phóng to một con nhện, bắt đầu dùng nó thực hành ba Lời nguyên không thể tha thứ.

Astoria cảm thấy Barty con giả dạng Moody không thể hợp hơn, điên cuồng giống nhau. Cô cho rằng Lời nguyên không thể tha thứ chỉ xuất hiện ở mỗi lớp Harry Potter, không nghĩ tới, lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm ba, Moody già cũng nói những thứ này.

Này! Chuẩn bị giáo án cũng phải có tinh thần trách nhiệm nha! Chưa từng nghe dạy tùy tài năng mà! Cô nhảm chán nhỏ nước bọt dưới đáy lòng.

Cầm cự thật vất vả đến lúc tan học, Astoria chạy trốn như bay.

“Làm sao vội vàng như thế?” Draco đang ở hành lang chờ cô cùng đi ăn trưa.

“Lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám?” Draco nhớ tới thời khóa biểu của cô: “Lão già điên kia lại cho bọn em xem Lời nguyên không thể tha thứ?”

Astoria gật đầu, nói oan ức: “Draco, cho em nhìn anh thêm chút nữa, phải cẩn thận rửa mắt mới được.”

Cái con mắt điên luôn nhìn loạn xung quanh kia đúng là khiêu chiến sức chịu đựng cực hạn của cô.

Draco cười cười, sờ đầu cô, ngược lại nói nghiêm túc: “Gã ghét cay ghét đắng cha anh và cha đỡ đầu. Sau này em phải cẩn thận, miễn cho gã cũng tới tìm phiền phức.”

“Sao? Ông ta gây phiền toái cho anh?” Astoria sốt sắng hỏi, cô còn muốn nhắc nhở Draco phải cẩn thận đây!

“À, không có gì.” Draco cười lạnh: “Thần chú lệch sang người khác rồi.”

Nhưng thật ra là anh sớm chuẩn bị, dùng tư thế nhanh nhất đánh trật thần chú.

A? Vậy là không có chồn trắng rồi hả? Astoria không nói được tâm tình của mình, cô nên yên tâm Draco không gặp oan ức, hay vẫn tiếc hận vì không nhìn thấy chồn Draco đây?

Draco bỗng nhiên đưa tay ôm eo cô, cung chiều nói: “Ngây ngốc gì đấy? Đi ăn cơm.”

“Vâng.”

Không hỏi tại sao Moody ghét thấu xương cha anh và cha đỡ đầu, nhưng chỉ để ý chữ “cũng” trong lời anh.

Draco biết, trong tiềm thức cô, anh còn trọng yếu hơn mấy vấn đề không quá quan trọng kia.

Sự biết rõ này làm anh không nhận được chậm rãi mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Con Gái Là Phải Chờ

Draco ghét cay ghét đắng Moody, gã mà đòi trước biến anh thành con chồn trắng, làm bề mặt anh trước Đấng Cứu Thế. Đặc biệt sau khi biết gã do một tên Tử thần thực tử giả mạo, nhìn càng không muốn nhìn.

Nhưng Moody giả đường như bị thái độ của Draco chọc giận, con mắt máy liên tục chuyển động của gã không phải đang quan sát Harry Potter thì là trừng Draco.

“Như vậy.” Gã nói âm trầm, nhìn chằm chằm Draco không nháy mắt: “Đến lượt trò, trò Malføy.”

Đây là môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám một ngày cuối tháng mười, Moody tuyên bố sẽ sử dụng Lời nguyên độc đoán lên từng người để biểu diễn sức mạnh của lời nguyên này, thử xem bọn họ có thể chống đỡ ảnh hưởng của nó hay không.

Draco bình tĩnh đi tới đất trống trong phòng học, vừa có thật nhiều người bị Lời nguyên độc đoán khống chế mà làm động tác khó chịu trên đất.

“IMPERIO!”

Draco còn chưa đứng lại, Moody liền giơ đũa phép về phía anh.

Một giọng nói trống trống vang vọng trong óc anh: “Nằm trên mặt đất, bò vòng quanh phòng học...”

Mệnh lệnh ngu xuẩn cỡ nào! Bắt Malføy bò trên đất?

Draco cười lạnh lẽo, bí quyết đối phó Lời nguyên độc đoán là ý chí kiên định. Mặc kệ dưới tình huống nào, huyết mạch trong xương sẽ không cho phép anh làm chuyện mất mặt như vậy.

“Expelliarmus (bùa giải giới – tước vũ khí)!!” Draco lắc lắc đầu, vẫy loại cảm giác mơ hồ kia, vung đũa phép không chút do dự.

Moody không phòng bị, đũa phép của gã bay ra ngoài.

Tất cả mọi người nín thở.

Draco nở nụ cười giả dối: “Xin lỗi giáo sư, con không muốn làm vậy. Đó là phản kích theo bản năng.”

“A, rất tốt.” Moody một chân què đi và nhắc nhệ lên đũa phép của mình, sau đó nhìn Draco đăm đăm: “Biểu hiện rất hoàn mỹ. Trò Malføy có thể chống đỡ loại lời nguyên này xuất sắc như vậy...”

Tiếng của gã bỗng nhiên nhẹ lên, có điều trong phòng học yên tĩnh, từng người đều có thể nghe thấy rõ ràng: “Như vậy, phụ thân của trò Malføy nên học tập trò làm sao chống đỡ Lời nguyên độc đoán nhì. Dù sao... Năm đó ông ta vẫn đinh ninh là bị Lời nguyên độc đoán khống chế...”

Đối mặt trào phúng không có ý tốt của Moody, Draco mặt không biến sắc cất đũa phép: “Cám ơn đề nghị của giáo sư. Chính vì năm đó cha bị lời nguyên này hãm hại quá sâu, ông dành rất nhiều thời gian hướng dẫn con chống đỡ nó.”

Lúc này chuông tan học vang lên.

Draco thờ ơ bỏ sung một câu: “Không biết Hội đồng giám hiệu đã ký tên đồng ý ngài sử dụng Lời nguyên độc đoán lên học sinh chưa hả giáo sư Moody?”

Không chờ gã trả lời, Draco liền sai bước rời phòng học.

Chỉ chốc lát sau, Blaise đuổi theo, Goyle đang hoang ôm cặp sách của Draco, Crabbe bước đi còn hơi kỳ quái, ảnh hưởng của lời nguyên còn chưa biến mất.

“Quá tuyệt!” Blaise than thở vỗ vai Draco: “Lão thần kinh kia chắc chắn chưa từng bị học sinh nhỏ hơn mình hơn chục tuổi đánh bay đũa phép!”

Bọn họ đi tới tiền sảnh, phát hiện có một nhóm người lớn đứng vây quanh bên dưới cầu thang đá hoa cương.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Astoria vừa tan học tới ăn cơm trưa đi đến bên cạnh bọn họ.

“Là thông báo cuộc thi Tam pháp thuật.” Blaise cao nhất trong mấy người: “Ngày 30 tháng 10 đón khách, sẽ có tiệc chào đón.”

“Ồ...” Astoria gật gù tỏ vẻ cô biết rồi, sau đó tỉ mỉ nhìn Draco, nghi hoặc: “Anh làm sao vậy? Tâm trạng xem ra không tốt lắm?”

Ở chung lâu, cô đã có thể mò chính xác tâm tình anh.

“Không có gì, gặp phải lão già điên mà thôi.” Draco cười cợt, sờ tóc cô: “Đi ăn cơm đi!”

“Thật không nể mặt tôi...” Blaise nói thầm: “Thiệt thòi tôi nói với cậu một đường, kết quả Nia hỏi cậu một câu lập tức chuyển khuôn mặt cười...”

Draco dừng bước, cười chẳng có ý tốt: “Thực xin lỗi, ai bảo tôi nghe giọng cậu liền lập tức nhớ tới giai điệu ‘Một vạc tình yêu đầy ắp nóng bỏng * chứ...”

*Một vạc tình yêu đầy ắp nóng bỏng – A cauldron full of hot, strong love – a Muggle song

Goyle và Crabbe rất không nể tình bắt đầu cười hắc hắc.

Astoria mờ mịt nhìn bọn họ.

Sắc mặt Blaise biến thành màu đen lồi Draco đi đến đại sảnh đường.

Mãi rất lâu sau đó, Astoria mới may mắn được biết, bạn trẻ Blaise bị Lời nguyên độc đoán ảnh hưởng, hát một khúc “Một vạc tình yêu đầy ắp nóng bỏng” tình cảm dạt dào.

Ngày 30 tháng 10, hai trường pháp thuật châu Âu – Beauxbatons và Durmstrang đến làm tất cả mọi người tràn đầy chờ mong, không ngoại trừ Astoria.

Nhưng sáng sớm cả người liền bắt đầu không khỏe khiến một chút nhiệt tình của cô hao mòn hết.

Cả người cô phát run, nghi ngờ mình có khả năng nóng lên.

Nhưng ở ngày quan trọng này, xin nghĩ cũng không phải chuyện dễ dàng. Giáo sư Snape không cho cô cơ hội mở miệng nói chuyện đã nghiêm nghị thúc giục mọi người đi tiền sảnh.

Cũng may không bao lâu, Draco đã nhích tới bên người cô.

“Rất lạnh à?” Draco phát hiện tay cô lạnh lẽo, cho cô một thần chú giữ ấm.

“A, cảm ơn.” Astoria tới gần anh, thực ra có thần chú giữ ấm cô vẫn thấy choáng đầu lạnh lẽo.

“Sáng mai chín giờ thế nào?” Draco nhỏ giọng hỏi cô.

“Hả? Cái gì?”

“Đi Hogsmeade. Không phải em quên chứ?” Draco kỳ quái.

Lúc này Astoria mới chợt nhận ra, cô bây giờ năm ba đã có thể đi Hogsmeade.

“Em quên thật đấy...” Cô le lưỡi: “Em thấy anh chẳng mấy khi đi cả, luôn cảm thấy không có gì hay để chơi, tất nhiên không coi là việc lớn rồi.”

Draco nhượng mảy: “Nói vậy em không muốn đi?”

“Muốn, tất nhiên là muốn rồi.” Astoria liền gật đầu vội vàng: “Phiền phức ngài Malfoy làm người dẫn đường!”

Lúc này, hàng xe ngựa của Beauxbatons vừa đến, những con ngựa to như voi làm không ít người sợ hết hồn.

“Merlin ạ, sao bọn họ có thể nuôi ngựa to thành như vậy?” Astoria tắc lưỡi.

Vài gia đình quý tộc thuần huyết cổ cũng sẽ nuôi ngựa, tốc độ của chúng rất nhanh, hơn nữa cực kì thích hợp đi đường dài. Nhưng những con ngựa đó nhìn chẳng khác ngựa bình thường là bao.

“Này chắc phải hỏi hiệu trưởng của họ.” Draco vô cùng xem thường bà Maxime hỗn huyết Bán cự nhân.

Lúc Viktor Krum đi vào khiến học sinh toàn trường sôi trào, Astoria càng hy vọng nhanh lên chút vào đại sảnh đường uống chút đồ nóng.

Krum và bạn học của anh ta hết nhìn đông lại nhìn tây một phen, cuối cùng quyết định ngồi xuống bên cạnh bàn Slytherin. Draco đối mặt với bọn họ.

“Chào buổi tối các quý ông.” Draco vô cùng hào phóng dùng tiếng Bulgaria chào hỏi các học sinh Durmstrang.

Krum xem ra rất giật mình, nhưng dù sao anh cũng là một vận động viên tham gia thi đấu quốc tế, tiến vào trạng thái rất nhanh, bắt đầu trò chuyện với Draco.

Astoria thể mới nhận ra hiểu biết phiến diện của cô với Draco. Từ nhỏ cô bị yêu cầu học tiếng Pháp và tiếng Đức, thỉnh thoảng đùa giỡn với Draco mới phát hiện anh không chỉ biết hai ngoại ngữ này, ít nhất còn biết tiếng Tây Ban Nha. Nhưng cô hoàn toàn không nghĩ tới, tiếng Bulgaria không phổ biến mà anh cũng nói được, hơn nữa nói rất trôi chảy.

“Vị này là Blaise Zabini.” Draco dùng tiếng Anh giới thiệu cho Krum những người xung quanh.

“Thật hân hạnh được gặp, cậu Zabani.” Phát âm của Krum xác thực có chút vấn đề.

Chỉ chốc lát sau, Astoria phát hiện hành động kì quái của Draco. Sau khi giới thiệu mọi người, anh vẫn dùng tiếng Anh nói chuyện với Krum, ngẫu nhiên nhóm Krum nghe không rõ mới dùng tiếng Bulgaria giải thích.

Những khách phượng xa đến này không thể không nhập gia tùy tục vứt hết óc sử dụng tiếng Anh.

Astoria suy nghĩ một chút, hiểu ý nở nụ cười. Đầu tiên sử dụng tiếng mẹ đẻ của đối phương có thể làm đối phương cảm thấy thân thiết, lưu lại ấn tượng tốt lần đầu gặp mặt. Sau đó lúc cùng mọi người giao lưu, không biến sắc dẫn dắt họ sử dụng tiếng mẹ đẻ của mình. Như vậy cũng không có vẻ nịnh bợ lấy lòng, cũng sẽ không làm đối phương không thoải mái. Draco quả nhiên là cao thủ am hiểu sâu giao tiếp.

“Nia.”

“Nia!”

Astoria tỉnh tại trong mơ màng, kinh ngạc phát hiện tiếng Draco trong phòng, qua hồi lâu cô mới nhận ra là gương đôi bên gối đầu.

Xét thấy không muốn bị nhìn thấy dáng vẻ vừa tỉnh ngủ chưa rửa mặt, cô mở gương quay về hoa văn trên màn rèm.

“Chào buổi sáng.” Rất uể oải.

“Em còn chưa dậy à?” Tiếng Draco truyền ra từ trong gương.

Astoria kéo rèm che bên giường, ánh sáng rạng rỡ lập tức chiếu vào.

Mấy giờ rồi? Cô nghiêng đầu xem đồng hồ bên giường, mười giờ.

“Ô, Merlin!” Astoria âm thầm kêu thảm thiết, hóa ra cô ngủ quên, còn ngủ lâu như vậy... Đây thực sự là lần đầu tiên từ trước tới nay.

“A!” Cô vừa định bò lên lại cả kinh, cảm giác ướt nhoe nhoét giữa hai chân làm cô có linh cảm xấu.

Sau đó Draco bên này nghe được tiếng thất kinh liên tục “Xin lỗi Draco, em có phiền toái nhỏ, chờ một chút, thật không tiện, anh chờ thêm một chút”, phát hiện gương đã bị khép lại.

Nửa giờ sau, Astoria đỏ mặt xuất hiện tại phòng sinh hoạt chung. Cô dùng tốc độ nhanh nhất rửa ráy thay quần áo, chạy đến phòng ngủ của chị gái áp úng mụm đồ này nọ, bừa tầy rửa chưa từng được dùng khăn nhuyển như vậy. Giờ phút này tóc cô vẫn còn hơi nước, sạch sẽ tự nhiên.

“Mau ăn chút gì đi!” Draco rất am hiểu quy tắc ngầm “người là phải đợi”. Sau khi Astoria đóng gương đôi, anh liền sai Goyle đi nhà bếp lấy đồ ăn, sau đó phái hai tên người hầu đi đại sảnh đường xem mọi người báo danh cuộc thi Tam pháp thuật.

Astoria ngoan ngoãn ngồi xuống, ngoan ngoãn bắt đầu bữa sáng tương đối trễ, mãi đến tận khi uống ngụm sữa cuối cùng, mặt cô vẫn luôn ửng đỏ.

“Thật xin lỗi, em không biết... sẽ ngủ dậy trễ như vậy.” Cô nhỏ giọng nói.

Draco không để ý lắm phát tay.

Có điều khi họ bước lên đường phố Hogmeade, Draco bỗng nhiên ngộ ra tại sao Astoria khác thường như vậy rồi.

Cô kiểm soát đẩy anh ra, một mình len lút vào một cửa hàng bán vật dụng sinh hoạt hằng ngày.

Mua dầu gội đầu cần tách anh ra sao? Đương nhiên không cần.

“Cho em, màu violet.” Draco đưa qua lọ mực mua ở tiệm viết lông ngỗng Scrivenshaft, làm bộ vô tình hỏi: “Em mua gì vậy?”

“À? Không có gì.” Astoria khịt mũi lúng túng, nhận lấy lọ mực nhét thật nhanh vào túi nhỏ bên người.

Draco buồn cười nheo gò má phúng phính của cô: “Đi thôi, chúng ta đi tiệm Công tước Mặt mưa chút kẹo chúc mừng.”

“Ồ? Chúc... Chúc mừng?” Astoria kinh hãi đến biến sắc: “Chúc mừng cái gì?”

“À...” Draco ung dung thông thả mà nhìn cô, nói dằng dặc hoàng trình trọng: “Đương nhiên là chúc mừng lần đầu tiên... hẹn hò ở Hogsmeade rồi!”

“Hả? Chuyện này cũng phải chúc mừng?”

“Tại sao không chứ?”

Draco Malfoy vẻ mặt tươi cười, thật là một ngày đáng chúc mừng.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cuộc Thi mấy Pháp Thuật?

Draco và Astoria phí không ít thời gian ở quán Ba Cây Chổi. Hai người nhất trí làm như không thấy quán bà Puddifoot vì khá sồn tóc gáy với nội thất phủ đầy khăn ren thêu nơ con bướm màu hồng phấn của bà.

Chờ hai người trở lại lâu dài, tiệc tối Halloween cũng sắp bắt đầu.

Draco không hề háo hức mong chờ bữa tiệc này. Người được chọn, một là Hufflepuff, một là Đấng Cứu Thế hào quang bao phủ. Nghĩ tới đây, bàn thức ăn thịnh soạn cũng trở nên thật vô vị.

Anh tiện tay lấy cốc kem chanh pho mát trước mặt Astoria rồi tự ý ăn lấy.

Loại cử động nhìn như khuyết thiếu giáo dục của Draco làm cô trợn mắt há mồm nửa ngày. Loại đồ ngọt này cô luôn thích ăn, tại anh bỗng nhiên muốn "cầm" đi? -- Cô thực sự không tiện nói chữ "cướp" này.

Mãi đến khi Draco gạt bàn tay cô lại lần nữa muốn hướng về cốc đá bào: "Em nhất định phải ăn những đồ lạnh này hả?"

Astoria mới chợt phát hiện, người bên cạnh này đã sớm biết bà di của cô đến thăm (ngày đèn đỏ ấy hìhì)!

Merlin ạ! Astoria hận không thể vùi mặt trong bát canh cá hỗn tạp kiểu Pháp. Mười mấy năm chưa trải nghiệm kỳ sinh lý như cô vẫn không bằng một tên con trai mười bốn tuổi... Draco "không gì không biết", anh không khỏi biết được nhiều quá rồi đấy!

Cô một bên cầm giận nhỏ nước bọt trong lòng, một bên mặt đỏ tới mang tai gầy gầy bánh pudding dâu Draco đưa cho cô.

Rốt cuộc, đến khi tất cả đĩa vàng đều khôi phục trạng thái không hạt bụi, gương mặt mỗi người đều căng thẳng, mong chờ đầy cõi lòng -- đại khái chỉ có một mình Astoria vội vàng giả vờ làm đã điều châu phi.

Dumbledore tuyên bố với mọi người cốc lửa sắp đưa ra quyết định, trong khoảnh khắc cả lễ đường trở nên lặng ngắt như tờ.

Ngon lửa xanh trong cốc cháy hừng hực, tán ra không trung, lần lượt bay ra tên của Krum, Delacour và Diggory.

Từng tiếng hoan hô đình tai nhức óc bùng nổ trên bàn dài phía bên kia đại sảnh đường, tất cả học sinh Hufflepuff đều nhảy nhót tung bừng, liều mạng rít gào, giậm chân huyết gió.

Ngay lúc Dumbledore chuẩn bị làm gì đó, ngon lửa trong cốc lại bùng lên.

Dumbledore đưa tay ra tiếp lấy tấm da dê, sau đó ông háng giọng thét: "Harry Potter."

Draco buồn cười nhìn đáng vẻ mờ mịt của Potter, nó khẳng định không đoán được chân tướng.

Dumbledore giục Potter tiến lên.

Draco theo bóng người của Potter thấy được Moody. Cái gã Moody già này che giấu thực tốt, một mặt hung hãn thần kinh, con mắt máy xoay tròn lia lịa, tựa như muốn tìm chân tướng. Dù là ai cũng sẽ không nghĩ ra, kẻ đầu têu sẽ là gã.

Xung quanh Slytherin, không, cả đại sảnh đường đều ong ong nghị luận.

"Ồi, không..." Astoria kêu lên khe khẽ.

"Làm sao vậy?"

"Cốc lửa..." Astoria cực kì kinh ngạc nhìn cái cốc giản dị kia.

Tầm mắt của mọi người chuyển đến trên cốc lửa, người người nhà nhà nhìn nhau vì xuất hiện tên Harry Potter cũng quay đầu nhìn lại.

Ngon lửa lại biến thành màu đỏ, tờ da dê thứ năm bị phun ra ngoài, trôi nổi bồng bềnh giữa không trung.

Đùa chứ, cốc lửa hòng rồi hả? Astoria ngừng thờ chờ đợi tên thứ năm, không nhận được nghĩ như vậy.

"Draco Malfoy." Dumbledore hô.

Mọi người xem, quả nhiên hòng rồi!

Sau đó, cô trở mắt nhìn Draco ngồi bên cạnh.

Cái cốc lửa vô trách nhiệm cứ như rót cuộc hoàn thành nhiệm vụ, lửa dần dần giảm nhỏ.

Chờ đến phút ngọn lửa tắt, Draco đứng lên nghiêm túc nói to: "Thật rõ ràng tôi không nhớ tôi từng ném tên mình vào."

Anh nhìn bốn phía, dùng giọng điệu cực độ khó hiểu hỏi: "Rót cuộc ai vượt qua Lăn tuổi của Dumbledore đùa ác như vậy?"

Tuy rằng anh lập tức đoán được chân tướng, nhưng hà tất để cho mình rơi vào trong dư luận. Vì vậy anh không biến sắc nhắc nhở những người muốn khiển trách anh động tay chân, quy định chưa qua Lăn tuổi chưa được đăng kí của Dumbledore.

"Trò Malfoy, mời trò tới trước cánh cửa kia đi." Trên mặt Dumbledore không có nụ cười.

Draco và ông nhìn nhau mấy giây, sau đó động viên vỗ vỗ mu bàn tay Astoria. Từ khi cô nghe được tên anh vẫn sống chết nắm tay áo của anh.

"Draco?" Astoria hoảng loạn gọi anh.

"Không có việc gì." Draco ra hiệu cô buông tay, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến phòng nghỉ ngơi của các quán quân.

Nửa phút sau, bóng người anh biến mất sau cánh cửa.

Dumbledore nói qua loa với mọi người mấy câu, liền nhờ các huynh trưởng dẫn tất cả học sinh về phòng sinh hoạt chung nghỉ ngơi.

"Đi thôi, Nía." Blaise tạm thời đảm đương vị trí Draco, mang Astoria vẫn cứ dờ ra rồi đi.

Dọc đường đi, đã không có giáo sư ở đây, tất cả mọi người đều nghị luận to nhỏ về hiện tượng quỷ dị này.

"Draco chưa hề bỏ tên mình vào, ít nhất trước khi anh rời phòng sinh hoạt chung." Blaise là bạn cùng phòng của Draco, anh bình tĩnh nói lại cho Astoria.

"Bọn em ở Hogsmeade cả ngày."

"Rót cuộc là ai..." Blaise thờ dãi, bây giờ nghiên cứu chuyện này cũng vô nghĩa, khế ước thế giới pháp thuật do ma lực cưỡng chế ràng buộc, nếu tên Draco xuất hiện, như vậy cậu ta chỉ có thể tham gia thi đấu.

Những con nhà phù thủy như họ đều có nghe qua cuộc thi Tam pháp thuật, là cuộc thi nguy hiểm nhất cũng có độ khó cao nhất đối với phù thủy trẻ, yêu cầu thực lực phải nổi trội nhất.

"Yên tâm đi" Blaise trấn an Astoria: "Tên Draco kia, tuyệt đối sẽ không thua."

Nếu không hạn chế tuổi, Slytherin đã sớm đồng lòng đề cử Draco báo danh -- anh là người có khả năng thắng nhất.

Tuy nhiên nói thì nói vậy, lúc Astoria lo lắng chờ Draco ở phòng sinh hoạt chung, phát hiện xung quanh có rất nhiều người còn kì kèo không trở về phòng

ngủ. Trong đây đến cùng có bao nhiêu người thật lòng tin tưởng Draco, cô không biết.

Cũng may không nghe được lời phỏng đoán ác ý gì, nếu không cô sẽ phát điên mất.

Dùng sĩ được tuyển vào cuộc thi Tam pháp thuật có nghĩa sẽ phải trộm trứng vàng dưới con mắt của rồng, đoạt đồ vật từ tay người cá, hơn nữa còn có thể bị tấn công bởi Lòi nguyên độc đoán -- vì không cho cạnh tranh với Potter.

Nhưng vì sao Moody cũng bỏ tên Draco vào? Astoria chỉ có thể cho rằng do Moody giả làm, không ai sẽ vô tình nghĩ được phương pháp làm cốc lửa nhầm lẫn mà hăm hại Draco, vậy cũng quá trùng hợp rồi! Mà Moody giả nếu có thể lừa gạt cốc lửa một lần, còn có thể lừa gạt nó lần thứ hai.

"Blaise, Draco và giáo sư Moody có mâu thuẫn gì à?"

Blaise rất khó hiểu với vấn đề này, vì thời gian nó xuất hiện.

Astoria hoảng loạn giải thích: "A, lần trước nghe Draco nói giáo sư Moody muốn dùng thần chú..."

"Aha, không chỉ một lần đâu." Blaise nhún vai: "Giáo sư Moody toàn nhắm vào Draco, có lần ông ta muốn dùng Lòi nguyên độc đoán lên Draco, kết quả bị Draco đánh bay đũa phép."

Sau đó anh rõ ràng cái gì: "Em hoài nghi là giáo sư Moody?..."

"Em chỉ đoán thôi. Nhất định người muốn hăm hại Draco mới ném tên anh ấy vào..." Astoria thấp thòm bắt an lắc ngón tay. Moody giả là fan điên cuồng của Chúa tể hắc ám, gã cực kì căm hận những từ thần thực từ không trung thành, chẳng lẽ vì Draco làm gã mất mặt nên muốn thừa cơ hại anh?

Cửa lớn mở ra.

Draco có chút mệt mỏi xuất hiện nơi đó.

Mọi người vừa mới nhỏ giọng nói chuyện với nhau giờ phút này hoàn toàn ngậm miệng lại.

Draco nhìn quanh một vòng, ngao mạn nở nụ cười, sau đó nói đúng mực: "Tôi, Draco Malfoy, không cần thiết dùng thủ đoạn thấp kém như vậy để tham gia một trận đấu nguy hiểm. Có điều, đã có người muốn tôi đi chịu chết như vậy, tôi chỉ có thể toàn lực ứng phó mà sống tiếp thôi."

Có người cười khê.

Dần dần, tiếng cười kia như có lực truyền nhiễm, rất nhiều người đều nở nụ cười.

Không ít người ồn ào nói: "Vi Slytherin, sống tiếp đi!"

Warrington tiến lên vỗ vai anh: "Được rồi! Coi như không phải tôi, ít ra cũng là một Slytherin! Đừng bao giờ để Hufflepuff và Gryffindor bò lên đầu chúng ta."

"Hừ, còn không cần tham gia thi học kì nữa cơ đấy." Blaise cảm khái lắc đầu: "Draco, cậu khiến tôi ghen tị thật."

"Malfoy."

Astoria còn chưa kịp nói gì với Draco, giáo sư Snape liền âm trầm xuất hiện ở cửa phòng sinh hoạt chung gọi anh đi.

Draco trước khi đi chỉ phát tay một cái, ý bảo cô nghỉ ngơi sớm.

Nhưng cô làm sao ngủ được, một mình ngật ngóc ngồi trước lò sưởi vừa nhìn quyển bút kí càng ngày càng sai lệch, vừa suy nghĩ lung tung đợi Draco về. Tuy rằng cô cũng không biết chờ anh về rồi sẽ nói gì.

Ai biết vừa chờ, liền chờ cả đêm.

Tờ mờ sáng, Draco thông qua lò sưởi văn phòng cha đỡ đầu trở lại Hogwarts, kinh ngạc phát hiện bóng người nghiêng ngả trong phòng sinh hoạt chung.

Astoria nghiêng người dựa trên tay vịn ghế sofa thiếp đi, sợi tóc vàng óng có ánh sáng lò sưởi chiếu vào càng thêm óng ả.

Anh thả nhẹ bước chân, chậm rãi đến gần, sợ đánh thức cô.

Lông mày của cô vẫn cứ nhăn lại, dường như ngay cả trong giấc mộng cũng thấy lo lắng.

Về mặt Draco bỗng mềm mại, nhẹ nhàng vung đũa phép khiến cô sẽ không bị thức giấc, ôm kiểu công chúa đưa cô về phòng ngủ.

Sắp tới buổi trưa, Astoria tỉnh lại.

Khi cô mở mắt, thấy được trước mặt có mái tóc màu bạch kim hơi ngồn ngộn nhưng hết sức quen thuộc, khoa trương bật dậy.

Một loại cảm giác khó chịu nào đó bên dưới làm cô từ bỏ rít gào, chạy thẳng đến phòng tắm.

Chờ cô làm mình nhẹ nhàng khoan khoái trở về phòng, phát hiện Draco như tỉnh như không nằm nhòai trên giường cô.

"Anh đói rồi." Draco nói mơ màng.

"Cái... Cái gì cơ?"

"Anh nói, anh đói rồi."

Astoria hít một hơi thật sâu: "Anh đói bụng, vậy mau rời giường của em đi ăn sáng, không, ăn trưa."

Draco lật mình, dùng tay che ánh sáng chói mắt, trêu chọc: "Lẽ nào em hy vọng anh ngênh ngang ra ngoài từ phòng em?"

Astoria bị ghen tót chặt tóc mình: "Sao anh lại ở phòng em? Còn có, tối qua em rõ ràng... rõ ràng..."

"Rõ ràng chờ anh ở phòng sinh hoạt chung." Draco nói tiếp: "Chờ đến lúc ngủ thiếp đi. Anh không thể làm gì khác hơn là khổ cực đưa vị đại tiểu thư đây ngủ chẳng biết trời trăng gì về phòng nghỉ ngơi." Anh mới ngủ chẳng biết gì! Astoria ngẫm lại không đúng, cô xác thực không biết trở về thế nào. Theo đạo lý cô sẽ không ngủ say, nhất định là anh giờ trò gì. Cô trừng anh: "Như vậy, ngày Malfôys tôn quý có thể nói cho em biết, anh vào kí túc xá nữ bằng cách nào?"

"Không thể nói, đây là bí mật."

Astoria giận dữ, mãi cho đến khi bụng về cơm trưa cho hai người, mới giận không nhịn nổi cắn răng: "Vậy sao anh không đưa em về rồi đi luôn?"

"Còn có, cái bộ quần áo vừa thay trên người anh là sao?"

Draco dễ dàng nói: "Dùng bữa bay đó. Yên tâm, anh gọi đến cả đồ rửa mặt này."

Anh, anh dùng bữa bay đưa mình trở về là được rồi! Astoria thẹn quá hóa giận xiên một miếng trứng.

Chương 38 Bài thi thứ nhất

Nếu cha biết anh tùy tiện vào phòng một cô gái, hơn nữa còn qua đêm ở đây --liền tính chỉ đơn thuần "qua đêm", anh chắc chắn sẽ bị gô cổ đến trước chân dung các vị tổ tông Malfôys nghe giáo huấn.

Có điều xét ở vị thực nữ này mai sau sẽ là một Malfôys, chắc các vị tổ tông cũng mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.

Draco nhún vai thờ ơ, vừa thưởng thức trà, vừa thưởng thức căn phòng.

"Vậy anh định lúc nào về chơi cờ phù thủy với Blaise?" Astoria nâng quyển sách như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, làm sao không cũng vào đầu chữ nào -- có người đang không kiêng kị gì đánh giá phòng mình, xem được sách mới gọi kỳ quái.

"À, anh nghĩ anh tạm thời không có dự định chơi cờ với Blaise. Trước khi phòng sinh hoạt chung không còn ai." Draco thấy được hộp âm nhạc hình trứng trên bàn sách, dùng lại mấy giây lại dời tầm mắt: "Em có phiền ngồi với anh chút nữa?"

Được rồi... Nói chung là, trước khi trời tối người yên, cô không có hy vọng ở trong phòng ngủ một mình rồi. Nếu biết sớm cô đã nên chuẩn bị một cái áo tàng hình, dù hiệu quả không tốt như đồ gia truyền Potter, ít nhất cũng có thể đối phó vài học sinh.

Draco nghịch đùa phép trong tay, buồn cười nhìn Astoria vẫn luôn lẩn tránh ánh mắt anh, cúi gầm mặt đùa mấy quân cờ. Cocoa ở bên cạnh liên tục quấy rối mở vào quân cờ khiến chúng nó kháng nghị không ngừng.

"Thân ái, hình như em rất sợ anh."

Astoria bị anh nói bất thành linh sợ hết hồn: "Ai... Ai sợ anh chứ!"

Draco ghé sát vào cô, dùng ngón trỏ nâng cằm cô, nói chậm rãi rì: "Được, em không sợ."

Ngón tay anh mon trốn trượt theo đường cong duyên dáng nơi gáy cô.

Anh không nhịn được run rẩy lên: "Em..."

Ngón nay miễn cưỡng dừng lại ở vòng tuyến nguy hiểm, ở lúc Astoria sắp không nhịn được muốn ngăn cản tay anh.

Draco khẽ hôn một cái trên mặt cô, thu tay về như không có chuyện gì, nói vui vẻ: "Chúng ta chơi cờ tiếp đi!"

Draco có ký ức còn chưa phai cảnh Đấng Cứu Thế mấy lần bị bạn học xa lánh. Lần này cóc lửa càng quá đáng hơn phun tên năm người, chắc chắn học

sinh hai trường còn lại cũng có nhiều người cao thán, thêm vào mâu thuẫn nội bộ Hogwarts, hai quán quân rõ ràng có vấn đề như anh và Potter sẽ là mục tiêu mâu thuẫn.

Mà thân phận của anh và Potter lại có đặc thù riêng, thậm chí còn có thể liên lụy đến hai trận doanh mười mấy năm trước. Một khi bị đào lên, ai cũng không dễ chịu.

Vì vậy anh quyết định tách mọi người, tìm nơi bí mật ngồi thanh thản, để Potter cho đại chúng nói huyền thuyên đi thôi.

Astoria gần như hiểu rõ tâm tư của Draco, một quãng thời gian sau đó đều an phận ngồi với anh, thuận tiện cầu phúc cho Đấng Cứu Thế xui xẻo.

Ngày hôm sau danh sách cuộc thi Tam, à không, Ngũ pháp thuật được công bố, Lucius liền dựa vào thân phận hội đồng giám hiệu và thân phận phụ huynh học sinh tạo chút phiền toái cho Dumbledore, tiện để con chim đen Duke mang đến rất nhiều tư liệu Narcissa tìm được.

Astoria tổng hợp những tư liệu thư viện Hogwarts không có này, lại đọc qua những đề mục kì thi trước đây, phát hiện độ khó xác thực giảm đi nhiều. Bài thi mấy trăm năm trước, các dũng sĩ bình thường ít nhiều cũng cần hiểu biết Nghệ thuật Hắc ám cơ bản (mà bây giờ bị cấm) mới có thể thuận lợi qua cuộc thi.

Nhưng vấn đề bây giờ là, hiệu trưởng những trường khác đều sẽ nghĩ biện pháp "gian lận". Sau khi Potter được báo đề mục thi đấu, còn có thể tốt bụng lên nói cho Cedric Diggory, nhưng cậu ta nhất định, khẳng định, tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho Draco một chữ.

Astoria mừng thầm, còn may cô cũng biết.

Nhưng làm sao để Draco biết, đây cũng là một vấn đề. Gần đây bọn họ đều giết thời gian trong thư viện, ra thư viện không phải phòng sinh hoạt chung thì là Phòng theo yêu cầu, nơi nào có cơ hội đi bìa Rừng cấm xem rồng lửa?

Ngay lúc cô ấp úng đề nghị "ra ngoài tản bộ một chút", Draco "đùng" khép sách lại, phảng phất nhớ tới cái gì: "À, cũng tốt. Tiện chúng ta đi xem đề mục cuộc thi thứ nhất luôn."

"Ồ ồ?????" Astoria kinh hãi: "Anh, làm sao anh biết được đề thi đầu tiên? Em muốn nói là, chuyện đó, không phải được bảo mật à!"

Draco cười nhạo: "Bảo mật? Đúng vậy, đối ngoại bảo mật, đối nội lưu thông."

"À, hóa ra thế à..." Astoria không nói gì theo sát bước chân anh.

"Lúc đó Anh quốc lập tức được đề cử ba con rồng lửa đặc biệt, sau đó lại bổ sung khẩn cấp hai con nữa. Ban quốc tế và Ban quản lý sinh vật huyền bí ở Bộ pháp thuật đều bận sứt đầu mẻ trán. Cha anh làm sao không biết? Có điều hai hôm trước rồng còn chưa được đưa tới thôi." Draco vừa đi vừa tốt bụng giải thích cho cô nghe.

Astoria bỗng tỉnh ngộ, tin tức nội bộ chính là được truyền như vậy.

Bọn họ đi rất lâu, trên thực tế, bình thường họ rất hiếm khi tới nơi hẻo lánh như thế, ngay cả lâu đài và hồ nước đều không thấy nữa.

Bọn họ nghe được tiếng động rất lớn, vừa nghe chính là mãnh thú vô cùng khổng lồ đang rít gào.

Khi họ dừng lại, gần như đồng thời hít một hơi.

"Merlin ạ!" Lần đầu tiên Astoria thấy được rồng lửa to như ngọn núi nhỏ, hơn nữa còn năm con, đều đang vô cùng hung ác thờ hồng hộc, thỉnh thoảng có ngọn lửa lớn trào ra từ răng nanh chúng nó, chiếu sáng bầu trời đêm.

Mười mấy phù thủy có vẻ cường tráng đang liều mạng đối phó những con mãnh thú này, xích sắt đặc chế to bằng eo Astoria xem ra cũng chẳng bền chắc.

Draco cảm giác rõ ràng người bên cạnh co rúm lại một hồi rồi chạy ra trốn phía sau anh: "Làm sao? Sợ à?"

Astoria nuốt ngụm nước miếng, nói khó khăn: "Ừm, quán quân quả nhiên không dễ làm..."

"Đáng tiếc không thể gần thêm chút, chúng nó bây giờ có vẻ rất tức giận, sẽ phun lửa rất xa." Draco say mê phân biệt năm con rồng lửa.

"Không ngờ là Rồng mắt mèo Úc..." Anh tự lẩm bẩm.

"Cái gì?" Tiếng rồng lửa gào thét và tiếng chúng phù thủy quát tháo hỗn tạp vào nhau, Astoria chẳng thể nghe rõ.

"Không có gì, anh chỉ đang phân loại rồng." Draco rất có hảo cảm với sinh vật giống tên mình: "Yên tâm đi, chúng nó không thiêu cháy tóc em được đâu."

Anh vò vò cái đầu trốn phía sau mình.

"Được rồi, em biết anh rất thích chúng nó..." Astoria nhỏ giọng thầm thì, trong lòng không phục muốn hô to- rõ ràng chỉ là quái vật giống thần lẩn thôi,

sao có thể so với rồng phương Đông.

Sau đêm đó, Draco vẫn biểu hiện bình tĩnh vô cùng, như không có chuyện gì chơi cờ với Blaise, hoặc xem mấy đồ vật không dành cho học sinh như Kinh tế phù thủy.

"Anh biết đối phó chúng nó làm sao rồi hả?"

Draco khuấy thìa nhỏ trong ly, thái độ hời hợt: "Thật trùng hợp anh rất am hiểu về rồng."

"Nếu anh đã tự tin như thế..." Astoria quyết định tin tưởng anh, dù sao Malfoy sẽ không đùa giỡn vinh dự chính mình, bạn trai của cô vẫn rất đáng tin cậy.

Ngày 24 tháng 11 đến rất nhanh trong sự chờ mong của Draco.

Làm một thành viên trong nhóm quán quân, anh được cha đỡ đầu của mình, giáo sư Snape dẫn tới lều chờ.

Dưới cái nhìn của Draco, ba quán quân lớp lớn vẫn tính là trấn định, chỉ là sắc mặt khó coi chút. Mà Potter rõ ràng chưa đủ trải đời -- có điều lần thứ nhất bất hạnh gặp loại trường hợp trọng đại này, biểu hiện của cậu ta vẫn đáng giá tán dương.

Draco lễ phép gạt đầu cùng mọi người, chậm rãi ngồi vào ghế mềm bên cạnh.

Potter như không tình nguyện nhìn anh, xoay người qua.

Draco cười cợt, nói nhẹ với bàn trà nhỏ bên cạnh: "Nước bí đỏ."

Trong nháy mắt, một cốc đồ uống quen thuộc xuất hiện nơi đó. Gia đình vẫn vô cùng chăm chỉ cần cù.

Bốn vị quán quân khác đều kinh ngạc nhìn anh, tựa như vào lúc này còn có thể nghĩ đến đồ uống là chuyện khó mà tin nổi.

Draco nhún vai, bình thản ung dung nhắm một hớp. Nơi này vốn là chỗ nghỉ ngơi, tại sao phải tỏ vẻ như du khách không tìm thấy nhà vệ sinh chứ?

Astoria run sợ nhìn ra từ thính phòng. Hình ảnh này còn kích thích hơn nhiều hiệu ứng 3D, rồng lửa rít gào khiến chỗ ngồi như muốn lay động luôn rồi.

Thấy mấy vị quán quân ra trận đều bị thương ít nhiều, cô liền bắt đầu lo lắng.

Draco ra trận thứ tư. Anh vừa xuất hiện, Blaise liền thổi tiếng huýt sáo: "Cái tên này, đến cùng cậu ta đến quyết đấu với rồng hay tham gia dạ hội vậy?"

Không giống mấy vị quán quân trước mặt trang phục dễ vận động -- có thể nói Potter đang mặc quần áo thể thao. Draco mặc chính là áo chùng đặt may đặc biệt, cực kì xa xỉ, hiệu quả thị giác rất tốt, nhưng càng làm Astoria lo lắng. Tuy rằng Rồng mất mèo vùng đối cực Úc hình thể vừa phải, không có hung bạo dữ dội như Rồng đuôi gai Hungary, nhưng dù sao nó cũng là sinh vật nguy hiểm cấp 5X.

Draco không chút hoang mang vùng đùa phép.

Toàn trường lập tức xuất hiện huyền cảnh cùng những tiếng "Ồ" lên ồn ào.

Chỉ thấy trên sân thần kì xuất hiện cái động như thung lũng, càng thần kỳ là, bên trong tràn đầy vàng bạc châu báu chói lọi lóa mắt.

"Được lắm, rất thông minh, tôi nghĩ nó sẽ thích nơi đó!" Tiếng của Bagman vang vọng.

Sau đó Draco lại quơ đùa phép, mười mấy khối đá vụn trên đất biến thành những con cừu, ngoan ngoãn đứng xếp hàng hướng vào trong động.

Rồng mất mèo Úc hoàn toàn bị hấp dẫn, nó di chuyển thân thể, rướn cổ lên, tầm mắt theo sát bầy cừu -- đây là đồ ăn nó thích nhất.

Lúc này tất cả mọi người đều cho rằng Draco sẽ thừa cơ lấy trứng vàng, nhưng thật không ngờ anh lại khoanh tay đứng trên một tảng đá lớn không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, đến lúc mọi người đều thấy tê nhạt, tiếng Draco vang lên: "Tôi nói này, phải bắt tôi chờ tới khi nào nữa?"

Giọng nói không phát ra từ phía tảng đá.

"Cậu ta ở kia kia!" Có người quát to lên.

"Ồi, Merlin! Cậu Malfoy đã hoàn thành nhiệm vụ của mình." Cuối cùng Bagman cũng nhìn thấy Draco.

Lúc này anh đang nâng trứng vàng, nghiêng người dựa vào bên sân.

Khi tầm mắt mọi người đổ dồn tới trên người anh, anh nhẹ nhàng giơ đùa phép, những vàng bạc châu báu trong động kia đều biến mất, thậm chí "Draco" trên tảng đá cũng biến mất.

"Bùa nguy trang, Bùa mê ngải lù, à, tôi nghĩ còn có Bùa tan ảo ảnh!" Bagman dốc lòng giải thích cho chúng học sinh Draco làm thế nào đã lấy trứng vàng vô thanh vô tức: "Cậu Malföy thực ra cực kì ưu tú!"

Astoria không rảnh nghe những âm thanh kia mà rời ghế khán giả thật nhanh, cô chỉ muốn nói cho anh biết: "Anh thực sự là quá tuyệt vời!"

Rồng Mắt Mèo Vùng Đối Cực - Antipodean Opaleye (phần thi đầu tiên của Draco)

Là một loài rồng đến từ New Zealand, mặc dù chúng có di chuyển đến Australia khi lãnh thổ bị thu hẹp trong vùng đất bản địa. Khác với những loài rồng khác, chúng thích sống trong các thung lũng hơn là trên núi. Kích thước của chúng thuộc loại trung bình (khoảng 2-3 tấn). Chúng có lớp vảy óng ánh như ngọc trai và lấp lánh nhiều màu, đôi mắt có con ngươi rất nhỏ, cũng chính là nguồn gốc về cái tên của chúng - Opaleye (Ngọc Mắt Mèo). Chúng có thể phun ra những tia lửa màu đỏ tươi rực rỡ - tuy nhiên xét theo đặc tính cơ bản của loài rồng thì giống này khá thụ động và hiếm khi giết chóc trừ khi chúng đang đói. Thức ăn ưa thích của chúng là cừu, nhưng cũng có tấn công những con mồi lớn hơn. Trứng của loài Rồng Mắt Mèo Vùng Đối Cực có màu xám nhạt và có thể bị các Muggle nhầm lẫn với hóa thạch.

Lời tác giả: Nếu JK cho tiểu Ha một cái nguy hiểm nhất Hungary ông bắp cày, Tiểu Long đồng học không cần thiết cùng hấn luận võ lực, vẫn là so với hoa lệ đi...

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bài Thi Thứ Nhất

Nếu cha biết anh tùy tiện vào phòng một cô gái, hơn nữa còn qua đêm ở đây --liền tính chỉ đơn thuần "qua đêm", anh chắc chắn sẽ bị gô cổ đến trước chân dung các vị tổ tông Malföy nghe giáo huấn.

Có điều xét ở vị thực nữ này mai sau sẽ là một Malföy, chắc các vị tổ tông cũng mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.

Draco nhún vai thờ ơ, vừa thưởng thức trà, vừa thưởng thức căn phòng.

"Vậy anh định lúc nào về chơi cờ phù thủy với Blaise?" Astoria nâng quyển sách như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, làm sao không cũng vào đầu chữ nào -- có người đang không kiêng kị gì đánh giá phòng mình, xem được sách mới gọi kỳ quái.

"À, anh nghĩ anh tạm thời không có dự định chơi cờ với Blaise. Trước khi phòng sinh hoạt chung không còn ai." Draco thấy được hộp âm nhạc hình trứng trên bàn sách, dừng lại mấy giây lại dời tầm mắt: "Em có phiền ngồi với anh chút nữa?"

Được rồi... Nói chung là, trước khi trời tối người yên, cô không có hy vọng ở trong phòng ngủ một mình rồi. Nếu biết sớm cô đã nên chuẩn bị một cái áo tàng hình, dù hiệu quả không tốt như đồ gia truyền Potter, ít nhất cũng có thể đối phó vài học sinh.

Draco nghịch đùa phép trong tay, buồn cười nhìn Astoria vẫn luôn lẩn tránh ánh mắt anh, cúi gằm mặt đùa mấy quân cờ. Cocoa ở bên cạnh liên tục quấy rối mổ vào quân cờ khiến chúng nó kháng nghị không ngừng.

"Thân ái, hình như em rất sợ anh."

Astoria bị anh nói bất thành linh sợ hết hồn: "Ai... Ai sợ anh chứ!"

Draco ghé sát vào cô, dùng ngón trỏ nâng cằm cô, nói chậm rãi: "Được, em không sợ."

Ngón tay anh mon trớn trượt theo đường cong duyên dáng nơi gáy cô.

Anh không nhận được run rẩy lên: "Em..."

Ngón nay miễn cưỡng dừng lại ở vòng tuyến nguy hiểm, ở lúc Astoria sắp không nhận được muốn ngăn cản tay anh.

Draco khẽ hôn một cái trên mặt cô, thu tay về như không có chuyện gì, nói vui vẻ: "Chúng ta chơi cờ tiếp đi!"

Draco có ký ức còn chưa phai cảnh Đấng Cứu Thế mấy lần bị bạn học xa lánh. Lần này cốc lửa càng quá đáng hơn phun tên năm người, chắc chắn học sinh hai trường còn lại cũng có nhiều người ca thán, thêm vào mâu thuẫn nội bộ Hogwarts, hai quân quân rõ ràng có vấn đề như anh và Potter sẽ là mục tiêu mâu thuẫn.

Mà thân phận của anh và Potter lại có đặc thù riêng, thậm chí còn có thể liên lụy đến hai trận doanh mười mấy năm trước. Một khi bị đào lên, ai cũng

không dễ chịu

Vì vậy anh quyết định tách mọi người, tìm nơi bí mật ngồi thanh thần, để Potter cho đại chúng nói huyền thuyên đi thôi.

Astoria gần như hiểu rõ tâm tư của Draco, một quãng thời gian sau đó đều an phận ngồi với anh, thuận tiện cầu phúc cho Đấng Cứu Thế xui xẻo.

Ngày hôm sau danh sách cuộc thi Tam, à không, Ngũ pháp thuật được công bố, Lucius liền dựa vào thân phận hội đồng giám hiệu và thân phận phụ huynh học sinh tạo chút phiền toái cho Dumbledore, tiện để con chim đen Duke mang đến rất nhiều tư liệu Narcissa tìm được.

Astoria tổng hợp những tư liệu thư viện Hogwarts không có này, lại đọc qua những đề mục kì thi trước đây, phát hiện độ khó xác thực giảm đi nhiều. Bài thi mấy trăm năm trước, các đấng sĩ bình thường ít nhiều cũng cần hiểu biết Nghệ thuật Hắc ám cơ bản (mà bây giờ bị cấm) mới có thể thuận lợi qua cuộc thi.

Nhưng vấn đề bây giờ là, hiệu trưởng những trường khác đều sẽ nghĩ biện pháp "gian lận". Sau khi Potter được báo đề mục thi đấu, còn có thể tốt bụng lên nói cho Cedric Diggory, nhưng cậu ta nhất định, khẳng định, tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho Draco một chữ.

Astoria mừng thầm, còn may cô cũng biết.

Nhưng làm sao để Draco biết, đây cũng là một vấn đề. Gần đây bọn họ đều giết thời gian trong thư viện, ra thư viện không phải phòng sinh hoạt chung thì là Phòng theo yêu cầu, nơi nào có cơ hội đi bìa Rừng cấm xem rồng lửa?

Ngay lúc cô ấp úng đề nghị "ra ngoài tản bộ một chút", Draco "đùng" khép sách lại, phảng phất nhớ tới cái gì: "À, cũng tốt. Tiện chúng ta đi xem đề mục cuộc thi thứ nhất luôn."

"Ồ ồ???" Astoria kinh hãi: "Anh, làm sao anh biết được đề thi đầu tiên? Em muốn nói là, chuyện đó, không phải được bảo mật à!"

Draco cười nhạo: "Bảo mật? Đúng vậy, đối ngoại bảo mật, đối nội lưu thông"

"À, hóa ra thế à..." Astoria không nói gì theo sát bước chân anh.

"Lúc đó Anh quốc lập tức được đề cử ba con rồng lửa đặc biệt, sau đó lại bổ sung khẩn cấp hai con nữa. Ban quốc tế và Ban quản lý sinh vật huyền bí ở Bộ pháp thuật đều bận sứt đầu mẻ trán. Cha anh làm sao không biết? Có điều hai hôm trước rồng còn chưa được đưa tới thôi." Draco vừa đi vừa tốt bụng giải thích cho cô nghe.

Astoria bỗng tỉnh ngộ, tin tức nội bộ chính là được truyền như vậy.

Bọn họ đi rất lâu, trên thực tế, bình thường họ rất hiếm khi tới nơi hẻo lánh như thế, ngay cả lâu đài và hồ nước đều không thấy nữa.

Bọn họ nghe được tiếng động rất lớn, vừa nghe chính là mãnh thú vô cùng khổng lồ đang rít gào.

Khi họ dừng lại, gần như đồng thời hít một hơi.

"Merlin ạ!" Lần đầu tiên Astoria thấy được rồng lửa to như ngọn núi nhỏ, hơn nữa còn năm con, đều đang vô cùng hung ác thở hồng hộc, thỉnh thoảng có ngọn lửa lớn trào ra từ răng nanh chúng nó, chiếu sáng bầu trời đêm.

Mười mấy phù thủy có vẻ cường tráng đang liều mạng đối phó những con mãnh thú này, xích sắt đặc chế to bằng eo Astoria xem ra cũng chẳng bền chắc.

Draco cảm giác rõ ràng người bên cạnh co rúm lại một hồi rồi chạy ra trốn phía sau anh: "Làm sao? Sợ à?"

Astoria nuốt ngụm nước miếng, nói khó khăn: "Ừm, quán quân quả nhiên không dễ làm..."

"Đáng tiếc không thể gần thêm chút, chúng nó bây giờ có vẻ rất tức giận, sẽ phun lửa rất xa." Draco say mê phân biệt năm con rồng lửa.

"Không ngờ là Rồng mắt mèo Úc..." Anh tự lẩm bẩm.

"Cái gì?" Tiếng rồng lửa gào thét và tiếng chúng phù thủy quát tháo hỗn tạp vào nhau, Astoria chẳng thể nghe rõ.

"Không có gì, anh chỉ đang phân loại rồng." Draco rất có hảo cảm với sinh vật giống tên mình: "Yên tâm đi, chúng nó không thiêu cháy tóc em được đâu."

Anh vò vò cái đầu trốn phía sau mình.

"Được rồi, em biết anh rất thích chúng nó..." Astoria nhỏ giọng thầm thì, trong lòng không phục muốn hô to- rõ ràng chỉ là quái vật giống thần lẩn thòi, sao có thể so với rồng phương Đông.

Sau đêm đó, Draco vẫn biểu hiện bình tĩnh vô cùng, như không có chuyện gì chơi cờ với Blaise, hoặc xem mấy đồ vật không dành cho học sinh như Kinh tế phù thủy.

"Anh biết đối phó chúng nó làm sao rồi hả?"

Draco khuấy thìa nhỏ trong ly, thái độ hời hợt: "Thật trùng hợp anh rất am hiểu về rồng."

"Nếu anh đã tự tin như thế..." Astoria quyết định tin tưởng anh, dù sao Malfoy sẽ không đùa giỡn vinh dự chính mình, bạn trai của cô vẫn rất đáng tin cậy.

Ngày 24 tháng 11 đến rất nhanh trong sự chờ mong của Draco.

Làm một thành viên trong nhóm quán quân, anh được cha đỡ đầu của mình, giáo sư Snape dẫn tới lều chờ.

Dưới cái nhìn của Draco, ba quán quân lớp lớn vẫn tính là trấn định, chỉ là sắc mặt khó coi chút. Mà Potter rõ ràng chưa đủ trải đời -- có điều lần thứ nhất bất hạnh gặp loại trường hợp trọng đại này, biểu hiện của cậu ta vẫn đáng giá tán dương.

Draco lễ phép gật đầu cùng mọi người, chậm rãi ngồi vào ghế mềm bên cạnh.

Potter như không tình nguyện nhìn anh, xoay người qua.

Draco cười cợt, nói nhẹ với bàn trà nhỏ bên cạnh: "Nước bí đỏ."

Trong nháy mắt, một cốc đồ uống quen thuộc xuất hiện nơi đó. Gia đình vẫn vô cùng chăm chỉ cần cù.

Bốn vị quán quân khác đều kinh ngạc nhìn anh, tựa như vào lúc này còn có thể nghĩ đến đồ uống là chuyện khó mà tin nổi.

Draco nhún vai, bình thản ung dung nhắm một hớp. Nơi này vốn là chỗ nghỉ ngơi, tại sao phải tỏ vẻ như du khách không tìm thấy nhà vệ sinh chứ?

Astoria run sợ nhìn ra từ thính phòng. Hình ảnh này còn kích thích hơn nhiều hiệu ứng 3D, rồng lửa rít gào khiến chỗ ngồi như muốn lay động luôn rồi.

Thấy mấy vị quán quân ra trận đều bị thương ít nhiều, cô liền bắt đầu lo lắng.

Draco ra trận thứ tư. Anh vừa xuất hiện, Blaise liền thổi tiếng huýt sáo: "Cái tên này, đến cùng cậu ta đến quyết đấu với rồng hay tham gia dạ hội vậy?"

Không giống mấy vị quán quân trước mặt trang phục dễ vận động -- có thể nói Potter đang mặc quần áo thể thao. Draco mặc chính là áo chùng đặt may đặc biệt, cực kì xa xỉ, hiệu quả thị giác rất tốt, nhưng càng làm Astoria lo lắng. Tuy rằng Rồng mắt mèo vùng đối cực Úc hình thể vừa phải, không có hung bạo dữ dội như Rồng đuôi gai Hungary, nhưng dù sao nó cũng là sinh vật nguy hiểm cấp 5X.

Draco không chút hoang mang vùng đùa phép.

Toàn trường lập tức xuất hiện huyền cảnh cùng những tiếng "Ồ" lên ồ ào.

Chỉ thấy trên sân thần kì xuất hiện cái động như thung lũng, càng thần kỳ là, bên trong tràn đầy vàng bạc châu báu chói lọi lóa mắt.

"Được lắm, rất thông minh, tôi nghĩ nó sẽ thích nơi đó!" Tiếng của Bagman vang vọng.

Sau đó Draco lại quơ đũa phép, mười mấy khối đá vụn trên đất biến thành những con cừu, ngoan ngoãn đứng xếp hàng hướng vào trong động.

Rồng mắt mèo Úc hoàn toàn bị hấp dẫn, nó di chuyển thân thể, rướn cổ lên, tầm mắt theo sát bầy cừu -- đây là đồ ăn nó thích nhất.

Lúc này tất cả mọi người đều cho rằng Draco sẽ thừa cơ lấy trứng vàng, nhưng thật không ngờ anh lại khoanh tay đứng trên một tảng đá lớn không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, đến lúc mọi người đều thấy tẻ nhạt, tiếng Draco vang lên: "Tôi nói này, phải bắt tôi chờ tới khi nào nữa?"

Giọng nói không phát ra từ phía tảng đá.

"Cậu ta ở kia kia!" Có người quát to lên.

"Ồi, Merlin! Cậu Malfoy đã hoàn thành nhiệm vụ của mình." Cuối cùng Bagman cũng nhìn thấy Draco.

Lúc này anh đang nâng trứng vàng, nghiêng người dựa vào bên sân.

Khi tầm mắt mọi người đổ dồn tới trên người anh, anh nhẹ nhàng giơ đũa phép, những vàng bạc châu báu trong động kia đều biến mất, thậm chí "Draco" trên tảng đá cũng biến mất.

"Bùa ngụy trang, Bùa mê ngủ à, à, tôi nghĩ còn có Bùa tan ảo ảnh!" Bagman dốc lòng giải thích cho chúng học sinh Draco làm thế nào đã lấy trứng vàng vô thanh vô tức: "Cậu Malfoy thực ra cực kì ưu tú!"

Astoria không rảnh nghe những âm thanh kia mà rời ghế khán giả thật nhanh, cô chỉ muốn nói cho anh biết: "Anh thực sự là quá tuyệt vời!"

Rồng Mắt Mèo Vùng Đối Cực - Antipodean Opaleye (phần thi đầu tiên của Draco)

Là một loài rồng đến từ New Zealand, mặc dù chúng có di chuyển đến Australia khi lãnh thổ bị thu hẹp trong vùng đất bản địa. Khác với những loài rồng khác, chúng thích sống trong các thung lũng hơn là trên núi. Kích thước của chúng thuộc loại trung bình (khoảng 2-3 tấn). Chúng có lớp vảy óng ánh như ngọc trai và lấp lánh nhiều màu, đôi mắt có con ngươi rất nhỏ, cũng chính là nguồn gốc về cái tên của chúng - Opaleye (Ngọc Mắt Mèo). Chúng có thể phun ra những tia lửa màu đỏ tươi rực rỡ - tuy nhiên xét theo đặc tính cơ bản của loài rồng thì giống này khá thụ động và hiếm khi giết chóc trừ khi chúng đang đói. Thức ăn ưa thích của chúng là cừu, nhưng cũng có tấn công những con mồi lớn hơn. Trứng của loài Rồng Mắt Mèo Vùng Đối Cực có màu xám nhạt và có thể bị các Muggle nhầm lẫn với hóa thạch.

Lời tác giả: Nếu JK cho tiểu Ha một cái nguy hiểm nhất Hungary ông bắp cày, Tiểu Long đồng học không cần thiết cùng hấn luận võ lực, vẫn là so với hoa lệ đi.

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trứng Vàng

“Cảm ơn bà Pomfrey, con vẫn ổn.” Draco mới đi ra từ sân đấu đã bị nhìn chăm chú đến sợ hãi, vội vã lên tiếng để tránh khỏi bà đến đây lôi kéo.

Bà Pomfrey méo miệng đánh giá anh từ trên xuống dưới nửa ngày, một lát mới rót cuộc nói: “Được rồi... Cuối cùng cũng coi như có một người bình yên vô sự! Ta không thể không nói, con biểu hiện không tệ.”

Sau đó bà xoay người đi chăm sóc mấy vị quán quân bị thương trước đó.

Draco mỉm cười nhìn bà rồi đi.

Bỗng nhiên có người vội vã chạy tới, nghe tiếng bước chân quen thuộc, Draco không có làm tư thế phòng bị. Người đến từ phía sau dùng sức ôm chặt eo anh.

Cảm giác người đến dính mặt sau lưng mình, Draco có chút đặc ý: “Anh biểu hiện thế nào?”

“Tốt đến không thể tốt hơn!” Astoria lầm bầm, cô vừa chứng kiến một màn thi đấu hoàn mỹ, màn “biểu diễn” xuất sắc kích động lòng người — tuyệt đối có thể dùng từ “biểu diễn” để hình dung — làm máu khắp người cô sôi trào.

Draco cong khóe miệng, nhẹ nhàng vỗ cánh tay bên hông mình, ra hiệu Astoria đến trước mặt anh.

“Đây là cái gì?” Astoria kinh ngạc nhìn thấy thứ gì đó tỏa sáng lấp lánh trong lòng bàn tay anh.

“Cho em, một trong những chiến lợi phẩm” Draco nói thoải mái.

“Merlin ạ!” Astoria tròn to hai mắt thán phục: “Anh trộm trứng vàng nhanh như vậy còn chưa nói, còn bút vấy trên mình rồng?”

“Vi để tránh rắc rối, anh chưa có bút, kiếm một miếng bên ổ nó thôi.” Nếu như không phải sợ Mắt mèo Úc cảm giác đau đớn rồi chú ý, anh đã rút vài miếng, vừa vặn làm quà Giáng sinh cho cha đỡ đầu (Snape).

“Ừm... Nếu chỉ nhìn thôi thì cũng rất đẹp...” Astoria giờ vẫy lên, ngắm hào quang của nó dưới ánh mặt trời: “Cảm ơn món quà của anh. Ồ, sắp chấm điểm rồi.”

Cô tràn đầy phấn khởi lôi kéo Draco về sân.

Biểu hiện của Draco gần như hoàn hảo, thắng được 10 điểm từ Dumbledore và ông Crouch, nữ hiệu trưởng Beauxbatons cho 9 điểm, mà hiệu trưởng Durmstrang dường như vì thiên vị quán quân trường mình chỉ cho Draco 6 điểm, khiến sân ồn ào một trận. Ludo Bagman có thể vì đánh cược, cũng cho 6 điểm, âm thanh ồn ào càng rộ lên.

Astoria mặc dù biết họ chấm điểm vì tư lợi nhưng vẫn nhìn không được tức giận bất bình.

Draco vẫn đáng vẻ không sao cả, loại thi đấu này mà không tranh thủ kiếm lời thì mới kỳ quái đấy! Anh nhìn biểu hiện bất mãn của cô bé bên cạnh, buồn cười bóp mũi cô: “Đi thôi! Tiếp theo chính là trận của Đẳng Cứu Thế vĩ đại của chúng ta.”

Màn của Potter cũng không khiến hai người bất ngờ, Hermione chờ đến Potter bị thương lại nhìn Draco vài giây ý tứ không rõ lúc không ai chú ý. Nhưng Astoria vừa vận nhìn thấy.

Tầm mắt hai người chạm nhau, Granger nhanh chóng quay đầu đi, ngênh đón Potter trở về.

Tranh thủ thời gian trọng tài chấm điểm cho Potter, Draco và Astoria dắt tay nhau tránh tầm mắt phóng viên – Rita Skeeter, về phòng sinh hoạt chung Slytherin nghỉ ngơi trước...

Qua hơn một tiếng, mọi người mới lục tục trở về.

Draco bị coi như anh hùng vậy ở giữa. Cho dù Slytherin có rụt rè hơn Gryffindor, nhưng dưới không khí như vậy ai đều cũng trở nên thật nhiệt tình.

Tụi con trai muốn tổ chức tiệc chúc mừng, tụi con gái thì như “theo đuổi thần tượng” vây quanh Draco, một đám kiệt lực phát huy lễ nghi xã giao học ở nhà, vắt hết óc ca ngợi anh.

Draco có tướng mạo xuất chúng, thông minh cơ trí, gia thế bất phàm, huyết thống thuần chủng, bình thường có không thiếu cô bé muốn tỏ tấm chân tình với anh. Đáng tiếc bên cạnh anh đã sớm có Astoria, rất nhiều tiểu thư chỉ có thể âm thầm cắn răng rơi lệ.

Mà giờ phút này, ca ngợi dừng sĩ nhà mình không cần kiêng kỵ điều gì, các cô có lý do trọn vẹn quần quýt anh, thậm chí lòng ái mộ khắc chế lúc trước lại bùng lên từ đám tro.

Astoria nhìn đồng bào nữ tính muôn hình muôn vẻ, tức giận âm thầm cắn răng, cô đã bị đẩy đến phía xa nhất rồi.

“Draco của chúng ta là hàng hot đó nha!” Blaise không biết xông ra từ nơi nào đang cầm hai chén bia bọt, nháy mắt đùa cợt với Astoria đang tức giận.

“Ừm, rất rõ ràng.” Astoria xin thề, cô nhìn thấy có bạn học còn vội vàng trở về phòng ngủ trang điểm một phen sau đó lại đi ra.

Blaise đưa cô chén bia bọt: “Có rất nhiều người đổ kị muốn nguyên rửa em đó.”

“Không cần nhắc nhở em.” Astoria nói uể oải, cô phát hiện Pansy cũng lấy tư thái bạn bè chen vào chúc mừng, trong lòng không khổng chế được chua xót.

Lần đầu tiên cô chính mắt thấy được mình có bao nhiêu tình địch ngầm, hơn nữa con số chỉ có nhiều chứ không thiếu.

Xem ra Draco học xã giao rất tốt, ở giữa son phấn chồng chất cũng ứng phó như thường, khéo léo đến không nhìn ra một cảm xúc không hài hòa.

Astoria cup mắt, tự nói với mình “không nên nhìn không nhìn, không nên nghe không nghe.”

Blaise khom lưng trước mặt cô nở nụ cười không ý tốt: “Có muốn anh hỗ trợ không?”

“Hỗ trợ?”

“Không biết anh có vinh hạnh làm hộ hoa sứ giả?” Blaise quay đầu lại nhìn Draco trong đám người, bổ sung: “Loại tạm thời.”

Astoria nghiêng đầu nhìn anh ta, anh ta cười lại thật chân thành xán lạn, đằng sau là Draco đang bận xã giao cùng những người không liên quan.

Sau đó cô rất thực nữ giới tay mình, để Blaise kéo đến một bên khác.

“Cũng nặng lắm.” White cầm quả trứng vàng Draco đặt trên bàn, dùng tay ước lượng: “Tại sao không mở ra xem?”

“Nghe nói bên trong có manh mối bài thi thứ hai?” Có người ủng hộ Draco mở trứng vàng.

“Tôi nghĩ,” Draco chậm rãi mở miệng: “Hay là bây giờ mở nó.”

Anh nhận quả trứng, tầm mắt tìm kiếm một bên khác phòng sinh hoạt chung.

Lúc này anh làm tiêu điểm, mọi cử động đều bị chú ý, tất cả mọi người cũng nhìn về nơi đó.

Draco cao giọng: “Hay là, bạn của tôi Blaise có đồng ý tự tay mở nó, vì tình hữu nghị của chúng ta?”

Đem chiến lợi phẩm tượng trưng cho vinh quang giao cho bạn của mình, đây là tình bạn ghê gớm cỡ nào! Rất nhiều người vỗ tay nhiệt liệt.

Dường như Blaise cũng không nghĩ tới, anh ta rất cảm động đi lên trước.

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Blaise giờ trứng vàng lên thật cao, sau đó thả xuống, bắt đầu dùng móng tay móc chỗ trứng trên quả trứng.

Trứng vàng mở ra.

Mấy giây sau, anh không thể không vội vàng khép lại quả trứng. Người xung quanh đều bật tai, chậm chạp chưa chịu thả xuống.

(ha ha ha. Draco hồ Blaise này)

“Merlin ạ! Đây là cái gì?” Blaise cau mày, nhìn quả trứng trong tay như nhìn quái vật.

Draco nhún vai: “Hay là muốn tôi tránh thoát ma nữ đây chưa?”

Có người nở nụ cười, bầu không khí lại trở nên náo nhiệt, mọi người cùng nhau suy đoán âm thanh chói tai cực kì kinh khủng trong quả trứng là cái gì.

Astoria quơ đầu, âm thanh kia thật giống có hiệu quả quanh quẩn không tan. . .

Người cá và rồng phương tây của thế giới pháp thuật làm cô cảm thấy thật muốn tan vỡ.

Cô đột nhiên sờ một hồi, sau đó mặt đỏ tới mang tai.

Trận thứ hai phải xuống nước!

“Đang nghĩ gì vậy?” Draco thật vất vả tránh thoát đám nữ sinh, lại phát hiện Astoria đang ngồi nơi đó thần thờ.

Cô chỉ lắc đầu, không nói gì cả.

Draco cũng không ép cô, chỉ ngồi bên người cô uống bia bọt.

Astoria nhìn gò má anh, trong lòng yên lặng tính toán nên làm gì để anh biết bí mật trứng vàng.

“Anh không lo lắng chút nào sao? Đề mục thứ hai?”

Draco để chén xuống: “Không có gì đáng lo. Một bài thi mà thôi.”

Điều anh lo lắng chân chính, là người kia phục sinh.

Lời tác giả: quần bơi của Draco màu gì? =))

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bài Thi Thứ Hai

Nếu Draco nói không cần lo lắng, Astoria liền tạm thời gác chuyện cuộc thi thứ hai sang bên, trước mắt điều đáng quan tâm nhất là lễ Giáng sinh sắp tới.

Nói là sắp tới, tính toán cẩn thận chỉ còn thời gian một tháng, có nhiều người đã bắt đầu chuẩn bị.

Phòng sinh hoạt chung Slytherin, thường thường có thể thấy các nữ sinh truyền nhau vài cuốn mục lục các cửa hàng thợ may định chế cao cấp, sau đó nóng bỏng thảo luận kinh nghiệm mua sắm tâm đắc của mình.

Muốn mặc thật thể diện đi một buổi vũ hội cũng không phải chuyện dễ dàng.

Coi như có dạ phục định chế hài lòng, còn muốn cẩn thận phối hợp trang sức, dây chuyền, nhẫn, găng tay, giày cao gót, túi xách. Học sinh trong kí túc xá rất khó chọn hết các thứ trong thời gian ngắn.

Astoria sớm cân nhắc trường hợp này, tranh thủ lúc nghỉ hè tổng mua sắm ở Pháp, chuẩn bị xong nguyên bộ.

Kiểu tóc và trang điểm thì hơi phiền toái chút, mặc dù cô có thể sử dụng vài thần chú làm đẹp của gia đình quý tộc nhưng nó dùng cho sử dụng hằng ngày, những trường hợp chính thức vẫn cần thần chú cao cấp của nhân viên chuyên nghiệp. Ở Hogsmeade có cửa hàng như vậy, nhưng vào ngày Giáng sinh thì chẳng thể thỏa mãn nhu cầu của tất cả nữ sinh. Phần lớn đều “tự túc là hạnh phúc”.

Cũng may lúc ở Paris, cô đã tách người nhà lên lút đi phố Othman nổi danh, cần quét một phen Galeries Lafayette và Printemps, chuẩn bị dùng mỹ phẩm và các loại công cụ của Muggle để giải quyết vấn đề đêm đó — hoàn toàn không cần lo lắng bị phát hiện, bởi khác với quần áo Muggle không cùng thể loại, đồ trang điểm bôi lên mặt cũng chỉ khiến người khác thấy không chế thần chú hóa trang rất ổn.

Các nữ sinh bận bịu không ngừng, nam sinh cũng đau đầu vì vũ hội Giáng sinh bởi lễ phục của nam phù thủy ít kiểu dáng, dễ xảy ra đụng hàng.

Vào lúc này, các phụ huynh có vẻ đặc biệt nhọc lòng, ví dụ như nhà Goyle và Crabbe gửi đến cả thước may pháp thuật, xem ra dự định tự ôm lấy vấn đề lễ phục của họ.

“Hai người các cậu, có thể dành thời gian tìm bạn nhảy rồi đấy.” Draco căn dặn họ: “Nếu như không tìm được cùng cấp, có thể thử tìm lớp dưới. Mời được cô bé nào mới được tham gia đêm vũ hội.”

Hai người đàn độn gật đầu.

Draco có vẻ như tùy ý hỏi Astoria bên cạnh: “Em sẽ tham gia vũ hội cùng anh, đúng chứ?”

“Đúng vậy, em sẽ.” Cô gật gù.

Thật ra lấy quan hệ của họ, cùng tham gia vũ hội là không thể nghi ngờ. Draco có ý hỏi trong Phòng sinh hoạt chung, phần lớn vì ngấm từ chối các nữ sinh khác.

Anh chịu đủ lắm rồi ánh mắt tràn ngập chờ mong sau đó lại thất lạc của mấy nữ sinh đi ngang qua.

Sao với nữ sinh hàm súc, mấy nam sinh bộc trực lại làm anh thêm căm tức — không, đương nhiên là không mời anh, họ mời chính là Astoria!

Bé gái từng chịu ảnh hưởng ma lực mà phát dục bất lương ngày nào giờ đã lớn rồi, thân là tiểu thư khuê tú, có khí chất thanh tao lịch sự, đoan trang hào phóng, đáng đáp yêu kiều hấp dẫn không ít ánh mắt nam sinh.

Cho nên khi Draco thông qua các loại con đường biết được mấy lời mời thừa lúc anh không có mặt, quyết định vẫn là mời bạn gái chính mình trước mặt mọi người.

Tháng ngày trôi qua nhanh chóng, rất nhanh đã đến lễ Giáng sinh. Lâu đài Hogwarts đã chuẩn bị kỹ càng, khắp nơi treo đèn kết hoa.

Đám người trong phòng sinh hoạt chung không còn màu đen đồng bộ, mà mặc áo choàng đủ mọi màu sắc, mọi người đều trông ngăn nắp xinh đẹp.

Draco ở dưới cầu thang chờ Astoria của anh.

“Cho em xin bữa làm ấm được chứ.” Cô nói: “Nhìn anh mặc ấm như vậy, em cảm thấy thật không công bằng.”

Cô mặc lễ phục trắng bó ngực và thắt lưng, ở ngực cài một đóa hoa tường vi to cuộn từ vải sọc trắng, vừa vặn che bộ ngực chưa nảy nở, mà chất vải lại sần ra đường cong tinh tế phía dưới.

“Vinh hạnh của anh.” Draco rút đũa phép từ lễ phục nhưng cao cổ xanh thẫm, rồi hôn tay cô: “Đêm nay em thật động lòng người.”

“Cám ơn món quà của anh, Draco” Astoria còn chưa rút về tay đang mang nhẫn Draco đưa cô, những viên kim cương trên hình bán nguyệt nhô lên đẹp cực kì: “Nó rất xứng váy của em.”

“Rất vui vì em thích nó.” Draco lịch sự dắt bạn gái của mình tới lễ đường. Bọn họ thành tiêu điểm chú mục của mọi người. Astoria phát hiện Pansy mặc váy dài hồng nhạt thêu dây bướm- khiến cô ả giống như đóa hoa to, vẻ mặt lạnh nhạt đứng cạnh một đàn anh Slytherin.

Càng làm cô kinh ngạc là Blaise, bạn nhảy của anh ta là Sofia năm bảy, mỹ nữ nổi danh Slytherin.

Astoria cười với Blaise, âm thầm than thở thủ đoạn của anh ta.

Bởi vì phải mở màn cho đêm nay, bọn họ và mấy vị quán quân khác cùng chờ ở ngoài đại sảnh đường.

Potter có vẻ rất ngạc nhiên với trang phục của Granger, nhìn chăm chăm cô. Cô khác hoàn toàn với vẻ lời thôi bình thường, thay đổi kiểu tóc làm khí chất cả người cũng thay đổi. Astoria không biết làm sao cứ nghĩ mãi tới suy đoán tình cảm giữa Draco và Hermione trong truyện đồng nhân, tuy rằng đã qua rất nhiều năm nhưng cô vẫn cứ nhớ rõ.

Mà Granger không màng ánh mắt bạn tốt, mặt không biến sắc đứng nơi đó.

Không thể không nói, lần này cuộc thi “Ngũ” pháp thuật điểm đáng xem nhất là năm vị quán quân đều có vẻ ngoài bất phàm. Fleur là hậu duệ Tiên nữ thì không nói, bốn bị nam sinh mỗi người một vẻ, nhưng đều có thể xác định là những anh chàng đẹp trai.

Chờ các quán quân kéo tay bạn nhảy vào sân, trong đại sảnh đường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Draco và Astoria không thiếu kinh nghiệm tham gia dạ hội, đi rất thoải mái dễ dàng. Potter và Granger xem ra có vẻ căng thẳng quá mức, thậm chí khiến người ta lo lắng họ có dễ đi đứng chân hay không.

Bọn họ tới trước đài, lần lượt ngồi xuống bàn bên cạnh. Ngồi ăn cơm cùng Đấng Cứu Thế và bạn học của cậu ta khiến Draco không quá vui vẻ nhưng anh không chế bản thân rất tốt, không muốn lộ ra trên mặt, chỉ âm thầm khinh bỉ lễ nghi bàn ăn của họ.

Astoria chú ý tới cái bàn nào đó cạnh lễ đường có Daphne ngồi cùng bạn nhảy của cô- một nam sinh Beauxbatons, cô nhìn thấy người này ngoài phòng

sinh hoạt chung mấy lần, không ngờ là tới tìm Daphne, điều này làm cô thật kinh ngạc cũng thật xấu hổ vì là chị gái của mình.

Dùng xong bữa tối phong phú, Dumbledore dùng phép thuật di chuyển bàn ăn đến bên tường, vũ hội bắt đầu.

Nhóm nhạc Quái Tỷ Muội với trang phục vô cùng khác lạ bắt đầu một bài hát chậm chậm duyên dáng, các quán quân cùng tiến vào sàn nhảy.

Các giáo sư cũng tham gia hàng ngũ khiêu vũ, ví dụ như Moody Mắt Đen, lão ta và giáo sư lớp Tiên tri đang nhảy điệu hai bước (Two-step dance).

Lúc Astoria đi ngang qua lão, không cần thận nghe được lão ta ca ngợi Harry, sợ đến run một cái.

Draco cũng nghe được cuộc trò chuyện này, anh vừa nhảy vừa mang Astoria đến bên kia sàn.

“Con mắt của ông ta thực đáng sợ...” Giọng Astoria hơi rung, nghĩ đến con mắt đen thậm chí có thể nhìn thấu quần áo, cô không lạnh mà rét run, cấp độ kia chắc nhìn được mọi người trần trụi hết.

Draco động viên bóp nhẹ tay cô: “Xem kia, ông ta nhảy xong đi rồi, không cần sợ.”

Nhưng làm thế nào Astoria cũng không quên được điều này, trong đầu cô đều bốc lên suy nghĩ “Áo lót hôm nay có bị thấy hay không” “Lão có nhìn chăm chăm Snape hay không, nhìn dấu hiệu Tử thần thực tử trên cánh tay ông”.

Sau đó một chuỗi ý nghĩ kì quái lại tập kích đầu óc suy nghĩ lung tung của cô.

“Lão đặc biệt quan tâm Draco, có phải cũng luôn nhìn lên Draco hay không?” “Đồ lót Draco có hình dáng gì?” “Anh mặc màu đen chắc càng Sexy hơn!” “Quần lót, thực ra rất giống quần bơi...”

“Em không tập trung!” Draco nói không hài lòng.

“A... Xin lỗi! Ừm. Anh, anh biết nội dung trận thứ hai chưa?” Mặt Astoria tỏa nhiệt, vội vã tìm cái cớ lung tung.

“Em phải học tin tưởng anh.” Draco không cho là đúng: “Đó là tiếng của người cá, chỉ cần nghe dưới nước mà thôi.” Astoria thờ phào nhẹ nhõm, hỏi nhỏ: “Vậy anh cần làm cái gì đây?”

“Xuống đáy Hồ Đen vớt em lên.”

“Ai? Em?” Astoria hơi bất ngờ, cô vẫn cho báo bối của Draco là người nhà anh, Malfoy vẫn luôn rất quan tâm người nhà, không phải sao?

“Nếu như anh suy đoán không sai.” Draco nhún mày. Anh quan tâm nhất chính là người thân của mình, nhưng họ chắc không thể ép buộc ba mẹ anh đến dưới Hồ Đen. Lấy kết luận sau khi quan sát trận đấu lần trước, nếu nói đồ vật quý giá, hẳn là vật quý giá trong phạm vi Hogwarts. Vì vậy vật quý giá của mấy vị đứng sĩ không phải bạn bè chính là người yêu, hoặc vừa vặn có người thân ở lâu đài như chị em Fleur.

Draco suy đoán không sai chút nào. Đêm trước cuộc thi thứ hai, giáo sư Snape đến Phòng sinh hoạt chung gọi Astoria đi.

Tiến vào phòng làm việc Hiệu trưởng, cô sốt sắng vuốt nhẵn kim cương ở ngón giữa tay phải, trước khi rời đi Draco đặc biệt dặn cô đeo cẩn thận — “Anh đã thêm thần chú theo dõi trên đó, nó có thể giúp anh tìm em nhanh hơn.”

Hai hiệu trưởng khác và nhóm người Bagman cũng ở đây.

“Chỉ một giờ thôi, chúng ta đã chuẩn bị xong tất cả, nếu như đứng sĩ không thể chạy tới kịp, người cá cũng sẽ thả mọi người.” Dumbledore kiên nhẫn giải thích với năm vị “con tin”.

“Vậy bọn con phải uống thứ nước này thật sao?”

“Đúng vậy, trò Chang. Yên tâm đi, đây là đồ giáo sư Snape đặc biệt điều chế, tuyệt đối đáng tin cậy.” Dumbledore nháy mắt mấy cái với cô.

Chỉ sợ ngài nói vậy cô ấy mới không dám uống đấy! Astoria nhìn thuốc trước mặt: “Trước khi uống, chúng ta không cần làm gì đó sao?”

“Làm những gì?” Dumbledore cười ha hả: “Không cần, việc này rất đơn giản, các trò cứ uống vào là được rồi.”

“Con cho rằng sẽ có giao ước an toàn gì cơ?” Astoria nói: “Tuy rằng ngài nói không nguy hiểm, nhưng việc này dù sao cũng quan hệ đến an toàn của bọn con, vậy nên cần có một hợp đồng viết rõ trách nhiệm cụ thể chứ! Chẳng may, con nói là chẳng may xảy ra chuyện gì... Bởi vì trong ‘Sinh vật huyền bí và nơi tìm ra chúng’ có nói, người cá từ chối thân phận ‘con người’, lựa chọn sống như động vật.”

Snape cong khóe miệng, lộ ra nụ cười giả: “Tôi nghĩ trò Greengrass nói rất đúng.”

Con mắt bình thường và con mắt không bình thường của Moody đều tập trung gắt gao nhìn cô, mặt không mang vẻ thiện ý.

Mấy vị hiệu trưởng cùng nhân viên liên quan tụ lại thảo luận mấy phút, sau đó như thu được kết luận nhất trí.

Dumbledore vung đũa phép, mấy bút lông chim tự động viết trên giấy da dê.

Rất nhanh, hợp đồng thỏa thuận “con tin” mới mở ra lò. Astoria xem qua thật nhanh, thoải mái kí xuống tên mình, mở nắp lọ thuốc uống liền một hơi.

Một cảm giác lạnh lẽo trượt xuống theo cổ họng, cô nhắm mắt lại, rồi cái gì cũng không biết.

Chờ cô tỉnh lại lần nữa, cảm giác thực gay go khó chịu, trừ đầu, cả người cô đều ngâm trong nước, áo chùng ướt đầm nặng vô cùng, tay chân bần không giờ lên nổi.

“Em tỉnh rồi?” Draco đang ôm cô bơi về bờ.

Lúc này cô mới để ý tới tiếng hoan hô âm ỉ xung quanh.

“Lần đầu tiên em thấy đáng về ướt đầm của anh đấy.” Cô ngây ngốc nói.

Draco dừng lại, bọn họ còn cách bờ khoảng hai mươi mét.

“Tin anh, bây giờ em cũng giống anh thôi.” Áo sơ mi đen dính vào da thịt anh, tóc anh không ngừng nhỏ nước, anh hôn cô một cái, cảm giác lạnh lẽo.

“Tại sao chúng ta không chìm xuống?” Trong nhận thức của Astoria, ngoài biển Chết, ở nơi khác mà muốn đầu nhô lên mặt nước cũng phải bơi không ngừng, dù sao Hồ Đen cũng không phải bể bơi trẻ em.

Draco nắm chặt tay cô sờ soạng phía dưới thân mình.

“Anh làm gì...” Astoria kinh hãi: “Ồ?”

Cô vốn định thu tay về, lúc này lại chủ động mò cẩn thận, phía dưới eo của anh, có thể nhận thấy không còn là da nữa.

“Vây?” Cô tròn mắt lên, do dự một lúc, hít một hơi thật sâu, nhúng đầu mình xuống nước, nỗ lực mở to hai mắt.

Cô nhìn thấy, là một cái đuôi cá. Tuy nhiên vây trên đuôi đang chậm rãi biến mất.

Draco kéo cô khỏi mặt nước: “Được rồi, thuốc sắp hết thời gian rồi, em có xác định muốn xem tiếp không?”

Astoria cảm thấy mặt mình phát sốt, vây biến mất sẽ lộ ra cái gì? Cô không dám nghĩ tới.

Lúc lên bờ, cô phát hiện Draco mặc quần đen nhàn nhã, hơn nữa anh dùng một cái bùa làm khô, cấp tốc giải quyết vấn đề ướt toàn thân, xem ra bình thường vô cùng.

Biết Astoria không thích bùa làm khô, Draco lấy khăn lớn từ tay Goyle che trên đầu cô, lại nhận cái khăn lông to từ Blaise phủ thêm cho cô. Những thứ này tới qua anh đã chuẩn bị tốt.

Draco biến thân người cá tìm tới con tin hoàn thành nhiệm vụ sớm nhất, lúc này cách thời gian quy định còn mười mấy phút.

Bọn họ không thể không ở trong lều chờ các quân quân khác trở về để cùng chấm điểm.

“Draco, làm sao cậu lặn trong nước được lâu như vậy?” Blaise chỉ nhìn thấy Draco mặc sơ mi đen quần đen nhảy vào trong nước, mấy vị khác đều dùng thần chú trên bờ trước. Anh vất vả óc không nghĩ ra phương pháp của Draco.

Astoria chính đang lau tóc lập tức hồi tưởng miên man mà nhìn nửa người dưới Draco, đáng tiếc lúc đó mới nhìn thấy một chút, nếu nhìn kỹ có thể càng rõ ràng hơn, đó là Vương tử người cá Draco nha!

“Thuốc của Siren” Draco chú ý đến ánh mắt Astoria, buồn cười nhún mày: “Crabbe, kéo cửa lều lên, gió lùa cả vào rồi.”

“Ha ha, chắc cha trò giúp trò lấy từ hẻm Séo nhì!” Một giọng nói hung tợn vang lên, Moody nghênh ngang đi vào, phá tan cửa Crabbe vừa kéo.

Hẻm Séo khác Hẻm Xéo

Draco không cho là đúng: “Cũng không phải đồ nào từ hẻm Séo đều là hàng cấm. Giáo sư kiến thức rộng rãi, làm sao không biết thuốc của Siren hiếm thấy chỉ vì nguyên liệu rất quý mà thôi?”

Moody giả đảo mắt một vòng, tập trung trên người Astoria, điều này làm cô không kim được bắt đầu run rẩy.

“Vây cái nhẫn của trò này là chuyện gì đây?”

“Tất nhiên chỉ là một lễ vật đính ước thôi.” Draco không sợ gã trêu chọc, thần chú trên nhẫn không phải chú cấm: “Con cũng không vi phạm chương trình thi!”

Về mặt Moody nhăn nhó lên, xem ra gã càng dữ tợn. Gã lớn tiếng “hừ” một tiếng, bỏ đi rồi.

Astoria nhìn Draco lo âu.

“Chỉ là một kẻ điên cổ chấp thôi.” Draco nói hời hợt: “Nhanh lau khô tóc đi. Crabbe, kéo cửa vào.”

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Suy Đoán

Draco tạm thời được xét điểm cao nhất, sau trận đấu thứ hai đã thành nhân vật nổi tiếng ở Hogwarts.

Trong thời gian ngắn, hy vọng chiến thắng của Hogwarts đều ký thác trên người anh, đương nhiên cũng có người cầu cho Harry hoặc Diggory vượt lên.

Cho dù là nhà khác Slytherin cũng có rất nhiều người kính nể anh không thôi, dù sao tại thực lực trước mặt, ý kiến chê bai thỉnh thoảng xuất hiện cũng không công tự phá -- Dù sao trong quá trình cuộc thi Draco không có hành vi vi phạm quy tắc nào.

Đối với lần này, phóng viên nổi danh Rita Skeeter kia đã trắng trợn ca ngợi giáo dục của gia đình Malfoy trên Tuần san phù thủy -- cùng lúc đó, Potter và Granger cũng khổ não vì tin tức khoa trương từ Skeeter.

"Anh làm sao lại để bà ấy viết... ừm, màu sắc như vậy?" Astoria vô cùng khó hiểu nhìn bức ảnh Draco bình thản như thường dưới ánh đèn chớp nhoáng.

Cô có thể tìm được bên trong bài phỏng vấn tràn đầy từ ngữ khen ngợi, thậm chí thấy được chính cô -- "Theo như phỏng vấn, bạn gái của Malfoy là tiểu thư môn đăng hộ đối, con gái nhà Greengrass, một cô gái xinh đẹp thông minh, cũng biểu hiện xuất sắc. Đối với lần này, chúng ta không nên phủ nhận rằng giáo dục gia đình tốt đẹp trước nhập học cũng là điều kiện tất yếu của phù thủy ưu tú."

Giáo dục ban đầu rất trọng yếu, nhưng cách nói "điều kiện tất yếu" này cũng không quá thỏa đáng. Nói chung cô cảm thấy bị một phóng viên thích thêm mắm thêm muối vào tin tức khen ngợi là một chuyện rất khó chịu. Đặc biệt khi nhìn thấy Granger bị độc giả phần nộ xúc động gửi tới thuốc mù làm tổn thương hai tay.

"Đối với anh, bà ấy không nói ngoa đâu." Draco đang nhẹ nhàng vung đùa phép, biến cốc trà trên bàn thành một lọ hoa thủy tinh chạm trổ hoa văn tinh xảo.

"Có phải anh muốn nói, bản thân anh rất biết nhìn người?" Astoria thả tờ báo xuống, cũng cầm đùa phép, biến lọ hoa thủy tinh thành một chậu sứ xanh trắng vẽ họa tiết cá chép. Đây là trò chơi nhỏ của hai người, không ngừng biến hình vật nào đó, đến tận khi thành hình dáng nào đó cực tuyệt, không nỡ lòng lại thay đổi.

"Chẳng lẽ không đúng à?" Draco nhún mày. Chậu sứ từ từ lớn lên, viền mép uốn lượn hình cuộn sóng, hoa văn biến mất, trở thành một chậu hoa lớn bạch ngọc hình đóa hoa họa tiết mơ hồ.

Astoria nhún vai: "Vâng, thừa thần tượng Slytherin." Cô biến một bông súng ngoi lên từ chậu hoa, nụ hoa chớm nở.

Độ được hoan nghênh của Draco làm cô vô cùng khổ não. Bây giờ bọn họ đi đại sảnh đường ăn cơm sẽ bị nhìn kỹ bởi rất nhiều ánh mắt nóng rực. -- Vì vậy Blaise dùng sức đập sau lưng Draco: "Nhờ phúc ngài Malfoy đây, lần đầu tiên trong đời tôi được nhiều nữ sinh vây xem như vậy."

Draco để đóa hoa súng chậm rãi nở ra.

Blaise ở một bên đang nhìn say sưa ngon lành đột nhiên cất tiếng cười to. Trong nụ hoa có một người cá tí hon nửa nằm ở đó, nửa người dưới là đuôi cá đẹp đẽ, nửa người trên trần truồng, trước ngực không có hai vú sò che chắn, hiển nhiên là một vương tử người cá.

Vương tử người cá tóc vàng tí hon ngẩng đầu hướng bọn họ, nâng cằm lên bắt chước vẻ mặt Draco, sau đó nhảy vào nước "Rầm" một tiếng, phảng phất tái hiện tình cảnh tại cuộc thi thứ hai người nào đó có ý không để mọi người thấy.

Astoria lén lút đứng lên, nguyên hình vương tử người cá ôm lấy eo cô, ôm cô đến lồng ngực của mình.

"Xem ra em học môn Biến hình rất giỏi nha!" Lời của Draco mang uy hiếp áp đảo cô.

Astoria chen chúc trên ghế sofa đơn với anh, không thể động đậy, trên mặt làm thế nào cũng không nhìn được ý cười, mãi đến khi Draco có ý cần vành tai cô thật mạnh, rồi thổi khí nhẹ nhàng cạnh lỗ tai cô, cô mới cười hờ hờ xin tha: "Được rồi mà! Em sai rồi! Đừng... Rất ngứa mà..."

"Hừ hừ!" Lúc này Draco mới buông tha cô, nhưng chính anh cũng cong lên khóe miệng.

Tuy nhiên loại cảm xúc vui sướng này cũng không bám lấy Astoria lâu lắm.

Mắt thấy sân Quidditch bắt đầu tiến hành cải biến, cô bắt đầu lo lắng hơn.

Nếu Draco không tham gia thi đấu, nói không chắc cô sẽ luôn sống nhàn nhã qua ngày như vậy.

Nhưng lần này Draco không chỉ bị liên lụy phải đi thi, thậm chí còn có biểu hiện vượt trội, chiếu theo tiến triển như vậy, anh sẽ là người đầu tiên tiến vào mê cung, hơn nữa sẽ là dừng sĩ tìm thấy cúp nhanh nhất.

Chuyện này có nghĩa, anh sẽ bị mang tới trước mặt Voldemort!

Nhưng cúp được chuẩn bị vì Potter, nếu bị Draco giành trước, như vậy kế hoạch Voldemort tỉ mỉ bố cục sẽ không có nghĩa lý gì, Chúa tể Hắc ám không cần máu Malfoy.

Astoria trầm suy nghĩ trong lòng. Nếu Moody tự ý bỏ tên Draco vào cốc lửa, lão nhất định không nghĩ tới thực lực Draco lại vượt xa bạn cùng trang lứa. Như vậy hiện tại lão nhất định rất gấp, chẳng may không mang được Potter tới trước mặt chủ nhân lão, bị phạt là việc nhỏ, chủ nhân lão không thể phục sinh mới là vấn đề nghiêm trọng! Nói vậy Moody sẽ động suy nghĩ ngăn cản thắng lợi cuối cùng của Draco.

Cô hơi yên tâm, nhưng nghĩ lại trong nguyên tác Diggory vừa xuất hiện đã bị Avada Kedavra, cô lại sốt sáng lên.

Từ thần thực tử là những thành phần không chứa thủ đoạn nào, giả sử Moody lòng dạ hung ác hạ độc thủ với Draco trong trận đấu thì sao?

Lại giả thiết, tên của Draco bị ném vào chén lửa vốn là âm mưu nhằm vào anh, vậy chẳng phải anh đang rất nguy hiểm?

Cô càng nghĩ càng hoảng sợ, thân thể không tự chủ được run lẩy bẩy.

Không biết từ khi nào, Draco đã chiếm càng nhiều vị trí trong lòng cô. Càng ngày anh càng trở nên quan trọng, từ một tên trong cuốn truyện đã sinh động biến thành người yêu cô...

Cô căn bản không thể tưởng tượng được cảnh anh gặp nguy hiểm, thật là đáng sợ!

Tại sao cô không sớm cân nhắc vấn đề này! Astoria trách chính mình bất cẩn, thời gian cách cuộc thi cuối cùng không còn bao lâu, làm sao cô có thể nghĩ ra sách lược vẹn toàn giúp anh thoát khỏi nguy hiểm?

"Em rất lạnh à?" Draco nghi hoặc hỏi, so với mùa đông đầy trời tuyết, bây giờ đã rất ấm áp.

Astoria nhào vào lồng ngực anh, dùng sức mà ôm anh.

"Nếu lạnh thì chúng ta về phòng sinh hoạt chung nhé?"

"Draco..." Mặt cô chôn ở lồng ngực anh, tiếng nói rầu rĩ.

"Hả?"

"Draco... Anh rất lợi hại có đúng không?"

Draco nhẹ tay đặt sau lưng cô, ngón tay thường thức đuôi tóc cô: "Anh hẳn là rất lợi hại."

"Có thật không?"

"Anh nghĩ đúng vậy."

"Draco... Không có người nào không gì không làm được, không có người nào là lợi hại đến thiên hạ vô địch..."

"Anh biết." Draco phát hiện cô có gì đó không đúng: "Người lợi hại đến mấy cũng sẽ bị đánh bại."

"Anh sợ bị đánh bại sao?"

"... Đúng thế." Anh chậm rãi gạt đầu, cằm đặt ở đỉnh đầu cô: "Có điều cuộc sống luôn có thắng thua, chưa bị đánh bại sẽ chưa biết trưởng thành."

Astoria không nói lời nào, im lặng rất lâu, cô mới hơi nhẹ nhàng: "Cho dù việc này rất nguy hiểm?"

"Cho dù việc này rất nguy hiểm." Draco trả lời như chặt đinh chém sắt, dừng lại vài giây, anh lại thả mềm giọng: "Em đang ở đây lo lắng cuộc thi cuối cùng sao?"

Cô không trả lời.

"Tại sao không nghĩ chuyện tốt nhỉ?" Anh nói: "Anh cảm thấy khả năng anh thắng rất lớn."

"Nhưng nó rất nguy hiểm!" Astoria bật thốt lên.

"Anh biết. Ròng lừa rất nguy hiểm, đáy nước rất nguy hiểm, cuộc thi cuối cùng cũng sẽ rất nguy hiểm như vậy." Draco nheo mắt nhìn ra sân Quidditch: "Nếu đã tham gia, anh phải tiếp tục."

Cuộc nói chuyện này cũng không làm Astoria bình tĩnh lại, trong lòng cô càng thêm hốt hoảng.

Draco chắc chắn sẽ không lùi bước.

Bất anh vội vã bắt đầu đi từ bỏ chỉ có thể là do bệnh tật, ưu thế lớn nhất của thế giới pháp thuật là chữa bệnh nhanh, hoặc là khôi phục rất nhanh, hoặc là cả đời không cách chữa trị. Mặc kệ loại nào cũng không thực tế.

Như vậy cô còn có thể làm gì?

Draco phát hiện Astoria bỗng chốc tiêu tụy, cả ngày cô hôn vía lên mây, ngồi đó đờ ra, lúc nói chuyện với anh cũng hay thất thần, thường xuyên nhăn mày, thật giống có chuyện gì nghiêm trọng quấy nhiễu cô.

Tất cả điều này bắt đầu xảy ra khi biết nội dung cuộc thi thứ ba.

Astoria đang suy nghĩ gì?

Draco như có điều suy nghĩ nhìn cô.

Học tập mấy năm, anh cũng coi như bắt đầu thấu hiểu loại ngôn ngữ nào đó. Bản bút kí vốn kì quái này có rất nhiều chữ và từ đều hòa nhịp thờ với những chuyện xảy ra xung quanh anh.

Có từ đọc rất giống Quidditch, hẳn là phiên âm, vì vậy bên trong có nhắc tới Quidditch World Cup, cùng với đêm đó Từ thần thực từ hội họp và Dấu hiệu.

Có một từ hẳn là chỉ cốc lửa, sau đó có ghi quán quân thứ tư, thế nhưng không có thứ năm.

Này đủ chứng minh, cô cũng giống anh, biết những chuyện "đã xảy ra" kia.

--- Thân ái, em biết đựng tới cốc sẽ bị đưa đến trước mặt Chúa tể Hắc ám, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ngụy Ngã Bài

Đã từng có khoảnh khắc như thế, Astoria cân nhắc có nên đánh ngất Draco trước cuộc thi cuối, dùng thuốc Đa dịch thay anh tham gia, rồi tránh đi Khóa cảng. Nhưng chờ sau khi anh tỉnh lại, làm sao giải thích hành động của cô?

Rất nhanh cô dứt bỏ ý nghĩ ngu xuẩn này.

Nửa đêm mơ màng, cô đều luôn nhớ tới ánh sáng xanh lá kinh khủng, nhớ tới dấu hiệu quỷ dị của Chúa tể Hắc ám.

"Cậu trông có vẻ không ổn lắm. Làm sao vậy?" Harper ở lớp Ma được một ngày nào đó đột nhiên hỏi cô như vậy.

"À... Không có gì." Cô nói thì thào: "Chỉ là mình ngủ không ngon."

"Sao cậu không đi gặp bà Pomfrey?"

Cô gật gù: "Mình sẽ, cảm ơn." Vành mắt đen rõ ràng nổi bật trên sắc mặt trắng bệch của cô.

Trên thực tế, cô rất rõ ràng đây không phải vấn đề bà Pomfrey có thể giải quyết.

Muốn cho Draco an toàn, dựa vào cô một mình nghĩ hiển nhiên không hề có tác dụng.

Quan trọng hơn là anh có quyền biết chân tướng.

Sáng sớm lễ Phục sinh, Astoria nhận được trứng màu lễ Phục sinh từ Draco, đó là Narcissa cố ý làm "Thay em cảm ơn mẹ anh nhé. Sau khi tan học..."

Chờ em ở Phòng theo yêu cầu được không?”

Draco yên lặng nhìn cô vài giây, gật đầu đáp ứng.

Chương trình học ngày đó, Astoria mất tập trung trên lớp, cô vừa nghe giảng vừa tưởng tượng Draco sẽ đặt câu hỏi cho lời của cô thế nào.

“Draco, lần này cuộc thi Tam pháp thuật là cái bẫy do Chúa tể Hắc ám muốn bắt Đấng Cứu Thế Potter, cúp là khóa cảng, đừng tới nó sẽ bị đưa đến trước mặt Chúa tể Hắc ám. Anh đừng chạm nó có được không?” Khi cô gợn găng dứt khoát đi thẳng vấn đề, anh sẽ nói như thế nào đây?

— “Chúa tể Hắc ám? Em đang nằm mơ sao?”

— “Ngày hôm nay là Cá Tháng Tư à. Ai nói cho em biết đó là khóa cảng?”

...Đường như có nói thế nào, lời của cô luôn có vẻ giống trò đùa vậy. Nhưng cô không thể kéo dài nữa...

“Trò Greengrass, xin trả lời vấn đề này.” Giáo sư McGonagall phát hiện cô không tập trung, dùng vấn đề cắt đứt cô thất thần.

Ngơ ngác ngác một ngày, Astoria khó khăn bước đi liên tục tới lầu tám, Draco vô cùng thả lỏng, hai tay cắm trong túi áo đang chờ cô.

Astoria đi lại trước cửa ba lần, khẽ mở cửa trên tường: “Vào đi!”

Đây là một gian phòng sạch sẽ thích hợp nói chuyện tối mật, trên tường không có bức chân dung nào.

Bọn họ ngồi xuống đối mặt trên bàn tròn.

Astoria vô cùng sốt sắng dùng tay trái nắm chặt tay phải của mình, bởi quá dùng sức, đốt ngón tay trở nên trắng bệch mà trên mu bàn tay có thể mơ hồ nhìn thấy mạch máu tĩnh tế.

Draco đan mười ngón tay, đặt trên đầu gối đùi phải, bình tĩnh nhìn người trước mặt: “Có chuyện gì quấy nhiễu em.”

Ngữ khí trần thuật cho thấy anh vô cùng khẳng định ở điểm này.

Astoria mím môi, gật đầu rất khó nhọc.

“Nó quấy nhiễu em đã lâu. Hiển nhiên nói ra đối với em rất gian nan.” Draco ung dung thông thả phân tích: “Mà em lại cho rằng tất yếu cho anh biết, vì vậy em rút cuộc lấy hết dũng khí, đúng không?”

“Anh đều nhìn hết thấy rõ ràng như vậy...” Astoria thầm than nhẹ, tâm tư của cô không qua nổi mắt anh.

“Nếu nó khiến em khổ não như vậy cũng không cần nói.” Draco nói nhẹ nhàng: “Hoặc là, em nguyện ý nghe chuyện anh sẽ nói với em.”

Astoria kinh ngạc nhìn anh, cô cũng không rõ ý của anh.

Draco khẽ nâng tay phải, búng tay cái đập.

“Đùng” một tiếng, một gia tinh xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Cậu chủ tôn kính.” Gia tinh này cúi chào cung kính.

Astoria khó hiểu nhìn nó, lại nhìn Draco, trong mắt cô mang theo nghi vấn.

“Dobby.” Draco hỏi lạnh lùng: “Nói ra tình huống mi thấy hai ngày nay.”

“Vâng thưa cậu chủ tôn kính.” Dobby trả lời, sau đó nó hơi do dự nhìn Astoria đang một mặt kinh ngạc.

“Nói đi!” Draco ra hiệu nó không cần chú ý.

“Vâng, thưa cậu chủ tôn kính.” Dobby nắm chặt cái khăn trên người nó, bắt đầu miêu tả cẩn thận những gì nó nghe thấy: “Người kia, hẳn trừng phạt người hầu của hắn. Bởi Peter-Pettigrew không cẩn thận để Crouch chạy thoát...”

Astoria biến sắc hoàn toàn.

“Cái người không thể nhắc tên kia, hẳn còn trừng phạt một thuộc hạ khác, Crouch con, trừng phạt vô cùng nghiêm khắc.” Tiếng của Dobby không khổng chế được mà trở nên the the, nó có vẻ thần kinh nức nở một tiếng: “Bởi vì, bởi vì Crouch con tự chủ trương bỏ tên cậu chủ Draco vào cốc lửa. A, cậu chủ Draco cực kì ưu tú, như tất cả Malfoy, cậu chủ dù chưa đến tuổi vẫn cứ biểu hiện thật xuất sắc...”

“Không cần ca ngợi ta, nói điểm chính.”

Dobby run rẩy một hồi, khom người xuống nói tiếp: “Người kia hỏi Crouch con, nếu cuối cùng Potter không chạm tới cúp thì làm sao bây giờ? Crouch con xin thề sẽ ở trong mê cung cuộc thi thứ ba... Ồi, thật là đáng sợ, hắn vậy mà nói phải trừ khử cả cậu chủ Draco!”

Astoria hít một ngụm khí lạnh, tay trái của cô nắm thật chặt tay phải đặt bên miệng. Moody giả vờ nhiên muốn giết Draco!

“Nhưng người kia không cho phép Crouch con làm thế.” Dobby tiếp tục bổ sung: “Người kia nói, hắn sau này sẽ cần Malfoy, Crouch con phải dưới tình huống không làm thương hại cậu chủ Draco vẫn để Potter đụng tới cúp trước tiên.”

Sau khi Dobby nói xong, Draco ngẫm nghĩ chốc lát: “Tình huống ta đã biết, mị về báo cáo với cha ta rồi tiếp tục công tác của mị.”

“Vâng, thưa cậu chủ tôn kính.” Dobby thật giống không yên lòng nhìn Draco, sau đó biến mất.

Astoria kinh ngạc nhìn nơi nó biến mất, trong lúc nhất thời trong lòng chao đảo, không biết phải mở miệng làm sao.

Draco cũng không vội mở miệng, anh kiên nhẫn chờ, mãi đến khi cô phóng chừng gần tiêu hóa hết thông tin vừa nghe được mới chậm rãi mở miệng.

“Hơn ba năm trước, nhà anh có một gia tình dị dạng biểu hiện sùng bái với Đấng Cứu Thế. Bởi không thể thả một con gia tình đã biết quá nhiều bí mật, anh và cha quyết định lợi dụng tâm lý sùng bái của nó để nó đi ngầm trợ giúp Đấng Cứu Thế, tương lai Potter cũng như thiếu nhà Malfoy một ân tình. Có điều rất bất ngờ, nó phát hiện Peter Pettigrew là kẻ phản bội cha mẹ Potter chân chính, đồng thời tìm hiểu nguồn gốc, phát hiện kẻ muốn đợi thời cơ trở lại... Chúa tể Hắc ám!”

Cô dùng loại ánh mắt khó thể tin nhìn anh, khiến cô không dám tin không phải Chúa tể Hắc ám muốn trở lại, mà là anh dĩ nhiên đã sớm biết những chuyện này!

Draco đại thể giải thích một hồi chuyện Crouch con giả trang Moody gây nhiễu loạn cốc lửa, để nó phun năm cái tên: “Anh vẫn sẽ tham gia thi đấu.”

“Nhưng Dobby đã nói, Moody giả...”

“Chúa tể Hắc ám đã ngăn gã, không phải sao?”

Astoria cắn môi dưới gắt gao, lẽ nào Draco muốn dựa vào Chúa tể Hắc ám? Cô làm sao có thể quên rất nhiều gia tộc cổ sùng bái Chúa tể Hắc ám? Mà Lucius Malfoy năm đó chính là một người trong đó.

Anh nở nụ cười giả: “Như vậy, chúng ta phải cho thấy lập trường của mình mới có thể tiếp tục nói chuyện.”

“Nhà Malfoy, sẽ không dựa vào một kẻ thất bại điên cuồng.”

Nghe vậy, cô tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, xui lơ dựa lưng vào lưng ghế dựa, tiếp theo ngồi thẳng thân thể, nói rất chuyên chú: “Tuy rằng em không thể thay mặt nhà của em, nhưng em có thể đại biểu bản thân— Astoria Greengrass tuyên bố, em không hy vọng sống dưới sự thống trị của hắc ám điên cuồng.”

Hai người nhìn nhau cười.

Draco vươn hai tay hướng cô, cô mềm mại ngã vào trong ngực anh.

“Draco, em lo cho anh. Crouch con xem ra rất điên cuồng.” Cô ngồi trên đùi anh, vòng lấy eo anh thật chặt.

Draco khẽ vuốt lưng cô: “Gã không dám vi phạm mệnh lệnh chủ nhân gã.”

Astoria nói gần như cầu xin: “Vậy anh đừng đi chạm cái cúp kia được không?”

“Nia.” Anh nói từ từ: “Tuy rằng Malfoy không muốn nghiêng về phía hắc ám, nhưng Malfoy không cách nào thay đổi chuyện đã xảy ra. Nếu hắc ám trở về, Malfoy một chốc là không trốn khỏi.”

Cô lập tức nghĩ đến Dấu hiệu Hắc ám, hoảng sợ ngẩng đầu lên.

Draco lại đột nhiên đổi đề tài: “Bây giờ ôm xúc cảm tốt lắm rồi.”

“Cái gì?”

Anh nở nụ cười tà tà, vỗ nhẹ trần ngực ám chi.

Cô lúc này mới ngây ngốc phát hiện, tay người nào đó không biết từ lúc nào đã trượt từ lưng cô xuống phía dưới, dừng ở vị trí nào đó bất giác bắt đầu có đường cong.

“Anh trần ngực chờ mong tương lai nha!” Draco không ý tốt ôm chặt người trong ngực, cổ ý nói nhẹ bên tai cô.

Astoria nhất thời như con tôm hấp chín, hần không thể co mình lại.

Draco bị phản ứng của cô chọc cười, buồn cười đưa tay nâng cằm cô, giả vờ hỏi ngờ vực: “Lẽ nào anh không nên chờ mong sao?”

Astoria dờ khóc dờ cười: “Anh bảo em phải trả lời vấn đề này ra sao?”

“Vậy thì đừng trả lời.” Draco gạt mớ tóc rối trên trán cô, khẽ hôn xuống dọc theo cái trán trơn bóng, cái mũi vênh cao, rồi đến đôi môi đỏ bùng.

Bờ môi hùng hực của anh cuối cùng dừng lại trên xương quai xanh tinh xảo, há mồm khẽ cắn trên da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, bỗng nhiên dùng sức mút cắn.

Astoria không nhịn được kêu nhỏ một tiếng.

Nhưng Draco lưu luyến quên đường về hồi lâu mới dừng lại, anh ngẩng đầu lên liếm môi, nói đàng hoàng trịnh trọng: “Làm cái ký hiệu, anh đặt trước rồi.”

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bài Thi Thứ Ba

— Năm đó, anh mười sáu tuổi. Năm nay, anh mười bốn.

“Thưa các quý cô quý cậu, bài thi cuối cuộc thi Tam pháp thuật đã sắp bắt đầu!” Khi tiếng Bagman vang vọng trên khán đài nhờ pháp thuật khuếch đại âm thanh, Draco bình thần ung dung đi đến lối vào mê cung.

“Đầu tiên tiến vào mê cung là người có điểm số cao nhất hiện nay, Draco Malfoy, trường Hogwarts!” Tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô kinh động cả đám chim trong Rừng cấm. Lúc này, khung cảnh dần dần tối lại.

Draco không coi ai ra gì mà nhìn chăm chú tầng hàng rào cao kia, gỗ đũa phép có tiết tấu từng nhịp lên lòng bàn tay trái. Sau khi nghe được tiếng còi ngắn ngủi, anh không nhanh không chậm bắt đầu tiến vào.

Vừa bước vào lối đi đen kịt, lối ra phía sau không tiếng động khép lại ngăn cách tiếng ồn bên ngoài, trong mê cung yên tĩnh đến đáng sợ.

Anh có thể cảm giác được có người ở đằng sau đang nhìn chằm chằm mình.

“Rất tốt.” Anh nhẹ nhàng quay phía vốn không có người, nói: “Phải hoàn thành tốt nhiệm vụ đấy!”

Mấy ngày trước ở lúc Crouch con rời phòng làm việc, Dobby lén lút bỏ thêm chút đồ vào thuốc Đa dịch gã đang chế biến, Draco rất thuận lợi dùng lời nguyên Độc đoán không chế gã.

Tên Moody giả này sẽ giúp Potter loại bỏ tất cả chướng ngại, sau đó trước khi gã có thể phản kháng lại lời nguyên Độc đoán, cứ để giám ngục của Fudge đưa gã đi gặp Merlin thôi.

Mà anh, cần đứng bên cúp chờ đợi Đẳng Cứu Thế xuất hiện.

Draco ngựa quen đường cũ sử dụng liên tiếp vài thần chú, bùa sáng, thần chú bốn điểm, bùa hộ thân, đi về hướng tây bắc. Trên đường tình cờ gặp một con Quái tôm đuôi nỏ hay một Ông kẹ giả trang giám ngục, hành trình này xem ra càng giống tiết thực hành lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám và lớp học Thần hộ mệnh. Đương nhiên, anh sẽ vẫn giống như bình thường vậy, giải quyết chúng nó một cách dễ như trở bàn tay, tự cho mình một “O” vì kết quả học tập.

Có một lần, anh nghe được tiếng con gái thét chói tai. Xem ra Fleur đã bị loại khỏi trận đấu.

“Một.” Draco nói nhẹ nhàng, tránh được một con ác linh.

Có hai lần anh đi vào ngõ cụt, còn đánh bay một con nhện tám chân khổng lồ. Anh phóng to một gương nhỏ đem theo bên người, cho nó trôi nổi giữa không trung, thông qua hình ảnh chiếu ngược trong gương mà dò xét con đường xung quanh.

Xa xa có một tia lửa đỏ bắn tới không trung.

“Vậy là, thứ hai.” Anh bước nhanh trên một con đường nhỏ vừa dài vừa thẳng, nếu thông tin Crouch con tiết lộ không sai, anh đã cách cúp rất gần, tuy nhiên trước đó, anh cần giải một câu đố của Sphinx.

Con Nhân sư giọng khàn khàn thấp giọng.

“Tại sao người ta lại ném đồng hồ ra ngoài cửa sổ?” (Why did the person throw a clock out the window?)

Draco trầm ngâm một lúc, sau đó đưa ra đáp án: “Để thấy thời gian trôi qua nhanh.” (To see time fly)

Nó nháy mắt mấy cái với anh, khẽ mỉm cười, sau đó đứng lên nhường lối đi.

Draco nắm đũa phép trước ngực, hơi cúi người ngó ý cảm ơn.

Cúp cuộc thi Tam pháp thuật ngay ở hơn 100 mét phía trước.

Draco tự mình yểm Bùa tan ảo ảnh, cơ thể anh biến mất trong không khí, hòa cùng cảnh vật xung quanh.

Qua hơn một tiếng, rốt cuộc Harry Potter cũng thờ hồng học chạy tới bên cạnh cúp. Cậu ta dựa trên hàng rào, mở to miệng thở dốc, rồi quan sát bốn phía, dường như có vẻ không tin được mình là người thứ nhất đến đích.

Draco đang ở trạng thái vô hình bình tĩnh nhìn Potter đang vô cùng chật vật. Ở lúc ngón tay Đấng Cứu Thế chạm tới cái cúp, anh cũng giờ tay của mình.

Draco bỗng cảm thấy mình bị xoáy vào cái rốn, hai chân anh rời mặt đất.

Trong tiếng gió gầm rú và cảnh quang xoay tròn, anh lại chạm đất một lần nữa.

Potter ngẩng đầu lên mờ mịt, nhìn loạn xung quanh, khi cậu phát hiện mình ở giữa một nghĩa địa, hoảng loạn rút ra đũa phép của mình.

Xung quanh âm trầm, yên tĩnh tuyệt đối.

Draco rất nhanh lẹ giấu mình sau một bia mộ.

Có người ở trong bóng tối bước từng bước ra tới.

Draco có bia mộ chắn trước mặt, lén lút nhìn ra. Người kia mặc áo choàng, dùng mũ trùm che mặt, giống như đang ôm thứ gì trong lòng ngực. Anh biết, đó là Peter Pettigrew, và Chúa tể Hắc ám chưa ra hình người.

Peter dừng cách Potter khoảng sáu thước Anh (=1.8288m).

Potter bỗng gặp người xuống thống khổ, tay cậu ta che trán mình thật chặt, xem ra vết sẹo này khiến cậu ta đau đến đòi mạng.

Peter dùng pháp thuật biến ra dây thừng, trói Potter thật chặt vào một bia mộ đá hoa cương.

Draco tận lực khống chế hô hấp của mình để tránh bị bại lộ. Anh lại một lần nữa tự nhủ với mình, lần này, anh sẽ không để Chúa tể Hắc ám vạ vào cuộc đời chính anh. Bây giờ anh xuất hiện ở đây, chính vì sửa chữa cuộc đời mình.

Giữa nghĩa địa, tiếng thở dốc hồng học của Peter đặc biệt rõ ràng, gã đang bận rộn chuẩn bị cái gì. Rất nhanh, một vạc to bằng đá được đẩy đến trước bia mộ cột Potter, Peter đổ vào trong một đồng dung dịch gì đó.

“Nhanh lên!” Draco nghe được tiếng người chói tai ác liệt quen thuộc, anh vĩnh viễn không quên được chủ nhân âm thanh này, một kẻ đem bóng tối bao trùm lên trang viên Malfoy.

Peter rất sợ sệt gia tăng tốc độ. Lửa được đốt lên, cái vạc bắt đầu sôi trào sùng sục.

“Không...” Potter vô cùng yếu ớt lẩm bẩm. Cậu thật giống như cũng ý thức được, sẽ có chuyện đáng sợ sắp xảy ra.

Giọng Peter run rẩy niệm thần chú cổ, có vẻ đã bắt đầu thần kinh thác loạn, ở tiếng kim loại cắt chính mình, gã phát ra tiếng nức nở hoảng sợ.

Draco ép chính mình nhìn chăm chăm quan sát toàn bộ quá trình, lúc máu Potter bị nhỏ vào cái vạc, anh liền bước đón đến đến phía sau bia mộ chỗ Potter.

Thừa dịp chất lỏng trong cái vạc còn đang tung tóe ánh lửa, anh bưng kín miệng Potter.

“Nghe này, cúp có thể mang mây trở lại!” Anh nói nhỏ nhất có thể bên tai Potter.

Potter rất kinh ngạc vùng vẫy một hồi, nhưng cậu ta vẫn tính nhanh trí, lập tức làm vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra hướng mắt về trên cái vạc, chỉ là khẽ gật đầu, khó nhận ra đến nỗi tay Draco vẫn đặt trên mặt cậu ta mới cảm giác được.

Draco liền thu tay về, trốn sau bia mộ.

Tiếng sùng sục đã biến mất, chất giọng chói tai ác liệt vang lên.

“Vây là, hấn sống lại.” Draco nói nặng trĩu trong lòng.

Tiếng hít thở của Potter rõ ràng mạnh hơn.

Một con rắn lớn trườn ra từ bụi cỏ, uốn lượn qua chân Draco, vòng quanh bia mộ đi ra.

Trái tim Draco bỗng nhảy lên thình thịch vì căng thẳng. Bùa tan ảo ảnh dường như không thể đánh lừa cảm quan nhạy bén của động vật, mà Chúa tể Hắc ám vừa vặn là hậu duệ Slytherin có thể nghe hiểu xà ngữ.

Anh nắm chặt đũa phép trong tay, còn chưa tới thời điểm anh nên ra trận...

May mắn chính là, tiếng Peter gào khóc thu hút sự chú ý của Chúa tể Hắc ám, hẳn không để ý Peter cầu xin mà lấy máu gã triệu hồi Tử thần Thực tử: “Lúc cảm giác được nó, có bao nhiêu người có can đảm trở về? Lại có bao nhiêu kẻ sẽ ngu xuẩn mà không đến?”

Khi hắn ôn lại lịch sử gia đình của mình cùng Potter, con rắn to kia còn đang loay hoay cạnh bia mộ chỗ Draco và Potter.

Trong không khí đột nhiên phát ra những tiếng áo choàng xột xoạt trên mặt đất.

“Gia đình chân chính của ta đã trở về...”

Đằng sau bia mộ, sau cây tuyết tùng, một tên lại một tên phủ thủy mặc áo choàng che mặt độn thổ đến. Đám người cẩn thận dè dặt quỳ rạp xuống cách Chúa tể Hắc ám mấy mét, sau đó bò đến cạnh hắn, hôn đuôi áo choàng của hắn.

“Chủ nhân... Chủ nhân...” Có người không dám tin tưởng mà kêu thấp giọng.

Con người Draco bỗng co lại kịch liệt, đó là giọng của cha anh, anh không kiềm chế được lại giật giật cánh tay trái của mình.

Chúa tể Hắc ám dùng Lời nguyên Tra tấn (Crucio) trừng phạt vài tên Tử thần Thực tử, lại khen ngợi Peter vẫn một mực gào khóc, tiếng gào nức nở đáng ghét cuối cùng cũng biến mất.

“A ha, Lucius, người bạn xảo quyệt của ta.” Chúa tể Hắc ám trầm giọng kể ra một vài hành động của ông.

Lucius nhanh chóng tỏ sự thành khẩn: “Chủ nhân, chỉ cần ngài có bất kì tín hiệu gì, chỉ cần...”

Chúa tể Hắc ám nói lời biếng: “Đúng vậy đúng vậy, ta biết mà. Lucius... Người đã làm ta thất vọng... Ta hi vọng Malfoy sau này có thể càng trung thành vì ta hành động.”

“Đương nhiên, chủ nhân, đương nhiên..... Cảm tạ ngài đã khoan dung.....”

Loại thái độ khiêm nhường cầu xin lấy lòng này khiến lòng Draco chua xót, anh đương nhiên biết rõ, cha bây giờ vì cả nhà, không thể không mang theo khuôn mặt giả.

Chúa tể Hắc ám khôn cùng hơn mười năm dường như không muốn kết liễu Potter nhanh như vậy — lại như kiếp trước Draco thấy trong rất nhiều bài phỏng vấn, Chúa tể Hắc ám muốn dẫn vật Potter, còn muốn chơi kiểu mèo vờn chuột.

Harry Potter không hề là một Gryffindor, cũng có thể do kẻ thù cũ gặp lại nên mắt đặc biệt long lên, cậu ta kiên cường chống lại Lời nguyên Độc đoán của Chúa tể Hắc ám. Khi đũa phép của cậu ta và Chúa tể Hắc ám cùng chỉ về nhau, cậu ta nhanh nhẹn triệu hồi cốc đào tẩu.

Chúa tể Hắc ám phát cuồng kêu gào, vì nhụt chí, hắn còn dùng Crucio tra tấn Tử thần Thực tử xung quanh.

Đám Tử thần Thực tử mặc áo choàng đen cho dù chịu đựng hết sức thống khổ cũng không dám kêu to ra tiếng, sợ làm Chúa tể Hắc ám nổi giận lần nữa.

Trong nghĩa địa vài bia mộ cũng bị thần chú bay loạn đánh trúng, nát tươm.

“Các người là đồng rác rưởi vô năng!” Chúa tể Hắc ám đương nhiên không thể thừa nhận do mình sai lầm để Potter thừa cơ đào tẩu.

Con rắn to kia cũng quấy rối phát ra tiếng xì xì quái dị.

Chúa tể Hắc ám đột nhiên yên tĩnh lại, hắn nói lạnh lùng: “Người bạn nhỏ ở nơi đó, tại sao không ra đây?”

Một giây sau, một thần chú bắn về bia mộ Draco trốn, đánh tan nó.

Draco thu hồi Bùa tan ảo ảnh, đồng thời quỳ một chân trên đất.

Tử thần Thực tử xung quanh bốn phía lập tức chỉ đũa phép vào anh.

“Không—” Lucius khàn giọng hô!

Chúa tể Hắc ám phát tay một ra hiệu Tử thần Thực tử không được tự ý hành động. Draco đặt đũa phép của mình trên mặt đất, hai tay rời đi đũa phép tỏ ý anh không định phản kháng.

Chúa tể Hắc ám bước đi từ từ thong thả đến trước mặt anh.

Cúi đầu, Draco nỗ lực không đi nhìn khuôn mặt dữ tợn kia, khuôn mặt mang đến những cơn ác mộng.

— Năm ấy, anh mười sáu tuổi.

Cái lúc Dấu hiệu xấu xí kia được khắc lên tay anh, anh căm hận cả chính cha của mình.

Tại sao năm đó lại muốn dựa dẫm vào tên ma quỷ đáng sợ này! Tại sao nhiều năm sau vẫn đem con trai của mình dính vào!

Nỗi đau đớn do bị thiêu trên thân thể xa xa không bằng sự dằn vặt tinh thần chịu đựng.

Anh muốn khóc, anh muốn chạy trốn, anh nghĩ... Chết!

Nhưng là anh không thể.

Không thể khóc, không thể trốn, cũng không thể chết!

Anh phải sống sót, anh muốn bù đắp những thiếu sót của cha, anh muốn mẹ đừng gào khóc, anh muốn kéo dài vinh quang gia tộc Malfoy.

“Rất tốt, một... Tử thần Thực tử.. Mối.” Tên ác quỷ mọc ra ngừ quan của rắn trên mặt nói mê hoặc: “Hoan nghênh, hoan nghênh! Draco, vì khách lệ người có thể hoàn thành nhiệm vụ càng tốt hơn. Ta cho phép người đi thăm Lucius.”

Run rẩy quý cảm tạ Chúa tể Hắc ám, đi ra phòng sách nhà Malfoy đã bị hắc chiếm dụng, mẹ cố gắng giữ bình tĩnh rời đi cùng anh — toà trang viên anh lớn lên từ bé hiện lại không có nam chủ nhân.

Anh có thể cảm giác được mẹ đang run rẩy.

Sau khi trở lại phòng của anh, mẹ đã rơi nước mắt đầy mặt: “Thật xin lỗi, Draco của mẹ...”

Anh lúng túng nghiêng đầu qua chỗ khác, không muốn nói gì cả.

Mẹ đi hai bước về phía anh, lại dừng lại, dùng giọng khàn khàn cố nén tiếng khóc nói nhẹ nhàng: “Con cẩn thận nghỉ ngơi nhé...”

Cửa phòng được phép lại trong im lặng, anh khóc không thành tiếng.

“Xem này, đây là ai nào?” Voldemort nói bằng giọng phù phiếm: “Cứ như ta nhìn thấy Lucius hồi trẻ ấy.”

Draco càng cúi thấp người, đáp lại có vẻ rất hồi hộp: “Chúa tể Hắc ám vĩ đại... Tôi là Draco Malfoy.”

“Chủ nhân, đây là con trai tôi.” Lucius mang mặt nạ có chút hốt hoảng quỳ bò đến bên người Chúa tể Hắc ám.

“Vậy tại sao người lại xuất hiện ở đây? Há? Một trong... quán quân cuộc thi Tam pháp thuật?” Ngừ điệu Chúa tể Hắc ám mang theo châm chọc.

“Tôi... dọc đường đi đều dùng... dùng Bùa tan ảo ảnh, như vậy... có thể tránh bị các quán quân khác... tấn công.” Draco giải thích đứt quãng: “Tôi cùng tên kia... Potter đồng thời chạm vào cúp, nhưng là...”

“Nhưng là ai biết được cúp lại là cái khóa cổng.” Chúa tể Hắc ám thay anh nói xong câu.

“Đúng vậy, Chúa tể Hắc ám vĩ đại.”

“Lucius, người có một con trai giỏi đấy.” Chúa tể Hắc ám dùng ánh mắt soi mói đánh giá Draco: “Một Slytherin ưu tú, tiền đồ vô lượng. Đáng tiếng, tuổi quá trẻ...”

Lucius liền nói vội vàng: “Nó vừa mới tròn mười bốn tuổi.”

— Đây chính là một trong những lý do vì sao Draco quyết định chủ động xuất hiện sớm trước mặt Chúa tể Hắc ám. Trước khi cha anh chưa thất bại, khi anh mới lên năm bốn, Chúa tể Hắc ám còn chưa đến mức đi Dấu hiệu một đứa trẻ con mười bốn tuổi.

Anh không muốn bị Dấu hiệu, vì mình, vì mẹ, cũng vì cha.

Anh còn nhớ ngày thứ ba sau khi bị Dấu hiệu, đi thăm cha ở Azkaban cùng mẹ.

Trong ngực giam âm u lạnh lẽo, cha mặc đồ tù ngồi ngay ngắn bên giường.

Nhìn thấy họ, cha đứng lên đi tới trước song sắt, không nói một lời.

Người một nhà ba người yên lặng đối mặt.

Trước khi đi, cha rút cuộc mở miệng nói chuyện, giọng nói trầm thấp, nhưng lại rõ ràng từng chữ từng câu: “Draco, mười sáu năm trước cha ôm con vừa chào đời, cảm thấy như cuộc sống hạnh phúc của mình vừa mới bắt đầu.”

“Xin lỗi, con cho cha mười sáu năm hạnh phúc, mà người làm cha đây lại hại con vác trên lưng gông xiềng nặng nề...”

“Chúa tể Hắc ám vĩ đại, xin tha thứ vì tôi vừa bí mật. ...” Draco biểu hiện như một thiếu niên đang cực kỳ cố gắng kiềm chế kích động: “Chỉ là trong thời gian ngắn tôi vẫn chưa thể tin được, tin ngài rút cuộc trở về!”

“Ha?” Chúa tể Hắc ám nheo lại đôi mắt rắn nhỏ dài: “Nghe như người rất hi vọng ta trở về?”

“Đúng thế.”

“Nói dối!” Chúa tể Hắc ám hét lớn một tiếng: “Thời điểm ta rời đi, người vẫn chỉ là thằng nhóc chỉ có thể bú sữa mẹ mà thôi!”

Draco run rẩy ngẩng đầu lên: “Không, xin hãy tin tưởng tôi, tôi không nói dối! Từ nhỏ cha tôi đã nói cho tôi biết ngài ghê gớm cỡ nào...”

Lucius lập tức phối hợp ấn ý ép người xuống: “Xin tha thứ, chủ nhân. Tôi chỉ không hy vọng người thừa kế của mình bị lừa dối bởi những sách vở kia. Ngài vĩnh viễn là chủ nhân của chúng tôi...”

Chúa tể Hắc ám không đổi sắc nhìn hai cha con, sau đó cười dữ tợn: “Rất tốt. Lucius, ta rất hài lòng.”

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bất An

Astoria trở mắt nhìn các quân quân lần lượt được cứu ra mê cung, lòng bàn tay cô bắt đầu toát mồ hôi.

Không có Draco, không có Potter. Điều này có nghĩa là gì?

Draco chẳng lẽ bị Crouch con đánh bắt ngờ nên không kịp phát tín hiệu màu đỏ?

Hay là...?

Cô không dám tưởng tượng.

Tên Draco kia, từ trước đến nay chưa hề thực sự đồng ý không động vào cúp!

Vậy mà anh muốn tự chui đầu vào lưới sao?

Astoria siết chặt nắm đấm, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Blaise ở một bên thấy sắc mặt cô khó coi cũng an ủi vài câu, nhưng hoàn toàn bị cô làm như không thấy. Đây đầu cô vẫn luôn nghĩ tại sao Draco phải chủ động chạm vào cái cúp kia. Nhưng cô lại ôm một chút hi vọng rằng anh chỉ bị lạc đường.

Mãi đến tận khi Đấng Cứu Thế và cúp bỗng nhiên xuất hiện trên sân cỏ ngoài mê cung, cô mãnh liệt đứng lên, không có Draco!

Chỗ ngồi của Slytherin phát ra tiếng ồn ào vì Potter, nhưng họ không giống những nhà khác đứng dậy xem trò vui. Chỉ có Astoria chạy xuống khán đài đầy hoảng loạn, chạy về hướng Potter đã bị nhóm Dumbledore vây quanh.

“Giáo sư Snape! Giáo sư Snape!” Astoria hoảng hốt la tên chủ nhiệm nhà mình, cô thấy ông đang dùng sức nắm chặt cánh tay trái.

Dumbledore giao Potter cho “Moody” bên cạnh, sau đó đứng kiểm tra cúp ở nơi đó, lại quay ra nói với Snape điều gì. Hiện trường có chút hỗn loạn,

bọn học sinh không rõ tình huống đều xoay qua xoay lại trò chuyện, âm thanh rất ầm ĩ.

“Giáo sư Snape!” Astoria không quản chen ngang người lớn đang nói chuyện, la lớn: “Draco vẫn chưa đi ra!”

Snape hiển nhiên nghe được, ông quay đầu liếc mắt nhìn, tiến đến bên người Dumbledore nói gì đó. Hai người họ kiểm tra xung quanh, dường như phát hiện điều gì rồi cùng nhau rời đi.

Lúc đi ngang qua Astoria, Snape nói với cô: “Giáo sư Flitwick đang kiểm tra mê cung.”

Nhưng mười mấy phút sau, giáo sư Flitwick trở ra từ mê cung nghiêm mặt nói cho cô biết: “Trong mê cung không còn ai.”

Astoria gấp đến độ sắp điên rồi, Draco quả nhiên đứng vào cái cúp kia cùng lúc với Potter! Mà bây giờ Potter đã trở về, anh vẫn còn ở nơi Voldemort...

Cô đẩy ra rất nhiều học sinh Slytherin bên cạnh, chạy thật nhanh về lâu đài lúc này hẳn là đang thẩm vấn Crouch con.

Vừa tiến vào lâu đài, cô nhìn thấy xa xa bóng dáng giáo sư Snape đang đi về hầm, vội vã đuổi tới.

“Giáo... Giáo sư...” Cô thở hồng hộc kéo áo choàng của Snape: “Dra.. co... Không... Không ở trong mê cung...”

Mặt Snape vốn rất nghiêm túc lập tức trở nên càng nghiêm trọng.

“Giáo sư...”

“Trò Greengrass, trò trước về phòng sinh hoạt chung đi. Trường học sẽ xử lý.” Snape không muốn nhiều lời, ông không có thời gian an ủi một nữ học sinh đang hoảng loạn, ông nhanh chân rời đi.

Astoria vô lực dựa vào vách tường.

“Merlin, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện...” Cô bắt lực cầu nguyện, bởi cô phát hiện mình căn bản không thể làm bất cứ chuyện gì, cũng không biết mình có thể làm cái gì.

Trong túi cô có gương đôi, nhưng cô không dám dùng. Ai biết được giờ anh đang ở hoàn cảnh nào? Một Voldemort mặt rắn, và mười mấy tên Tử thần Thực tử mang mặt nạ?

“Bình tĩnh! Astoria! Phải bình tĩnh!” Cô nắm gương đôi không ngừng tự làm bảm: “Không có việc gì. Phải tin tưởng Draco. Anh ấy đã sớm biết mình phải đối mặt cái gì, anh ấy sẽ chuẩn bị, anh ấy sẽ không ngu xuẩn như vậy, anh ấy lợi hại như vậy, sẽ không bị Đuôi Trùn làm gì...”

Đột nhiên, mắt cô bỗng sáng lên, cô nhớ trong đám Tử thần Thực tử kia còn có cha anh Lucius Malfoy.

“Voldemort sẽ không ngốc đến nỗi đi giết hại con trai độc nhất của tay sai có giá trị của mình!” Astoria tự nói với mình: “Dobby không phải từng nghe được Voldemort không cho phép Crouch con giết chết Draco sao! Draco nhất định cân nhắc điểm này mới không kiêu ngạo xuất hiện trước mặt Voldemort.”

Thần kinh căng thẳng của cô hơi buông lỏng, hiện giờ giáo sư Snape cũng biết, thêm nữa Draco là con đỡ đầu của ông, ông nhất định sẽ giúp Draco!

Astoria hít một hơi thật sâu, đỡ vách tường đứng thẳng người, bước chân có chút run rẩy đi về hầm.

Bây giờ điều duy nhất cô có thể làm là chờ anh trở về bình an phải không?

Draco mất tích khiến học sinh Slytherin vô cùng khiếp sợ, nhưng chủ nhiệm Snape của họ chưa từng xuất hiện, phòng làm việc cũng không có ai.

Trường học chỉ qua loa thông báo học sinh về đi ngủ, tình huống cụ thể sẽ giải thích sau.

“Giải thích?” Blaise trách mắng: “Quán quân nhà chúng ta sau cuộc thi kết thúc còn không có xuất hiện!”

Astoria làm bạn gái Draco, giờ phút này ngồi ở phòng sinh hoạt chung đặc biệt gây chú ý, tất cả mọi người làm như Draco thật gặp chuyện không may, dón dập nhìn cô đầy đồng tình.

“Em không khỏe lắm, về ngủ trước đây.” Cô thực sự không muốn ở lại chỗ này để cho mọi người nhìn, loạng choạng đứng lên.

Cô chú ý chị gái mình có vẻ rất lo lắng muốn tới đây, lại bị Blaise cản lại.

“Vậy em đi nghỉ cho khỏe đi!” Blaise giả vờ thoải mái dựa trên người Crabbe: “Tên Draco kia là con quái vật, nói không chắc cậu ta muốn trêu chúng ta chơi đấy!”

Astoria miễn cưỡng gật đầu với anh ta, sau đó chậm rãi đi về phòng ngủ của mình. Cô phát hiện lúc cô đi qua, mọi người tới tập nườm nượp đường cho cô, không khỏi hơi tức giận. Lẽ nào tất cả đều cho rằng Draco có chuyện rồi sao? Anh không có việc gì, anh nhất định sẽ khỏe mạnh!

Nằm trên giường mềm mại, mắt cô tròn trĩnh lên, không hề chớp một cái nhìn chăm chăm hoa văn nơi nóc giường, gương đôi bị nắm thật chặt trong tay.

Trong phòng chỉ có tiếng đồng hồ treo tường kêu “tích tắc, tích tắc” và tiếng tim đập thình thịch của chính cô.

“Trở lại nhanh đi! Nhanh lên liên lạc với em đi! Nói cho em biết anh không có chuyện gì, nói cho em biết anh vẫn khỏe...” Cô muốn chờ anh ở phòng sinh hoạt chung, nhưng không biết mọi người đã tản đi hay chưa. Trong đầu cô thỉnh thoảng hiện lên Dấu hiệu Đen đáng sợ kia, khuôn mặt rắn kinh từng cùng khuôn mặt thống khổ của Draco.

Thời gian trôi chậm quá, chậm đến nỗi cô khó có thể chịu đựng.

Có thể do tâm tình kích động, chờ lúc cô lấy lại tinh thần, phát hiện ma lực cô có chút bành trướng, kim đồng hồ treo tường đã bị cô làm cho xoay tròn thật nhanh.

Đồng hồ hỏng rồi, lần này cô càng không biết thời gian.

Nếu có chút rượu thì tốt quá, uống say một cái là được, say rồi mơ mơ màng màng cũng không cần khó chịu như vậy, không cần khổ tâm như thế...

“Nia?”

Ở lúc cô đang buồn bực mất tập trung lật xem cuốn bút kí, gương đôi bỗng vang lên.

Hồ hập cô cứng lại, lập tức luống cuống tay chân cầm lấy gương đôi bên cạnh.

“Em còn chưa ngủ à?” Draco xuất hiện phía bên kia gương, xem ra còn khỏe mạnh, không có bất kỳ vết thương nào, chỉ có chút tiều tụy.

Cô cắn chặt môi dưới, vành mắt nóng lên, cố gắng kiềm chế hai tay đang run rẩy.

“Em chờ một chút.” Draco thấy cô không nói gì, vội vã dấn dò một tiếng rồi khép lại gương.

Nhìn Draco biến mất phía bên kia, không hiểu sao cô lại bắt đầu khản trương lên.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Astoria đoán được có thể là Draco. Nếu anh có thể vào một lần, nhất định có thể đến lần thứ hai, vậy nên cô đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa đang đứng một người khiến cô bận lòng cả tối, vẫn đang mặc bộ quần áo lúc thi đấu kia, có chút ngón ngang, dính chút tro bụi, lại không có chỗ nào rách nát.

Hắn là không bị thương đi...

Draco thấy cô chỉ mãi đánh giá mình lại không nói tiếng nào, liền tự động đi vào rồi tiện tay đóng cửa lại.

“Em chắc đợi lâu rồi nhỉ!” Anh mở miệng như tùy ý nói, tìm ghế tựa ngồi xuống.

Thấy không ai trả lời mình nên anh quay đầu nhìn, lại phát hiện cô vẫn đứng cạnh cửa đưa lưng về phía mình: “Làm sao vậy?”

Anh đứng lên đi tới bên người cô, nhưng kinh ngạc phát hiện cô đã rơi lệ đầy mặt từ lâu.

“Tại sao lại khóc?” Draco dựa lưng vào cửa đối mặt cô, hai tay đỡ lấy bờ vai cô.

Astoria nghiêng đầu qua chỗ khác, chỉ yên lặng khóc.

Nhìn cô khóc như mưa, Draco không đành lòng, không quản trên người dơ bẩn, anh kéo cô vào lòng ngực mình.

Astoria nhưng ngoài anh dự liệu đây anh ra, đi tới bên giường lấy khăn tay.

Draco biết cô đang giận dữ, cười khổ một tiếng cũng đi theo, tuy nhiên thấy cô mãi không chịu quay đầu xem chính mình, bắt đầu vô lại dùng ưu thế thân thể áp đảo cô trên giường.

“Anh làm gì thế?” Bị hù cho cả kinh, Astoria không còn tâm trí khóc, nghẹn thút thít đẩy anh, không nghĩ tới lại bị ép gât gao.

Draco cầm lấy cái khăn trong tay cô, tỉ mỉ thay cô lau sạch nước mắt trên mặt.

Astoria ngây ngốc nhìn cử động của anh, sau đó nước mắt lại chảy ra mãnh liệt một lần nữa.

“Làm sao lại khóc dữ dội hơn vậy hả?” Draco chật vật hiếm thấy, anh hoảng loạn lau mấy lần, cuối cùng quyết định dùng biện pháp cũ, hôn lên môi cô.

Bằng kinh nghiệm và kỹ thuật của anh, rất nhanh khiến sắc mặt Astoria đỏ ửng, tuy nhiên cô rất không cam tâm dùng sức cắn đầu lưỡi ai đó đang làm

loạn, một hồi khẩu chiến tạm thời kết thúc.

“Em nhăn tâm thật đấy!” Draco trừng mắt, hàm hồ nói không rõ, đột nhiên bị cắn như vậy cũng thật là đau.

Mũi Astoria lại lên men ê ẩm, hít hít mũi, nghiêng đầu qua chỗ khác tức giận không nói lời nào.

Draco buồn cười cầm lấy cái khăn vẫn đang nắm trong tay nắm hờ cái mũi của cô: “Đến đây, dùng sức!”

Tư thế này, y hết tư thế đồ trẻ em xì mũi.

Astoria lập tức đỏ mặt tới mang tai, cô rất không phối hợp tránh ra, khăn tay lại vẫn đi theo trên mũi.

Vừa tức giận lại vừa buồn cười, cô đẩy tay Draco, cuối cùng cũng coi như nhìn thẳng anh.

“Nếu không muốn nói cho em biết thì đừng để em biết gì cả!” Cô rất khó sỗ nói: “Để em biết anh gặp nguy hiểm, lại để em ngu ngốc lo lắng sợ hãi...”

Về mặt Draco nghiêm túc, sau một chốc mới nói đầy ý tứ: “Xin lỗi, anh sợ em sẽ lo lắng mà ảnh hưởng kế hoạch của anh.”

“Trước hết đừng vội nóng giận, hãy nghe anh nói đã. Nà, nếu anh nói trước cho em biết rằng anh sẽ đi gặp Chúa tể Hắc ám, em sẽ đồng ý sao?”

Astoria sững sờ suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: “Không, em không hy vọng anh đi.”

“Nhưng anh vẫn sẽ tiếp tục kế hoạch của mình, còn em nhất định sẽ lo lắng mà biểu hiện khác thường.” Draco rất tự nhiên vừa nói vừa dùng ngón tay chải tóc cô: “Dobby nói cho anh, Crouch con đã chú ý em từ lâu. Nếu già sinh nghi, có rất nhiều chuyện sẽ không tiếp tục làm được nữa. Từ thân Thực tử có rất nhiều biện pháp dụ người tình báo.”

“Anh không nắm chắc có thể khiến Chúa tể Hắc ám biến mất lần nữa. Một khi hắn trở về, Malfoy không thể không chịu hắn áp bức, nếu tương lai hắn sẽ dùng anh uy hiếp cha mẹ, không bằng hiện tại anh chủ động xuất hiện.” Tiếp đó Draco giải thích cho Astoria tất cả kế hoạch của mình. Anh nói hai vị Đại pháp sư hắc bạch*, anh vô tình phát hiện “Moody” muốn hại anh, liền sử dụng Bùa tan ảo ảnh suốt cuộc thi, sau đó không cẩn thận bị đưa đến trước mặt Chúa tể Hắc ám cùng Potter.

Bây giờ Chúa tể Hắc ám đã biết Draco sùng bái hắn thần phục hắn, hắn muốn Draco làm một quân cờ ở Hogwarts, yêu cầu anh làm bộ vẫn tròn mắt đến khi chúng biến mất mới dám nghĩ biện pháp về Hogwarts. Mà Dumbledore dưới xác nhận độ chính xác từ Potter, dưới căn cứ xác minh từ Snape, đã tin tất cả điều này.

Astoria phải dùng vài phút mới tiêu hóa được nội dung anh nói, trở mặt há mồm: “Anh... Anh thực sự cả gan làm loạn...”

Draco hôn nhẹ trán cô: “Vì bảo vệ tính mạng người cả gan làm loạn như anh đây, xin em hãy học Bế quan Bí thuật nhé.”

“Không.” Astoria lắc đầu: “Chúng ta lập Lời thề Bất khả bại đi! Bế quan Bí thuật chỉ tránh được Lời nguyện Độc đoán thôi, còn có thuốc nói thật gì mà.”

Cô không hy vọng anh có bất kì khả năng nào bị lộ ra.

Draco nhìn chăm chú về nghiêm túc của cô, trong lòng anh âm áp hiểu được dụng ý của cô, vì thế liền gật đầu.

*Hai vị đại pháp sư hắc bạch: Mình cũng chẳng hiểu tại sao lại gọi là trắng đen nữa, nhưng chắc chắn là chỉ Dumbledore và Snape. Nên cứ để đấy nhé

Tác giả có lời muốn nói:

“Kỳ thật Dumbledore tùy tiện liên đới người dùng phun thật tề nhiếp hồn lấy niệm cũng là đồng nghiệp YY (nghĩ) ra tới thôi, hắn còn không đến mức đối học sinh dùng như thế để tiện thủ đoạn. Đối tiểu Crouch, kia nhưng thật ra bình thường, làm một cái thực chết đồ nói ra chân tướng tốt nhất phương pháp, hơn nữa có thể biết toàn bộ tình báo.

Tiểu long nói cho Potter trốn trở về phương pháp chính là gia tăng phượng hoàng xã nơi này tín nhiệm độ.

Hắc ma dấu hiệu gì đó, ghét nhất ~ tiểu long nhất định sẽ không bị dấu vết ~”

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ở Nhà Một Mình

Đây là một sáng sớm khi kỳ nghỉ hè vừa bắt đầu, một nhà Greengrass đang ngồi trong phòng ăn dùng bữa sáng.

Daphne và Astoria tuân thủ lễ nghi bàn ăn, ngồi đối diện nhau, dùng bữa trong im lặng. Cha của hai cô Antonio thì lại ngồi một bên xem Nhật báo tiên tri hôm nay.

“Có chuyện gì thú vị không ạ?” Daphne cũng không ăn nhiều lắm, cô đang trong chế độ ăn kiêng.

“Hừm, phù thủy Wales ngu ngốc cố nghiên cứu thần chú biến hình lại làm mình mọc thêm cái lỗ mũi.” Antonio đã sớm xem xong thời sự, lúc này đang qua loa xem tin tức linh tính khác: “Aha, nghe xem họ bình luận này — Merlin ạ, may mà trên trán của tên đó không có thêm vết sẹo, nếu không gã sẽ bắt mọi người phải sùng bái gã.”

Daphne nở nụ cười “ha ha”. Từ khi Harry Potter tuyên bố kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở về sau cuộc thi Tam pháp thuật, lời mỉa mai chế cười đã không phải lần thứ nhất xuất hiện trên Nhật báo tiên tri.

“Gần đây nghe nói Fudge ở Bộ pháp thuật khá bất mãn với Dumbledore.” Nhà Greengrass mặc dù không theo chính trị, thế nhưng lại được bù đắp trên thương trường mà chính thương trường thường đánh lầy nhau, nên tin tức của Antonio luôn linh thông: “Ông ta cho rằng hiệu trưởng hai con đang cổ vũ Đấng Cứu Thế nói vớ vẩn đề nâng cao danh vọng trong đại chúng.”

“Hiệu trưởng bọn con quá quan tâm Đấng Cứu Thế kia rồi.” Daphne nói ra cái nhìn của rất nhiều Slytherin, bọn họ không có hảo cảm gì với Potter và luôn tin tưởng kiên định, nếu trán Potter không có vết sẹo thì cậu ta cũng chẳng còn gì khác.

Astoria ưu nhã lau miệng, không phát biểu ý kiến. Dù có nói thế nào, Đấng Cứu Thế chính là Đấng Cứu Thế, mặc cho hiện tại cậu ta bị mọi người khinh thường.

“Nia, con thực sự không đi cùng cha và Daphne sao?” Antonio khép báo lại, trên báo đã không còn gì khiến ông cảm thấy hứng thú.

“Con nghĩ cha con mình đã thống nhất rồi mà cha.” Astoria trả lời điềm đạm: “Trong kỳ nghỉ hè con có hẹn với mấy bạn học, hơn nữa còn rất nhiều bài tập.”

Astoria cười cợt mờ ám, nhún vai: “Được rồi! Cha sẽ nhớ mang quà cho con.”

Từ đợt đi nước Pháp năm ngoái, Antonio đã bắt đầu lên vài kế hoạch đầu tư ở đó, ánh mắt của ông vẫn tính nhìn xa trông rộng, không muốn bị hạn chế ở Anh Quốc. Lần này ông muốn đi tìm nơi triển khai đầu tư nên chắc sẽ phải ở Pháp một thời gian khá lâu, Daphne biết nên cũng muốn đi cùng, vì bạn trai cô- Arnold học ở Beauxbatons tại Pháp. Tuy nhiên Astoria lại từ chối, cô cho rằng đã đi Pháp một lần rồi, không cần phải đi lại lần nữa. Huống chi cô cũng cần ngồi một chỗ suy nghĩ cẩn thận.

Bài thi cuối cuộc thi Tam Pháp thuật đã qua gần một tháng, điều này cũng có nghĩa Voldemort phục sinh đã sắp một tháng. Tiếp theo sẽ là ba năm thời kì khó khăn, cô bây giờ không những cần cân nhắc bản thân và người nhà, còn muốn gánh một phần tâm sự với Draco.

“Lúc nào mình mới xuất phát ạ?” Daphne đã không thể chờ đợi được nữa, cô và Arnold mới tách nhau hơn nửa tháng nhưng gần như mỗi ngày đều viết thư qua lại.

“Mười giờ, như lần trước vậy, dùng mạng Floo quốc tế.” Antonio nhìn đồng hồ đeo tay. Daphne liền vội vàng đứng lên về phòng thay quần áo.

Đây cũng là một nguyên nhân Astoria không muốn đi Pháp lần nữa. Như mọi người thấy, quần áo của người xã hội thượng lưu, ở nhà một bộ, tiếp khách một bộ, đi ăn com một bộ, ra ngoài đi dạo một bộ, tham gia dạ hội một bộ, đi ngủ một bộ. Tất cả đều có yêu cầu khắt khe, hơn nữa họ không bao giờ mặc một bộ quần áo tới hai ngày, cũng sẽ không mặc một bộ quần áo lần thứ hai trước mặt người ngoài — đặc biệt là lễ phục. Phiên toái nhất chính là quần áo của họ cũng phải treo lơ lửng để bảo tồn kiểu dáng, chưa bao giờ bị gấp lại.

Một lần đi ra ngoài như vậy, nhất là đi du lịch thời gian dài, trong rương hành lý nhiều nhất chính là quần áo giầy mũ, mấy chục bộ đôi khi còn không đủ. Nghỉ hè không thể sử dụng pháp thuật, lại không thể để gia đình giúp sắp xếp quần áo, tự mình làm là một chuyện vô cùng phiền toái. Huống chi nhà các cô chỉ có cha, không có mẹ, quần áo của các cô gái đang tuổi dậy thì không thích hợp nhờ cha dùng pháp thuật thu dọn hộ, ít nhất Astoria không quá ủng hộ làm như vậy.

Tiền Antonio vẫn không quá yên tâm và Daphne tràn đầy phấn khởi, trong phòng lập tức có vẻ hơi trống rỗng.

Qua nhiều năm như vậy, cô rất ít khi có cơ hội ở nhà một mình. Astoria khoái trá hừ ca, bước chân nhẹ nhàng về phòng ngủ.

Dacke nhà Malfoy bay vào từ cửa sổ, Cocoa giờ đã lớn hơn chút bay về hướng nó.

Đáng tiếc bạn Dacke này tự nhận xuất thân cao quý, xem thường con chim không nói tiếng chim này, chỉ đuổi móng vuốt cho Astoria.

Cocoa từ nhỏ đã được cưng chiều, người người đều thích nó, làm sao chịu được con chim đen lạnh nhạt. Nó không phục, nhảy đến trên lưng Dacke lớn hơn mình rất nhiều lần.

“Được rồi, Cocoa. Đừng bắt nạt Dacke.” Astoria gỡ bọc nhỏ xuống, lại xách thú cưng của mình, không cho nó mổ đầu Dacke.

“Dacke không để ý tới Cocoa, Dacke không để ý tới Cocoa.” Con vẹt nhỏ khó chịu, nhưng Dacke vẫn hất cằm lên, không thèm nhìn nó một cái.

Không biết tại sao, Astoria bỗng nghĩ tới câu vật như chủ nhân, bộ dạng ngạo mạn của con chim đen chẳng khác gì chủ nhân nó.

Bọn họ vẫn luôn sử dụng gương đôi để trò chuyện. Là người đã từng sử dụng điện thoại Internet nhanh chóng tiện lợi, cô không thực sự không chịu được tốc độ rùa bò của chim cú mèo, vì vậy Cocoa rất ít khi cần ra ngoài đưa thư. Liên ngay cả Dacke cũng chỉ đến đưa chút kẹo mà thôi.

“Được rồi, ngoan nha, chờ chút mi cũng hỗ trợ.”

Astoria nhờ gia tinh đồ canh yến huyết đường phèn (để lấy lòng Narcissa) vào dụng cụ pháp thuật đảm bảo không cho nó tràn ra, rồi giao cho Dacke, sau đó giao bức thư giải thích thực đơn canh đường nhân này cho Cocoa, trêu mếu xoa đầu nhỏ của nó: “Mi cũng đi cùng Dacke đi, tuyệt đối đừng để mất mặt nha!”

Lúc hết học kỳ, cô bị Draco lôi kéo đi gặp vợ chồng Malfoy. Điều này làm cô rất lúng túng, tuy nhiên có điều kỳ quái là vợ chồng họ không hề bày dáng vẻ cao cao tại thượng, rất hòa nhã nói chuyện với cô, thậm chí khuyến khích cô nghỉ hè đi chơi với Draco.

“Điều này chứng tỏ cha mẹ anh không phản đối.” Buổi tối Draco nói cho cô biết qua gương đôi, thậm chí còn đùa giỡn hỏi: “Em đã chuẩn bị tâm lý hay chưa?”

“Chuẩn bị? Chuẩn bị gì cơ?” Cô giả ngu.

“Mang họ Malfoy theo anh nha!” Đầu bên kia gương, Draco dường như đang dựa ở đầu giường vừa lật sách vừa nói chuyện cùng cô.

Astoria hiển nhiên không nghĩ tới anh nói trắng ra như vậy, choáng váng vài giây, lấp ba lấp bắp tỏ vẻ: “Em... Em... Em mới mười bốn tuổi...”

“Vậy em có thể bắt đầu suy nghĩ rồi đó.”

Nghĩ tới đây, cô lại không nhận được mà đỏ mặt, tên kia luôn vẻ nửa thật nửa giả trêu chọc cô. Cô thật giống đang uống phí một đời sống lại, nếu thật mười bốn tuổi, cô khẳng định đã bị anh dọa đến nỗi mình họ gì cũng không biết....

Cô ném mình lên giường lớn mềm mại, vui sướng lăn lộn, nằm nhoài trên đó đồ ra đồng kẹo Draco gửi tới.

Những viên kẹo năm màu rực rỡ được bọc bằng giấy gói trong suốt đầy màu sắc.

“Đỏ, xanh lá, vàng, xanh lá, ...” Cô phân loại những viên kẹo theo màu, phát hiện nhiều nhất là vị táo xanh cô thích, không khỏi lại mỉm cười.

Chàng trai cẩn thận tỉ mỉ, không hề giống một cậu bé mười lăm tuổi bông bột ngông cuồng. Cô đã sắp quên Draco trong tiểu thuyết vốn mang dáng vẻ gì? Được chiều chuộng mà kiêu căng?

Cô thích một Draco như thế này, thông minh cơ trí, có chút hư, nhưng hư lại khiến tim cô lỡ nhịp.

Nhưng cô thực sự không nghĩ tới, anh vậy mà dám cả gan tự mình chạy đến trước mặt Voldemort. Người kia không phải khủng bố đến tên của hán chết triệt để người cũng không dám nói sao? Tại sao anh lại có dũng khí hành động như vậy?

Mãi đến về sau, cô mới biết được Draco dù sống lại cũng không nắm rõ tin tức, bởi tất cả chuyện liên quan tới Voldemort tuy sau khi hán chết triệt để cũng không phải ai cũng biết được. Trong kí lục hồi ức của Đấng Cứu Thế Potter chỉ nhắc qua hồn khí tà ác, đặc biệt cường điệu hậu quả đáng sợ của nó.

“Cho dù anh có sống thêm mười mấy năm, cũng chẳng hơn được cha anh lúc đó, lợi hại thế nào cũng không lợi hại hơn người được gọi là Chúa tể Hắc ám kia.” Draco nói có chút cay đắng: “Anh không biết người kia phục sinh thế nào ở cuộc thi cuối. Anh chỉ biết Potter thừa lúc loạn lạc dùng cúp chạy về. Cũng giống vậy, có hồn khí nào, vị trí cụ thể, anh không thể nào biết được. Anh không dám ảnh hưởng tiến trình lịch sử quá nhiều, chỉ có thể dưới tình huống không ảnh hưởng Đấng Cứu Thế, toàn lực bảo đảm bản thân và người nhà an toàn, giữ gìn vinh quang Malfoy, tránh cho bị dấu hiệu.”

Astoria hồi hận vạn phần, cực kì hổ thẹn ôm cổ anh: “Xin lỗi, xin lỗi, nếu em nói sớm cho anh biết... Xin lỗi...”

Draco ôm chặt cô, cơ thể hai người dính sát vào nhau: “Đồ ngốc, coi như em có nói thì nói thế nào? Chẳng lẽ nói, em cho rằng hai người chúng ta có thể tự tiêu diệt toàn bộ trường sinh linh giá trước tiên?”

Astoria lắc đầu, cứ coi như cô biết trường sinh linh giá ở đâu, cô cũng không cho rằng họ có bản lĩnh toàn lực ủng hộ Dumbledore, việc chỉ có Potter mới có thể hoàn thành.

“Vậy được rồi.” Draco vỗ vỗ cô: “Lại nói anh có thân phận miễn cảm, là con trai một Tử thần thực tử, chẳng may bị hội Phượng hoàng kia biết được, còn không biết sẽ đoán linh tinh gì đây?”

Cuối cùng anh tổng kết: “Ngược lại Potter đội tên Đáng Cừu Thế, liền phải trả giá xứng đáng nỗ lực cho tên này. Để cậu ta chịu chết đi thôi, anh nhìn mấy năm liền qua.”

Đương nhiên, ở trước lúc Astoria biết chân tướng, chuyện cô có thể làm chỉ là khuyên mình tin tưởng Draco, tin rằng anh sẽ không làm chuyện vô ích, tin anh đã sớm có chuẩn bị.

Không có người lớn ở nhà, Astoria sống vô cùng tự tại, gia đình bị dằn dò không cho phép tùy tiện quấy rầy cô.

Vậy là cô có thể ném những yêu cầu nghiêm khắc của một thực nữ sang bên, vừa nhìn sách vở linh tinh, vừa tùy tiện vẽ nghịch ngoạc, đánh vài bản nhạc chưa lưu hành, làm vài thí nghiệm ma được vi phạm lệnh cấm.

Có lúc cô sẽ ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, có lúc sẽ thức trắng đêm. Tâm tình tốt thì đi nhà bếp làm vài món ngon tự khảo chính mình, chán liền thay váy đơn giản đi thế giới Muggle dạo phố.

Lần nào đi dạo cũng làm cô cảm xúc trào dâng. Trong cửa hàng bán máy ảnh, cô đào đến vài khoản camera có thể xưng là kinh điển trong tương lai, dự định trở về cải tạo thành đồ phù thủy có thể dùng — đây ít nhiều nhờ giáo sư lớp Muggle học cung cấp tài liệu.

Trong lúc lơ đãng đi ngang một tiệm băng đĩa, cô thấy được poster một ngôi sao màn bạc từ ngoài cửa, lập tức vô cùng phấn khởi đi vào, tìm được rất nhiều đĩa phim và đĩa nhạc quen thuộc, sau đó còn mua mấy bản. Vì những giai điệu quen thuộc kia, cô quyết định về nhà sẽ nâng cấp hết máy chiếu.

Những ngày sau đó, cô thường thường rảnh rỗi liền đi rạp chiếu bóng Luân Đôn xem những phim điện ảnh mới ra làm cô hoài niệm, lúc ở nhà thì tập trung nghiên cứu đồ dùng Muggle, thậm chí ngay cả Draco cô cũng bỏ mặc.

Đáng tiếc trang viên không có cách nào kết nối mạng, nói vậy trang viên Malfoy càng không thể... Astoria hí hoáy nghịch đầu CD trong tay và linh kiện ma thuật, hoảng hốt nghĩ đến máy tính Apple nhìn thấy mà không xài được: “Nếu thật phải gả cho anh ấy, chẳng phải cả đời không cách nào lên mạng hay sao?”

Buổi sáng hôm nay, gia đình ở lại trang viên phụ trách chăm sóc Astoria, Dora, đột nhiên xuất hiện trong phòng, dọa sợ Astoria đang dùng tua-vít Muggle tháo dỡ máy móc. Bởi không thể sử dụng pháp thuật ngoài trường, cô không thể không sử dụng công cụ Muggle tháo trước những phụ kiện quen thuộc.

“Sao... Sao vậy?” Bình thường Dora lúc nào cũng vội vã dọn dẹp trang viên, cô đã sớm truyền đạt không cần quấy rầy, lúc nào đó cô sẽ gọi nó sau.

“Tiểu thư, cậu Malfoy đến rồi.” Dora rất lo lắng nhìn chủ nhân nhỏ vẫn mặc một thân áo ngủ.

Astoria nhất thời như bị sét đánh, kinh hãi đến biến sắc: “Cái gì? Draco sao? Sao anh ấy lại đến đây? Merlin ạ! Dora, bảo phiên anh ấy chờ thêm chút nữa!”

Không rảnh lo dọn chiến trường, cô bận bịu khua tay múa chân tìm loạn trong tủ một bộ quần áo phù hợp tiếp khách, bắt đầu cuống quýt trang điểm thay trang phục. Lúc này cô không khỏi lại oán giận quy định không thể dùng pháp thuật, mấy chuyện này vốn dùng một hai thần chú là có thể giải quyết.

Mãi đến khi chải tóc xong cô mới nhớ ra, mấy ngày trước hình như Draco có hẹn cô cùng đi hẻm Xéo.

Xong, cuộc sống quá tự tại làm cô quên mất hôm nay là ngày nào rồi!

Cô thấp thỏm bất an nhìn gương kiểm tra bộ dạng của mình, xác định không có sơ xuất mới vô cùng kinh hoàng xuống dưới gặp khách.

Kỷ nghi hè của Draco không thoải mái chút nào, bởi bình thường biểu hiện ưu dị, anh đã bắt đầu phải “học tập” xử lý chuyện gia tộc. Mặc dù đối với anh cũng không khó khăn, nhưng còn có một Chúa tể Hắc ám vừa phục sinh tồn tại, anh không thể kiêu ngạo quá mức, không thể không điều chỉnh biểu hiện thành hình tượng một người trẻ tuổi chăm chỉ nỗ lực, ngày ngày chạy theo cha mình xã giao khắp nơi.

Anh bận rộn như vậy, nhưng vẫn có thể nhạy bén cảm thấy Astoria lơ đãng.

Lúc dùng gương đôi nói chuyện, cô thường xuyên ở bên ngoài, hỏi cô ở nơi nào, cô đều ấp úng qua loa hoặc đổi đề tài.

Buổi tối anh bận xã giao không rảnh nói chuyện với cô, mà cũng không thấy cô chủ động liên hệ.

Chút cảm giác buồn bực trong lòng Draco sau khi thấy người yêu của mình lập tức tan thành mây khói. Hơn một tháng không gặp, cô lại có chút khác lúc trước, xem ra này nọ không ít, đáng ngọc yêu kiều, mái tóc dài màu vàng buộc lỏng vắt trên vai trái, mơ hồ che xương quai xanh, cùng váy chạm gối thêu hoa lộ ra cẳng chân duyên dáng.

Anh mỉm cười khen: “Thân ái, váy này rất đẹp, rất hợp với em.”

Astoria cười mỉm, lễ phép đáp lại, trong lòng lúng túng không thôi.

Draco thật vất vả dành ra một ngày rảnh mà cô lại quên, quả nhiên gần đây quá nhàn, phim Hollywood hại chết người mà!

“Nếu chúng ta không mau xuất phát, mặt trời lặn rồi sẽ không cách nào hoàn thành nhiệm vụ mua đồ nha!”

Draco vô cùng tận chức đưa lên áo chùng mùa hè cho Astoria.

“Ừm, vậy còn chờ gì nữa?” Cô buộc nút thắt áo choàng, khoác tay Draco cùng đi tới trước lò sưởi.

Vì giữ vững hình tượng quý tộc, những đứa nhỏ gia đình thế này có một hạng mục chuyên môn phải luyện tập — làm sao sử dụng bột Floo và khóa cảng cho ưu nhã.

Astoria nhớ khi còn bé không thể không liên tục luyện tập rắc bột Floo chỉ vì đảm bảo lúc đi ra từ lò sưởi có thể đứng tự nhiên, không cho mặt mày xám tro.

Nói vậy Draco cũng có kinh nghiệm giống vậy. Lúc này cô đi ra từ lò sưởi, anh đã phong độ nhẹ nhàng không nhiễm hạt bụi đứng nơi đó, vừa nhìn chính là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Astoria vỗ chút tro không rõ dính trên làn váy, việc này không thể trách kỹ thuật của cô không tốt, mỗi vị cô nương quý tộc buồn rầu nhất chính là làm sao váy mới có thể không sụt đến vạch lò.

“Đầu tiên chúng ta cần đi đặt đồng phục mới.” Draco đã sắp xếp xong xuôi hành trình một ngày nay từ lâu: “Sau đó là sách vở năm học này.”

Astoria rất nghe lời theo anh đến tiệm áo chùng của bà Malkin.

Hai người bọn họ đều lớn lên, tất cả số đo cần đo lại một lần nữa, tốn không ít thời gian. Draco còn kén cá chọn canh một phen, lại nói ra không ít yêu cầu.

Chờ họ đi tới cửa tiệm sách Phú quý và Cơ hàn đã là buổi trưa rồi.

“Mua xong sách giáo khoa, chúng ta sẽ đi ăn cơm.” Draco nắm bàn tay mềm mại như không xương của cô, tránh mấy phù thủy nhỏ nghịch ngợm đánh nhau lung tung.

“Năm nay lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám chắc lại đòi giáo sư nhỉ!” Astoria chỉ vào danh sách sách giáo khoa trường học gửi tới, cuốn Lý thuyết pháp thuật phòng ngự của Wilbert Slinkhard, một vị giáo sư rất lười biếng, giáo án lớp nào cũng giống nhau.

Draco gật đầu: “Umbridge, chúng ta sẽ có một năm học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám không cần đũa phép.”

Người này do Lucius xúi giục Fudge phái đến. Chúa tể Hắc ám vừa phục sinh, cực kì không hy vọng Bộ pháp thuật chú ý. Nếu Fudge chết cũng không chịu tin, vậy liền để người của ông ta đến áp chế Hogwarts.

Kỳ nghỉ hè Draco từng “may mắn” thấy qua một lần. Bà ta rất khách khí với nhà Malfoy, phỏng chừng biết Lucius đề nghị khiến cho tiền đồ của bà ta ngày càng sáng rạng.

Astoria nhún vai, pháp thuật chơi vui, nhưng lý luận quá khô khan: “Năm nay anh phải thi OWLs đúng không?” Cô nhìn thấy giữa tiệm sách có mấy chồng sách tham khảo, bên trên là những chữ to đùng uốn lượn “Muốn qua kì thi quan trọng nhất đời thật thoải mái thì phải làm gì? Học giả uy tín tốn thời gian năm năm, hết lòng kính dâng!” “Cuốn sách độc nhất vô nhị tổng hợp mẹo những trường pháp thuật thi OWLs hàng đầu châu Âu”, những cuốn sách này có từ năm năm đến năm bảy, tha hồ cho phụ huynh học sinh vui đầu chọn, người người nhón nháo.

Draco không để ý chút nào dẫn cô lên thẳng tầng hai: “Anh không cần những thứ đó.”

Anh giao sách của hai người cho người quản lý tiệm sách, để chim cú mèo đưa sách về nhà, mang theo sách nặng nề đi dạo phố không phải việc anh sẽ làm.

Lúc xuống tầng, bọn họ đi ngang qua đám học sinh và phụ huynh nhiệt tình chọn mua sách tham khảo kia lần hai.

Một cô bé ôm rất nhiều sách tham khảo lùi về sau từ trong đám người không cẩn thận bị vấp, sau đó không khéo va vào Astoria đang đi phía sau. Càng bị thảm hơn là, mười mấy cuốn sách tham khảo dày cộm tất cả đều đập vào hai người.

Cũng may Astoria được Draco dìu lấy, cô chỉ lao đảo nhào tới trên người anh. Draco nhanh chóng quay người giúp cô: “Nia, em có sao không?”

Anh sốt sắng cẩn thận kiểm tra.

“Không sao, chỉ hơi đau chút thôi.” Astoria vô tội sờ lên gáy bị sách ném vào, hơi hít một ngụm khí lạnh, bởi vì bỗng bị đánh đau, khóe mắt của cô không nhịn được ươn ướt.

Sắc mặt Draco lập tức trở nên khó coi, lần này khẳng định rất nặng, chỉ nghe tiếng sách rơi xuống đất là có thể tưởng tượng cảm giác bị nện trên đầu. Một tay anh ôm Astoria, một tay khác săn sóc giúp cô xoa sau gáy.

“Ách, xin lỗi...”

Theo lễ phép, Astoria quay đầu nhìn kẻ gây chuyện. Này vừa nhìn, làm cho lòng cô hơi lộp bộp. Nào có người đụng vào người ta không nhìn người bị hại, lại đi nhìn chăm chăm bạn của người bị hại?

“Hừ!” Draco hừ lạnh, không khách khí kéo dài ngữ điệu: “Granger đây lẽ nào không biết đi đường sao?” Anh lướt nhanh qua các loại “kho đề” “giải đề” trên đất.

Mặt Hermione Granger đỏ bừng lên, cô lúng túng xin lỗi lần hai với Astoria, sau đó lại hoảng hốt liếc Draco.

Astoria dựa vào trục giác của phụ nữ, rất miễn cảm phát hiện ánh mắt Granger nhìn Draco thực không bình thường, chỉ ít không thấy cảm hận, lại có mơ hồ ngưng ngưng và căng thẳng. Theo nguyên tắc cô nàng sẽ tàn bạo tát Draco một cái, bây giờ cô nàng coi như chột dạ cũng không nên thẹn thùng nha!

Có điều cô không muốn có xung đột gì với Granger, người ta là bạn tốt của Đấng Cứu Thế, nhân vật quan trọng cứu vớt thế giới phù thủy, mà thân phận Draco miễn cảm, không tiếp xúc gì nhiều với họ là chuyện tốt. Hơn nữa, cũng chỉ đập một cái, nhiều nhất sưng lên chút, trong cuộc sống làm sao không có đập đầu va chạm đâu!

“Không sao. Chị cũng không cố ý.” Cô suy nghĩ một chút, phất phất tay, khiến những quyển sách rơi tán loạn trên đất bay đến giữa không trung để Granger thu dọn dễ dàng hơn: “Thật ngại quá, bọn em còn có việc.” Sau đó quay đầu ý bảo Draco có thể đi.

Cứ việc không thể dùng đũa phép, không thể dùng rất nhiều pháp thuật kỳ diệu, nhưng vài pháp thuật không cần đũa phép cô vẫn có thể sử dụng như thường, ví dụ như làm đồ vật bay lên.

Draco dường như rất hài lòng cách ứng xử lễ phép của Astoria, chắc chắn cô không có gì đáng ngại mới yên lòng dẫn cô đi nhà hàng đặt trước.

Astoria làm thế nào cũng không quên được ánh mắt Granger nhìn Draco: “Anh nói xem Potter biết anh ẩn thân nhắc nhở anh ta. Như vậy, Granger cũng biết đúng không? Bọn họ thân thiết như vậy.”

“Hả?” Draco lật thực đơn, tùy ý đáp: “Hỏi chuyện này làm gì?”

Astoria cảm thấy mình sắp suy đoán ra chân tướng: “Em cho rằng chị ấy và Weasley rất ghét anh đấy, bây giờ nhìn lại, chị ấy giống như có... ấn tượng rất tốt với anh?” Nếu như nhớ không lầm, cô chưa từng nghe qua Draco mắng Granger máu bùn.

Draco hờ hững hừ một tiếng, mấy giây sau, ngẩng đầu lên nhìn thấy Astoria vẫn đang chu miệng, bỗng dặc ý nở nụ cười: “Ăn hải sản trộn giấm chanh thì sao?”

*ăn giấm = ghen =))

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Bế Quan Bí Thuật

“Giờ cơ? Cậu muốn rút khỏi đội Quidditch?” Hiển nhiên Blaise đã bị Draco làm cho khiếp sợ: “Nhưng mà... Tại sao...”

“Tôi nghĩ Harper sẽ là một Tầm thủ tốt, cậu ta cần một ít luyện tập thực tiễn, để tránh sau khi chúng ta tốt nghiệp không người nối nghiệp.”

Trên thực tế, sau khi Marcus và White tốt nghiệp, đội bóng Slytherin dựa cả vào Draco và Blaise để giữ thể diện. Năm ngoái họ căn bản không có cơ hội thi đấu vì sân bóng đều nhường cho cuộc thi Tam pháp thuật. Nếu thật sự không bắt đầu huấn luyện đội viên mới, đội Slytherin sẽ xảy ra tình trạng khan hiếm tài năng, đây không phải điều Draco muốn thấy.

“Tôi đã bắt đầu nhận việc trong gia đình, thời gian rảnh rồi càng ngày càng ít. Rút khỏi là tất yếu. Đội trưởng thì cậu tới làm đi.” Draco tuyên bố không thể nghi ngờ: “Golden Snitch thì giao cho Harper.”

Harper ngồi ghế sofa đối diện gắt gù: “Em sẽ ứng phó toàn lực.”

“Nhưng Gryffindor...” Blaise trước là phó đội trưởng, cậu ta kiên định cho rằng Potter là trở ngại lớn nhất, đặc biệt sau khi có cây chổi mới, tìm cả Hogwarts đại khái chỉ có Draco là đối thủ của Potter.

Draco cười giả lả: “Trên thực tế, tôi vừa biết một tin tức tốt. Đấng Cứu Thế bị giam lỏng rồi.”

Trên lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, Potter đứng trước họng súng không chịu cúi đầu trước thế lực ác, khẳng khái kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã sống lại. Umbridge làm sao sẽ buông tha cơ hội tốt như vậy?

“Chuyện này chúng ta đều biết! Nhưng dù bị cấm không thể huấn luyện, nó cũng là đối thủ rất có lực uy hiếp. Tài năng của nó là di truyền.” Blaise vô

cùng quan tâm chuyện liên quan đến Quidditch.

“Cậu không hiểu sao?” Draco nói về cao thâm khó dò: “Lấy tính tình của Potter, nhất định sẽ chống đối Umbridge. Hình phạt còn nghiêm khắc hơn cấm đoán có thể là gì? Đối với nó mà nói, đại khái chính là cấm thi đấu chứ?”

Blaise trầm mặc một hồi: “Draco, tôi nhớ là cậu không có chọn lớp Tiên tri.”

Draco gật đầu thừa nhận: “Tôi nghĩ nếu tôi mà chọn, chắc giờ có thể nói cho cậu biết lúc nào nó bị cấm thi đấu!”

Blaise từng trải nghiệm bản lĩnh “đoán cuộc thi” của anh, quyết định tin tưởng đại nhân Thủ lĩnh.

Lúc này, vài học sinh Slytherin khác cũng tham gia tán gẫu.

“Lại nói, Potter thực sự là ngây thơ. Chắc nó không biết vị trí của Umbridge trong Bộ pháp thuật chứ?”

“Chắc nó cũng nghe không hiểu Umbridge nói gì ở bữa tiệc khai giảng.” Một nam sinh hiển nhiên rất sùng bái chủ nhiệm nhà mình nói: “Đương nhiên, chúng ta không thể hy vọng đầu óc có chút bay hơi của nó có thể hiểu được câu trừu tượng.” (bay hơi ám chỉ sẹ của Potter – Tác giả).

Astoria vẫn luôn ngồi bên người Draco, vừa dùng bút chì phác họa vừa nghe bọn họ không ngừng nhắc tới Umbridge, không khỏi buồn bực: “Thật là một năm bi thảm...”

“Cái gì?” Draco nghe được cô nhỏ giọng oán giận, hỏi.

“Nhờ phúc vị giáo sư này, có lẽ trong thời gian dài em sẽ không mua quần áo màu hồng...” Astoria thở dài, vị giáo sư Umbridge kia ngày nào cũng mặc quần áo màu hồng phấn, cách ăn mặc còn ngây thơ hơn thiếu nữ.

Lời của cô lập tức được rất nhiều bạn học nữ hưởng ứng.

“Ồ, Astoria, cậu cũng vậy sao? Nghi hè mình mới mua cái váy, vậy mà giờ đã phải nhét vào đáy tủ quần áo rồi!”

“Lẽ Giáng sinh năm nay mình cũng định đặt một cái váy màu hồng... Vẫn là đổi màu tím đi...”

Draco buồn cười nheo mắt bạn gái.

Đề tài vừa mở ra, các cô gái cùng tham gia thảo luận xu hướng năm nay, mà mấy cậu con trai thì tràn đầy phấn khởi nghiên cứu đội hình Quidditch mới.

Blaise một lần nữa mở tờ Nhật báo tiên tri, trên đầu đề xuất hiện hàng chữ “Bộ pháp thuật tìm kiếm cải cách giáo dục, Dolores Umbridge được bổ nhiệm điều tra viên cao cấp đầu tiên”.

“Rõ ràng Potter nói hươu nói vượn đã chọc giận Fudge, ông ta bắt đầu ngày ngày nhắm vào Dumbledore và Hogwarts rồi.”

Draco không chút biến sắc. Chúa tể Hắc ám phục sinh chỉ có những Tử thần thực tử và người nhà họ biết, không ai sẽ đi nơi nơi tuyên dương. Hơn nữa Cedric cũng không bỏ mạng bất ngờ, Potter nói “Voldemort trở về” khuyết thiếu độ tin cậy. Coi như ở Slytherin cũng có rất nhiều người không tin cậu ta.

Draco và đám người Dumbledore từng có thỏa thuận, ở trước đại chúng công bố anh bị cúp đưa đến nơi khác, sau đó tự mình nghĩ biện pháp trở về — Nói cách khác, anh không đếm xỉa, từ chối làm chứng cho câu “Voldemort trở về” của Potter. Lý do cũng rất đầy đủ, anh không muốn trực tiếp đứng ở phe nào vào lúc Chúa tể Hắc ám phục sinh, như vậy gia đình anh sẽ có nguy hiểm. Dumbledore đúng là nghiêm túc đáp ứng rồi.

Vì vậy bây giờ anh rất nhàn nhả, sẽ không có ai đến hỏi anh: “Buổi tối ngày hôm đó có nhìn thấy kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hay không?”

Mọi người chỉ biết Malfoy và Potter đồng thời đụng vào cúp, sau đó bị đưa đến hai nơi khác nhau. Malfoy dựa vào thực lực chính mình trở về, còn Potter thì gặp được Chúa tể Hắc ám — dưới tình huống này, càng nhiều người tin tưởng Potter đang ba hoa.

“Lý do này rất quang minh chính đại.” Astoria vẫn cứ cúi đầu vẽ tới vẽ lui trên giấy: “Nhưng em không thể không thừa nhận, bất kể là Bộ pháp thuật hay Dumbledore, ở chuyện đề cử giáo sư lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đều có vấn đề.”

“Có lẽ bọn Gryffindor đang giận sôi máu nhì!” Blaise bĩu môi: “Có khi còn trách mấy câu như — Vô si, chuyện này thật là vô si!”

“Ồ, sáng sớm tôi mới nghe được Granger kia nói như vậy.” Draco lạnh nhạt nói: “Tôi có nên nói đây là tâm linh tương thông hay không?”

Harper cách đó không xa xém nữa phụt nước ra ngoài. Đường chỉ của Astoria lệch một đường rõ ràng, khoe miệng Blaise trong bản phác họa bị phá hỏng thành đường như miễn cưỡng cong lên, so với nụ cười lúng túng của cậu ta thì giống nhau đến vi diệu.

“Em vẽ càng ngày càng tốt, Nia.” Draco lập tức ca ngợi người yêu.

Năm nay là năm lớp năm có cuộc thi O.W.Ls, tháng ngày khai giảng nhân nhĩ đã nhanh chóng một đi không trở về.

Bài tập các giáo sư giao càng ngày càng nhiều, đặc biệt dưới hành động mang danh nghĩa “điều tra” hành vi “quấy rối” của Umbridge, tính tình mỗi vị

giáo sư cũng nóng nảy hơn, học sinh nào có chút phạm quy sẽ bị phê bình mạnh mẽ. Học sinh năm năm đều phải đau đầu nhức óc. Astoria thậm chí cảm thấy Goyle và Crabbe gầy hơn chút, Draco quần rất căng kết quả học tập của họ.

Nhìn dáng vẻ đau khổ của họ, Astoria xung phong nhận việc giúp bọn họ kiểm tra luận văn lúc Draco thực hiện chức trách của Thủ lĩnh phải ra ngoài tuần tra.

“Goyle, chỗ này sai rồi. Chỗ này...” Mặc dù là kiến thức năm lớp năm nhưng cũng không đến mức làm khó cô. Chỉ cần đọc sách giáo khoa và sách hướng dẫn cẩn thận là có thể hiểu gần hết. Khó khăn chính là, cô cũng phải khiến hai đại gia này hiểu: “Như vậy đi, đầu tiên cậu đọc tóm tắt chỗ này trước.”

“Crabbe, động tác của cậu nên nhanh hơn một chút. Lúc niệm thần chú này, đũa phép không thể vung quá mạnh tay.” Cô khoa tay múa chân một hồi: “Cậu học đầu kiểm chứ?”

Crabbe ngoan ngoãn mà gật đầu.

“Vậy thì dễ rồi. Tưởng tượng đến động tác đâm về trước, phải nhanh, phải mạnh một lần.” Cô làm mẫu: “Nín thinh (Silencio).”

Con quạ đen béo vốn đang kêu quang quác bỗng im bất, chỉ có mỏ nhọn còn đang mở ra đóng vào. Cô vung đũa phép khiến quạ béo lại tiếp tục kêu: “Được rồi, cậu tới thử xem.”

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện Draco đã về. Tuy nhiên cùng anh trở về, còn có Pansy mới lên làm Thủ lĩnh nữ.

Pansy có thể lên làm Thủ lĩnh thật ra nằm ngoài dự liệu của Astoria. Cô không nhớ rõ trong nguyên tác có nhắc tới chuyện này hay không, dù sao cô không hoàn toàn đọc thuộc bộ truyện này. Hơn nữa so sánh kết quả học tập của Pansy với Draco mà nói, thực sự khác nhau nhiều lắm, thậm chí ngay cả thành tích của cô cũng không bằng. (đáng tiếc các cô không cùng một lớp, kết quả học tập không quá có khả năng so sánh.)

Đại khái bởi vì trong đám học sinh năm năm, không có nữ sinh nào “ưu tú” hơn Pansy. Có rất nhiều gia tộc thuần huyết có niên đại yêu cầu rất cao với con trai, nhưng đối với đời sau là nữ thì chỉ cần vẫn giữ thể diện là được rồi. Những cô bé ở Slytherin thường sau khi tốt nghiệp sẽ đính hôn luôn rồi lấy chồng, không cần phiền não vấn đề công việc. Các cô có nhiều thời gian suy nghĩ làm sao cho da mình bóng láng, trang sức gì mới xứng với quần áo gì.

Vì Pansy làm Thủ lĩnh nữ, cô ta lại có nhiều cơ hội tiếp xúc Draco hơn, thường xuyên có thể nhìn thấy họ cùng tiến cùng ra. Astoria biết rõ đây chỉ là tiếp xúc trên công tác, nhưng không khống chế được lòng mình bốc lên mùi giấm chua. Cô thừa nhận mình đang ghen, nhưng nếu như điều này mà có thể khống chế, các cặp đôi trên thế gian này sẽ không cãi vã nhiều như vậy.

Loại tâm tình như thích này nọ nếu có thể kiềm chế, nơi nào còn có nhiều mối tình đơn phương ê ả ử ề?

Cô tin rằng Pansy chắc chắn vẫn còn thích Draco, chỉ có điều hiện tại cô ta coi như khá đúng mực, nói chuyện với Draco như bạn bè bình thường, khiêm tốn xin chỉ giáo làm thế nào xử lý những việc của Thủ lĩnh.

Draco đúng là ứng đối bình thường, không thân cận không xa lánh, khiến người không nhận ra chút sai lầm nào. Điều này cũng làm Astoria dễ chịu hơn chút.

Crabbe ở lần thử thứ mười hai rốt cuộc khiến quạ đen ồn ào câm lặng, trong phòng sinh hoạt chung yên tĩnh rất nhiều.

“Quá tốt rồi Crabbe, cậu thành công!” Astoria rất vui vẻ, cô lại nhìn luận văn Goyle đang viết, đã sắp xong.

“Em hay là xin thi O.W.Ls sớm được đấy.” Draco ngồi xuống cạnh bọn họ, cũng kiểm tra luận văn của Goyle. Anh càng hài lòng khả năng dạy kèm của Astoria, hiệu suất còn cao hơn Blaise.

“Sau đó sang năm vào lúc này kích thích bạn cùng lớp?” Astoria nhún vai: “Em vẫn là tiết chế chút đi...”

Draco cũng nghĩ đến cái gì, gật gù, ra hiệu cô đi theo anh.

Bọn họ bước dọc theo đường nhỏ, nơi này ban ngày toàn học sinh đi tới đi lui, buổi tối lại hết sức yên lặng.

“Phòng theo yêu cầu có vẻ bị người chiếm mất rồi.” Mấy ngày trước lúc Draco muốn vào phát hiện không cách nào mở ra, mấy lần sau cũng thế, anh gần như nhớ ra bên trong là “Quân đoàn Dumbledore” — tổ chức phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của Potter.

*Quân đoàn Dumbledore = Dumbledore’s Army = DA“Ồ.”

“Có lẽ có người cũng phát hiện căn phòng kia. Sau này chúng ta chỉ có thể luyện tập trong phòng ngủ của em” Anh đang chỉ Bé quan bí thuật.

“Không sao cả.” Astoria dừng bước: “Lại nói, rốt cuộc anh vào kí túc xá nữ thế nào? Hôm đó em tận mắt thấy Crabbe đi lên, cầu thang liền biến thành thang trượt.”

Draco hí hóp nở nụ cười: “À, chuyện này ít nhiều nhờ Moody giả nhắc nhở. Nếu lão ta có thể sử dụng bùa lú cao cấp lừa gạt đồ vật pháp thuật như Cốc lửa, tại sao anh không thể dùng biện pháp giống vậy chứ? Cứ để nó cho rằng anh là giáo sư hay nhân viên là được rồi.”

Astoria nhìn không được bật cười. Người này, dùng thần chú lợi hại như vậy để đột nhập phòng ngủ của nữ sinh: “Thật là đại tài tiểu dụng.”

Cô lẩm nhẩm hát lên, giai điệu lên cao lại xuống thấp. Ánh trăng sáng tỏ, gió thu thổi mát, Pansy gì đó sớm bị cô quên sạch sành sanh rồi.

“Giai điệu khá hay. Đây là bài gì vậy?” Draco đầy hứng thú hỏi cô.

“Ặc.” Astoria hơi ngừng lại, lẽ nào nói cho anh biết đây là danh nhân MJ của thế giới Muggle? Quên đi thôi...

*MJ = Micheal Jackson

“Em quên rồi, chắc nghe qua nơi nào đó, rồi vô tình nhớ kỹ.” Thực ra cô chỉ mua đĩa mới nhất của MJ và Madonna ở đầu đường London, cô quyết định nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, lúc nào bọn mình luyện tập?”

“Sáng mai anh và em đều không có lớp. Đêm nay thì sao?”

“Tốt!”

Tuy rằng đã lập Lời thề bất khả bội, cô vẫn cứ không yên tâm vài bí mật của mình hoặc của Draco sẽ bị lộ, đặc biệt là lúc cuộc sống của họ bị Voldemort ám ảnh. Trong lúc nghỉ hè trừ việc ôn lại cuộc sống thế giới Muggle, cô cũng tốn không ít thời gian luyện tập Bế quan Bí thuật, nhưng học được lý thuyết lại thiếu thực hành, bởi vậy cô chủ động đề nghị Draco kiểm tra thành quả học tập của cô.

Đã từng vì bí mật của mình, cô quyết định tự luyện tập. Tin rằng bằng cá tính của giáo sư Snape, năm đó ông cũng từng tự nghiên cứu Bế quan bí thuật. Nếu ông có thể luyện thành gián điệp một đời, nói vậy một mình luyện tập là có khả năng.

Có điều sau khi nghiên cứu những kiến thức liên quan đến Bế quan bí thuật, cô phát hiện mình lo xa rồi.

Cô có hiểu lầm nhất định với Chiết tâm trí thuật, loại thần chú này cũng không vạn năng như cô tưởng tượng, bí mật gì đều có thể nhìn thấy. Nó như dòng vi điện công nghệ cao kích thích ký ức não bộ, có thể khiến bộ phận chứa ký ức hiện ra. Não người phức tạp như thế, dù có dùng pháp thuật cũng chỉ tránh phải dùng máy móc công nghệ cao, nhưng không cách nào muốn thấy gì là thấy được, rất nhiều lúc chỉ có thể nhìn thấy đoạn ngắn vài giây, thậm chí ngay cả âm thanh còn không có. Hơn nữa rất nhiều thứ đều không thấy rõ. Bởi có mấy người dễ quên, có mấy người căn bản không chú ý lúc đó, ký ức cũng lơ mơ.

Huống chi, cô hoàn toàn có thể học tập phương pháp của Snape, bỏ ký ức quan trọng của mình vào Chậu tương ký, sau đó để Draco dùng Chiết tâm bí thuật giúp cô luyện tập Bế quan Bí thuật.

Bọn họ đi dạo mãi đến giờ giới nghiêm, lúc trở lại phòng sinh hoạt chung vẫn còn một hai người ngồi ở đó.

Astoria không tiện bỏ Draco một mình, cùng anh ngồi trên ghế sofa đọc sách.

Draco khá mất kiên nhẫn nhìn vài người kia, duỗi một tay ôm eo cô, một tay thân thiết vuốt ve khuôn mặt cô, nhỏ giọng nỉ non: “Thân ái, em có nhận ra em mập lên hay không?”

Chuyện này quả thật phạm vào tối kỵ, bình luận chuyện con gái không muốn nghe nhất ngay trước mặt cô.

Astoria tức giận muốn cắn ngón tay không an phận của anh.

“Xúc cảm tốt lắm rồi.” Draco cô ý trêu cô: “Chỗ nên thêm thịt cũng thêm rồi.”

Astoria thật muốn coi hai ngón tay bên miệng như cánh gà nhúng tiêu mà gặm, có điều cô vẫn luôn có tà tâm nhưng không can đảm làm tặc, muốn cắn lại không dám dùng sức.

Không ngờ hai ngón tay này trái lại được voi đòi tiên, ám muội mò vào miệng cô, trêu đùa đầu lưỡi cô.

Cô không nhìn được um một tiếng.

Hai học sinh kia cuối cùng ý thức mình đang làm bóng đèn, vội vã thu dọn đồ đạc rời đi.

“Đồ đáng ghét!” Astoria kéo ra bàn tay đang quấy rối của Draco, nhưng phía trên lại bóng loáng, cùng cảm giác ướt át bên môi làm mặt cô đỏ gay, cô cuống quýt lấy khăn tay dùng sức lau sạch móng vuốt đầy nước miếng.

“Được rồi, chúng ta có thể đi rồi!” Draco nhận lấy khăn tay, tỉ mỉ lau sạch nước miếng bên môi cô.

Sau đó vị “quý ông” này “đường đường chính chính” quang minh chính đại đi vào kí túc xá nữ.

Astoria đúng là rất chột dạ lo lắng sợ hãi, suốt quãng đường cẩn thận từng li từng tí một, vào phòng rồi còn chu đáo khóa cửa. Quay người lại, thấy Draco đang cười như chế nhạo, cô không khỏi lại đỏ mặt. Rõ ràng chỉ muốn luyện tập Bế quan bí thuật mà hành động của cô lại như muốn “trộm tình” vậy.

“Không được cười!” Kết quả bản thân cô cũng không nhìn được bật cười.

Draco cười đủ rồi, chỉ Chậu tường ký cô lấy ra: “Bắt đầu chuẩn bị thôi.”

Hai người họ mỗi người một Chậu tường ký, dùng đũa phép rót vài đoạn ký ức của mình vào chậu.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Astoria hít một hơi thật sâu, gật gù.

“Triết tâm trí thuật!”

Phòng ngủ trước mắt cô lắc lư rồi biến mất, vài cảnh tượng như thước phim chạy vụt qua trong đầu cô.

Cô vừa ra đời chỉ thấy được mẹ lần cuối... Cô năm tuổi ngồi dưới tán cây trong vườn vẽ vôi... Cô mười tuổi lần đầu tiên nhìn thấy một nhà Malfoy... Draco dẫn cô đi xem pháo hoa... Cô mang một đồng đĩa phim vào một tiệm nội y...

Ôi, không! Cuối cùng Astoria cũng nhớ được phản kháng.

“Ý thức chống cự của em quá yếu.” Draco nói.

“Xin lỗi... Chắc vì em biết anh không có ác ý.” Astoria le lưỡi: “Lại tới lần nữa đi! Em đảm bảo sẽ coi anh như người xấu mà đối xử.”

Draco bắt đầu dĩ bữu môi, giờ đũa phép lên.

Robbins đang cố gắng khoét tường, cô ngồi trước màn ảnh vô cùng phấn khởi ăn bắp rang... Tom Cruise và Brad Pitt mặc lễ phục trung cổ lộ ra răng nanh Vampire...

Ôi, Trời ạ! Astoria cố gắng đuỗi sức mạnh xâm nhập đầu mình ra ngoài. Đã bao nhiêu năm, cô suýt nữa đã quên cô từng chỉ có thể kêu “Trời” mà không phải “Merlin”.

“Em thấy quý hút máu lúc nào vậy? Muggle đang đào tường kia là ai?” Draco vô cùng nghi hoặc.

“À... Đây không phải quý hút máu thật. Đó... Đó chỉ là, chỉ là phim của Muggle. Người đào tường là người tốt bị đổ oan đang trốn ngục trong phim...” Quà nhiên nghĩ hè không nên đi xem nhiều phim Hollywood như vậy! Cô âm thầm ai oán, đáng lẽ cũng phải rút những ký ức đó ra.

Draco không lên tiếng, chỉ giờ đũa phép: “Lại.”

Lần này cô dài trí nhớ, ở lúc có sức mạnh xung kích đại não lập tức ngăn cản, trong đầu chỉ nhảy ra hình ảnh cô và Draco cùng đi dạo Hogsmeade.

“Không tệ, lại tập mấy lần là em có thể quen cách chống lại Triết tâm trí thuật.” Draco ra hiệu cô ngồi xuống giải lao.

Anh giống như muốn nói gì rồi lại do dự. Astoria cảm thấy dường như anh muốn nói chuyện cô xem phim Muggle, đi dạo đường phố Muggle. Điều này làm cô rất hồi hộp, gia đình thuần huyết như Malfoy luôn bài xích mãnh liệt Muggle, nhưng cô không muốn cãi nhau với anh ở vấn đề này.

“Draco...” Cô do do dự dự thật cẩn thận mà gọi tên anh.

Anh thờ dãi: “Sau này đừng một mình chạy đến chỗ Muggle, đặc biệt lúc em không thể dùng pháp thuật, việc này không an toàn chút nào.”

Astoria rất cảm động, ngồi sát qua. Cô cho rằng Draco sẽ rất phản cảm, không nghĩ tới anh vậy mà chỉ quan tâm vấn đề an toàn của cô.

Draco vui vẻ tiếp nhận cô chủ động thân mật. Anh cũng không phải hoàn toàn không rõ thế giới Muggle. Sau chiến tranh rất nhiều phù thủy xuất thân Muggle và phù thủy hỗn huyết rầm rộ mang trí tuệ Muggle vào thế giới phù thủy dưới sự dẫn dắt của Potter. Anh thậm chí còn biết Muggle nước Mỹ có thể có súng ống lực sát thương lớn một cách hợp pháp.

Biết thì biết nhưng anh không hi vọng vợ tương lai của mình quá hướng tới thế giới Muggle. Bọn họ là quý tộc thuần huyết.

Đương nhiên, làm một Malfoy am hiểu sâu nghệ thuật giao tiếp, thay vì kịch liệt chỉ trích cách làm của cô không thỏa đáng, dùng cách nói chuyện quan tâm nhẹ nhàng mà khuyên nhủ. Hiệu quả rất tốt, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Nhiệm Vụ

Editor: PaduC

Bởi vì điều tra viên cấp cao Umbridge vừa ra sân đã ra một bản “Quy định giáo dục số XX”, lâu đài vốn đã thiếu hụt hoạt động giải trí càng thêm vẻ nhàm chán.

Umbridge luôn khiến Astoria nhớ tới vị giáo viên tới dạy nghi lễ khi còn bé, nếu cầm cái nĩa độ cao không đúng, uống xong trà chiều thay sai quần áo đều sẽ bị phê bình. Cô còn coi như biểu hiện không tệ, Daphne luôn bị yêu cầu làm lại một lần lại một lần.

Tâm hồn vị bà cô phần hồng này cũng không thời thượng như cách ăn mặc của bà. Bà lại như một bà cố theo chủ nghĩa Mác- Lê Nin khẩu phật tâm xà, tác phong theo đường lối giáo dục cũ nghiêm túc, cấm chỉ quần áo không chỉnh tề, cấm ném loạn đồ vật, cấm ồn ào lớn tiếng ở hành lang, cấm những hành động nhanh hơn Marathon trên hành lang, cấm nam nữ đi quá gần nhau. Nếu những yêu cầu này xuất phát từ giáo sư McGonagall, mọi người cũng có thể hiểu được, nhưng đây lại từ một cây PINK ỏn à ỏn ẻn, thể hình sánh ngang HELLO KITTY thì chỉ thêm phần phản cảm.

Càng ngày càng nhiều người không muốn dừng lại ở hành lang. Đối với Umbridge, mọi người đều tránh được thì tránh, đặc biệt khi có vài người không xem thời thế, chống đối điều tra viên cao cấp rồi bị nhốt, nên người người đồn dập trốn về phòng sinh hoạt chung — Bởi vì ngay cả thư viện cũng là nơi Umbridge thích đi tuần tra.

Cặp sinh đôi Weasley của Gryffindor năm học này phát minh không ít đồ chơi thú vị, trong thời gian ngắn những món đồ đó đã thịnh hành khắp Hogwarts. Cho dù là Slytherin, cũng không thiếu người thông qua bạn bè ở học viện khác kiếm được vài món như vậy. Kết quả là, thường thường có thể nhìn thấy hình ảnh những món đồ chơi quậy phá ngoài kia, khiến phòng sinh hoạt chung trong lúc nhất thời sắp kín chỗ.

Không gian chen chúc khiến Astoria đau đầu, Draco cũng không thích ngồi giữa đám người. Hai người họ nhất trí lựa chọn con đường ngược lại quần chúng — ra ngoài phòng sinh hoạt chung.

Có lúc bọn họ sẽ tìm một phòng học trống luyện thần chú, có lúc sẽ đi thư viện viết luận văn giáo sư giao, có lúc sẽ đi tản bộ ở Hồ Đen, còn có lúc sẽ thừa dịp không ai chú ý đi Rừng Cấm nghiên cứu sinh vật huyền bí hoặc thực vật pháp thuật. Tuy nhiên khi Draco phát hiện sâu trong Rừng Cấm cất giấu một người Không Lò, anh đã hủy bỏ hoạt động cuối cùng này.

Sau bữa tối, Astoria ngồi ở lan can hành lang hết sức chăm chú chơi một khối lập phương pháp thuật. Đây là món đồ chơi mới Draco lấy được, cô chỉ nhìn liến nhện ra nó khá giống Rubik của Muggle. Chỉ có điều khối lập phương ma lực này có thể tự trôi nổi nửa không trung, chỉ cần ngón tay xẹt qua nhẹ nhàng, nó sẽ chuyển động chiều theo ý muốn của mình. Draco lại cho nó một thần thủ phát sáng để ban đêm nó cũng có thể tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Hay đó, cho tôi nhìn xem...” Một cái đèn phép phát sáng tiến đến trước mặt cô.

Astoria vội vã đứng lên: “Ồi... Giáo sư Umbridge... A, chào buổi tối...”

“Slytherin...” Umbridge nhỏ giọng mà nhớ lại một hồi: “Trò Greengrass?”

“Đúng vậy, giáo sư.”

Khối lập phương pháp thuật còn đang chuyển động từ từ giữa không trung.

“Lúc này tất cả mọi người đều đang chăm chỉ làm bài ở phòng sinh hoạt chung.” Ý nói là, trò còn lượn lờ ở chỗ này làm cái gì?

“Con đã hoàn thành hết bài tập.” Astoria không muốn chống đối trực tiếp: “Thực ra, con đang đợi...”

“Em ấy đang chờ con.” Một tiếng nói cắt lời cô. Draco đi ra từ hầm, anh bước đi thong thả đến trước mặt Umbridge, đứng thẳng rồi mới nói tiếp: “Xin lỗi thưa giáo sư Umbridge. Bọn con hẹn nhau đi thư viện ôn tập cho O.W.Ls. Có điều giáo sư Snape vừa tìm con giúp đỡ, nên con để Astoria chờ ở đây một lúc.”

Umbridge lập tức cười đến vô cùng “hiền lành”. Bà như có điều suy nghĩ nhìn kỹ Astoria, sau đó nói: “Ồ, Malföy. Trò thực sự là học sinh ưu tú. A, tôi nhớ ra rồi, Greengrass là... bạn tốt của trò, đúng không?”

“Đúng vậy, giáo sư.” Draco trả lời chậm rì rì.

“Tôi nghĩ tôi cũng vừa lúc có chuyện tìm trò.” Umbridge dùng giọng nói ngọt đến phát ngán nói: “Nếu Greengrass không ngại, cùng đi thế nào?”

Astoria liếc nhìn Draco, khi thấy anh ra hiệu mới gật đầu đồng ý: “Vâng, thưa giáo sư.”

Bọn họ theo Umbridge đi đến văn phòng ở tầng bốn của bà. Draco đi phía sau bà nhẹ nhàng nắm chặt tay Astoria, khối lập phương pháp thuật bị anh giấu vào trong túi áo.

Lúc cửa văn phòng mở ra, Astoria chắc chắn rằng cơ mặt của mình đã co giật trong nháy mắt.

Thiết kế trần ngập phong cách loli cỡ nào nha! Những thứ vốn rất đáng yêu như nơ con bướm, mèo, hay đường viền hoa bị sắp xếp một cách tục tằng

với nhau, đáng nhắc tới là đây không phải khuê phòng em gái nào đó, mà là của một nữ nhân viên văn phòng quá tuổi...

Draco chớp mắt với cô, hai người buông lỏng tay, sau đó điều chỉnh về mặt của mình. “Mời vào, trò Malfoy, trò Greengrass.” Umbridge ngồi vào bàn làm việc của bà.

“Đám mèo cực kì đáng yêu.” Draco cảm thấy theo lễ phép, anh nên khen ngợi một chút.

“Nha, cảm ơn! Tôi yêu đám nhóc này! Mời ngồi!”

Astoria cảm thấy từng cái da gà trên cánh tay đều nổi hết lên, thế nhưng cô lại không thể dờ ra đần độn, chỉ có thể duy trì khuôn mặt cười giả, ngồi xuống một cái ghế bành có nệm thêu hoa.

“Cha trò Malfoy cũng là nhân vật lớn trong Bộ, nói vậy cũng nghe nói tôi đến nhậm chức ở Hogwarts là vì chỉnh đốn cách quản lý và chế độ giáo dục ở đây.”

Draco rất phối hợp gật đầu: “Cha con nói Ban giám hiệu ủng hộ hết mình với quyết định này.”

Umbridge lập tức nở nụ cười lớn: “Đúng vậy, có Ban giám hiệu ở đây, công tác của tôi mới có thể tiến hành thuận lợi. Nhưng luôn có vài học sinh thích gây sự không thấy được lệnh giáo dục của tôi. Tôi đã nói rõ trong , chưa có sự cho phép là học sinh không được tổ chức bất kỳ tổ chức hiệp hội và câu lạc bộ nào.”

“Vâng, đúng vậy. Con nhớ được quy định này.” Draco biết mục đích Umbridge tìm anh.

“Theo nguồn tin đáng tin cậy, từ sau khi quy định giáo dục này được tuyên bố, trong Hogwarts vẫn cứ có những tổ chức học sinh bí mật phát triển mạnh, trong đó bao gồm mấy học viện— À, tôi rất vui vì không có học sinh Slytherin tham dự những tổ chức phi pháp ngu xuẩn này.”

“Con nghĩ học sinh Slytherin hoàn toàn có thể lĩnh hội được ý tứ của giáo sư.” Draco giả cười khen tặng.

“Đúng, đúng, tôi rất hài lòng với Slytherin.” Umbridge vừa nói còn vừa cười cười với Astoria, nỗ lực khiến mình trông có vẻ vô cùng thân thiện.

Astoria không thể không bắt chước Draco duy trì nghi lễ giao lưu để cuộc đối thoại có thể tiếp tục tiến hành: “Vậy giáo sư, tổ chức phi pháp kia đã bị hủy bỏ hay chưa?” Vào lúc này, cô cũng biết Umbridge đang nói chuyện gì.

“Tổ chức này cực kỳ xảo quyệt. Chúng tránh được ông Filch kiểm tra mấy lần. Đương nhiên, chúng còn cực kì am hiểu đường ngang ngõ tắt trong lâu đài. Ông Filch bình thường còn bận xử lý việc linh tinh trong lâu đài, mà tôi cũng có nhiều công việc, thực sự không có dư sức đi lần theo đám chuột nhỏ kia. Vì vậy, tôi cảm thấy hay là trò Malfoy hãy nhận nhiệm vụ trọng yếu này — vì ổn định trật tự cho trường Hogwarts?”

Draco cong khóe miệng, đặt tay trước ngực: “Vinh hạnh của con, thưa giáo sư.”

Umbridge rất hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía Astoria: “Kết quả học tập của trò Greengrass cũng rất ưu tú, trò là một Slytherin xuất sắc. Theo tôi được biết, năm nay trò không cần thi O.W.Ls. Trò có đồng ý giúp trò Malfoy cùng hoàn thành nhiệm vụ này hay không?”

Loại hành vi không trâu bắt chó đi cày này khiến Astoria rất không vui vẻ, có điều cô không biểu hiện ra trên mặt, mà rất dối trá nói cho Umbridge, cô cao hứng vô cùng, sẽ nỗ lực làm việc cho sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ.

Umbridge thấy mục đích đạt thành, cũng không giữ bọn họ lâu hơn nữa. Lúc đưa bọn họ rời đi, bà nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Bối vì không xác định được thời gian tổ chức kia hoạt động, để tiện cho hai trò, tôi sẽ báo cho các giáo sư khác để dành thời gian cho hai trò, giờ giới nghiêm sẽ được lùi lại.”

“Cảm ơn giáo sư.” Hai người trả lời trăm miệng một lời.

Sau khi rời tầng bốn, Draco và Astoria cùng nhìn nhau cười.

“Bà ấy xem như đang khai ân, cho phép anh dẫn em đi dạo đêm sao? Nhìn qua thì bây giờ chúng ta là cặp đôi duy nhất ở Hogwarts được Umbridge ngầm thừa nhận đấy.” Draco thuận thế dắt tay bạn gái.

“Làm sao anh chỉ nghĩ chuyện này? Tại sao không lo lắng xem, chẳng may không bắt được những học sinh tổ chức kia chứ?” Huống hồ trong nguyên tác Draco xác thực chưa bắt được D.A, là người nội bộ mật báo mới khiến Umbridge bắt được.

“Không phải đội nhỏ kia của Đấng Cứu Thế Potter sao.” Draco chẳng hề để ý mà nói: “Không phải mỗi thành viên đều sùng bái Potter như Hội Phượng Hoàng thờ phụng Dumbledore.”

Anh nói không sai, những đứa trẻ vị thành niên luôn có điểm riêng là thiếu tinh thần trách nhiệm, bọn họ tuổi quá trẻ. Nếu như không phải có thần chú của Hermione Granger thông minh, kết quả cuối cùng của DA chính là như một con sâu làm rầu nồi canh. Astoria nhớ lại nội dung cuốn truyện, gật gù như có điều suy nghĩ.

Khi bọn họ đi qua tủ trưng bày cúp ở tầng ba, cô bỗng nhiên ngừng lại, kinh ngạc chỉ vào Draco, lắp ba lắp bắp nói: “Hội Phượng... Phượng... Phượng Hoàng?”

Bạn đang đọc truyện *I Know You Dont Know* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.